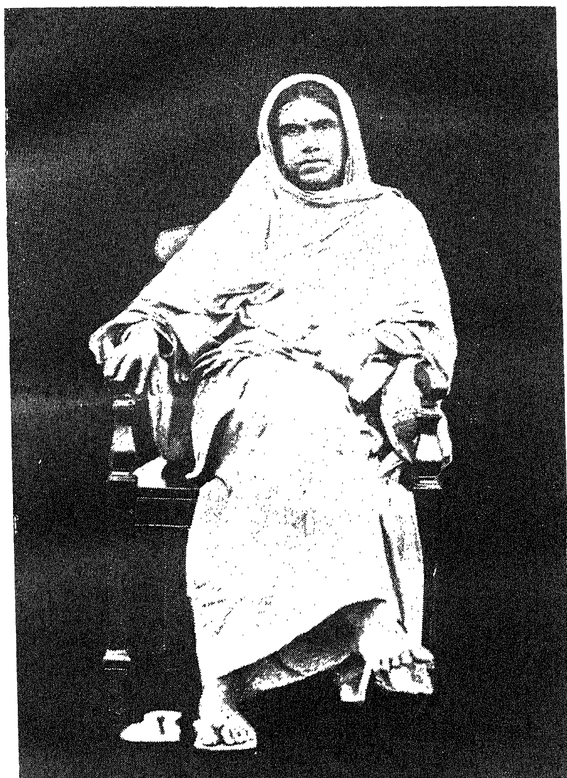

ஆசிரியர் மறைமலையடிகள் என்னும் சுவாமி வேதாசலம்.

1937.

மறைமலையடிகள் :
சுவாமி வேதாசலம்,
பொதுநிலைக்கழக ஆசிரியர்

பொதுநிலைக்கழக நிலையம்,
பல்லாவரம், 5-3-1937.

அன்பர்காள்,

1931-ஆம் ஆண்டு, தைத்திங்களில் ஐந்துநாள் நடைபெற்ற நமது பொதுநிலைக் கழக 20-ஆம் ஆண்டுவிழாவின் சிறப்புகளைத் தாங்கள் முன்னமே அறிந்திருக்கலாம். இது கொண்டு வருபவர் தங்களுக்குத் தரும் அதன் வரலாற்றினாலும் அவற்றைத் தாங்கள் நன்கறியலாம். இத்தென்றமிழ்நாட்டின் பலவூர்களிலிருந்தும், இலங்கை, பர்மா, மலாய்நாடுமுதலான தொலைவான இடங்களிலிருந்தும் வந்து, அவ்விழாவின் சிறப்புகளை நேரே கண்டும், கல்வி அறிவு ஆராய்ச்சியில் மிக்க புலவர்கள் அப்போது நிகழ்த்திய விரிவுரைகளைக்கேட்டும் இன்புற்ற பெருந்திரளான அன்பர்களிற் பலர் அத்தகைய விழாவினை ஆண்டுதோறும் நடத்துமாறு வேண்டிக்கேட்கின்றனர். முன் நடத்திய விழாவுக்கே ரூ2000 செலவானமையாலும், அதன் பொருட்டு மிக்க முயற்சியும் உழைப்பும் எமக்கும் எம்மவர்க்கும் நேர்ந்தமையாலும் இங்கேயாம் நூலாராய்தல் நூல் எழுதல் எழுதிய நூல்களை அச்சிட்டு வெளியிடுதல், வெளியூர் அவைகளின் ஆண்டு விழாக்களை அடுத்தடுத்துச் சென்று நடத்தல் முதலான முயற்சிகளை இடையறாது செய்து வருதலாலுஞ் சென்ற 5-ஆண்டுகளாக, அவர்கள் வேண்டியபடி எமது பொதுநிலைக்கழக ஆண்டுவிழாவினை இங்கே நடத்தக்கூடவில்லை.

ஈகையும் அறமும் இன்றிப் பெரும்பொருள் தொகுப்பதும், தொகுத்த பொருள்கொண்டு நாடகக்காட்சிகள் காண்பதும், அங்ஙனமே மற்றை உலகியல் இன்பங்களை நுகர்வதுமே இம்மக்கட்பிறவி எடுத்ததன் நோக்கம் ஆகா. ஏனென்றால், அவையெல்லாம் நிலையான அறிவையும் நிலையான இன்பத்தையுந் தரமாட்டா. அவை திடீரென அழிந்து போவனவும் ஆகும். ஆதலால், அடுத்

தடுத்து நுகரும் நிலையில்லா இவ்வுலக இன்பங்களின் இடை யிடையே சிறிது சிறிதாவது நாம் பேரின்ப நிலைகளைப்பற்றி அறிவின்மிக்கார் எழுதுபவைகளையும் பேசுபவைகளையுங் கற்றுங் கேட்டும் மெய்யறிவு பெற்று மகிழல் வேண்டும். அதன்பொருட் டாகவே எமது கழக 26-ஆம் ஆண்டு நிறைவுவிழாவினை இவ் வாண்டின் டிசம்பரில் 24, 25, 26, 27, 28 இல் ஐந்துநாட்கள் நடத்தத் திருவருளை முன்னிட்டு முயற்சி செய்கின்றோம்.

மேலும், யாம் செந்தமிழிலும் ஆங்கிலத்திலும் எழுதி இதுகாறும் வெளியிட்டிருக்கும் 40-நூல்களையும் இவ்வுலகம் எங்கணும் உள்ள அன்பர்கள் கற்றுப் பெரும் பயன் அடைந்து வருகிறார்களென்பது அவர்கள் மகிழ்ந்து எழுதுங் கடிதங்களால் இனிது விளங்குகின்றது. இத்தகைய நூல்களை எமது காலத் திலும் எமக்குப் பிற்காலத்திலுந் தொடர்பாக வெளியிட்டு உலகிற்குப் பெருநலம்புரிய ஒரு பெருந்தொகை வைப்பும் ஏற் படுத்த வேண்டியிருக்கின்றது.

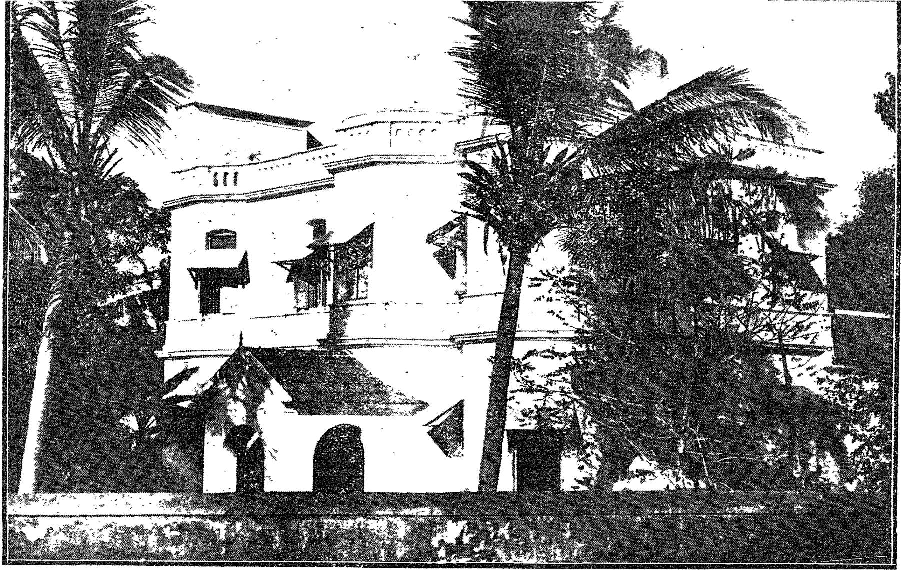
பயன்றராத, நிலையில்லாத, தீயவழிகளிற் பெரும்பொருள் செலவிடுவதை மக்கள் பெரிதாக நினைப்பதில்லை; பெரும்பயன் றரும் நிலையான நல்ல கல்விவிளக்கத்திற்குச் சிறுபொருள் தருவ தையோ பெரிதாக நினைக்கிறார்கள்!

ஆனால், எம்முடைய தமிழ்த்தொண்டு சிவத்தொண்டுகளின் பெரும்பயனை அறியத்தக்க தாங்கள், எமது பொது நிலைக்கழக 26-ஆம் ஆண்டு நிறைவுவிழாச் செலவுக்கும், எமது நூல் வெளி யீட்டு வைப்புக்கும் பயன்படும்படி இதுகொண்டுவருபவரிடத்துத் தக்க தொகை நன்கொடையாக உதவி, எமது கையெழுத்திட்ட பற்றுச் சீட்டுப் பெற்றுக்கொள்ளும்படி கேட்டுக்கொள்கின்றேம்.

கழகவிழாவுக்குந் தாங்கள் வந்திருந்து அதன் சிறப்புகளையும் விரிவுரைகளையுங் கண்டுங்கேட்டும் மகிழ்ந்து புகழ்புண்ணியங் களிற் சிறந்து நீடினிது வாழ்வீர்களாகவென்று எல்லாம்வல்ல அம்பலவாணர் திருவருளை வேண்டிவழுத்துகின்றேம்.

அன்புள்ள,

மறைமலையடிகள்.

பொதுநிலைக்கழக நிலையமும், அம்பலவாணர் கோயிலும், மணிமொழி நூல்நிலையமும்.

முகவுரை

இற்றைக்கு இருபத்துநான்கு ஆண்டுகளுக்குமுன், அதாவது விரோதி கிருது ஆண்டு (1911) சித்திரைத் திங்களில் யாம் எழுதத் துவங்கிய **தொலைவிலுணர்தல்** என்னும் இவ்வுரைநூல், எமது 'ஞானசாகரம்' என்னும் அறிவுக்கடலின் ஆறாந்திரு மலரிலும் எட்டாந் திருமலரிலும் ஒன்பதாந் திருமலரிலும் ௧௯ பக்கங்கள் வரையில் வெளிவந்து, பத்து, பதினொன்று, பன்னிரண்டு, பதின்மூன்று, பதினான்கு, பதினைந்தாந் திருமலர்களில் தொடர்ந் தெழுதப்படாமல் நின்றுபோய், மீண்டும் ௧௬-ஆந் திருமலரில் ஆங்கிரச ஆவணி புரட்டாசிக்குரிய ஏழு எட்டு இதழ்களில் தொடர்புகொண்டு வெளிவரத்துவங்கி, இப்போது அதன் பதினேழாந் திருமலரின் எட்டு ஒன்பதாம் இதழ்களில் எல்லாம் வல்ல இறைவன் திருவருளால் இனிது முடிவு பெறலாயிற்று.

இங்ஙனம் இந்நூல் இடையிடையே எழுதப்படாமல் நின்றுபோயது எனெனின்; **யோகநித்திரை, மனிதவசியம், மக்கள் நூறாண்டு உயிர்வாழ்தல் எப்படி?, மாணிக்க வாசகர் வரலாறுங் காலமும்** என்னும் பேராராய்ச்சிப் பெரும்பயன்நூல்களும் வேறுசில சிறுநூல்களும் இடையிடையே எழுதி வெளியிடவேண்டுவது இன்றியமையாததாக நேர்ந்தமையானும், அந் நூற்பொருள்களின் உண்மைகளை உள்ளவாறு ஆராய்ந்து எழுதுதற்குத் தமிழ் ஆங்கிலம் வடமொழி என்னும் மும்மொழிகளிலும் உள்ள உயர்ந்த பல நூல்களை ஓவாது பயில நேர்ந்தமையானுந், **தொலைவிலுணர்தல்** என்னும் இந்நூற்பொருளின் உண்மைகளையும் உண்மை நிகழ்ச்சிகளால் விளக்குதற்கு இன்னும் பலநூல்களைப் பயில வேண்டுவது முதன்மையா யிருந்தமையானும் மேற்கிளந்த நூல்கள் முடியுந்தனையும் இந்நூலை இடையே பல ஆண்டுகள் நிறுத்திவைக்க வேண்டுவதாயிற்று. என்றாலுந், துவக்கஞ் செய்யப்பட்டு இருபத்துநான்கு ஆண்டுகளுக்குப் பிறகாவது இது முற்றுப் பெறும்படி அருள்புரிந்த எம்பிரான் திருவடிகளுக்கு அடியேங்களின் புல்லிய வணக்கங்கள் உரிய வாகுக!

'தொலைவிலுணர்தல்' என்பது ஐம்புலன்களுக்கும் எட்டாத் தொலைவிலுள்ள பொருள்கள் உயிர்கள் பொருணிகழ்ச்சிகள் உயிர் நிகழ்ச்சிகளை மக்களாகிய நாம் நமதுள்ளத்தால் உணரப்பெறுதலே யாகும். ஐம்புலன்களின் வாயிலாகவன்றி எதனையும் உணரமாட்டாத எளிய நிலையில் நிற்கும் நாம், அவ்வைம்புலன்களுக்கும் எட்டாத இடத்திலுங் காலத்திலும் உள்ள பொருள்களையும் உயிர்களையும் அவற்றின்நிகழ்ச்சிகளையும் ஒரோவொருகாற் கனவிலும் நனவிலும் நம் அகக்கண்ணெதிரே சடுதியிற்கண்டு, அங்ஙனங் கண்டபடியே பின்னர்ப் புறக்கண்ணெதிரேயும் அவை தோன்றக்கண்டால் அப்போது நாம் எவ்வளவு இறும்பூதெய்துகின்றோம்! கனவிலோ நனவிலோ நாம் நம் அகக்கண்ணுற்கண்டு நினைவுற்ற ஓரிடத்தை அங்ஙனங் கண்டபடியே சிறிதும் பிசகாது நமது புறக்கண்ணெதிரேயும் காணநேருங்கால் அப்போது நாம் எவ்வளவு வியப்புறுகின்றோம்! இன்னும் நமக்கு இனியராயினர் ஒருவரைப்பற்றி நாம் ஆழ்ந்து நினைந்துகொண்டிருக்கையில், அவர் நமக்கெதிரே வந்தாலும், அல்லதவரிடமிருந்து எதிர் பாராமலே ஒருகடிதம் வந்தாலும் அப்போதும் நாம் எவ்வளவு வியப்பினை அடைகின்றோம்! இவ்வாறு ஐம்புலன்களுக்கும் அப்பாற்பட்ட நிகழ்ச்சிகள் ஒருகாலன்றிப் பலகாலும் ஆங்காங்கு நிகழ்தலை நம்மனோர் தம்மாட்டும் பிறர்மாட்டும் அடுத்தடுத்து அறிந்துவைத்தும், அவற்றைப்பற்றி ஆராயாதும், அவ்வாராய்ச்சியாற் பெறும் பெரும்பயனைப் பெறாதும் வாளா நாட்கழித்து மாய்ந்துபோதல் எத்துணை இரங்கத்தக்கதொன்றாய் இருக்கின்றது!

இவ்வுடம்பும் இவ்வுடம்பிலமைந்த ஐம்புலங்களும் நமக்கு அறிவை வளர்த்தற்கும் இன்பத்தைப் பெருக்குதற்கும் இன்றியமையாதவைகளாய் இருந்தாலும், இவையிற்றின் உதவியில்லாமலே நாம் பொருள்களையும் உயிர்களையும் அவற்றின் நிகழ்ச்சிகளையும் நேரே யறிந்துகொள்ளுதற்குரிய அறிவும் ஆற்றலும் உடையவர்களாய் இருக்கின்றோம் என்பது மேல் நிகழ்ச்சிகளால் விளங்கவில்லையா? இத்துணைச்சிறந்த அறிவாற்றல் நமக்கு இயற்கையாகவே யிருந்தும், ஏதோ ஓர் இருள் நம்மறிவைக் கவிந்துகொண்டிருத்தலினாலன்றோ, இவ்வுடம்பும் இதிலமைந்த ஐம்புலங்களும்

அவ்விருளைப் போக்கி நமதறிவை விளங்கச்செய்தற்கு இன்றியமையாக் கருவிகளாக இறைவனால் நமக்கு வகுத்துக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன? கட்பார்வை மங்கிய கண் கண்ணாடியின் உதவியால் தனது பார்வை விளங்கப் பெறுதல் போலவும், புகையிற்பொதிந்த நெருப்புக் காற்றினுதவியால் அப்புகை நீங்கிச் சுடர்ந்தெரிதல் போலவும், பாசிமூடிய நீர் செம்படவர்வலையால் அரிப்புண்டபின் தெளிந்துவிளங்குதல் போலவும், மழைமுகிலால் மறைவுண்ட மதியம் மழைபொழிந்தபின் நீலவானில் நிலவொளி விரித்துச் சாலத்துலங்குந் தன்மைபோலவும், நமதறிவை மறைத்த இருளும் விலக விலக அவ்வறிவுஞ் சொலற்கருந் துலக்கமுடையதாகி, ஐம்புலஉதவி வேண்டாமலே அண்மையிலுஞ் சேய்மையிலும் முற்கால இக்கால பிற்காலங்களிலும் எவற்றையும் எவற்றின் நிகழ்ச்சிகளையும் நேரே காணவல்லதாயிருக்கின்றது. அங்ஙனம் நேரே காணவல்லதாகிய அறிவுக்காட்சியை நாம் பெறுங்கால், அதற்கு முன் நாம் அறியாமையால் அடைந்த நோயுங் கவலையும் வறுமையும் அவற்றால் வரும் அளவிலாத் துன்பங்களும் நம்மைவிட் டொருங்கே நீங்கிப்போக, நாம் எல்லையற்ற அறிவும் இன்பமும் நிரம்பப்பெற்று, எல்லாம் வல்ல ஆண்டவனது அருட் பேரொளியில் அழிவின்றி நிலையுதலுறுவோம்.

ஆகவே, அத்துணைச் சிறந்த அறிவுக் காட்சி நமக்கு இயற்கையே உண்டென்பதனையும், அவ்வறிவுக் காட்சியால் நம் மக்களிற் சிலர் பலர் ஐம்புலங்களுக்கும் எட்டாத அரியபல நிகழ்ச்சிகளை நேரேகாண்டலையும், உண்மையாக நிகழ்ந்த நிகழ்ச்சிகளைக் கொண்டு நன்குவிளக்கி, அவ்வாற்றால் மக்கட்பிறவியினை அரிதிற் பெற்றோரெல்லாரும் ஓவாத தமது தவமுயற்சியால், அவ்வறிவுக் காட்சியினை இன்னும் வரம்பின்றிப்பெருகச்செய்து, அதனால் அறியாமையும் அறியாமையினை அடிப்படையாகக் கொண்டு வரும் அல்லல்களும் ஒழிந்து, இம்மை மறுமைக்குரிய எல்லா நலங்களையும் எய்தல் வேண்டும் என்னும் நோக்கப்பற்றியே **தொலைவிலுணர்தல்** என்னும் இந்நூலை இயற்றலாயினேம்.

இந்நூலின்கண் எடுத்துக் காட்டப்பட்டிருக்கும் மெய்ந்நிகழ்ச்சிகளிற் பெரும்பாலன மேனாட்டாசிரியர் ஆராய்ந்து உண்மையென உறுதி செய்தவைகளாகும். இத்தமிழ்நாட்டிலும் ஆங்

காங்குத் தொலைவிலுணர்தலாகிய நிகழ்ச்சிகள் நாடோறும் நிகழ்கின்றனவாயினும், அவைதம்மை நடுநின்று ஆராய்ந்து பல மெய்ச்சான்றுகளால் உறுதிப்படுத்துவாரும், உறுதிப்படுத்தி நூல் எழுதுவாரும், யாமறிந்தவரையில், எவருமில்லை. அதனால், இத் தமிழ்நாட்டில் நிகழுந் தொலைவிலுணர் நிகழ்ச்சிகளை மிகுதியாய் எடுத்துக்காட்டுதல் எம்மால் இயலாதாயிற்று. எந்நாட்டிலிருப்பினும், எம்மக்கள் குழுவைச் சேர்ந்தவராயினும், உண்மை காணும் வேட்கையும் முயற்சியும் உடையசான்றோர் ஆராய்ந்து கண்ட மெய்ம்மைகளை எடுத்துக்காட்டுதலே மக்களுக்கு மெய்யறிவைத் தருமாகலின், யாம் எடுத்துக்காட்டிய மேனாட்டாசிரியர்தம் மெய்யுரைகள் நந் தமிழ்நாட்டவர்க்கு மெய்யறிவைப் பயந்து அவர்க்குப் பெருநலன்களை விளைக்குமென்னும் நம்பிக்கை யுடையேம்.

இருபத்துநான்கு ஆண்டுகளுக்குமுன் யாம் இந்நூலை எழுதத் துவங்கிய காலத்தில், வடசொற் கலப்பால் நம் செந்தமிழ் மொழிக்குண்டாந் தீதினை உன்னியாதிருந்தேம். அதனால், இந்நூற்படிகள் சிலவற்றில் முதல் ஐம்பத்தொரு பக்கங்கள்வரையிற் சிற்சில வடசொற்கள் கலந்துவிட்டன. இந்நூலின் இரண்டாம் பதிப்பில் அவ்வடசொற்கள் களைந்தொழிக்கப்படும். இதுகாறும் எமது நூற்றொண்டிக்குத் துணைபுரிந்துவரும் இறைவன் திருவருள் மேலும் அதற்குத் துணைபுரிவதாக!

பல்லாவரம்
பொதுநிலைக்கழக நிலையம்,
திருவள்ளுவர் ஆண்டு, கக௬௬.

மறைமலையடிகள்

தொலைவிலுணர்தல்

பொருளடக்கம்

ஓம்

தொலைவிலுணர்தல்

இத் தலைப்பெயர் பலர்க்குப் புதுமையாகக் காணப்படலாம். அங்ஙனம் புதுமையாகத் தோன்றினும் இதனால் உணர்த்தப்படும் பொருள் பெரும்பாலும் எல்லார்க்குந் தெரிந்த தேயாம். அன்பிற்சிறந்த மனைவி, நெடுநாளாக ஏதொரு செய்தியும் தெரிவியாமல் தொலைவிலுள்ள தன் காதலனைப் பற்றி ஆழ நினைத்துக்கொண் டிருக்கையில் திடுமென அவனிட மிருந்து கடிதம் வரப்பார்த்து வியப்படைகின்றா ளன்றோ? ஒவ்வொருகால் நாம் நமக்கு இனிய நண்பரைப் பற்றிப் பேசிக்கொண் டிருக்கும் போது அவர் திடீரென்று எதிரே வர உடனே நாம் வியப்படைந்து 'உங்களுக்கு ஆயுசு நூறு, இப்போதுதான் உங்களைக் குறித்துப் பேசிக்கொண் டிருந்தோம்' என்று சொல்லுகின்றேம் அல்லமோ? இவ்வாறு தொலைவிலுள்ளவரை நினைப்பதும் நினைக்கப்பட்ட அவர் திடீரென வருதலும் அல்லதவரிட மிருந்து செய்திவருதலும் நமது உயிர்வாழ்க்கையில் ஒவ்வொருநாளும் நிகழ்தல் வழக்கத்திற் கண்டுகொள்ளலாம். இங்ஙனம் நாம் காணவுங் கேட்கவும் ஏலாத தொலைதேயங்களில் நிகழும் நிகழ்ச்சிகளை நம்மனமானது எளிதில் உணரவல்லதா யிருக்கின்றது. தொலைநாட்டி லுள்ள ஒருவர் தம் நண்பரைப்பற்றி நினைத்த அதேபொழுதில் வேற்று நாட்டிலுள்ள அந்நண்பரும் அவரைப்பற்றி நினைத்ததைப் பின்னால்வந்த கடிதங்கள் செவ்வையாக விளக்கிக்காட்டி யிருக்கின்றன. இதற்கு எடுத்துக்காட்டாக எமதறிவெல்லையில் உண்மையாக நடந்த ஒரு வரலாற்றினை இங்கெடுத்துக் காட்டுகின்றேம்.

எமக்குப் பதினைந்து பதினாறு ஆண்டிருக்கும். செந்தமிழ் இலக்கண இலக்கியங்களை மிக்க அருமையோடும் எமக்கு எடுத்து அறிவுறுத்திய நல்ஆசிரியரான நாராயண சுவாமிப் பிள்ளையவர்கள் நாகபட்டினத்திற் புத்தகக்கடை வைத்திருந்தார்கள். அப்போது யாம் ஆங்கிலக் கல்லூரியில் ஆங்கிலமும் பயின்றுகொண்டிருந்தேமாதலின், ஒவ்வொருநாளும் மாலையிற் கல்லூரியினின்றும் வந்தவுடனே புத்தகக்கடைக்குச் சென்று அருமையிற் சிறந்த எம்மாசிரியரிடம் செந்தமிழ்நூல்களைப் பயில்வது எமக்கு வழக்கமாய் நடந்துவந்தது. இங்ஙனம் நடந்து வருகையில், யாம் கல்விபயிலும் ஆங்கிலக் கல்லூரியில் மேல்வகுப்பிற் கலைபயின்றுவந்த மாணவர் ஒருவர் எமக்குச் சிறந்த நண்பராகித் தாம் அப்போது கற்றுவந்த மனோன்மணீயம் என்னும் ஒரு நாடகக்காப்பியத்தை எம்மிடம் காட்டினர். அதனை வாங்கி நோக்குதலும் அக் காப்பியத்தின் சொன்னயம் பொருள் நயங்களும் கதைப்போக்கும் அதன் புதியநடையும் எமதுள்ளத்தை மிகவுங் கவர்ந்தன; உடனே அதனை எடுத்துப்போய் எம் ஆசிரியரான நாராயண சுவாமிப் பிள்ளை யவர்களுக்குச் சொல்லிக் காட்டினேம்; அக்காப்பியத்தின் அருமையைக் கேட்டதும் "இதனை இயற்றினவர் யார்?" என்று ஆசிரியர் எம்மைக் கேட்டனர். அதற்குத் 'திருவனந்தபுர அரசர் கல்லூரியில் அறிவுநூற் புலவராய் அமர்ந்திருக்கும் ஆலப்புழை எம். ஏ. சுந்தரம் பிள்ளை அவர்களே' என்று விடைபகர்ந்தேம். அதுகேட்ட ஆசிரியர் சிறிதுநேரம் சும்மா விருந்து 'யாம் இருபது ஆண்டுகளுக்கு முன் மலையாளஞ் சென்றிருந்தேம்; அப்போது ஒருகால் ஆலப்புழையில் தங்கநேரிட்டது; அப்பொழுதுதான் ஆங்கிலமொழியில் கற்றுத்தேறிய சுந்தரம்பிள்ளை என்பவர் ஒருவரைக் கண்டேம்; அவர் பெருமாள்பிள்ளை மகன்; அவரோடு யாம் தங்கியிருந்த சில

நாளும் அவர் எம்மிடம் யாப்பருங்கலக் காரிகையிற் பல ஐயப் பாடுகள் கேட்டுத் தெளிந்து எம்மிடம் பெரிதும் அன்பு பாராட்டி, எம்மைத் தம்முடனேயே இருக்கும்படி வற்புறுத்தினர். அதற்குயாம் இசையாமல் வந்துவிட்டேம். அப்போது அவர்க்கு ஆண்டு இருபது இருக்கலாம். இப்போது நாற்பது இருக்கும். இந்நூல் இயற்றியவர் அவராகத்தான் இருக்கவேண்டும்.'' என்று மொழிந்தார்கள். 'அவ்வாறாயின் அவர்க்கு ஒருகடிதம் எழுதலாமா?' என்று ஆசிரியரைக்கேட்டேம். அதற்கு ஆசிரியர் ''அவ்வாறே செய்க'' என்று சொல்லித் தாம் இருபது ஆண்டுகட்கு முன் ஆலப்புழை வந்திருந்ததும் அவரைத் தாங்கண்டதும் ஆகிய அடையாளங்களெல்லாம் நன்கு குறிப்பிக்கும்படி கட்டளையிட்டார்கள். அவ்வாறே அவ்வடையாளங்களைக் குறித்து அகவற்பாட்டில் ஒருகடிதம் எழுதிச் சுந்தரம்பிள்ளை யவர்கட்கு விட்டேம். இதற்கு மறுமொழிக் கடிதம் பத்துநாட்கழித்து வந்தது; அக்கடிதத்தோடுகூடவே தாம்இயற்றிய மனோன்மணீயம் முழுப்புத்தகம் ஒன்றும் எம் ஆசிரிய ரவர்கட்குப் பிள்ளையவர்கள் தம் வணக்கவுரைகளுடன் விடுத்தார். அவர் எழுதிய கடிதத்தைப் பிரித்துப் பார்க்கையில் அதிற் பின்வருமாறு எழுதப் பட்டிருந்தது.

'அன்பார்ந்த ஐயா,

யான் ஐந்தாறு நாட்களுக்குமுன் சுகத்திற்காகத் திருக்குற்றாலம் போயிருந்தேன். தங்களைப்பிரிந்து இருபது வருடங்களுக்குமேல் ஆனமையால், இதுகாறும் தங்களை நினையாமலிருந்த யான் திருக்குற்றாலத்தில் போயிருந்தபோது, தங்களைப்பற்றி அடிக்கடி நினைக்கலானேன்; தங்கள் நினைவு எனக்கு மிகவும் பலமாகத்தோன்றியது. பிறகு நாலைந்துநாட்கள் கழிந்து திருவனந்தபுரம் திரும்

பிவர, என்வீட்டில், தங்கள் மாணவர் வேதாசலம் பிள்ளை யவர்கள் தங்களைப்பற்றி எழுதிய கடிதம் வந்திருந்தது. அதனைப்பார்த்ததும் எனக்குண்டான வியப்பு இவ்வளவென்று சொல்லமுடியாது—'' என்று பின்னுஞ் சிலவற்றைச் சேர்த்து எழுதியிருந்தார்; ஈண்டெழுதும் பொருளுக்கு அக்கடிதத்திலுள்ள இவ்வளவுமட்டுமே வேண்டுமாகையால், எஞ்சியவற்றை இங்கே பதிப்பியாது விடுகின்றோம். இக்கடிதத்தால் அறியற்பாலதியாது? எம் ஆசிரியரும் யாமும் சுந்தரம் பிள்ளை யவர்களைப்பற்றிக் கருத்தூன்றிப் பேசிக்கொண் டிருக்கையில், நாகபட்டினத்திற்கு நெடுந்தொலைவிலுள்ள திருக்குற்றாலத்தில் அப்போது தங்கியிருந்த சுந்தரம்பிள்ளை யவர்கட்கும் எம் ஆசிரியரைப்பற்றிய நினைவு சடுதியில் உண்டானதன்றோ? இருபதுஆண்டு காலமாக ஒருவரை யொருவர் நினைவுகூராம லிருந்த இவ்விருவரும் ஒரேகாலத்தில் ஒருவரை ஒருவர் எமது முயற்சியால் நினைவுகூர்ந்தமை பெரிதும் உற்றுநோக்கற் பாலதாம். எம் ஆசிரியர் பிள்ளையவர்களை மிகவும் ஆழ்ந்து நினைத்த நினைவானது அதேநேரத்தில் தொலைவிலிருந்த பிள்ளையவர்கள் உள்ளத்திலும் எம் ஆசிரியரைப் பற்றியநினைவினை உடனே எழுப்பிவிட்டது. இக்காலத்திற் கம்பிவழியாக விடுக்கப்படும் செய்தியானது மிகவிரைவாகச்சென்று நெடுந்தொலைவி லுள்ளார்க்கும் அறிவிக்கப்படுதலை எல்லாரும் அறிந்திருக்கின்றார்கள். ஆனால், அக்கம்பியினும் விரைவாகச் சென்று நமது நினைவானது ஓர் இமைகொட்டும்முன் பிறர்க்கு நாம்கருதியதை உணர்த்தும் புதுமையை எவரும் நினைத்துப்பாராததும், எவ்வகையுதவியும் வேண்டாமல் நமதுநினைவு கடந்துசெல்ல விடும் ஆற்றலைத் தம்மிடத்து மிகுதிப்படுத்திக் கொள்ளாததும் ஏனோ? மின்செய்தி விடுப்பதற்குக் கம்பி வேண்டும்; அம்மின் செய்தி விடுக்கத்தெரிந்தவர்கள் உதவிவேண்டும்; அவர்க்குப்

பொருள் தரவேண்டும். ஆனால், நமது நினைவைச் செலுத்து தற்கோ எதனுதவியும் நமக்கு வேண்டுவதில்லை. நம்முதவியே நமக்கு வேண்டும். தவமுயற்சியில் முதிர்ந்த பெரியோர்கள் தாம் இருந்தவிடத்திருந்தே உலகமெங்கும் உள்ள தம் மாணாக்கர்க்குத் தம் நினைவுகளைத் தெரியப்படுத்துகின்றார்கள். வடநாட்டிற் பல ஆண்டுகளுக்குமுன் போர்வினைஞர் கலகம் நடந்தபோது, நம் அருந்தவத்தோரிற் சிலர் அதிற் றலையிட் டிருந்தார்கள் என்றும், அவர்கள் மலைமுழைஞ்சுகளில் நெடுந்தொலைவில் இருக்கப் படைஞர்களோடு கலந்திருந்த அவர்களின் மாணாக்கர்கள் போர்க்களத்தில் நிகழ்வனவற்றை ஓர் இமைகொட்டுமுன் தம் குருமார்களுக்கு அறிவிப்பரென்றும், அது தெரிந்த குருமார்கள் தம் மாணாக்கர் நடக்கவேண்டுமுறை இதுவென ஓர் இமைப்பொழுதில் திரும்ப அறிவிப்பார்களென்றும், இம் மறைவுகளைத் தெரியாமல் வெள்ளைக்காரர் மிகவியந்து திகைப்படைவரென்றுங் கற்றறிந்தேம். இன்னும் எமது மனையகத்தில் எம் அன்பின்மிக்க மனையாளும் யாமும் ஒருவர் நினைப்பதனையே மற்றவரும் நினைப்பதும் அடிக்கடி நிகழா நிற்கின்றது. எமதறிவு நிகழ்ச்சியில் நிகழும் இன்னோரன்ன நிகழ்ச்சிகள் பலவாயினும், அவற்றை இங்கெடுத்துக் குறித்தலினும் பிறர்தம் அறிவுநிகழ்ச்சிகளை மொழிதலே பொருத்தமாமென்று எண்ணி அவற்றை யிங்கே மிக வெடுத்துக் கூறிற்றிலேம். அதுநிற்க.

நுண்ணிய வெளிகள்

இங்ஙனந் தொலைவிலுள்ள ஒருவர் நினைவானது மற்றொருவர் உள்ளத்தில் எழுவதற்கு ஏது என்னை? வேறு வேறு இடங்களில் உள்ள இருவரையும் ஒன்றுபடுத்தி இணைக்க நடுவே எவ்வகைப் பொருளும் இல்லா திருக்கவும், அவ்விருவர்க்கும் ஒரே நினைவு தோன்றுவ தெப்படி என்று பலருந் தம்முள் ஐயுற்று மருள்வர். உள் பொருள்களைப் பகுத்தறியும் நுண்ணுணர்வுங் கல்வியும் இல்லாதவர்கள் மட்டுமே இங்ஙனம் மருள்வர்; இத்தன்மையோர்க்குக் கண்ணாற் காண்பதும் காதாற் கேட்பதும் மட்டுமே மெய்; ஏனையவெல்லாம் பொய். கல்வியும் நுண்ணுணர்வும் உடையாரோ வெளிப் பார்வைக்கு உடம்பினுள் வாழும் உயிர்கள் தனித்திருப்பது போறன்றினும், தம்மைச் சுற்றிலும் அவை பலவகையான நுண்ணிய பொருள்களாற் சூழப்பட்டிருத்தலைத் தெள்ளிதில் அறிந்து கொள்வார்கள். நுண்பொருள் நோக்கி என்னுங் கண்ணாடியின் உதவியால் நாம் உயிர்க்கும் மூச்சிலும் அருந்துந் தண்ணீரிலும் இயங்கும் இடைவெளியிலும் எண்ணிறந்த உயிர்கள் மிக நுண்ணிய சிறு உடம்புகளில் உலவுதலை அறிவுடையோர் உணர்ந்து வருகின்றார்கள். நம்முடைய கண்களுள் வந்து நுழைந்து கண்ணொளியை விளக்கும் கதிரவன் முதலிய பொருள்களின் ஒளியும், புறப்பொருள்களிற் பிறந்து காதினுள் வந்து நுழையும் ஓசையும் எவ்வாறு வருகின்றன என்பதனைக் கூர்ந்து ஆராய்ந்துபார்த்த இயற்கைப்பொருணூற் புலவர்கள் அவை அங்ஙனம் பரந்து உலாவி வருதற்கு எங்கும் நிறைந்த மிக நுண்ணிய இடைவெளி ஒன்று உண்டென்று கண்டறிந்தார்கள். ஒளி

யானது ஓர் இமைப்பொழுதில் ஓர் இலக்கத்து எண்பத்தாறு யிரம் மைல் இடத்தைக்கடந்து செல்கின்ற தென்பதைச் சிவஞானபோத ஆராய்ச்சியில் இனிது விளக்கினும். கண்ணிமைகொட்டும் முன் இவ்வளவு தொலைவிடஞ் செல்கின்ற ஒளியானது சில வான்மீன் மண்டிலங்களில் இருந்து இங்கு வருதற்கு ஐம்பது ஆண்டுகளுக்குமேற் செல்கின்றது. இப் படியானுல் அவ் வான்மீன் மண்டிலங்கள் இந் நிலவுலகத் திற்கு எவ்வளவு தொலைவில் இருக்கவேண்டு மென்பதைச் சிறிது நினைத்துப்பாருங்கள்! இத்தனை தொலைவிலுள்ள வான் உலகங்களுக்கும் இந்நிலவுலகத்திற்கும் இடையிலே நிறைந் துநின்று இவற்றையெல்லாம் இணைப்பதற்கு இடைவெளி ஒன்று இல்லாவிட்டால் அவ்வான் மண்டிலங்களில் உள்ள ஒளியானது இங்கே எவ்வாறு வரக்கூடும்? இன்னுங் காதுக்கு எட்டுந் தொலைவிலேயிருந்து ஒருவர் பாடும்போது அப் பாட்டின் ஓசையானது நமது செவியில்வந்து படுவதைப் பாருங்கள்; தொலைவிலிருந்து பாடும் அவருக்கும் இப்பா லிருந்து அதனைக்கேட்கும் நமக்கும் இடையிலே வான்வெளி ஒன்று இல்லாவிட்டால் அவ்வோசை நம் செவிக்கு எவ் வாறு எட்டும்? ஆகையால் ஓசையும் ஒளியும் உலவுதற்கு இடமாய் எங்கும் நிறைந்துள்ள வான்வெளி ஒன்றுண்டென் பது நன்கு பெறப்படும்.

இனி இவ் விடைவெளியில் நுண்ணணுக்கள் நிறைந் துள்ளன. இவ்வெளியின்கண் எங்கேனும் ஓரிடத்தில் ஒளி யாவது ஓசையாவது தோன்றினுல் அது தோன்றியவிடத் திலேயுள்ள நுண்ணணுக்கள் அதனுல் அசைவுபெற்றுத் தம் பக்கத்தேயுள்ள நுண்ணணுக்களை அசைக்கும்; அந்நுண் ணணுக்கள் தம்மோடிணைந்து நிற்கும் அணுக்களை அசைக் கும்; இங்ஙனம் ஒன்று மற்றொன்றை அசைக்கக் கடைசியாக நம் கண்ணிலும் செவியிலும் நிறைந்த நுண்ணணுக்கள் அசைந்து நமக்கு ஒளியினையும் ஓசையினையும் புலப்படச்

SRI VENKATESWARA ORIENTAL INSTITUTE
LIBRARY

செய்கின்றன. இவ்வியல்பை ஓர் எடுத்துக்காட்டான் விளக்குவாம். அகன்ற ஓர் ஏரியில் நிறைந்த நீரின்நடுவிலே ஒரு கல்லை விட்டெறிந்தவழி அக் கல்விழுந்த இடத்திலுள்ள நீரின் அணுக்கள் அசைந்து தம் பக்கத்தேயுள்ள நீரின் அணுக்களை அசைக்க, அவை தம் பக்கத்தேயுள்ள அணுக்களை அசைக்க இவ்வாறு அந் நீரின் அணுக்கள் முழுதும் நாற்புறமும் அலை அலையாய் அசைந்து கரை வரையில் அவ்வியக்கம் வந்து திரும்புவதைப் பாருங்கள்! இங்ஙனமே வான்வெளியிலும் ஒளியும் ஓசையும் இயங்குகின்றனவென்பது அறியற்பாற்று.

இனி நம் ஐம்புலன்களாலும் அறியப்படும் புறப்பொருள்களுள் ஒளியும் ஓசையும் நாற்றமுமே மிக நுட்பமான பொருள்களாகும்; நுட்பமான பொருள்கள் உலவுதற்கு நுண்ணிய வெளியும், பரும்படியான பொருள்கள் உலவுதற்குப் பரும்பொருளான நிலமும் வேண்டப்படுகின்றன. ஒளியும் ஓசையும் மிக நுண்ணிய இடைவெளியில் உலவும்; நாற்றம் காற்றில் உலவும். அற்றேல் மின்னூட்டத்தால் உந்தப்படும் ஓசையானது பருப்பொருளான துத்தநாகக் கம்பி வழியே செல்வது என்னையெனின்; அக் கம்பியிலும் நுண்ணிய வான்வெளியே நிறைந்திருத்தலின் அங்கும் அஃது அவ் வெளியிலேதான் செல்கின்றதென உணர்க. அவ்வாறாயின், வான்வெளியிற் செல்லும் அவ் வோசையைக் கம்பிவழியே செலவிடுத்தல் ஏன் என்றால், வறிதே வான்வெளியில் அவ்வோசையைச் செல்லவிட்டால் அவ் வெளி எங்கும் அது சிதறிப்போகுமாதலால், அஃது அங்ஙனம் சிதறாமைப்பொருட்டுக் கம்பி அவ் விடைவெளியில் ஒரு சிறுபகுதியைத் தன்னுள் வைத்து அவ்வோசை ஒரு வழியே செல்ல உதவிபுரிகின்றது. அதுபோக, அமெரிக்காவிலுள்ள நுண்ணறிவாளர் இப்போது கம்பியில்லாமலும் வெறும் வான்வெளியிற் செய்திவிடுக்கக் கற்றிருக்

கின்றார்களாதலின், ஓசையானது நுண்ணிய வான்வெளியி லேதான் எங்குஞ்செல்வதென்பது மறுக்கலாகாத உண்மை யாம் என்க. இனி ஒளியும் இவ்வாறே இடைவெளியில் உல வும் உண்மையும் அறியற்பாற்று.

இனி, நாற்றமோ ஓசை ஒளி இரண்டினும் சிறிது பரும்படியான பொருளாகையால், அது தனக்கேற்ற காற் றிலே உலவுதல் செய்கின்றது. காற்றானது வான்வெளியை விடப் பரும்படியான பொருளாகையால், அது தன்னிடத் தில் நாற்றமானது நடைபெறுதற்கு இடந்தருவதாயிருக் கின்றதென்க.

இனி, இவையொழியக் கல் மண் மரம் நீர் முதலிய பொருள்கள் எல்லாம் நிலத்திலே மட்டும் இயங்கவல்லன. அவ்வாறாயிற், புறவு பருந்து முதலான பறவைகளின் பருவுடம்புகள் காற்றிலே இயங்குதல் என்னை யென்றால் அவ்வுடம்புகள் எக்காலத்தும் இயல்பாகவே காற்றில் இயங்குவன அல்ல; இறக்கைகளின் உதவியால் காற்றை அலைத்துச் செயற்கையாக அக்காற்றில் இயங்குகின்றன. ஆகையால், பருப்பொருள்கள் பருப்பொருள்களிலேயே இயங்கும் என்னும் முறை பிறழுமாட்டாதென்க. இனி, இந் நிலவுலகமானது உருண்டை வடிவினதாய் இடைவெளியிற் சுழல்கின்றதென்னுங்கால், இது கதிரவனுலகத்தானும் அம்புலியுலகத்தானும் முன்னும் பின்னும் இழுக்கப்பட்டு அங்ஙனஞ்சுழல்கின்றதே யன்றி அது தன்னியற்கையாக அவ்வெளியிற் சுழல்கின்றதில்லை யென்க.

இவ்வாறு கல் மண் முதலான பருப்பொருள்கள் நிலம் என்னும் பருப்பொருளினும், நாற்றம் ஓசை ஒளி முதலான நுண்பொருள்கள் காற்று வெளி முதலான நுண்பொருள்க ளினும் இயங்குதல் போலவே, ஓசை ஒளியினும் மிகநுண்

ணியவான நம்முடைய நினைவுகள் இயங்குவதற்கு வான் வெளியினும் நுண்ணியதான ஒரு நினைவுவெளி இருக்க வேண்டுமென்பது நன்கு பெறப்படும்.

மன வெளி

இவ்வாறு நம் நினைவுகள் நடை பெறுதற்கு இடமாய் உள்ள நுண்ணிய இடைவெளியே மனவெளி எனப்படு வதாகும். மக்கள் உடம்புகளில் அமைந்த அமைவுகளும், அவ்வுடம்புகள் இருத்தற்கு இடமான இவ்வுலகத்தின் அமைவுகளும் தம்முள் ஒப்பனவாகும் என்பதும், நமதுடம் பாகிய இச்சிற்றுலகத்தினுள் ஒன்றினொன்று நுண்ணியவா யிருக்குங் கருவிகளுக்கு நேராகப் புறத்தே இப்பேருலகத் திலும் ஒன்றினொன்று நுண்ணியவான பொருள்கள் இ யைந்து நிற்கும் என்பதும், இவ்வுடம்பின் அகத்தே யுள்ள மனம் அறிவு நினைப்பு என்னும் நுண் கருவிக ளோடு ஒத்த நுண்ணிய வெளிகள் புறத்தே உலகத்தி லும் உண்டென்பதும் சிவஞானபோத ஆராய்ச்சியில் நன்கு விளங்க விரித்துக்காட்டி யிருக்கின்றேம். இவ்விடைவெளி களெல்லாம் ஒன்றினொன்று நுண்ணியவாய் ஒன்றையொன்று

ஊடுருவிக்கொண்டிருக்கும். மண் நீர் நெருப்பு காற்று வெளி முதலிய ஐம்பொருள்களுள் மிகவும் நுட்பமானது வான்வெளி என்று சொல்லப்படும். இவ்வான்வெளியினையும் ஊடுருவிக்கொண்டு இதனினும் நுட்பமானதாய் இருப்பதே மனவெளி என்று சொல்லப்படுவது. இவ்விடைவெளி மக்கள் உடம்பினுள் உள்ள மனத்தோடு இயைந்து எங்கும் நிறைந்து இருப்பது. இவ்விடைவெளியினுள் எல்லாருடைய மனமும் அம்மனத்திற் றோன்றும் எண்ணிறந்த நினைவுகளும் ஒருங்கு இயைந்து நிற்கின்றன. ஒவ்வொருவரும் நினைக்கும் நினைவுகளெல்லாம்—அவை பெரியனவேனும் சிறியனவேனும், உயர்ந்தனவேனும் தாழ்ந்தனவேனும், நல்லனவேனும் தீயனவேனும்—எல்லாம் கன்மேற் செதுக்கிய எழுத்துப்போல் அழியாமல் நிலைபெறுகின்றன. யான் எண்ணிய எண்ணம் பிறர் எவர்க்குந் தெரியாதென்று எண்ணி எவனும் மகிழாதிருக்கக்கடவன். அவன் இப்பிறப்பு முழுதும் எண்ணிய எண்ணங்கள் மட்டும் அல்ல, மேற்சென்ற எண்ணிறந்த பிறவிகளில் எண்ணிய எண்ணங்களும், இனி வரும் பிறவிகளில் எண்ணும் எண்ணங்களும் எல்லாம் ஒரு தினையளவுகூடப் பிசகாமலுங் குறைந்து போகாமலும் அப்படியே இம்மனவெளியிற் பொறிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அருந்தவமுயற்சியால் தமது உள்ளத்தை ஒரு வழி நிறுத்தி நுண்ணிய உள்பொருள்களின் இயல்புகளைக்காணும் ஆற்றல் வரும்போது, ஒவ்வொருவரும் தாம் எடுத்த பிறவிகளின் வரலாறுகளையும் அப்பிறவிகளிற் றாம் எண்ணிய எண்ணங்களையும் இம்மனவெளி என்னும் புத்தகத்தில்தெளிவாகக்கற்று அறிந்துகொள்வார்கள். இம்மனவெளியில் தமதுநினைவைப் பொருத்தி வைத்து உணரும் பழக்கம் வாய்ந்தவர்கள், வேண்டுமானால், தம்மிடத்துவருந் ஒவ்வொருவர் நினைவுகளின் இயற்கைகளையும் அவற்றின்

நன்மை தீமைகளையும் எளிதிலே அறிந்து கொள்வார்களா கையால், ஒருவருக்குந்தெரியாமல் நாம் இச்செயல்களைச் செய்தோம், நாம் இந்நினைவுகளை நினைந்தோம் என்று எண்ணுவது மிக்கதோர் அறியாமையாகும். அது நிற்க.

இன்னும் இம்மனவெளியின் இயல்பை அறியாமையினாலேதான், மக்களிற் பெரும்பாலார் தாம்எண்ணும் எண்ணங்கள் எல்லாம் தமக்கே உரியன வென்று பிழையாகக்கருதி மிகவுந் துன்பப்படுகின்றார்கள். உண்மையாக நோக்குங்கால், நம்முள் ஒவ்வொருவரும் நினைக்கும் நினைவுகளிற் பெரும்பாலன பிறருடையனவே யாகும். மனவலிமை மிக்கவர்கள் நினைக்கும் நினைவுகள் இம்மனவெளியில் எங்கும் பரவி, இதன்கட் டமது உள்ளத்தை வைத்தவர்கள் எல்லார் உள்ளத்திலும் பிறக்கும். கல்வி பறிவாலாயினும், உயர்ந்த உள்பொருள்களை அறியும் அறிவாலாயினும் மிக்கவர்கள் தம் நினைவுகளை உலக முயற்சிகளினின்றும் பிரித்து ஆழ்ந்த நிலையில் உய்த்து இருத்தும்போது, அவர்கள் அறிவானது மனவெளியில் இயைந்திருக்கின்றது. இங்ஙனம் ஒரு தேயத்திலுள்ள அறிவுடையோர் தமது ஆழ்ந்த நினைவால் மனவெளியில் தொடர்புடையராயிருத்தல் போலவே, வேறொரு தேயத்திலுள்ள கற்றவரும் அதிற் றமது கருத்தை நாட்டியிருப்பர். அங்ஙனம் அவ் விருதிறத்தார் நினைவுகளும் அம்மனவெளியிற் பரவுதலால் ஒருவருடைய கருத்துக்கள் மற்றொருவர் உள்ளத்திலும் திடீரெனத் தோன்றுகின்றன. இவ்வாறு நினைவுக் கலப்புகள் தோன்றுவது உயிரோடு இருப்பவர் தமக்குள் மட்டும் அல்ல. நிலவுலகத்தின்மேல் உலவும் இப்பருவுடம்பை விட்டு, நுண்ணுடம்புகளில் நுண்ணிய உலகங்களில் உலவும் பேய்கள் தேவர்கள் முனிவர்கள் சித்தர்கள் முதலியோர் நினைக்கும் நினைவுகளும் இங்குள்ள மக்கள்

உள்ளத்திற்றோன்றுகின்றன. இங்குள்ள மக்கள் நினைவுக ளும் மேலுலகங்களிலுள்ள தேவர் முனிவர் முதலான உயிர் களின் உள்ளங்களில் எழுகின்றன. ஆகவே, இங்குள்ளவர் களான நாம் நினைக்கும் நினைவுகள் அவ்வளவும் நம்முடைய னவே என்று எண்ணி அகம்மகிழ்தற்கு இடம் இல்லை. நம் நினைவுகளிற் பெரும்பாலன பிறருடையனவேயாம்; நமக்கே உரியன வென்று உரிமை பாராட்டுதற்கு இயைந்தன மிகச் சிலவே யாகும். அங்ஙனமாயின், நம் நினைவுகளிற் சில நல் லனவாயும் பல தீயனவாயும் இருத்தலால் இவற்றில் எவை நம்முடையன வென்று சொல்லுதற்கு ஏற்பன? எவை ஏலா தன? அல்லது, நன்மை தீமை எவற்றிற்குமே நாம் உரிய வர்கள் அல்லமோ; அவற்றிற்குநாம் உரிமையுடையர் அல்ல ராயின் அவற்றால் நாம் இன்புறுவதுந் துன்புறுவதும் என் னை? என்றுபலவாறு வினவுதற்கு ஏதுவான ஐயம் உண்டாகு மாதலால், அம்முறையை இங்கு ஒரு சிறிது விளக்குவாம்.

நல்லனவுந் தீயனவுமாய்க் கலந்து நம்முள்ளத்தில் உண்டாகும் நினைவுகளிற் பெரும்பாலன நமக்கே உரியன ஆகாவிட்டாலும், அந்நினைவுகளை ஏற்றுக் கொள்ளுதற்கு இயைந்த ஒருதன்மையை நாம் நம்மிடத்திற் செய்து கொள்வதனால், அவற்றால் வரும் இன்பதுன்பங்களை அடை தல் நமக்கே உரியதாயிற்று. நம்முடைய மனம் நன் னினைவுகளை நினைப்பதிலேயே பழக்கப்படுமானால், தூய நல்லியல்பு உடையதான அம்மனம் மற்ற நல்லுயிர்களின் நன்னினைவுகளையே ஏற்று அவற்றால் இன்புற்றிருக்கும்; அவ்வாறன்றித் தீயநினைவுகளை நினைப்பதிலேயே பழக்கப் படுமானால் தூய்தல்லாவியல்பு உடைய அது மற்றப் பொல் லாவுயிர்களின் பொல்லாத நினைவுகளை ஏற்று அவற்றால் துன் புற்றுச் சுழலும். தூயது தூயதையே கவரும், அழுக்கோ அழுக்கினையே நாடும். ஒருவன் திருடுதல் கொல்லுதல்

பொய் சொல்லுதல் முதலான தொழில்களைச் செய்தலிலேயே கருத்தூன்றுவானாயின், அவன் மனம் அத்தகைய நினைவுகளால் மிகவும் அழுக்குப்பட்டுத் தனக்குஇயைந்த அழுக்கான நினைவுகளை விரைவில் ஏற்றுக்கொள்ளும், வேறு நன்னினைவுகளைச் சிறிதும் ஏற்றுக் கொள்ளமாட்டாதாகும்; தன்னைப்போலவே நிலவுலகத்தில் உயிரோடிருக்குந் தீயவர் நினைவுகளையும், நிலவுலகத்தைவிட்டு இருள் உலகத்திற் சென்ற தீயபேய்களின் பொல்லாத நினைவுகளையும் எளிதிலே ஏற்றுக்கொண்டு அவற்றால் அவன் அளவிறந்த துன்பத்தை அடைகுவன். தீயபேய்களினாற் பிடிக்கப்பட்டு வருந்துவோர்களை ஆராய்ந்து பாருங்கள்! அவர்கள் எவ்வளவு அழுக்கான செய்கையும் நினைவும் உணவு முதலியனவும் உடையவர்களாய் இருக்கின்றனர்! அவர்கள் இருக்கும் வீடுகளிற் சென்று பார்த்தால் அவை எவ்வளவு தீநாற்றமும் அழுக்கும்மிகுந்து பார்ப்பவர்க்கு அருவருப்பை விளைவிக்கின்றன! அவர்கள் உணவாகக்கொள்ளும் இறைச்சி முதலியவற்றின் அருவருப்பை என்னென்று சொல்வேம்! நாம் ஆராய்ந்து பார்த்தவரையில் ஒரு வரைதுறையின்றி ஊன் உணவு கொண்டு அருவருப்புமிகுந்து திரிவோர்களையே தீயபேய்கள் பற்றிக் கொள்கின்றன. இந்நிலவுலகத்தில் இருந்தகாலத்து மிகவும் பொல்லாங்கு உடையவர்களாய், வேண்டுமட்டும் இறைச்சிதின்பதில் விருப்பம் மிகவைத்து நாளைக்கழித்து இறந்தொழிந்தவர்கள், நுண்ணுடம்பிற் சென்றபிறகுந் தமது பொல்லா நினைவு தம்மைவிட்டு அகலாமையின் தமது அவாவினால் இழுக்கப்பட்டுப் புலால் நாற்றம் வீசும் இறைச்சிக்கடைகளைச் சுற்றித் திரிந்துகொண்டிருப்பர். அவ்வாறு திரிந்து கொண்டிருக்கும் அப்பேய்கள் தம்மைப்போலவே பொல்லாங்கு உடையவர்களாய் இறைச்சிவாங்க வருவோரைக்கண்டாற் பிடித்துக்கொள்ளும். இவ்வுண்மை, பேயாடுவோரிடத்திலேயே கேட்டுத்தெளியலாம். ஆவிவந்தேறி

ஆடும்போது, "நான் கள்ளுக்கடை முடுக்கிலே இவள் மீன் வாங்கிவரும்போது இவளைப் பின்றொடர்ந்துவந்தேன்." என்றும், "நான் இறைச்சிக்கடையிலே ஒரு மாலைவேளையில் இவளைப்பிடித்துக் கொண்டேன்." என்றும் சொல்லுஞ் சொற்கள் நாம் கூறுவதன் மெய்ம்மையைப் புலப்படுத்தும். இத்தகையபேய்கள் நன்னினைவும் நற்செய்கையும் தூய்மையும் உள்ள மாதர்களிடத்தும் ஆடவரிடத்தும் அணுகக்கேட்டதுமில்லை, பார்த்ததுமில்லை. சாக்காட்டுமந்திரஞ் செய்யும் மந்திரகாரர்கள் முன்னமே தெரிந்துகொள்ளாமல் நல்லவர்கள்மேற் கொடியபேய்களை ஏவிவிட்டபோது, அவைகள் அந் நல்லவர்களிடம் வந்து அவர்கள் நன்னினைவும் தூய்மையும் உள்ளவர்களாய் இருப்பதைப்பார்த்து அவர்களிடம் அணுகக் கூடாமல் திரும்பிப்போய்த் தம்மை ஏவின மந்திரகாரரையே கொன்றவரலாறுகள் பலவற்றை நூல்களிற் கற்றறிந்திருக்கின்றோம், உலகவழக்கத்திலுங் கண்டிருக்கின்றோம். ஆகவே தீயனவும் நல்லனவும் தம்மைவந்து அணுகுதற்கு மக்கள் தாமே இடந்தருபவராக இருக்கின்றனர். முதலிற் றீயஎண்ணம் சிறிது கொள்வார்களானால் அதனைப் பெரிதாக்குவதற்குத் தீயோர் பலர் அவரிடம் வந்து சேர்குவர்; முதன் முதல் நல்லெண்ணம் சிறிது கொள்வராயின் அதனையும் வலுப்படுத்துதற்கு நல்லோர் பலர் அவரிடம்வந்து சேர்ந்திடுவர். இவ்வுண்மை உலகம் எங்கும் பிறழாமல் நடைபெறுகின்றது. பாருங்கள், நிலத்தில் ஒருசிறு எட்டிவிதையை ஊன்றினால் அது தன்றன்மைக்கு இயைந்த பொருள்களையே உணவாகக்கொண்டு முளைத்து மரமாகி மிகக் கசக்கும் பல்லாயிரம் எட்டிப்பழங்களைத்தருகின்றது; அவ்வாறன்றி ஒரு தேமாவின் விதையை ஊன்றினால் அது தன்றன்மைக்கியைந்தவற்றையே உணவாகக்கொண்டு முளைகிளம்பிப் பருமரமாகிப் பல்லாயிரம் தேமாம் பழங்களைப் பலர்க்கும்உதவித் தானும் பயன்பட்டுப் பிறரையும் மகிழ்வுறுத்துகின்றது.

உயிர்வகைகளில் மிகத்தாழ்ந்த ஓரறிவுடைய மரம் முதலியவற்றிற் காணப்படும் இவ்வியற்கை ஆறறிவுடைய மக்கள் வரையிற் சிறிதும் பிறழ்ச்சியில்லாமற் காணப்படுகின்றது. இவ்வுண்மையை ஆழ்ந்து ஆராயுங்கால், உயிரோடிருப்பவர் நினைவுகளையும் உயிர்துறந்து நுண்ணுடம்புகளில் இருப்பவர் நினைவுகளையும் ஏற்றுக்கொள்ளும் இருவகைப்பட்ட தன்மைகளைத் தம்மிடம் புலப்படக்காட்டும் மக்களே அந்நினைவுகளால் தாம் அடையும் இன்பதுன்பங்களுக்கு உரியர் ஆவார்கள். அது நிற்க.

இனி, இம்மனவெளியின் இயல்பையும் அதிற்றமது உள்ளத்தை நிறுத்தும் முறையையும் அறியாதிருக்கையிலேயே பிறவுயிர்களின் எண்ணங்கள் நமது உள்ளத்திலும், நம்முடைய எண்ணங்கள் பிறவுயிர்களின் உள்ளத்திலும் சேர்ந்து தோன்றுமாயின், அவ்விரண்டுந் தெரிந்து பழகுவார்க்கு அவற்றால் வரும் பயன்கள் இவ்வளவென்று நம்மால் எடுத்துச்சொல்லல் ஏலுமோ? இம்மனவெளியானது எங்குமுள்ள வான்வெளியினும் மிக நுட்பமான தாகையால் இதில் ஒருவர் தமது உள்ளத்தை எளிதிலே நிறுத்துவது அரிது. ஏனென்றால், மக்களுடைய மனமானது எந்நேரமும் பருப்பொருளை அறிவதிலே மட்டும் பழகி வந்திருக்கின்றது. பரும்படியான பொருள்களையே அறிந்து வரும் மனம் நுண்பொருள்களை எவ்வாறு அறியும்? பருத்தபொருளைக்காணுங் கண் மிகநுண்ணிய அணுக்களைக் காண்கின்றதா? உரத்த ஓசைகளையே கேட்டுப் பழக்கமேறின நம் செவி மிகநுண்ணியஒலியைக் கேட்கின்றதா? அருகிலுள்ள நாற்றத்தையே கவரும் மூக்கானது தொலைவிலுள்ள மணத்தை அறிகின்றதா? இல்லையே. இவற்றைப்போலவே இவற்றின்வழியாகப் புறப்பொருள்களை அறிந்துவரும் மனமும் இப்புறப்பொருள்களினும் நுட்பமான மனவெளியினை

அறிந்து அதிற் சேர்ந்து நில்லாமற் போகின்றது. அங்ஙனமாயிற் பரும்படியாய் நிற்கும் மனத்தை நுண்ணியதாக்கி, அது நுண்ணிய மனவெளியிற் பொருந்தி நிற்கும்படி செய்யும்வகை யாதெனின்; முதலில் ஐம்பொறிகளை நுட்ப இயல்பு உடையதாகும்படி பழக்கினால், அவற்றோடு ஒற்றுமைப்பட்டு நடக்கும் மனமும் நுட்ப இயல்புடையதாகும். அங்ஙனம் அவற்றைப் பழக்குமிடத்தும் மிகவும் பரும்படியான பொறியினின்று துவங்கிச் சிறிது சிறிதாக நுண்ணிய பொறிப் பழக்கம் வரையில் ஏறல் வேண்டும்.

மனவுணர்வை நுட்பமாக்கல்

நம்முடைய பொறி உணர்வுகளில் நமது உடம்பின் உணர்ச்சியே மிகவும் பரும்படியானது; வாயின் உணர்ச்சியோ உடம்பினுஞ் சிறிது நுட்பமானது; மூக்கின் உணர்ச்சியோ வாயினும் நுட்பமானது; கண்ணின் உணர்ச்சியோ மூக்கினும் நுட்பமானது; செவியின் உணர்ச்சியோ கண்ணினும் நுட்பமானது. ஆகையால் இவற்றைப் பழக்கத் துவங்கும்போது முதலில் உடம்பிலிருந்து தொடங்கல் வேண்டும். மண், நீர், நெருப்பு, காற்று என்னும் பொருள்கள் தன்மேற் படும்போது, உடம்பினிடத்தே உணர்வு காணப்படுகின்றது. இம்மண் முதலிய நான்கு பொருள்களிலும் மண் மிகவும் பரும்படியானது, நீர் அதனிற்சிறிது நுண்ணியது, நெருப்பு அதனினும் நுண்ணியது, காற்று அதனினும் நுண்ணியது. இப்பொருள்கள் மேலேபடும்போது உண்டாகும் உணர்வானது வெவ்வேறு உடம்புகளில் வெவ்வேறு வகையாய் ஏறியுங் குறைந்துந் தோன்றும். எருமை மாட்டின்மேல் ஒரு பெருந்தடிகொண்டு தாக்கினாலும் அதனை அது ஒரு பொருட்டாய் எண்ணாது; ஆனால் அப்பெருந்தடி ஒரு மெல்லிய மானின் உடம்பின்மேற் பட்டால் அது அதனைத் தாங்கமாட்டாமல் இறந்துபோம். ஆகவே, எருமை உடம்பின்

உணர்விலும் மானுடம்பின் உணர்வானது மிகவும் நுண்ணிய தென்பது பெறப்படுகின்றது. இங்ஙனமே மக்கள் உடம்பு களினும் உணர்வு பலவேறு தன்மைப்பட்டுத் தோன்றுகின் றது. மட்ட அறிவு உடையவன் உடம்பு மிகவும் முரடுபட்டுக் காணப்படுகின்றது; கூரிய அறிவுள்ளவன் உடம்பு முல்லைப் பூப்போல் மிகவும் மென்மைவாய்ந்து விளங்குகின்றது. முரண்ட உடம்புள்ள மட்டி பரற்கற்கள்மேல் நடந்தாலும் அவன் அடிகள் நோகா, அவன் உடம்பு குளிருக்கு நடுங்காது வெயிலுக்குத் தளராது, அவன் கைகள் இரும்பே; மெல்லிய உடம்பு வாய்ந்த அறிஞனோ பூமேல் நடப்பினும் அவன் அடி கள் நோம். அவன் உடம்பு குளிரைப்பொறாது வெயிலைத் தாங்காது; அவன் கைகளும் மற்ற உறுப்புகளும் அனிச்ச மலரினும் மெல்லியனவே. உயிர்களுக்கு அறிவு மிகுதிப்பட மிகுதிப்பட அவைகளிருக்கும் உடம்புகளும் வர வர மென் றன்மை உடையனவாகும்; அறிவு கடைசியில் மிக நுண்ணிய தாய் வளர்ந்து முற்றியபிறகு உடம்பானது காற்றினும் நொய் யதாய் இந்நிலவுலகத்தில் இயங்காமல் விசும்பில் இயங்கவல் லதாகும், இதனாலன்றோ அறிவின் மிக்க சித்தர்களும் முனி வர்களும் தேவர்களும் நிலத்தில் இயங்காமல் வான்வெளி யில் உலவுகின்றனர்? ஆகவே, உடம்பின் உணர்வானது மிக நுட்பம் உடையதாம்படி செய்துகொள்வது மனத்தை ஒரு வழிப்படுத்துவதற்கும், அறிவை மிகுதிப்படுத்துவதற்கும் உதவியான பழக்கமாகும்.

இனி உடம்பினும் சிறிது நுண்ணிய இயல்பு வாய்ந்த வாயுணர்வும் ஒருவனது அறிவின் ஏற்றக்குறைச்சலுக்கேற் பப் பல திறப்பட்டுத் தோன்றுகின்றது. மட்ட அறிவுள்ள வன் தான் உண்ணும் பண்டத்தின் சுவையையும் நேர்த்தியை யும் பாராமல் தன்பசி அடங்குமட்டுங் கஞ்சியோ கூழோ கிடைத்ததை நிரம்ப உண்கின்றான். நுண்ணறிவு மிக்கவனோ தான் உண்பது சிறிதாயிருந்தாலும் அது சுவை மிக்கதாய்

நறுவிதாகச் சமைக்கப்பட்டதாய் இருந்தால் மட்டும் மனம் உவந்து உண்கின்றான். சிலர் காரம் மிக்கவற்றைக் கண்ணீர் ஒழுக வொழுக அருந்துகின்றனர், வேறு சிலர் புளிப் புக்காடியாய் இருப்பதனைப் பார்ப்பவர் வாயுங்கூச விழுங்குகின்றனர். இவை யெல்லாம் நுண்ணறிவுடையார்க்குச் சிறிதும் பொருந்தாதனவாம்; அறுசுவைப் பண்டங்களையும் அளவாக ஒவ்வொன்றனையும் நன்கு சுவைத்துப் பார்த்து இன்புற்றுச் சிறிதே அருந்தி ஒழுகுவதே அவர் தமக்கு இயற்கையாம்; தித்திப்பு, துவர்ப்பு, கைப்புச் சுவையுள்ள பொருள்களை விரும்புதல்போல அவர் புளிப்பு, கார்ப்பு, உவர்ப்புச் சுவைகளை விரும்பமாட்டார். அறிவிற் குறைந்தவர்களுக்கே புளிப்பு, கார்ப்பு, உவர்ப்புச் சுவைகள் மிகவும் வேண்டப் படுவனவாகும். ஒருவர் உண்ணும் உணவுப் பொருள்களின் அளவையும் இயற்கையையும் ஆராய்ந்து பார்த்து அவர்கள் அறிவும் இயல்பும் இப்படியிருக்குமென்று செவ்வையாக அறிந்து கொள்ளலாம்.

பாருங்கள்! சிலர் பிறவுயிர்களின் உடம்பைச் சிதைத்துக்கொண்டுவந்த இறைச்சியை எவ்வளவு விருப்பத்தோடு உண்கின்றார்கள்! கொலைத் தொழிலாற் பிறவுயிர்கள் படுந்துன்பத்தைச் சிறிதாயினும் ஆழ்ந்தறியும் அறிவு இருந்தால் அவர்கள் அப்படிச் செய்வார்களா? ஆகையினால், இறைச்சி யுண்பவர்கள் சிறிதும் அறிவில்லாதவர்கள் என்பது பெறப் படுகின்றதன்றோ? பிறவுயிர்களைக் கொன்று அவற்றின் ஊனை உண்டு பிழைக்கும் புலி, அரிமா முதலான வல்விலங்கின் கொடுமையையும் அறிவின்மையையும், புற்பூண்டு தழைவைக்கோலைத் தின்று பிழைக்கும் யானை, குதிரை, மாடு முதலிய மெல்விலங்குகளின் அமைதியையும் அறிவுடைமையையும் சிறிது கருதிப் பாருங்கள்! சுவை தெரிந்து உண்ணப்படும் மெல்லிய இனிய காய்கறி உணவுகளால் உயிர்களுக்கு அறிவு மிகுதிப்படுமாகலின் வாயுணர்வினை இம்முறையால் அறிந்து நுண்ணியதாக்கவே அதனால் மனவுணர்வும் நுண்

ணியதாகி மனவெளியிற் பொருந்தி முக்கால நிகழ்ச்சிகளையும் அறிய வல்லதாகும்.

இனி மூக்குணர்வும் பரும்படியாக நடைபெற விடாமல் அதனை நுட்பப்படுத்தல் வேண்டும். இப்போது நிலவுலகத்தில் உள்ள மக்களிற் பெரும்பாலார்க்கு இவ்வுணர்ச்சி மிகவும் மழுங்கிக் கிடக்கின்றது. மக்களினும் தாழ்ந்த சிற்றுயிர்கள் மாட்டுக்காணப்படும் இவ்வுணர்வின் சுருசுருப்புக் கூட மக்களிடத்திலில்லாமை பெரிதும் வருந்தத் தக்கதொன்றாம்! நாயானது தன் தலைவன் சென்ற வழியை மோப்பத்தால் அறிந்து அவனிடம் செல்கின்றது, கள்வர் திருடர் நெடுந்தொலைவில் வரும்போது அவரது வருகையை மோப்பத்தால் அறிந்து குலைக்கின்றது. கண் இல்லாத எறும்புகள் மிகவுங் கருத்தாய்த் தொலைவில் வைக்கப்பட்ட நெய்க்குடுவையை மோப்பத்தால் தெரிந்துகொண்டு அதனிடம் சென்று அதனை மொய்த்துக் கொள்கின்றன. இங்ஙனந் தொலைவில் நிகழும் நிகழ்ச்சிகளையும் வெறும் மோப்பத்தால் அறியும் ஏழைஉயிர்களின் அறிவுகூட மக்களிடம் காணப்படாதிருக்க, இவ்வேழை மக்கள் தம்மை உயர்வாகக் கருதி இறுமாந்திருத்தல் என்ன தீவினை! தமக்குப் பின்னும் முன்னும் பக்கத்தும் வரும் இடர்களையே அறிய வலியற்றவர்களாய் இருக்கின்றார்கள்! தம்மைச் சுற்றிலும் மிகவுந் தியநாற்றம் சூழ்ந்துகொண்டு தம் உயிரின் வலிவை உறிஞ்சிக்கொண்டிருக்கவும், அதனை உணராமல் மூக்குணர்வு மழுங்கிக்கிடக்கும் இவர்கள் நிலைமை மிகவும் இரங்கற்பாலது! எனவே, மூக்குணர்வினை நுட்பப்படுத்திச் சுற்றிலும் நிகழும் நிகழ்ச்சிகளை நாற்றத்தின் வாயிலாக உணர்ந்துவரின், அதனால் மனவறிவு நுட்பமாகி மனவெளியைப் பொருந்தி நெடுந்தொலைவில் உள்ளவற்றையும் எளிதில் அறியும்.

இனிக் கண்ணுணர்வினையும் பரும்பொருட் காட்சியினின்றும் மேல்எழச்செய்து நுண்பொருட் காட்சியிற்பழக்கிவரல் வேண்டும். பரும்பொருள்களான கல், மண் முதலியவற்

றைக் காணுமிடத்தும், அவற்றில் மிகச்சிறிய பொருள்களை உற்றுப்பார்க்கப் பழகுக. முதலில் அழகிய சிறு கூழாங் கல்லைச் சிலநாள் உற்றுப்பார்த்தும், அதன்பிற் சிறிய மண் டுகள் பொற்பொடிமுதலியவற்றிற் பார்வைவைத்தும், அதன் பின் தாமரையிலைமேல் நீர்த்துளியை விட்டு அதனை நோக்கி யும், அதன் பின் விளக்கின் கொழுந்தைக் கருத்தூன்றிப் பார்த்தும் இங்ஙனம் முதன் மூன்று உள்பொருள்களை நோக் கும் முகத்தாற் கண்ணுணர்வினை நுட்பப்படுத்தி வரல்வேண் டும். எல்லார்க்குங் கண்ணுனது மிகச் சிறந்த உறுப்பாகை யால், அதனைச் சடுதியிலே நுட்பப்படுத்த முயன்றால் பன் னாளும் பருப்பொருளிலேயே பழகிய அதனுணர்வு திடீ ரென நுண்பொருட் காட்சியிற் றிரும்புதலால் மழுக்கம் அடைந்து கெட்டுப்போனாலும் போகும். ஆதலால், இதனை நுண்பொருட் காட்சியிற் பழக்குவது படிப்படியாக நிகழும் படி மிகவுங் கருத்தாக மெல்லெனச் செய்துவரல் வேண்டும். ஆனதுபற்றியே துவக்கத்தில் கல், மண் முதலான நிலத்துப் பொருள்களிலும், அதன்பின் நீர்த்துளி நெய்த்துளிமுதலான நீரியற்பொருள்களிலும், அதன்பின் விளக்கொளியாகிய தீப் பொருளிலும் பழக்கி வரும்படி கூறினும். இங்ஙனம் முதன் மூன்று பொருள்களிற் பழகி வந்தபின், கட்புலனுக்குத் தென் படாத இடைவெளியை உற்று நோக்கத் துவங்குக. புறப் பொருள்களில் இடைவெளியை உற்று நோக்குதல் ஒன்றே கண்ணுணர்வினையும் அதன் வாயிலாக மனவுணர்வினையும் நுட்பப்படுத்துதற்குரிய மிகச்சிறந்த பழக்கமாகும் என்று உணர்மின்கள்! இவ்வாறு கண்ணுணர்வினை நுட்பப் படுத்தி யபிறகு நெடுந்தொலைவி லுள்ள பருப்பொருள்களை உற்று நோக்கவும் அதன்பின் தொலைவிலுள்ள நுண்பொருள்களை உற்றுநோக்கவும் பழகி வருக. இதிற் பழக்கம் முதிர்ந்தபின் நிலாக்காலத்து இரவில் நுண்ணிய பொருள்களை நோக்கப் பழகிவரல் வேண்டும். அதுவுங் கைவந்தபின் நிலவில்லாத இருட்காலத்திரவில் முதலிற் பருப்பொருள்களையும் அதன்

பின் சிறுபொருள்களையும் அதன்பின் மிகச்சிறிய பொருள்களையும் அதன்பின் நுண்பொருள்களையும் உற்றுநோக்கிப் பழகிவருக. இங்ஙனமெல்லாம் பழகிக் கண்ணுணர்வு நுட்பமாய் வலுப்பட்ட பின்னர், அக்கண்ணுணர்வு தொலைவிலும் அருகாமையிலும் உள்ள எவ்வகைப்பட்ட பொருள்களையுங் காண வல்லதாகும். ஏனைமக்கள் கண்ணுணர்வுக்குப் புலனாகாதனவும் இங்ஙனம் பழகினவர் கண்ணுணர்வுக்கு எளிதிற் புலனாம். இது கைவந்தவுடனே பார்வை செல்லாமல் நடுநின்று மறைக்கும் சுவர், மலை, காடு, நாடு முதலியவற்றிற்கு அப்பாலுள்ள பொருள்களையுந் தாம் காண்பதாகத் தமது கட்பார்வையினை ஒரு முகமாக வைத்து எண்ணிவரப் பழகுக. இப்பழக்கம் முதிர்ந்தபின் அது கைவரப் பெற்றவர் ஒரு தேயத்தில் ஓரிடத்திலிருந்தே எத்தேயத்தும் எவ்விடத்தும் நிகழும் நிகழ்ச்சிகளை யெல்லாங் கண்டுணர வல்லராவர்.

இனிச் செவியுணர்வினை நுட்பப்படுத்தப் பழகுதல் கண்ணைப்பழக்குதலினும் எளிதாவதாம். கண்ணுணர்வு மிக நுண்ணிய பொருள்களைக் காணும்படி பழக்குங்கால் படிப்படியே செல்லாவிட்டால், கண்ணுறுப்புத் தன் நிலைகுலைந்து கெடும். மற்றுச் செவியோ நுண் ஒலிகளைக் கேட்கும்படி பழக்கப்படுவதிற் சிறிதுங்கெடாது. ஆகையால், அருகே தோன்றும் நுண்ணொலிகளையும் தொலைவிலே தோன்றும் நுட்ப ஓசைகளையுங் கருத்தூன்றிக் கேட்டலிலே அச்சமின்றியாரும் பழகலாம். ஏனையோர் செவிகளுக்குப் புலனாகாத மிக நுண்ணிய ஒலிகளையுந் தாம் கேட்பதாக எண்ணி ஒரு தொடர்பாகப் பழகிவரவே சில்காலத்துள் எல்லாம், அருகே சில சிற்றுயிர்கள் இடும் ஒலிகளும் தொலைவிற்றோன்றும் சிற்றொலி பேரோசைகளும் தெளிவாக வந்து செவிப் புலனிற் றோன்றும். இவ்வரியபேறு கைவரப்பெற்றமையினாலன்றோ தவவொழுக்கத்தில் மேம்பட்ட குரவர் பல்லாயிரம் மைல்களுக்கு அப்பாலுள்ள தம்மாணாக்கர்களைக்குறித்துச் சிலவற்றைச் சொல்ல அச்சொற்களை நெடுந்தொலைவிலிருந்த அவர்

கள் கேட்டு அவ்வாறே ஒழுகுவதும், ஒரு பெரிய இடரிலே அகப்பட்டுத்தத்தளிக்கும் ஒருவர் கூவியழுதசொற்களை நெடுந்தொலைவிலே யிருந்த முனிவர் கேட்டு விரைந்து வந்து அவரை அவ்விடரினின்று மீட்பதும் நிகழாநிற்கின்றன. இங்ஙனஞ் செவியுணர்வு நுட்பப்படுத்தப்பட்ட வுடனே புறத்தே செயற்பாலனவாம் நுண்ணியபழக்கங்கள் முற்றுப்பெற்றன வென்று அறிதல்வேண்டும்.

இதுகாறுங்கூறிய பொறியுணர்வுகளைப் பழக்கும்முறைகள் இவற்றிற் பழகி அறியாதவர்க்குப் பழக அரியனபோற் காணப்படுமாயினும், மிகவும் பருப்பொறியாகிய மெய்யினை நுண்ணிய ஊற்றுணர்விற் பழக்கத் துவங்குவார்க்கு அதனைத் துவங்கும்போதே அஃது எளிதாயும் மகிழ்ச்சி தருவதாயுங் காணப்படும். இன்னும் ஒருபொறியுணர்வினை நுண்ணியதாக்கவே ஏனைப் பொறியுணர்வுகளுந் தாமாகவே நுண்ணிய நிலையினை அடையத்துவங்குமாதலின், ஒரு பொறியுணர்வினை நுண்ணியநிலையிற் பழக்கியபின் ஏனைப் பொறியுணர்வுகளையும் அந்நிலையிற் கொண்டுபோய்விடுவது மிக எளிதிலே கைகூடற்பாலதொன்றாய் முடியுமென்று உணர்க. அஃது எதனாலென்றால், ஐம்பொறிகளும் வேறுவேறியற்கை யுடையனவா யிருப்பினும் அவ்வைம்பொறிகளினுஞ் சேர்ந்து நின்று அறியும் மனவுணர்ச்சி ஒன்றேயாயிருத்தலின், ஒருபொறியின் வழியே அம்மனவுணர்வு ஒருகாற்பதப்படத் துவங்கியபின், ஏனைப்பொறிகளின் வழியேயும் அது பின்னும் பின்னும் பதமெய்துதல் எளிதாகக் கைகூடிவருவதனாலென்றுணர்க. இனி ஐம்பொறியுணர்வுகளோடு கூடிய மனவுணர்ச்சியை ஒருகாலத்து ஓரிடத்து வைத்தே நுட்பப்படுத்தி அவ்வாற்றால் எல்லாவுணர்வுகளையும் ஒருங்கே நுட்பமாக்கும் அரசியற்றவமுறை மெய்க்குரவனை எதிர்ப்பட்டு அவனறிவுறுக்கும் அறிவுமொழிபெறும் நல்வினையுடைய மிகமுறுகிய மனநிலையுடைய

மாணுக்கருக்கன்றி ஏனையோர்க்கு வாயாதாகலின், யாம் ஈண்டு எடுத்துக் கூறிய முறைகளே எத்திறத்தவரும் படிப் படியாகப் பழகித் தம்முணர்வுகளை நுட்பப்படுத்திப் பயன் பெறுதற்கு ஏற்பனவாமென்று கடைப்பிடிக்க. இங்ஙனம் மெய், வாய், கண், மூக்குச், செவி என்னும் ஐம்பொறிகளின் வழியே புறத்துச்செல்லும் மனவுணர்வினை நுட்பம் ஆக்கிய பின், அகத்தே செல்லுங்காலும் அது மேலுமேலும் நுட்ப மாகும்படி அதனைப் பழக்கிவருதல் வேண்டும். அகத்தே மனவுணர்வு நடைபெறுங்காலத்து அஃது அமைதியுற்று நுணுகாமல், வருத்தங், கவலை, அச்சஞ், சினம், பொறாமை, அவாமுதலான பலதீயதன்மைகளால் தாக்கப்பட்டு, நிலைக லங்கிவலிவுகுன்றிப் போகின்றது. இவ்விழிந்ததன்மைகளின் இயல்பையும் இவற்றின் சேர்க்கையால் ஆவியின் வலிவு குறைந்து போதலையும் யோகநித்திரையைப்பற்றிப் பேசிய எமதுநூலில் மிகவிரித்து விளக்கியிருக்கின்றேம்; அவற்றை அணுகவிடாமல் உள்ளத்தை ஒருநிலைப்படுத்தும் வகையினை யும் அங்கே காட்டியிருக்கின்றேம். அம்முறைகளை நன்றாக நினைவில் இருத்தி அவற்றின்படி நடந்துவரின் மிக எளிதிலே உள்ளமானது ஒருநிலைப்படும். இன்னும் மனிதவசியம் என் னும் எமதுநூலில் 'நினைவை ஒருவழி நிறுத்தல்' என்னுந் தலைப்பின் கீழ்ச் சொல்லிய பகுதிகளும் பெரிதும் நினைவு கூர்ந்து செயற்பாலனவாம்.

இனி இவ்விடத்தும் இதற்குரிய முறைகள் சிலவற்றை எடுத்துக் கூறுவாம். இழிந்ததன்மைகளுள் எதுவும் வந்து நுழையவொட்டாமல், எந்நேரமும் நமது உள்ளத்தை நல் நினைவிற்கு இடந்தரும்படி செய்தல்வேண்டும். தெளிந்தோ டும் ஓர்யாற்றுநீரானது சாக்கடைநீரின் சேர்க்கையால் அழுக் குற்று அருவருக்கத் தக்கதாய்விடுதலும், மலைப்பாறைகளி லிருந்து முத்துமுறியென ஓடிவரும் இனிய நீரின்கலப்பால் மிகத்தெளிந்து விளங்குதலும் போலத் தீயநினைவுகளின்

சேர்க்கையால் தெளிவானஉள்ளமும் அழுக்குப்பட்டுக்கலங்க லாதலும், நல்நினைவுகளின் கூட்டுறவால் அது மேலுமேலுந் தூய்மையெய்தி விளங்குதலும் நேர்கின்றன. முடைநாற்றம் வீசும் தீயபொருளோடு கூடிக் கலங்கல் அடைந்த நீர் தன்னை அடுத்துள்ள பொருள்களையுந் தன்கண்ணே காட்டமாட்டாது; அதுபோலத் தீயநினைவின் வழிப்பட்டுக் கலங்கல் எய்திய உள்ளத்திலே அருமைகேநிகழும் எண்ணங்களுந் தோன்றாது மறையும். அதுவேயுமன்றி அது நினைவுவலிமையினையும் வரவர இழந்துவிடும். அங்ஙனமன்றி, நன்னினைவோடு பொருந்தி நின்ற உள்ளம் தெளிவுபெற்று நிற்றலால், அதன்கண்ணே அடுத்து நிகழும் எண்ணங்கள் மட்டுமே யல்லாமல் மிகவுந் தொலைவிற்றோன்றும் எண்ணங்களும் விரைவிலேவந்து காணப்படும்; முற்காலத்தும் இக்காலத்தும் இனிவருங்காலத்தும் நிகழும் நிகழ்ச்சிகள் அத்தனையும் தெளிவுள்ளம் உள்ளவனுக்கு உள்ளங்கை நெல்லிக்கனிபோல் தெற்றெனத் தோன்றாநிற்கும். ஆகையால், இத்துணைச்சிறந்த முக்கால வுணர்ச்சியாகிய அரும்பேற்றை அடையவிரும்பும் நல்வினையுடையார் ஒவ்வொருவரும் தமது மனத்தைத் தெளிவுபடவைத்தலாகிய அரும்பெரு முயற்சியை அடுத்தடுத்துச் செய்துவரல் வேண்டும்.

இனி நன்னினைவின்வழியே உள்ளத்தைவைத்துப் பழக்கும் முறைதான் எவ்வாறெனின்; அதனையும் ஒரு சிறிது இங்கே காட்டுகின்றாம். இன்பந்தராத நினைவுகளைப் பற்றி நிற்கும்படி மனத்தை ஏவினால் அதற்கு அஃது எளிதிலே மடங்கி நில்லாமல் வருத்தத்தை விளைவிப்பதோடு, இத்தன்மையவான பழக்கங்களில் அவனுக்கு வெறுப்பினையும் பின்னர்த் தோற்றுவிக்கும். ஆகவே, அதனை அங்ஙனம் பழக்குவதற்கு முயலல்ஆகாது. இயல்பாகவே அஃது எந்த நன்னினைவை மகிழ்வோடு பற்றிநிற்குமோ அதனை அறிந்து அதன்கண்ணே அதனைப் படிவித்தல்வேண்டும். அங்ஙனம்

அஃது இயல்பாகப் பற்றிநிற்கும் நினைவுகள் தாம் யாவையோ வெனின், அவை அதற்கு ஆரா மகிழ்ச்சியினையும் பெருங் களிப்பினையும் தோற்றுவிப்பனவேயாம் என்க. மகிழ்வினையும் உள்ளக்கிளர்ச்சியினையும் ஒவ்வொருவர்க்கு ஒவ்வொருவகை யாற் பிறப்பிக்கும் நன்னினைவுகள் பற்பல இருப்பினும், அவை எல்லாவற்றுள்ளும் அழகு, அறிவு, அன்பு என்னும் மூன்று தன்மைகளைப் பற்றிய நன் னினைவுகளே எல்லார்க்கும் எவ் விடத்தும் எக்காலத்தும் பெருங்களிப்பினைத் தருவதாமென் பது அனைவரானும் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட உண்மையேயாம். அழகுமுதிரச் சலவைக்கல்லில் திருத்திய ஓர் அரிய வடிவத் தையேனும், இயற்கைநிறங்களும் முகிழ்த்துத்தோன்ற ஓவி யக்காரன் முனைப்பாகத்தீட்டிய ஓர் இனிய ஓவியத்தின் உரு வத்தையேனும், அழகுகனிந்தொழுக உலவுஞ் சிறுவர் சிறுமி யரையேனுங் கண்டு களிப்படையாதவர் உளரோ? அமைந்து நிரம்பின கல்வியுடையோன் தோண்டுந்தோறுஞ் சுரக்குந் தெண்சுவைத் தண்ணீரைப்போல நூற்பொருளை எடுத்து உரைக்குந்தோறும் விரிந்துவிரிந்து புலப்படாநின்ற அறிவின் அருமை பெருமைகளைக்கண்டு வியந்து மகிழாதாருண்டோ? எல்லா உயிர்களிடத்துங் கரைகடந்த இரக்கம் உடையோனும் அவற்றின் துயர்கண்டுபொறாமல் தன்னைவருத்தியேனும் அப் பிறவுயிரின் துன்பந்துடைத்து, அருளொழுக்கமே தன்உயி ரொழுக்கமாக மேற்கொண்டு, இங்ஙனம் எல்லா உயிர்களிடத் தும் இரக்கம் எழப்பெற்றமையாலே இளகிய மென்னெஞ் சோடு எல்லாம்வல்ல இறைவனிடத்தே என்பெலாம் நெக் குருகி ஒன்றுபட்டு நிற்கும் பெரியோன் அன்பின்றிறத்தைக் கண்டு பிறிதுபட்டு அன்புடையராகாரும் உண்டோ? சொல் லுமின்! எனவே, அழகு, அறிவு, அன்பு என்னும் மூன்ற னையும் பற்றி நினைக்குமிடத்தெல்லாம் மக்களெல்லார்க்கும் இயற்கையாகவே மகிழ்ச்சி எழ, அவர் உள்ளமும் எளிதிலே அந்நினைவின் வழிப்பட்டு நிற்றலால் இம்முறையால் உள்ளத்

தைத் தெளிவுபெறச் செய்தலே எளிதான முறையாமென்பது இனிது பெறப்படும்.

இனி அழகு அறிவு அன்பு என்னும் மூன்றும் பண்புகளேயன்றிப் பண்புகளையுடைய பொருள்கள் அல்ல. பண்புகளை எவ்வளவுதான் நினைப்பினும் அவை மக்கள் உள்ளத்திற்குப் புலப்பட மாட்டா. பண்புகளை நினைக்கப் புகுந்தால் அப்பண்புகள் தோன்றாமல் அப்பண்புகளையுடைய பொருளே நினைவில்வந்து தோன்றும். முல்லைப் பூவின் மணத்தை நினைக்கப்புகுந்தால் அந்தமணம் மட்டும் நினைவுக்கு வாராமல் தன்னையுடைய பூவோடு கூடியே அது நினைவில் எழும். வாழைக்கனியின் சுவையை நினைக்கப்புகுந்தால் அச்சுவை மட்டும் தனித்து நினைவில் எழாமல் அது தன்னையுடைய அக்கனியோடுகூடியே நினைவிற்றோன்றும். மேலும், முல்லைப்பூவின் மணமும் வாழைக்கனியின் சுவையும் அப்பொருள்களைத் துய்த்துப் பார்ப்பவருக்கேயல்லாமல் மற்றவர்க்குச் சிறிதும் விளங்கமாட்டா; ஏனென்றால், அந்த மணமும் அந்தச் சுவையும் முல்லை வாழை என்னும் அப்பொருள்களின் வழியாகவன்றி வேறு தனித்து நின்று துய்க்கப் படுதல் எங்கும் இல்லை. இதுபோலவே, அழகு என்னும் பண்பை நினைக்கப்புகுந்தால், அப்பண்பு தனித்து நில்லாத தொன்றாகையால், அதனையுடைய ஏதேனுமொருபொருளையே நினைக்கவேண்டிவரும்; அறிவு என்னும் பண்பை நினைக்கப்புகுந்தால் அதுவுந் தனித்துநில்லாத பண்பேயாகலின் அதனையுடைய அறிஞன் ஒருவனையே நினைக்கவேண்டிவரும்; இங்ஙனமே அன்பு என்னும் பண்பும் தனியே நினைக்கப்படுவ தல்லாமையால் அதனை நினைக்குமிடத்தெல்லாம் அன்புள்ள ஒருவனையே நினைக்கவேண்டிவரும் என்க. அதுவேயுமன்றிப் பண்பும் பண்பையுடைய பொருளும் எவ்வாற்றானும் பிரிவுபடாமல் ஒன்றுபட்டே நிற்கும்

இயல்புவாய்ந்தனவாம்; பண்பும் பண்பியும் ஒன்றேயல்லாமல் வேறல்ல. பண்பு அழிந்தால் அதனோடு ஒன்றாயுள்ள பண்பியும் அழியும், பண்பியழிந்தால் அதனின் வேறல்லாத பண்பும் அழியும். ஆகவே, பண்பிப் பொருளினும் பண்பே நுண்ணியதாகலின் அப் பண்பை மட்டுமே நினைவிற்குக் கொண்டுவர முயல்வே மென்றும், கடவுளை முகங் கை கால் முதலான உறுப்புகளுடைய ஓர் உருவப் பண்பிப் பொருளாக வைத்து வணங்கக் கடவேம் அல்லமென்றும் உரைப்பார் உரை ஒரு சிறிதும் பொருந்தமாட்டாதென் றுணர்க. பண்புகளை நினைக்கப் புகுவார் எல்லார்க்கும் அப்பண்புகளின் வேறல்லாத பொருள் உடனே நினைவிலெழப் பெறுதல் மாறா இயற்கையாக இருத்தலின், மிக நுண்ணிய பண்புநிலையில் வைத்துக் கடவுளை வழிபடுவே மென்பார்க்கும் அப் பண்புகள் திரண்ட பிழம்பான கடவுளின் றிருவுருவம் அவருள்ளத்தில் தோன்றாமற் போதல் இல்லையென்க. பண்பென்றும் பண்பியென்றும் வேறு பகுத்துணர்தற் கியலாமற் பிரிவின்றி நிற்கும் ஒரு பொருளிற் பண்பை மட்டும் நினைக்கப் புகுவேம் என்றும் பண்பியை மட்டும் நினைக்கப் புகுவேமென்றும் தமக்குத் தோன்றியவாறெல்லாம் பொருளினியற்கைக்கு மாறாய்ப் பேசுவோர் உண்மை தெரியமாட்டாத மடவோரேயாவர். அங்ஙனமன்று, பண்பு பண்பியினின்று பிரியாதாயினும், நினைவின்கண் அதனைப் பிரித்து நினைக்கமாட்டுவேமெனின்; எப்பொருள் எத் தன்மையதா யிருக்கின்றது, அப்பொருளை அத் தன்மைப்பட நினைத்தலே மெய்ந் நினைவு அல்லது சத்தியபாவனை யென்று சொல்லப்படும்; இவ்வாறன்றி ஒரு பொருளை அப் பொருளின்கண் நிகழாத நிகழ்ச்சிபற்றி நினைப்பது பொய்ந் நினைவு அல்லது அசத்திய பாவனை யென்று சொல்லப்படும். இனி மெய்ந் நினைவு உண்மையான மெய்ப்பயன்களைத் தருவதுபோலப், பொய்ந் நினைவு மெய்ப் பயன்களைத் தராது பொய்படு மாகலின்,

கடவுளை வெறும் பண்பளவாகக் கொண்டு வழிபடுவே மென்பார்க்கு, அவர் வழிபாடு கடவுளியல்போடு மாறுபட்ட பொய் வழிபாடாய்ப் போதலின், அவர் அப்பொய் வழிபாட்டால் இம்மை மறுமைப் பயன்களில் ஒரு தினைத்தனையும் பெறாரென்பதே முடிபு. ஆகவே, இவ் வியல்பினரான பொய்யறிவினர் இறுமாந்து உரைக்கும் பொய்யுரை ஈண்டு உற்றுணரற்பாலதன்றென விடுக்க. எனவே, அழகு அறிவு அன்பு என்னும் பண்புகளை நினைக்கப் புகுந்தால் அப்பண்புகளையுடைய பொருள்கள் தாமே நினைவிற் றோன்றும் என்று உணர்க.

இனி அழகு என்பது பெரும்பாலுங் கண்ணறிவைப் பற்றி நிற்கும் ஓர் இனிய தன்மையாகும்; இஃது ஏதேனும் ஒரு பொருளைப்பற்றி நிற்பதன்றித் தனித்து நில்லாதாகையால், இதனை நினைவுக்குக் கொண்டுவரு மிடத்து இதுபற்றி நிற்கும் பொருள்களையே நினைத்துப் பார்க்கப் பழகி வருதல் வேண்டும். வான் அளாவித் தோன்றும் மலைகளையேனும், எல்லையின்றி விரிந்து கிடக்குங் கடலையேனும், மடமான் தொகுதிகள் அச்சமின்றி யுலவுங் காடுகளையேனும், இன்னும் இவைபோன்ற நிலத் தோற்றங்களையேனும் நினைவிற் கொண்டுவந்து பயிலல்வேண்டும். இங்ஙனஞ் சில நாட்கள் பழகியபிறகு திருத்தமாகச் செய்யப்பட்ட கல்வடிவுகளையும், அருமையாக வரையப்பட்ட ஓவியங்களையும் அகக் கண் எதிரே கொண்டுவந்து நோக்குக. அதன் பின்னர் அழகின் மிக்க ஆடவர் மகளிர் என்னும் இருதிறத்தாரில் எவரையேனும் அடிக்கடி நினைவிற் கொண்டுவருக. உயிரில்லாத ஏனைத் தோற்றங்களை அகக் கண்ணிற் பார்க்கும் பழக்கத்தினும், உயிரோடு கூடிய உருவங்களை நினைக்கும் பழக்கஞ் சிறந்ததாகும்; இனி உயிரோடு கூடிய உருவங்களுள்ளும், அறிவில் மிக்கவற்றின் உருவங்களை நினைத்தலே மிகச் சிறந்ததாகும்; இனி அறிவின் மிக்க உயிர் வடிவங்களினும் அவ்

வறிவோடு அன்பும் மிக்க உயிர்வடிவங்களை நினைவிற்கொண்டு வருதலே அதனினும் மிகச் சிறந்த பழக்கமாகும். அழகு அறிவு அன்பு என்னும் மூன்றோடு தெய்வத் தன்மையும் வாய்ந்த உயிர்வடிவை உணர்ந்து இன்புறுவது அதனினும் மிகச் சிறந்த பழக்கமாகும். திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளையார் திருவுருவம் அழகு அறிவு அன்பு என்னும் மூன்று தன்மைகளோடு குழந்தைப் பொழுதே எல்லா அறிவும் முதன்மையும் நிரம்பின தெய்வத்தன்மையும் பொருந்தப்பெற்ற விழுப்பம் உடையதாகலின், அவ்வருமைத் திருவுருவை இடையறாது நினைவிற் கொண்டுவந்து பழகும் நற்பெரும் பழக்கம் மனவுணர்வை நுட்பமாக்குதற்கு மிக இயைந்த தொன்றாமென்பது கடைப்பிடிக்க.

இனி எல்லையற்ற அழகும், எல்லையற்ற அறிவும், எல்லையற்ற இன்பமும் உடைய உயிர்ப்பொருள் கடவுளேயன்றி, வேறொன்றும் இல்லை யென்பது திண்ணமாகலானுங், குற்றம் என்பது அணுத்துணையும் இல்லாத அறிவுடைய உயிர் கடவுள் ஒன்றே என்னும் உண்மை எல்லார்க்கும் ஒப்ப முடிந்த தொன்றாகலானும், தமதுணர்வை மிகவும் நுண்ணிதாக்க வேண்டும் என்னுங் கருத்துடையார் எல்லாரும் கடவுளின் திருவருளுருவை எந்நேரமும் ஒழிவின்றி நினைவு கூர்ந்து வரல்வேண்டும். இங்ஙனம் நினைக்குங்காலும் அவ்வருளுருவை எல்லா அழகும் எல்லா அறிவும் எல்லா இன்பமும்நிறைந்து ஒளிதுளும்புந் திருந்திய வடிவினதாகநினைந்து அந்நினைவின்கட் பெரிதும் இன்புறுதற்குப் பழகுக. இப்பழக்கங் கைவந்து உயிர்நினைவு அதிற்றோய்ந்து அவ்வண்ணமாயபின் எக்காலத்து நிகழ்ச்சிகளையும் எவ்வுலகத்து நிகழ்ச்சிகளையும் அறிந்து எளிதிலே ஒருங்குணர வல்லதாகும். இவ்வருளுருவ வழிபாட்டில் தலை நின்றவர் யாவரே யாயினும் அவர் அழகு அறிவு அன்பு என்னும் அவ்வருமைத் தன்மை

803
(1740)
61'001
Mar 36-7

கள் நிறையப் பெற்றவராய்த் துலங்குவர். பண்பும் பண்பை யுடைய பொருளுந் தம்முட் சிறிதும் பிரிதல் இல்லாத தற் கிழமைப் பொருத்தமுடையன வென்றும், அவற்றுள் ஒன்றை நினைக்கவே மற்றொன்றுந் தானாகவே நினைவில் எழு மென்றும் முன்னரே நன்கு விளக்கிக்காட்டின மாதலால், அவ்வருளுருவத்தைப்பற்றிய நினைவானது தன்னுட்பொதிந்த அவ்வருமை இயல்புகளைத் தானே தோற்றுவிக்கு மென்பது மறுக்க லாத உண்மை நிகழ்ச்சியே யாகும். இக்காலத்து உளநூற் புலவர்கள் ஆராய்ந்துரைக்கும் முடிபுகளும் பொருளை நினைக்கும் நினைவு அப்பொருட் பண்புகளையும் உடனே தோற்றுவிக்குமென நாட்டுகின்றன. அறிஞரான ஜிபோட்டோ என்னுந் துரைமகனார் தொலைவி லுணரும் நிகழ்ச்சிகளைப்பற்றித் தாம் ஆராய்ந்த பலவற்றுள் ஒன்றைப் பற்றிப் பின்வருமாறு கூறுகின்றார்:—

“பி. என்னும் பெருமாட்டியார் தமக்குள்ள தலை நோயைப்பற்றி என்னிடம் முறையிட்டார். யான் எனது கையை அவ்வம்மையாரின் நெற்றிமேல் வைத்தேன், சில நேரங்களி லெல்லாம் அவர் ஓர் இழைந்த அறி துயில் வரப்பெற்றார்: அவ்வுறக்கத்தை மிகுதிப்படுத்தாமலே யான் அவரிடத்தில் அமைதியையும் நலத்தையும் பற்றிய உணர்வை எழுப்ப முயன்றேன்; அதற்கு முதலில் என்னிடத்திலே அவ்வுணர்வை எழுப்புவித்துக் கொள்ளல்வேண்டிக், காற்றுந் தண்ணீரும் பகல் வெளிச்சமும் நிரம்பி விளங்குங் கடற்காட்சியினை என்நினைவிற் கொண்டுவந்தேன். அங்ஙனம் யான் என்னுள் உணரத் துவங்கிய வுடனே, அம்மாதரார் ‘யான் இப்போது சிறிது நலமாயிருப்பதாக உணருகிறேன்; காற்று எவ்வளவு குளிர்ச்சியாயிருக்கின்றது!’ என்று கூறினார். அதன்பிறகு யான் பூல்வார்டு செயிண்டு மிச்கல் என்னும் இடத்தில் சிறிது துளிக்கும் மழையில் நடப்பதாக என்னுள் எண்ணப்புகுந்தேன்; அவ்வாறு எண்ணவே, விரைந்து

செல்லும் மக்களையுங் குடைகளையும் என்னுட் காண்பேனாயி
னேன். உடனே அந்த அம்மையார் 'ஈது என்ன புதுமை
யாயிருக்கின்றது! யான் பூல்வார்டு செயிண்டு மிக்கல் என்ப
தன்கோடியில் இருப்பதாக எனக்கு ஒருதோற்றமுண்டாகின்
றது. மழைபெய்கிறது; மக்கள் மிகுதியாயிருக்கிறார்கள்; கூட்
டமாய் விரைந்து செல்லுகிறார்கள். அவர்களெல்லாரும் தெரு
வின்மேற் செல்லுகிறார்கள்; யானும் அவர்களோடு செல்லு
கிறேன். காற்று மிகவுங் குளிர்ச்சியாயிருக்கிறது. அஃது
எனக்கு இனிய இளைப்பாறும் உணர்வைத் தருகின்றது.' இச்
சொற்களைக்கூறிய பிறகு அவர்தங் கண்களைத் திறந்தார்; தம்
மனத்திற்பதிந்த அவற்றைப்பற்றிப் பின்னும் உறுதியுரை
மொழிந்தார்,'' இங்ஙனமே இத்துரைமகனார் தம்மால் உறங்
கச் செய்விக்கப்பட்ட பலரிடத்தும் தாம் நினைந்த நினைவுகள்
நினைந்த அளவானே தோன்றும்படி ஆராய்ந்து பார்த்த
ஆராய்ச்சிகள் பல; இத்துரைமகனாரைப் போலவே இன்னும்
பலரும் இவ்வாறே ஆராய்ந்துபார்த்து வருகிறார்கள். இவ்
வாராய்ச்சியில், அமைதியுங் குளிர்ந்த காற்று உலவுதலும்
வாய்ந்த கடற்காட்சி யாகிய ஒரு பொருளின் றோற்றத்தை
நினைத்த அளவானே, அப்பொருட்டன்மைகளான அமை
தியுங் குளிர்ச்சியும் அறிதுயிலில் அமர்ந்திருந்த அம்மாதரார்
பாற்றோன்றிய உண்மை நிகழ்ச்சி பெரிதும் உற்றறியற் பால
தாம். எனவே, பொருளை நினைக்கும் நினைவு அப்பொருட்
டன்மைகளையுந் தானே தோற்றுவிக்குமென்று யாம் முன்னே
கூறியவுரை மறுக்கலாகாத மெய்யுரையேயாமென்பது புலப்
படுகின்ற தன்றோ? உயர்ந்த பொருட்டன்மைகளைத் தம்
மிடத்து வருவித்து அவற்றைத் தம் வழிப்படுத்திக் கொள்ள
அவாவும் நன்மக்கள் எல்லாரும், அப்பொருள்களை ஓவாது
நினைவுகூர்ந்து வருவது இன்றியமையாத பழக்கமாகும். இத
னை விடுத்து நினைக்கவராத பண்புகளை மட்டுமே நினைக்கக்கட
வேமென்று மயக்கவுரை கூறி அம்மயக்கவுரை யாற் பிறரை

ஏமாற்றி ஒழுகுவார் சொற்களை நம்பிப் பொருள் நினைவை விட்டு இம்மை மறுமைப் பயன்களை இழக்கும் பொய்ந் நெறியிற் செல்லாவண்ணந் தம்மைப் பாதுகாக்கவேண்டுவது ஒவ்வொருவர்க்கும் இன்றியமையாத கடமையாம்.

இதுகாறும், விழித்திருக்கும்போது மனவுணர்வை நுட்பமாக்குதற்கு இசைந்த பழக்கங்களையே விளக்கிக்காட்டினேம். இனித், துயிலும்போதும் அதனை நுட்பமாக்குதற்குரிய வழிவகைகளைப்பற்றிப் பேசப்போகின்றேம். பெரும்பாலும் பாதிநாள் நமக்குத் தூக்கத்திலே கழிந்துபோகின்றது. தூக்கத்திற் சென்றவுடனே உயிர்களெல்லாம் அறிவிழந்து உயிரற்ற கற்போற் கிடக்கின்றன. தூக்கத்திலே, இன்னதென்று சொல்லுதற்குக் கூடாத ஒரு பேரிருள் நமதறிவை வந்து சூழ்ந்துகொள்ளுதலை மட்டும் வழக்கத்தில் அறிந்திருக்கின்றேம். இத்தகைய தூக்கமானது ஒவ்வொருநாளின் இராப்பொழுதிலும் நமதறிவை வந்துவிழுங்க, அதனால் விழுங்கப்பட்டு அதன் வயிற்றகத்தே செயலின்றிக் கிடந்த யாம், அங்கே உடனிருந்து உதவுங் கடவுளின் திருவருளால் திரும்பத்திரும்ப எழுப்பப்பட்டு விழித்துக்கொள்கின்றேம். இங்ஙனம் நாடோறும் இப்பேரிருளிற் போய்த் தங்கியிருந்து வருதலினாலேதான், பகற் காலத்தில் மிக முயன்று தேடிய நம் அறிவிற் பெரும்பாலனவற்றை நாள் ஏற நாள் ஏற இழந்து வருகின்றேம். பகலிற்றேடிய அரிய அறிவுப்பொருட்டிரளை இரவிற் றூக்கமாகிய எல்லையற்ற இருளிலே கொண்டுபோய்ச் சொரிந்து, பின்னர் அப்பொருள் முழுதுஞ் சொரிந்தவிடந் தெரியாமையால் முழுதுமெடுக்கலாமல், சிற்சிலவே கைக்கொண்டு வருகின்றேம். விழித்திருக்கையிற் றுலக்கப்படுகின்ற நமதுயிரின் அறிவு மறுபடியுந் தூங்குகையில் அப்பேரிருட் சாயலால் மழுங்கிப்போகின்றது. இதனாலேதான் மக்களுயிர்க்கு மறதித்தன்மை மிகுந்து

காணப்படுகின்றது. ஊசி நுனையை உடம்பினுள்ளே அழுந்தச் செருகினும் அதனை அறியமாட்டாத அத்துணை அறியாமையோடு மெய்ம்மறந்து தூங்குகின்றவனுக்கு, விழித்திருந்தாலும் அறிவு கூர்மையுற்று விளங்காது; அவனிடத்தே மறதித்தன்மை மிக வேரூன்றி நிற்கும். இவ்வாறு இயற்கையிலேயே அறிவிழத்தற்கு ஏதுவான அறியாமைத் தூயில் எல்லா வுயிர்களிடத்தும் நிறைந்திருப்பினும், அதனை நீக்கிக்கொள்ளும் நன் முயற்சி மக்களுயிர்கள் மாட்டு மட்டுமே காணப்படுகின்றது; அங்ஙனம் மிக அரிதிற் காணப்படும் அந் நன்முயற்சியினையுங் கட்குடித்துஞ் சாராயம் மாந்தியும் கஞ்சா அபின் தின்றும் எந்நேரமும் ஒழிவின்றிப்போக்கித் தமதறிவை மீளா இருளில் முழுகுவிக்கும் மாந்தரின் தீயபுன் செயல் நிரம்பவும் அருவருக்கற்பாலதாம். அந்தோ! இவர் தமது புல்லறிவுகொண்டு தம்மைக் கடைப்பட்ட விலங்குகளினுங் கடைப்பட்டவராக ஆக்கிக்கொள்வது கண்டு எவர் தாம் அவர் தன்மைக்கு இரங்காமற் போவர்? இயற்கையிலேயே உயிர் அறிவின் வலியை உரிஞ்சும் வல்லிருள் உயிர்களின் உள்ளத்தே அமைந்திருக்கத், திருவருளுதவியாற் சிற்சில பொழுதகளேனும் விளங்காநின்ற சிறிய அறிவை அது தானும் விளங்கவொட்டாது கள்ளானுங் கஞ்சாவானும் மயங்கச்செய்யும் மாந்தர் எதுக்குத்தான் இம்மக்களுடம்பிற் பிறந்தனரோ அறியேம். அருட் களஞ்சியமாகிய ஆண்டவன் செயலால் விழித்திருக்கும்போது விரிந்து விளங்கும் இச்சிறிய அறிவின் உதவியைக் கள் சாராயம் கஞ்சா அபின் முதலான மயக்கப் பொருள்களாற் பாழாக்கி விடாது, அதனைப் பண்படுத்தி அவ்வழியே சென்று தூக்கத்திலுள்ள அறியாமை வல்லிருளைத் தொலைக்க வகை தேடுதல் மக்கட் பிறவி யெடுத்தார் செய்தற்குரிய பயன்படு செய்கையாம்.

அவ்வாறாயின், தூக்கத்திலும் அறிவு கிளர்ப்படி செய்யவே, உயிர்களுக்கு இளைப்பாறுதல் இல்லையாய் ஒழியும்;

அஃதொழியவே, உடம்பு நிலைகுலைந்து நோய் மிகும். ஆகையால், இஃது உயிர்களுக்கு அறிவு மிகுத்தற்குரிய வழியாதல் எங்ஙனம் எனிற்; கூறுவாம். தூக்கம் என்பது உயிர்கள் இளைப்பாறுதற்கு அமைந்த நிலையே யல்லாமல், அவைகள் அறிவிழந்து கிடத்தற்காக வந்ததன்று. அறிவிழந்து கிடப்பதனாலேதான் உயிர்களுக்கு இளைப்பாறுதல் கூடுமென நினைப்பது பெரும்பிழை. அறிவிழந்த நிலையே இளைப்பாறுதல் ஆகுமென்று உரைப்பின் அறிவே இல்லாத கல் மண் முதலியன எப்பொழுதும் இளைப்பாறுகின்றன வென்றும், அவற்றின் நிலை உயிர்களின் நிலைமைவிட மிகச் சிறந்ததாகு மென்றும் அன்றோ கூறுதல்வேண்டும்? அங்ஙனங் கூறுதல் பொருந்தாமையின், அறிவிழப்புக்கும் இளைப்பாறுதலுக்குஞ் சிறிதும் இயைபில்லை யென்பது தெள்ளிதிற் பெறப்படும்.

அவ்வாறாயின் இளைப்பாறுதல் இன்னதென்பதும், தூக்கம் இன்னதென்பதும், ஒருசிறிது விளக்கிக்காட்டுக வெனிற்; காட்டுகின்றாம். நாள் முழுதும் செலவு செய்யப் பெற்ற அறிவு விழைவு செயல்களின் முயற்சியால் உடம்பிலுள்ள ஆவிவலிமை கழிந்துபோகின்றது; கழிந்துபோன அதனைத் திரும்பவும் உடம்பில் உண்டாக்கிக் கொள்வதற்குச் சமமாயிருப்பதாகிய நிலைமையே இளைப்பாறுதல் என்று சொல்லப்படும். நாம் நம்முடைய முயற்சிகளைக் கழிந்துபோக விடாமற் சில நாழிகை நேரம் வறிதே இருப்பமாயின், நம்முயிரினும் உடம்பினுங் கலந்துநின்று உதவிவரும் இறைவனருளாற்றலானது நமக்கு வேண்டும் ஆவிவலிமையினை உடனே அவற்றில் நிரப்பிவிடும். நீர் வருங்காலும் வடிகாலும் உடைய ஓர் ஏரியானது ஓயாமல் வடிகாலின் வழியே தண்ணீரை ஒழுகவிட்டுக்கொண்டிருக்குமாயின், அதன் கண் நீர் நிறைந்திராதென்னும் உண்மை எவரும் அறிந்ததேயாம்; நிலத்திற்கு வேண்டுமளவு நீரைப் போகவிட்டு வடிகாலை

அடைத்து வைத்தால் அது வருங்காலின் வழியே மிருந்த நீரைப் பெற்று நிறைந்திருந்து, பின்னரும் வேண்டும்போது விளை புலங்களுக்கு நீரைக்கொடுத்துப் பயன்படும். அது போலவே, நாம் இடையிடையே இளைப்பாறுவதனுற் செலவு செய்யப் பட்ட ஆவி வலிவானது திரும்பத் திரும்ப நம்முள் நிறைக்கப்பட்டுப் பின்னும் பின்னும் நாம் வேண்டிய முயற்சிகளைச் செய்தவற்கு நம்மை வலிவுடைய வராக்கிவரும்.

அங்ஙனம் இளைப்பாறுதல் இன்றி ஓயாமல் முயல்வதி லேயே ஆவியைச் செலவழித்து வந்தால் முதுமைப்பொழு தாகிய வேனிற்காலம் வரும் முன்னமே ஆவிவலிமை முழு தும் வறண்டு உயிரை உடம்பினின்றும் அகலச் செய்யும். ஆனதுபற்றியே, இரவில் இளைப்பாற்றுதற் பொருட்டு உயிர்களுக்குத் தூக்கம் வருகின்றது. இனித்தூக்கமோ அறியாமையில் நடைபெறுகின்றதல்லாமல், அறிவோடு சிறிதும் நடைபெறக் காணேம். அங்ஙனமாயின் இளைப் பாறுதல் என்பது அறியாமையிற்றான் நிகழவேண்டி வது போலும் எனின் அது பொருந்தாது. தொ ழில் செய்து அலுத்துப்போனவர்கள் அறிவோடிருந்து இளைப்பாறுதலையும் நாம் பார்த்திருக்கின்றோமே. இன்பமான கதையைப் பிறர் ஒருவர் எடுத்துச்சொல்ல அதனைக் கேட்டு மகிழ்ந்துகொண்டே, வேலை செய்ததனுல் உண்டான இளைப் புத் தீர்ந்து தொழிலாளிகள் மனக்கிளர்ச்சியோடுஞ் செல்வ தை நாம் எப்போதும் பார்க்கலாம். இன்பத்திலே நமதறிவு உறைத்துநிற்கையில் நமக்கு எவ்வகையான அலுப்புந் தோன் றுமையை நாமும் நமதுபழக்கத்திற் பலகாற் கண்டிருக்க லாம். மக்கள் அறிவு உடம்பிலுள்ள உறுப்புகளின்வழியாகப் பலதுறையில் மாறிமாறி ஓடுவதனுலேதான் அயர்ச்சியும் இளைப்பும் வந்து மூடுகின்றன. அந்நேரமும் ஓயாமற் கல்வி

பயின்று வருபவர்களுக்கு அயர்ந்த தூக்கம் வருவதில்லை. உடம்பின் உழைப்பு மிகுதியா யுள்ளவர்களுக்கே தம்மை மறந்த தூக்கம் வருகின்றது. ஆகையால், தம்மை மறந்து தூங்கும்படியான அளவுக்கு உடம்பை உழைப்பில் விடுவது அத்துணையாக விரும்பத்தக்க தன்று. தன்னை மறந்து தூங்குவதுதான் உடம்பின் நலத்தைப் பாதுகாப்பதற்கு வழியென்றும், ஆகவே அதனை வருவித்தற்குக் கடுமையான உழைப்பு கட்டாயம் வேண்டற்பாலதேயா மென்றும் பெரும்பாலார் பிழைபடக் கருதுகின்றனர். இந்த மக்கட்பிறவியை எடுத்தது கடுமையாக உழைத்தற்கும் பின்னர் அதனால் அறிவின்றித் தூங்குதற்குந்தானா? தூக்கம் மிகுதியாயில்லாதவர்களுக்கு உடம்பின் நலம் குறையும் என்றால், நன்றாய் உழைக்கும் மாடுகளும் குதிரைகளும் தம்மை மறந்து உறங்காமை என்னை? அங்ஙனம் உறங்காமலிருந்தும் அவை நல்ல நிலைமையோடு இருப்பதென்னை? எல்லாரும் அயர்ந்து உறங்கும் நள்ளிரவில் அவற்றின் கிட்டச் சென்றால் அவை உணர்விழந்து தூங்காமல் உணர்வோடிருத்தலைக் காண்கின்றோமே. தம்மை மறந்து தூங்குவதுபோற் காணப்படும் நாய் பூனை முதலான உயிர்களின் அருகே ஒருவர் அரவமின்றி எவ்வளவு மெதுவாகச் சென்றாலும் அவை உடனே எழுந்து ஓடுதலைக் காண்கின்றோமே. நெடுநாள் உயிரோடிருந்த முதியவர்கள் தாம் உணர்வு கெட்டு உறங்கியதில்லை யென்றும், எவ்வளவு நேரந் தூங்கினாலும் நல்லுணர்வோடு கூடியே தாம் இருந்தனரென்றும் வரலாற்று நூல்களினும் பயின்றறிந்திருக்கின்றோம், அத்தகையோர் சிலர் கூறவுங் கேட்டிருக்கின்றோம்; அப்படிப்பட்டஅம் முதியோர்களெல்லாம் நல்லநிலைமையோடு ஒரு நூற்றாண்டு வரையில் உயிரோடிருந்தார்களென்பதும் மறுக்கப்படாத உண்மையாம். இவற்றால், நன்கு இளைப்பாறுதற் பொருட்டு அறிவிழந்த தூக்கம் வேண்டப்படுதல் இல்லை யெனவும், உணர்வோடிருந்து தூங்குவதால் உடம்பின் நலம் பழு

துபட மாட்டாதெனவும் இனிது தெளியப்பெறுகின்றாம். மற்று உணர்வோடிருந்து துயிலுவதால் அறியாமை நீங்கி அறிவொளி பெருகிப் பேரின்பம் மிகுந்து உயிரையும் உடம்பையும் வலுப்படுத்திப் பல்லூழிகாலம் உயிரோடிருக்கச் செய்யுமென்னும் உண்மை செவ்வையாகப் புலப்படுகின்றது.

அங்ஙனமாயின், உணர்வோடிருந்து துயின்று நன்றாக இளைப்பாறுதற்கு வழி யாது என்றால், அவ்வழியின் பாகுபாடுகளை முறையாக எடுத்துக் கூறுவாம். பகற்காலத்தில் மிகுதியாக உழைக்கின்றவர்களுக்கே இராக்காலத்தில் தம்மை மறந்த தூக்கம் வருவதால், உடம்பை மிகுந்த உழைப்பின் கண் வருத்துதல் ஆகாது. அவ்வாறாயின் உழைப்பாளிகளாய் இருக்கும் மக்களுக்கு இவ்வுயர்ந்த பழக்கங்கள் கைகூடுமாறு யாங்ஙனமெனின், அவர்களும் இவற்றைச் செய்யவிரும்பி உயர்ந்த அறிவுநிலையை நோக்குவார்களாயின் நாம் இங்கேசொல்லியவாறு உடம்பின் உழைப்பைக் குறைத்துக்கொள்ள வேண்டுவது அவர்களுக்கும் இன்றியமையாததேயாகும்; அவர்களுக்கு அவ்விருப்பமும் உயர்ந்த நோக்கமும் எளிதிலே வரமாட்டா. அவர்கள் மிகவுங் கீழுள்ளதாகிய பிறவிப்படியில் நிற்கின்றார்களாதலால், மேல்நிலையில் உள்ள அறிவுக்களஞ்சியத்தைப் பெறுதற்குமுன் அவர்கள் இன்னும் பலபிறவிப்படிகளைத் தாண்டிவரல் வேண்டும்.

அப்படியாயின் அவர்கள் தாமிருக்கும் நிலையிலேயே பதப்படும்படி செய்தற்கு இசைந்த முறைகள் இல்லையோவென்றால், உண்டு; அவர்கள் நிலைக்குஏற்பச் சில நல்லொழுக்க முறைகளையும் இரக்கத்தையுங் கற்பித்துவந்தால் அவர்கள் சிறிது சிறிதாக மேலேறுவர் என்பது திண்ணம்; இம்முறைகளையுங்கூடக் கற்பியாமல் அவர்களைப் பராமுகஞ்செய்து விடுவோமாயின், அவர்கள் குடி கொலைமுதலான மிகவுங்

தீய செயல்களிற் பழகி மக்கட் பிறவியினுந் தாழ்ந்த பிறவிக ளிற் கீழ்இறங்கிப் போகுவர்.

இனி அவர் பின்பற்றத்தக்க முறைகள் அல்லாமை யால் அவரைப்பற்றி இங்கே பேசுதலை விடுத்துப், பிறவிப் படிகளில் மேலேறிப் பதமுடையராய் வந்திருப்பவர் பெரி துங் கைக்கொள்ளற்பாலன வாகிய இப் பழக்கங்களைப்பற் றிப் பேசப்புகுவாம். உடம்பை மிகுந்த உழைப்பின்கண் விட்டால் ஆவியின்வலிவு வீணே கழிந்து போதலுடன், அறிவைப் பண்படுத்தும் முயற்சியும் இல்லாது போதலால் அறியாமையும் நீங்காமல் உயிரைப்பற்றிய படியே கிடக் கும்; இந்த நிலையில் உள்ளவர்களுக்கு இராப்பொழுது வந்தவுடனே அறிவுமயங்கிப் பிணம்போற் கிடக்குந் தூக் கம் வந்து கூடுகின்றது. ஆகவே, பிறவிப்படிகளில் எத்த னையோ ஊழிகாலங்களாக ஏறிச் சிறிது மேல் நிலைக்கு வந்த வர்கள் நிரம்பவுங் குறிப்பாகக் கருதற்பாலது இது: பாழும் வயிறுவளர்த்தலையே பெரிதாக எண்ணி, இந்த நிலஉல கத்து வாழ்வையே நிலையாகக் கருதி, அளவுக்குமேற்பட்ட பொருளைத் தொகுத்து வைத்தலிலேயே அவா மிகுதியாக வைத்துக் காலை முதல் நள்ளிரவு வரையில் ஓயாது பல துறை களில் முயன்று அல்லற் படுவதை ஒழித்து விடுதல் வேண் டும். இத்தகைய வாழ்க்கையால் அளவு கடந்த கவலையுந்துன் பமும் வந்து ஆவியின்வலிவை உறிஞ்சி விடுகின்றன. ஆத லால் வேண்டு மளவுக்குப் பொருள் தேடும் முயற்சியைக் கூடுமானவரையும் சிறுகச்செய்து, மற்றுப் பெரும்பான் மையும் அறிவைப் பண்படுத்துத் துலக்குவதிலேயே கருத் தூன்றல் வேண்டும்; அறிவால் மிக்க சான்றோர்கள் வரைந்த நூல்களை இடைவிடாது கற்றுவரல் வேண்டும். எதனைச் செய்தாலும் அதனை அறிவோடிருந்து செய்தல்வேண்டும். அச்சங் கவலை பொறாமை முதலான இழிந்ததன்மைகள் வந்து

உள்ளத்தைக் கலங்கச்செய்யாதபடி அதனைத் தெளிவாக வைத்துக்கொள்ளல் வேண்டும். இவ்விழிந்ததன்மைகளாற் பற்றப்பட்டவர்களின் உடம்பு ஆவிவலிவினை மிகுதியும் இழந்து விடுதலால், அதனால் அவர்கட்கு அலுப்பு நிரம்பவும் உண்டாகி அவர்களை அறிவில்லாத கடுந்தூக்கத்தில் அழுத்திவிடும். இத்தன்மையவான இழிந்ததன்மைகளுக்கு இடங்கொடாமல் முன்சொல்லியவாறு பழகிவரவே, இரவில் அறிவில்லாத கடுந்தூக்கம் வருவது சிறிது சிறிதாகக் குறையும். இனிய உறக்கத்திலுங்கூட உணர்வு மிகுதியாகக் குறையாமல் சுற்றிலும் நடப்பவற்றைத் தெரிந்துகொள்ள வல்லதாகும். அதுநிற்க.

அங்ஙனம் உணர்வோடு உறங்குவது அறிவைத் தெளிவுபடுத்துவதற்கு இசைந்ததேயாயினும், அதனால் நன்கு இளைப்பாறுதலும் நலமும் உண்டாகுமாறு யாங்ஙனமெனின், அதனையுஞ் சிறிது விளக்குவாம். தன்னை மறந்த தூக்கத்தில் இளைப்பாறுதல் மிகுதியாய் உண்டாவதற்கு ஏது என்னென்றால், அப்போது மக்கள் அறிவு உடம்பின் புறத்தேயுள்ள ஐம்பொறிகளிற் கலந்து நின்று புறப்பொருள்களைச் சிறிதும் அறியாமல் வேறாய் நிற்றலால் அந்நிலையில் ஆவியின் வலிவு மிகவுங் கழிவுபடாமல் உடம்பில் நிறைகின்றது; அதுதான் அங்ஙனம் இனிய இளைப்பாறுதல் உண்டாவதற்கு ஏதுவாம். இதனை ஆராய்ந்து பார்க்க விரும்பினால், அயர்ந்துறங்கும் ஒரு சிறு குழந்தையின் பக்கத்தேசென்று அதன் கைகால்களை மெல்லென நாம் எடுத்துப்பார்த்தல் வேண்டும்; அதன் கையை எடுத்து மேலே தூக்கும்போதும் அக்குழந்தையின் அறிவு முயற்சி அதில் இல்லாமல் இருக்கின்றது; அக் கையை மெல்லென நாம் விட்டுவிடும் போதும் அம் முயற்சி அதிற் சிறிதுமில்லாமல் அதுதானே துவண்டுவிழுகின்றது. விழித்திருக்கும்போது ஒருவர் மற்றொருவரது

கையை உயரத்தூக்கிச் சடுதியில் அதனை விட்டுவிட்டால், குழந்தையின் கையைப்போல் அவரதுகை அங்ஙனந் துவண்டு விழாமல் உயரத்திலேயே நிற்பதைக் காணலாம். தூங்குங் குழந்தையின் கையையே அல்லாமல் நன்றாய் அயர்ந்துறங்குவோர் எவர்கையை அங்ஙனந் தூக்கிக் கீழேவிட்டாலும் அது துவண்டு தானே கீழ்விழுதலைப் பார்க்கலாம். ஆனால், விழித்திருக்குங் குழந்தையின் கையையும் அங்ஙனமே அதற்குத் தெரியாமல் உயரஎடுத்துச் சடுதியில் விட்டுப்பாருங்கள், அது தூங்குங் குழந்தையின் கையைப் போலவே துவண்டு கீழ் விழும்; ஆனால், விழித்திருக்கும் பெரிய ஆட்கள் கையை அங்ஙனமே மேலேதூக்கிக் கீழ்விட்டால் அது துவண்டு கீழ் விழாமல் மேலேயே நிற்கும். இங்ஙனங் குழந்தைகளின் கைமட்டும் விழிப்பிலும் உறக்கத்திலும் துவண்டு கீழ்விழ, ஆண்டிற் பெரியவர்கள் கையோ அயர்ந்த உறக்கத்திலன்றி விழிப்பு நிலையிற் றுவண்டு விழாமல் இருப்பதன் வகை என்னென்றால்; குழந்தைகளின் நினைவு எப்போதும் ஓரிடத்திலேயே ஒரு பொருளிலேயே முனைத்து நிற்கின்றது; அதனால் அதன் நினைவு ஏதேனும் ஒன்றைப்பற்றி நிற்கும்படி செய்துவிட்டு, அதன் கைகால்களை நம் விருப்பப்படி எவ்வாறு அசைத்தாலும் அவை அவ்வாறெல்லாம் துவண்டு அசையும். ஆனால், ஆண்டிற் பெரியவர் நினைவோ ஒன்றையும் ஓரிடத்திற் பற்றிநில்லாமல் பலவகையாய் மாறிமாறி ஓடுவதால் அவர் நினைவை ஒருவழியிற் றிருப்பிவைத்து அவர் கைகால்களை நாம் அசைக்குமிடத்து, அஃது அவ்வொரு நிலையில் நில்லாமல் அவ்வுறுப்புக்களிலும் வந்து நிறைதலினால் அவை நம் விருப்பப்படி அசையாமல் நிற்கின்றன. மேலும், குழந்தைகளுக்கு ஒரு நொடிப்பொழுதில் உறக்கம் வந்து கூடுதலையும் பெரியவர்களுக்கு அங்ஙனந் துயில் வாராமையையும் ஆராய்ந்து பாருங்கள். குழந்தைகள் ஒரேநினைவா யிருத்தலால் அவ்வாறு சடுதியில் உறக்கம் வருகிறதென்றும், ஆண்டிற் பெரியவர்கள் பலகோடி நினைவுகளில் உழலுதலால் நினைத்தபடி துயில்கூடாமல் வருந்துகின்றன ரென்றும் அறிதல் வேண்டும். இன்னுங் குழந்தைகள் நிலத்தே தவறி

விழுந்தால் பெரியகாயம்பட்டு வருந்தாதிருத்தலையும், பெரிய ஆட்கள் அங்ஙனம் விழுந்தாற் பெருங்காயப்பட்டு நெடுநாள் வருந்துதலையும் ஒப்பிட்டுப் பார்க்குங்கால், சிறுபிள்ளைகளின் உடம்பு எப்போதுந் துவண்டநிலையிலும் பெரியவர் உடம்பு பெரும்பாலும் எப்போதும் விறைத்த நிலையிலும் இருக்கும் உண்மை புலப்படுகின்றது. உடம்பு துவண் டிருத்தற்கு ஏதுவாவது நினைவின் ஒருமையேயாம் என்றும், அது முறைப் பாயிருத்தற்கு ஏதுவாவது நினைவு சிதறுதலேயா மென்றும் உணர்ந்து கொள்க. ஆகவே, நினைவை ஒருவழிப்படுத்தி அஃது உடம்பின் புறத்துறுப்புக்களிற் கலந்து நில்லாமல் வேறுமுகமாய் நிற்கும்படிசெய்து உடம்பைத் துவண்டநிலை யில் வைத்துக்கொண்டால் மிகவும் நன்றாய் இளைப்பாறுதல் கைகூடும். மக்களினுந் தாழ்ந்த விலங்கினங்கள் தம துடம்பை இங்ஙனம் மிகவுந் துவண்டநிலையில் வைத்துக் கொள்வதனாலேதான், அவைகள் தம்மை மறந்த உறக்கங் கொள்ளாமலிருந்தும்; மக்களினும் மிகுந்த இளைப்பாறுதலைப் பெற்று வலிவுடையனவா யிருக்கின்றன. ஆதலால், உணர் வோடு உறங்குவது மிகுந்த இளைப்பாறுதலையும் நலத்தையும் விளைவிக்குமென உணர்ந்துகொள்ளல் வேண்டுமென்க.

உணவு

இனி, உறக்கத்திலும் உணர்வோடு கூடியிருந்து இளைப் பாறவும், அதனால் மனவுணர்வை நுட்பமாக்கவும், உணர்வை வளர்த்தற்கு ஒப்பற்ற கருவியாய் வாய்த்த நமதுடம்பைப் பாதுகாக்கவும் ஒரு பெருங்கருவியாய் உள்ள உணவைத் தூயதாகத் தெரிந்தெடுத்து உட்கொள்ளுதல் பெரிதுங் கையாளற் பாலதாகும். ஏனென்றால் உணவின் றன்மைக்கு இசையவே உடம்பின் முதற்பொருள்களும் உருவாக்கப்படு கின்றன. கொழும்புல்லுந் தெளிந்தமலையருவி நீரும் பருகி வாழும் மான் மரை குதிரை ஆ முதலான விலங்கினங்களின் உடம்பு எவ்வளவு தூயதாகவும் எவ்வளவு அழகாகவும்

அமைந்திருக்கின்றன! அவ் விலங்குகள் எவ்வளவு அமைதியாகவுங் களங்கமற்றனவாகவும் இருக்கின்றன! அருவருப்பான வுணவைத் தின்னும் பன்றியும் நாயும் பூனையும் புலியும் முடைநாற்றம் வீசும் பொல்லா உடம்புடையனவா யிருத்தலோடு அவை எவ்வளவு கொடுமையும் வெடுவெடுப்பும் மிகப் பெற்றனவா யிருக்கின்றன! இவற்றை நோக்குமிடத்து உணவினால் விளையும் நன்மை தீமைகள் தெளிவாகப் புலப்படுகின்றனவல்லவோ?

இனித் தூயவான உணவுப் பொருள்களை உட்கொள்ளப் புகுந்தாலும், மக்கள் ஏனையுயிர்களினுந் தமக்குள்ள அறிவின் மேன்மைக்கு ஏற்பச் சுவைமிகுந்தவைகளையே ஓர் அளவாக அருந்திவரல் வேண்டும். பல்வகைச் சுவைகளுந் தெரிந்து உண்ணுதவரையில நாவினுணர்வும் அதனோடு ஒற்றுமைப்பட்ட மனவுணர்வும் நுட்பமாய்ப் பெருகிவளரா; ஓர் அளவாய் உண்ணாமல் மிகுத்துண்டாலுங் குறைத்துண்டாலும் உடம்பு நோய்க்கு இரையாய்விடும். மேலும், மிகுதியாய்த் தின்பவர்க்குத் தூக்கமுஞ் சோம்பலும் மேற்பட்டு அவர்கள் அறிவினை மழுங்கச்செய்யும்; குறைத் துண்பவர்க்குக் களைப்புந் தளர்வும் மிகுதிப்பட்டு அவர்கள் அறிவினை நிலைகலங்கச் செய்யும். ஆகையால், அவரவர் உடம்பிற்கு வேண்டும் அளவறிந்து உணவெடுப்பது எல்லார்க்கும் இன்றியமையாத கடமையாம். இந்நுட்பங்கள் உணராதார் பலர் ‘பசியெடுத்த வேளைக்கு எது கிடைத்தாலும் நிறைய உண்ணுதலை விடுத்து, நாச்சுவை பார்ப்பதுங் குறையச் சாப்பிடுவதும் கூடா’ என எளிதாய்ப் பேசிவிடுகின்றனர். அறிவு விளக்கத்தை நாடாதவர்க்கு அங்ஙனஞ் சுவைதெரிந்து அளவாய் உண்ணாமற் கண்டதைக் கண்டமட்டும் எருமைபோற் றின்பதும் எதனையும் எளிதாய்ப்பேசி எள்ளனஞ் செய்வதும் பொருத்தந்தான். அறிவுவளர்ச்சியினை நாடுபவர்க்கோ சுவையுணர்வும் அளவாய் உண்டலும் இன்றியமையாது வேண்டப்படுவனவேயாம். அங்ஙனஞ் சுவை தெரிந்துண்ணல் வேண்டின் திறமான பண்டங்களை வாங்குதற்கும் அவற்றை நலம்பெறச் சமைத்தற்கும் மிகுந்த பொருள் வேண்டுமேயெனின்;

அப்படியன்று, விலைகுறையக்கொண்ட கீரை, கிழங்கு, வரகு, சோளம் முதலிய நயத்த பொருள்களே யாயினும் அவற்றையும் நுண்ணறிவால் எவ்வளவோ சுவை முதிரச் சமைத்துக் கொள்ளலாம்; விலையுயர்ந்த பருப்பு, நெய், வாழைக்காய், உருளைக்கிழங்கு, தேங்காய், கோதுமை, சீரகச்சம்பா முதலான சீர்த்த பொருள்களேயாயினும் நுண்ணறிவோடு சமைக்கப்படாவிட்டால் அவை சிறிதுஞ் சுவைப்படமாட்டா. ஆகவே, சுவைகனியச் சமைக்கும் நுண்ணறிவு முயற்சி யுண்டானால் எத்தனை நயத்த பொருள்களையுஞ் செவ்வையாக ஆக்கிக் கொள்ளலாம்; ஆகையால், சுவைமிக்க உணவு கூட்டுதற்கு விலையுயர்ந்த பண்டங்களும் பெரும்பொருளும் வேண்டுமெனக் கூறுதல் சிறிதும் பொருந்தாதென்க. சுவைமிக்க உணவு கூட்டுதற்கு நுட்பஅறிவு வேண்டுதலானும், சுவை முதிர்ந்த உணவையுண்பார்க்கு நுண்ணறிவும் மகிழ்ச்சியும் உண்டாதலானும் இனியஉணவின் மேன்மை யாங் கூறாமலே எவர்க்கும் விளங்குவதொன் றேயா மென்க.

இன்னும் இன்சுவை யுணவினால் உடம்பு நோயின்றித் தளிர்த்தலால் அதன் மேன்மை பின்னும் பின்னும் ஆராயற்பாலதேயாம். இக்காலத்து உடம்புநூல்* வல்ல ஆங்கிலப் புலவோர், உண்ட உணவு தீனிப்பையிற் சேர்ந்த அளவானே அங்கது நன்றாய் அரைக்கப் பட்டுக் குழம்பு போல் ஆதற்கு வாயில்வைத்த கவளத்தோடு சேர்ந்து உள்ளிறங்கும் வாய்நீர் நிரம்பவும் உதவிசெய்கின்றதென்று உரைக்கின்றார்கள். தீனிப்பை மெல்லியதன்மை யுடையதாகையால், அஃது உணவை ஏற்றுக்கொள்ளும்முன் அவ் வுணவை நன்றாய் அரைத்துப் பதப்படுத்திக் கொடுக்கும்படி வாயும் அதன்கண் அண்ணமும் பல்லும் நாவும் நீரும் அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. பாருங்கள்! வாயில் ஓர் உணவுப்பொருளை வைத்தவுடனே நாவின்கீழ் நீர் சுரந்து அதனை நனைத்துக்கொண்டேயிருக்கின்றது, நாவோ அதனை இருபுறத்துமுள்ள பற்களிற் சேர்த்துச்சேர்த்து அரைப்பித்து மேலண்ணத்திற் பொருத்தி

* Physiology.

இனிமைகாட்டிப் பிறகதனைக் கீழ்இறக்கி விடுகின்றது; இவ்வாறு அரைபட்டுக் கீழ்ச்சென்ற அவ் வுணவு இரைப்பை நீரோடு எளிதிற் கூடிச் செரித்துப்போகின்றது. இங்ஙனம் வாயினுள் அரைக்கப்படாமல் தீனிப்பைக்குட் செல்லும் உணவோ அங்கே வலிதா யிருத்தலால் இரைக் குடலால் அரைக்கப்படாமல் இருக்கின்றது; அதனால் அது செரியாமற் போதலோடு மெல்லியல்பு வாய்ந்த தீனிக் குடலுக்குங் கடுந்தொழிலைக் கொடுத்து அதனையும் புண்ணாக்கித் தானும் பதனழிந்து நஞ்சாய் விடுகின்றது. இதனாலேதான் மாந்தரிற் பலர்க்கு வயிற்றுளைச்ச லென்னும் நோய் உண்டாகின்றது; வலிய பொருளை அரைக்கமாட்டாமற் புண்படுகின்ற தீனிக் குடலிலிருந்து ஒழுகுஞ் செந்நீர் வெளிப்படுங்கால் மிகுந்த உளைச்சலை உண்டாக்குகின்றது. இவ்வாறெல்லாம் உடம்பினகத்தே நடைபெறும் நிகழ்ச்சிகளை நன்குணர்ந்தவர்களுக்கு, உணவை மெல்லாமல் அப்படியே விழுங்குவதால் நேரும் பொல்லாங்கின் கொடுமை எவ்வளவு பெரிதாய்க் காணப்படும்! இவற்றுள் ஒன்றும் உணர்ந்து பாராமல் 'உணவை மென்று தின்னல் ஆகாது' என்றும், 'நெடுநேரம் மெல்லுதற்கு ஒழிவுகாலம் இல்லை' என்றும் எளிதாய்ப் பேசித்திரிபவர்கள் நுண்ணுணர்வும் இன்பமும் பெறுமற் பலவகை நோய்களாற் பற்றப்பட்டுக் காலம் முற்றுமுன்னமே இறந்தொழிவர்! வாயிற்பெய்த ஒவ்வொரு கவளத்தையும் வாய்நீரிற் கூட்டி நன்றாய் அரைத்துக் குழைத்து உண்பவர்கள் சுவையால் இன்பமும் உணர்வும் மிகப்பெற்று, அதனை மென்பதப்படுத்தி யிறக்குதலால் தீனிப்பையையும் புண்படுத்தாமல் வைத்து, அவ்வுணவையும் எளிதிற் செரிப்பித்துத் தூய செந்நீரை உண்டுபண்ணிக் கொள்வாராதலின் அவர் நீண்ட நாள் திண்ணியராய் உயிர்வாழ்ந்து அறிஞராய் விளங்குவர் என்க. இன்னும், வாயிற் சுரக்கும் நீரின்கண் உடம்பை வளர்க்கும் முதற்பொருள்கள் அமைந்திருக்கின்றன வென்றும், அதனால் வாயிற் பெய்த பண்டம் அந்நீரில் நன்றாகக் கலந்து குழம்பாய் உள்ளிறங்குமாயின் தீனிப்பை அதனை எளிதாக இச்செந்நீரிற் சேர்ப்பிப்பதோடு அவ்வாய்நீரிலுள்ள

வலிய முதற் பொருள்களையும் அதன் வழியாக எங்கும் பரவச்செய்து உடம்பை வலுப்படுத்துமென்றும் இக்காலத்து உடம்புநூல் வல்லாரும் கூறுதலின் உணவுப்பண்டத்தை நன்ருக வாய்நீரிற் கலப்பித்தற்கு அதனை அடுத்தடுத்துப் பல முறையும் மென்று தின்பது இன்றியமையாததாகின்றது. இது வன்றியும், பலமுறை மெல்வதால் தாடையும் நன்ருய் அசைந் தசைந்து வலுப்படுகின்றது. இங்ஙனமெல்லாம், சுவை யின்பமும், நுண்ணுணர்வும், எளிதிற் செரித்தலும், உடம்பு வலுப்படுதலும் முதலான நன்மைகள் பலவும் விளைதற்கு வாயிலா யிருத்தலின் உணவை நன்ருய் மென் றுண்ணும் பழக்கம் அறிவுடையார்க்கு முதன்மையாக வேண்டப்படுவ தாகும். தமது நினைவைப் பிறர்க்குப் புலப்படுத்தவும் பிறர் நினைவைத் தாம் அறிந்துகொள்ளவும் பழகும் அறிஞர்க்கு உணவைச் சுவைப்பட மெல்லுதல் அவர் கருதிய பயனை விரை விற் றருவதாகுமென்க.

இனி, இயல்புள்ளவர்கள் நெய் பால் தயிர் வெண்ணெய், உழுந்து துவரை கோதுமை அரிசி, வாழைக்காய் தேங்காய் உருளைக்கிழங்கு, நாரத்தம்பழம் சிமையிலந்தைப்பழம் வாது மைப்பழம் முதலான தூயவலிவான உணவுப்பொருள்களைக் காலமும் இடமும் அளவும் அறிந்து உட்கொண்டு வருவார்க ளாயின் அவர்களுடம்பு அழகு முதிர்ந்து மினுமினு வென்று மிளிர்வதோடு, அறிவும் மிகநுணுகிவளர்ந்து பிறராற் செயற் கரிய செயல்களையெல்லாஞ் செய்யவல்லதாகும். மற்று, இயல் பில்லாதவர்களோ தமது நிலைமைக்குத்தக்க அறைக்கீரை, தூதுளங்கீரை, சிறுகீரை, பொன்னுங்காணிக்கீரை, மணத் தக்காளிக்கீரை, கலவங்கீரை முதலியவற்றைப் பலவகை யாகப் பதப்படுத்தி மேற் சொன்னவாறு அருந்திவருவார்க ளாயின் அவர்களும் மேல் இயல்புள்ளவர்கள் அடையும் பயன்களெல்லாம் பெறுவர். விலையுயர்ந்த வலிவுப்பொருள் களை உண்பவர்களுங் கூட இங்கே கூறிய கீரைவகைகளைச் சமைத்துண்ணல் வேண்டும்; செந்நீர் துப்புரவாதற்கும், உடம் பிற் சேரும் நச்சுநீரை அகற்றுதற்கும், உடம்பினுறுப்புகளை உரப்படுத்துதற்கும் இக்கீரையுணவு இன்றியமையாது வேண்

டப்படுவதாகும். இயல்புடையவர்க்கே கட்டாயமாய் வேண்டப்பட்ட இவ்வுணவை விலை சிறிதாயிருத்தல்பற்றித் தாழ்வாக நினையாது உயர்வாகவே நினைத்து ஏராளமாய் வாங்கி உண்ணுதற்கு ஏழை எளியவர்கள் முன்னிற்பாராக.

இனிச் சீமையிற் புகழ்பெற்ற ஆங்கில மருத்துவராய் விளங்கும் ஒருவர்* தீராநோய்கொண்டு வருவார் பலர்க்குங் கிரைகளையும் ஆவின்பாலையும் பலவகையாகப் பதப்படுத்திக் கொடுத்து அவர்க்குள்ள நோய்களை உலகம் வியக்கும்படி தீர்த்துவருகின்றார். தங்கண் நச்சுநீர்† இன்றி, உடம்பிலுள்ள நச்சுநீரை அப்புறப்படுத்தும் ஆற்றல் வாய்ந்தவை கிரை பால் முதலிய சைவவுணப்பொருள்களேயாம் என்று அவர் மிகவுந் திறம்பட நூல்கள் எழுதி விளக்குவதோடு, தாங்கூறியவற்றைப் பழக்கத்திலுஞ் செய்து காட்டுகின்றார். அவர் கூறுவதிலுஞ் செய்வதிலும் இறைச்சியுண்பது பெரிதுந் தீதாம் என்னும் உண்மை நன்கு விளங்கிவருகின்றது. இறைச்சியில் நச்சுநீர் இருத்தலால், அதனை உண்பவர் உடம்பிலும் நச்சுநீர் பெருகி உரைத்தற்குங் கேட்டற்குங் கொடுமையான பலநோய்களை வருவிக்கின்றது. ஆதலால், இயல்புள்ளவர் இல்லாதவராகிய இருதிறத்தாரும் ஆடு மாடு பன்றி கோழி மீன் முதலான எவ்வகைப்பட்ட உயிரின் உடம்பையுஞ் சிதைத்து அவற்றின் ஊனை உண்ணாதிருக்கக் கடவராக. ஊனுண்ணல் இரக்கமற்ற கொடுஞ்செயலாய் இருப்பதோடு அதனைச் செய்கின்றவர்க்கும் அது நோய்களைவிளைத்து அவர் உயிரைக் கொள்ளைகொண்டு போதலால், தற் பாதுகாப்பின் பொருட்டாகவாவது ஒருவரும் ஊன் றின்றலாகாது. ஊனுக்குச் செலவழிக்கும் பணத்தில் எட்டிலொரு கூறிருந்தால் இனிய நல்ல சைவவுணவு உட்கொண்டு நன்கு வாழலாம் என்று ஊனுண்பாரே கூறுகின்றனராதலாற், செட்டாய்ச் செலவு செய்து எஞ்சியபணத்தை நல்ல துறைகள் பலவற்றிற் பயன்படுத்துதற்குச் சைவவுணவே மிகவும் இசைந்ததென்று கடைப்பிடித்தல் வேண்டும். இன்னும், ஏழை எளியவர்கட்

* Alexander Haig, M. A., M. D. † Uric acid.

குச் சோளம், கேழ்வரகு, கம்பு, வரகு, தினை, சாமை முதலான உரமான சைவவுணவுப்பொருள்கள் நயமாய்க் கிடைக்குமாதலால், அவர்கள் இறைச்சியுண்டலை அறவே விட்டு இம்மணிகளைக் கைக்கொள்வாராக. நயமாய் விற்கும் இப் புன்செய்ப் பயிர் நன்செய்ப் பயிர் விளைவுகளைப்பெற்று நன்றாகச் சமைத்துப், பரபரப்பின்றி மெதுவாகச் சுவைத்துத் தின்னல் வேண்டும். மக்களினுந்தாழ்ந்த ஆடு மாடு குதிரை முதலான உயிர்கள் இத்தொழிலை எவ்வளவு திருத்தமாய்ச் செய்கின்றன! அவை தீனி எடுக்குங்கால் விரைவதேயில்லை, அதனை மெல்ல மெல்ல வாயுள்வைத்து அரைத்து மனநிறைவோடு உள்ளிறக்குகின்றன. மனிதர் விலங்குகளினும் மேலான அறிவைப்பெற்றும் இவ்வுயிர்களிடத்துக் காணப்படும் இயற்கையைப் பின்பற்றி ஒழுகாமல், அதற்குப் பெரிதும் மாறுபட்டு நடக்கின்றார்கள்! இலையில் நிறையக் குவித்த சோற்றையுங் கறியையும் ஐந்து நொடிகளில் எடுத்துப் பரபரப்போடு விழுங்கி எழுந்தவர்களையும் பார்த்திருக்கின்றோம். இத்தகை பரபரப்போடு உண்பவர்களுக்கு யாது சுவை தெரியப் போகின்றது! உண்ட வுணவை அறச்செய்வதற்கு முதன்மையாக வேண்டப்படும் வாய்நீர் பரபரப்போடுண்ணும் உணவிற் கலவாதாகையால், அங்ஙனம் விழுங்கப்படும் உணவு தீனிப்பையிற் செரியாமல் அழுகிநின்று பல நோய்களை வருவிக்கும். அல்லும் பகலும் நெற்றித்தண்ணீர் நிலத்தில்விழக் கைவருந்த மெய்வருந்தப் பாடுபட்டுப் பணந்தேடுவது எதன்பொருட்டு? சாண் வயிற்றின் பொருட்டன்றோ? இவ்வாறெல்லாம் பாடுபட்டும், அப்பாட்டினால் வந்த அரிய உணவை அமைதியாயிருந்துண்டு மகிழாதவர் பாடுபட்டும் பயன் என்னை!

இனி மற்றொரு முதன்மையான செயலினும் மாந்தர் உலகஇயற்கை நன்னிகழ்ச்சிக்கு மாறாய் நடக்கின்றனர். மக்களினுங் கீழ்ப்பட்ட மற்றையெல்லா உயிர்களுங் காய் கனி கிழங்கு கீரை கடலை உழுந்து துவரை முதலிய எல்லா உணவுப் பொருள்களையும் இயற்கையில் உள்ளபடியே யெடுத்து நன்றாய் மென்று தின்கின்றன. மாந்தரோ அவற்றை நெருப்பில் வேவவித்து அவற்றின் இயற்கைத்தன்மையைக் கெடுக்

து உண்கின்றனர். இங்ஙனஞ் செய்தலால் அவ்வுணப்பொருள்களில் உள்ள வலுவானபாகம் அழிந்துபோகின்றது. இத் தின்பண்டங்களைப் பச்சைபாக உண்ணுஞ் சிற்றுயிர்களுக்குள்ள வலிவும் நலமும், இவற்றை அவித்துத் தின்னும் மாந்தர்க்கு வருவதில்லை. இயற்கைக்குப் பொருந்த இவற்றைப் பச்சையாகவே உண்ணும் சிற்றுயிர்கள் இவற்றையுண்டபின் இவற்றின் பிழிவுகள் அவைதம் உடம்பில் நன்றாய்க் கலந்து போகச், சக்கையானபாகம் அவைகளால் வருத்தமின்றி வெளியேகழித்து விடப்படுகின்றது. மக்கள் உண்ணும் உணவிற் பிழிவான பாகம் சிறிதேயிருத்தலால், அஃது அவர்கள் உடம்பிற் கலக்கக் காலந் தாழ்ப்பதோடு, அதனிற் பிரிந்தசக்கையும் எளிதில் வெளிப்படுவதில்லை; இதனாலேதான் பலர் மலச்சிக்கலாற் பெரிதுந் துன்புறுகின்றார்கள்! விலங்கினங்களில் எவையேனும் இங்ஙனம் மலச்சிக்கலாற் றுன்புறுவதுண்டோ? கூறுமின்! கடலை துவரை உழுந்து முதலியவற்றிலுள்ள தோலுந் தவிடும் மலச்சிக்கலைப் போக்குந்தன்மை வாய்ந்தன; அவற்றை மக்கள் கழித்துவிட்டு அவற்றின் உள்ளுள்ள பருப்பைமட்டும் நன்றாய் வேகவைத்துத்தின்கின்றனர், அதனால் அவர் மலச்சக்கையைக் கழிக்க இயலாமல் வருந்துகின்றனர்; ஆனால், இவர்களாற் கழித்துவிடப்பட்ட உமியையுந் தவிட்டையும் இரையாகக் கொள்ளும் அச்சிற்றுயிர்களோ அங்ஙனம் வருந்துவதில்லை, அவை நல்லசெம்மைவாய்ந்து திண்ணியவாய் இருக்கின்றன.

அவ்வாறாயின், மக்கள் இனி விலங்குகளைப்போல் எல்லாவற்றையும் பச்சைபாக உண்ணல் இயலுமோவெனின்; அமெரிக்கா இங்கிலாந்து முதலான அயல்நாடுகளில் இந்நுட்பங்களை நன்குணர்ந்த அறிவுடையோர்கள் பலர் காய் கனி கிழங்கு முதலான எல்லா உணவுப்பொருள்களையும் பச்சைபாகவே உண்ணப் பழகிவருகின்றார்கள்; அவர்களிற் பலர் அப்பழக்கத்திற் றேர்ச்சிபெற்றும் விளங்குகிறார்கள். இவ்வாறு இம்மேலோர்க்கு இப்பழக்கம் எளிதாக இருப்ப, நம் தமிழ் நாட்டிலுள்ளவர்க்கு மட்டும் இது கடுமையாய்க் காணப்படுவானேன்? நம்மனோர்க்கு மனவுறுதியும் மேலானதுறைகளிற் செல்லுதற்கு ஆவலும் இல்லாமையோடு, அறிவில்லாத பிறர் செய்யும்

எள்ளனத்திற்கும் பெரிதும் அஞ்சுவர்; தாம் பழகியதொன்று எவ்வளவு தீயதாய் இருப்பினும் 'அது வழக்கமானது, விட முடியாது' என்று சொல்லிக்கொண்டேயிருப்பர். இத்தன்மையுடையோர்க்கு 'எல்லா உணவுப்பொருள்களையும் பச்சையாக உண்டலே நல்லது.' எனக் கூறுவமாயின், அவ்வுண்மை கூறவரும் நம்மையே எள்ளனஞ் செய்து நகையாடுதற்கு முந்துவர். மற்றை நாட்டிலுள்ளவர்கள் கல்வியிலுங் கைத்தொழிலிலும் உழவிலும்கொண்டுவிற்றலிலும் நூலுணர்ச்சியிலும் புதியபுதிய பொறிகள் ஆக்குவதிலும் நாளுக்கு நாள் வளர்பிறைபோற் பெருகிவர, நம்மவரோ இவையொன்றிலுங் கருத்தில்லாதவர்களாய் நாளுக்கு நாள் தேய்பிறைபோற் குறைந்துகொண்டே போகின்றனர்! ஐயகோ! இவர்கள் தமதறியாமையினையுந் தீயவழக்கங்களையும் சோம்பலையும் நல்லோரைப் பழித்தலையுங் கைவிட்டு முன்னேறும் நாள் எந்நாள்! அது நிற்க.

இனி மக்கள் எல்லாருஞ் சமைத்துண்டலை அறவே விடுத்து, எல்லா உணவுப்பொருள்களையும் பச்சையாகத் தின்றல் இப்போது எளிதில் முடியாததாய்க் காணப்படுதலால், உள்ள நிலைமையை இயன்றவரையிற் சீர்திருத்துதற்கு முயலலே பயன்படுவதாமெனின்; எல்லாரும் அங்ஙனஞ் செய்தற்கு இயலாவிடினும் முக்காலநிகழ்ச்சிகளையும் உணர்தற்கு மிகவிரும்புகின்றவர்களாயினும் எல்லா உணவுப் பொருள்களையும் பச்சையாகவே உட்கொள்ளுதற்குப் பழகிவரல்வேண்டும். தீயில் அவற்றை வேவித்து உண்ணும் மற்றையோர் தமது உடம்பைச் செவ்வையான நிலைமையில் வைத்தற்கு வேறு சில செயற்கை முறைகளைப் பின்பற்றல் வேண்டும். ஏனென்றால், இயற்கை முறைக்கு மாறானதொன்றைச் செய்து அதனால் உடம்புக்கு ஒரு பொல்லாங்குவந்தால், பின்னர் அதனை நீக்குதற்கு மற்றொரு செயற்கை முறையினைப் பின்பற்றவேண்டுவது கட்டாயமாய் இருக்கின்றதன்றோ? பச்சையாய் உள்ள காய் கனி கிழங்கு கீரை விதைகளில் உடம்புக்குவேண்டிய வலிவான பொருள்கள் அத்தனையும் அமைந்திருக்கின்றன. ஆனால், அவற்றை நெருப்பிலிட்டு வேவித்தாலும், வேவித்த நீரை இறுத்துவிட்டாலும் அவற்றின்கண் இருந்த பசையும்

ஆவியும் அகன்று அவை சாறற்ற வெறுஞ்சக்கையாய் விடுகின்றன. அதனால், அவை தீனிப்பையிற் செரித்துச் செந்நீராய் மாறுதற்கும், செந்நீரிற்சேராது கழிந்தசக்கையை வெளிப்படுத்துதற்கும் இன்றியமையாத நெய்ப்பும் ஆவியும் சாறும் இல்லாமற் போதலால், பெரும்பாலார்க்குச் செரியாமையும் மலச்சிக்கலுந் தோன்றி அவரை வருத்திவருகின்றன. உணப்பொருள்களைப் பச்சையாக உண்ணாமல், இயற்கைக்கு மாறாய் அவற்றை வேவுவித்து உட்கொள்ளுதலால் இப்பொல்லாங்குகள் நேர்கின்றன. செயற்கையால் நேர்ந்த இப்பொல்லாங்குகளைத் தீர்க்கவேண்டுமாயின் அவற்றிற்கேற்ற செயற்கை முறைகளைக் கையாண்டே தீரவேண்டும். தீனிப்பையிற் சென்ற உணவில் வெக்காட்டாற் பிரிந்துபோன நீர் திரும்பவும் அதிற் சேர்க்கப்பட்டாலன்றி அது செரியாது. ஆகையால், நாடோறும் ஒருநாழிகைக்கு ஒருகால் இரண்டுமூன்றுமிடறு தண்ணீர் அருந்திவரப்பழகுதல் வேண்டும். இங்ஙனம் பழகிவரவே, தீனிப்பை உணவைச் செரிப்பித்தற்கு வேண்டிய நீர் பெற்று அதனைப் பதப்படுத்தும். அதனோடு, மலக்குடலிற் சென்றசக்கை வேவுவித்த உணவின் கழிவாதலால் அது வெளிப்படுதற்குவேண்டிய அளவு நெய்ப்பு அதனில் இல்லாமற்போக அது வறண்டு அக்குடலை இறுகப்பற்றிக்கொள்கின்றது. ஆதலால், அவ்வப்போது சேரும் சக்கையை அக்குடலினின்றும் அகற்றுதற்கு நீரேற்றி* என்னுங் கருவிகொண்டு மாலைக்காலத்தில் கீழ்வாயிலின்வழியே, சிறிதுவிளக்கெண்ணெயாவது பன்னீர்ச் சவர்க்காரமாவது கலந்த ஒருபடி வெந்நீரை ஏற்றி அக்குடலைக்கழுவித் துப்புரவுசெய்தல் வேண்டும். இதனைக் கையாளும் முறைகளும் உடம்பின்நலம் பேணுதற்கு இன்றியமையாத ஏனைமுறைகளும் யாம் எழுதிய 'மக்கள் நூறாண்டு உயிர்வாழ்தல் எப்படி?' என்னும் நூலுட் கண்டுகொள்க. அடுத்தடுத்துத் தண்ணீர் பருகுவதாலும், மலக்குடலைக் கழுவுவதாலும் தீயிற் சமைத்த உணவை உட்கொள்ளுதலால் விளையும் பொல்லாங்குகளைக் கடக்கலாம். இவ்வாறெல்லாம் உணவையும் உணவால் வரும் பயன்களையும்

* Enema.

ஓர் ஒழுங்காக்கியபின் உடம்பு மிகவும் நல்ல நிலைமையை எய்தித் தன்னிடத்துலவும் உயிரின் உணர்வு மிகுதிப்படுதற்கு உதவிசெய்யும் என்க. செவ்வையான வீடுகட்டவேண்டும் ஒருவன் அதற்குரிய கல்லுஞ் சுண்ணமும் மரமுந் தேடித் தொகுத்துக் கட்டுதற் றொழிலில் வல்ல கொற்றர்களையும் அமர்த்திக் கொள்வது இன்றியமையாததாய் இருத்தல்போல, இந்த உடம்பை ஒழுங்கான முறையில் வைத்தற்கு விரும்புவோரும் அதற்குரிய பண்டங்களைக் கருத்தாய்த் தேடித் தொகுத்து உள்ளுள்ள தீனிப்பை மலக்குடல் நெஞ்சப்பை முதலியன நன்றாகத் தத்தந் தொழில்களைப் புரியும்படி செய்தல்வேண்டும். ஆனது பற்றித், தீனிப்பை மலக்குடலைத் துப்புரவாய் வைத்து அவற்றை நடைபெறவிடுமாறுசொல்லி முடித்தமையின், இனி நெஞ்சப்பையை ஒழுங்காக நடைபெறுவித்தற்பொருட்டு மூச்சுவிடு முறையைச் சிறிது எடுத்துப்பேசுவாம்.

மூச்சுவிடும் முறை

விரைய மூச்சுவிடும் உயிர்கள் நீண்டநாள் உயிர்வாழாமையும், மெல்ல நேரஞ்சென்று மூச்சுவிடும் உயிர்கள் நீண்டகாலம் உயிர்வாழ்தலும் உயிர்நூல் வல்லாரால் நன்காராய்ந்து சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. ஒரு நிமிஷத்திற்குப் பன்னிரண்டு முறை மூச்சுவிடும் மக்கள் சிறிதேறக் குறைய நூறாண்டு உயிரோடிருப்பார்கள். ஒரு நிமிஷத்திற்குப் பதினாறுமுறை மூச்சுவிடும் குதிரையோ இருபத்தைந்து ஆண்டிற்குமேல் உயிரோடிருப்பதில்லையென்று கணக்கிட்டிருக்கிறார்கள். இங்ஙனமாதலால், ஒரு நிமிஷத்திற்கு முப்பத்தாறு முறை மூச்சுவிடும் வெண்முயலும், முப்பத்து நான்கு முறை மூச்சுவிடும் புறாவும் எவ்வளவு விரைவில் இறந்துபடும் என்பது புலனாகின்றதன்றோ? இனி, ஒரு நிமிஷத்திற்கு மூன்றே முறை மூச்சுவிடும் யாமை நெடுங்காலம் உயிரோடிருக்கின்றதெனஉயிர்நூலார் ஆராய்ந்தறிந்திருக்கின்றார்கள்; ஆமை நூற்றுப்பத்து ஆண்டு

உயிரோடிருந்ததை அவர்கள் குறிப்பிட்டிருக்கின்றார்கள். இது வேயுமன்றி, இது நெடுங்காலம் மூச்சை அடக்கிக்கொண்டு பட்டினி கிடக்க வல்லதென்றும், மிகவும் அமைதியான இயற்கையுடையதென்றும் அறியப்பெறுகின்றோம். இஃது ஐப்பசித் திங்கள் இறுதியில் நிலத்தின் கீழே உறங்கப்போய்த் திரும்பவும் சித்திரைத் திங்கள் முதலில் நிலத்தின்மேல் வரும் வழக்கம் உடையது. ஆகவே, ஓராண்டில் ஐந்து திங்கள் உணவும் உயிர்ப்பும் இன்றி இஃது உறங்கிக்கிடக்கின்றது. மழைகாலத்தில் வெளியே எங்கும் உலவுவதில்லை. பால் உள்ள செடிகளின் இலைகளையே விருப்பத்தோடு தின்பது. இங்ஙனம் இது தவமுயற்சியிற்றலைநிற்குந் துறவோர் ஒழுக்கத்தை ஒத்ததாயிருத்தல் கண்டன்றோ தெய்வப்புலமைத் திருவள்ளுவ நாயனார்

"ஒருமையுள் யாமைபோல் ஐந்தடக்கல் ஆற்றின்
எழுமையும் ஏமாப் புடைத்து"

என்று அருளிச்செய்தனர். இவ்வுண்மையை உணர்ந்து பார்க்குங்கால் மூச்சை அடுத்தடுத்து ஓடவிடாமற் றடைசெய்வதனால் உணவு குறைந்து உயிர்வாழ்க்கை நீளுவதோடு அறிவாற்றலும் அளவின்றிப் பெருகும் என்பது விளங்காநிற்கும். இஃது எங்ஙனமெனிற் காட்டுதும்: நாம் மூச்சை உள்ளிழுக்கும்போது உயிர்க்காற்று அகத்தே செல்கின்றது; நாம் அதனை வெளிவிடும்போது நச்சுக்காற்றுப் புறத்தே கழிகின்றது. உட்செல்லும் உயிர்வளி நெருப்பினை எரியச் செய்வதாதலால், அஃதுட்செல்லுந்தோறும் தீனிப்பையினும் அதன்கீழும் உள்ள நுண்ணிய தீயை மிகுத்து எரியச்செய்யும். புறத்தேயுள்ள தீ மிகுந்தெரியுந்தோறும் அதற்கு விறகும் நெய்யும் இடுவதுபோல, அகத்தேயுள்ள தீ முறுகி எரியும்போதும் அதற்கு வலியஉணவும் நீரும் ஓயாது இடவேண்டும். அங்ஙனம் உணவும் நீரும் இடைவிடாது இடுதலால் அவற்றை உடம்பிற் கலப்பித்தற்கு ஒழிவின்றி இயங்கும் அகக்கருவிகள் விரைவிற் பழுதுபட்டுப்போக மூப்பும் இறப்பும் விரைந்து வருகின்றன. எளிதிற் செரியாத ஊனைத்தின்னும் புலி ஓநாய் முதலான உயிர்கள் தாம் உண்ட ஊனைச் செரிப்பித்துக்கொள்ளல் வேண்டி இரையெடுத்தபின் விரைந்து விரைந்து உலவுதலைப் பலர் பார்த்திருக்கலாம்.

அவ்வாறவை உலவுதலால், உயிர்க்காற்றை அடுத்தடுத்து உள்ளிழுக்க, உட்செல்லும் அவ்வுயிர்வளி தீயை மிகுத்து அவ்வூனை எரித்துச் செரிக்கச்செய்கின்றது. இதனால் அகக்கருவிகள் விரைந்து தேய்தலின் புலி கரடி ஓநாய் முதலான ஊன் தின்னிகள் நீண்டநாள் உயிர்வாழாமல் இறக்கின்றன. சைவவுணப்பொருள்களைக் குறைய உண்கின்றவர்கட்கு அவை எளிதிற் செரிப்பனவாய் இருத்தலால், அவர் உயிர்வளியை மிகுதியாய் உள்ளிழுக்கவேண்டுவதில்லை. அதனால் அவர்தம் உடம்பின் அகக்கருவிகள் விரைந்து இயங்காமல் மெதுவாக நடத்தலால் அவை பழுதுபடாமலிருந்து உடம்பை நெடுங்காலஞ் செவ்வையான நிலைமையில் வைக்கும். ஆனதுபற்றியே சைவவுணப்பொருள்களுள்ளும் எளிதிற் செரிப்பனவற்றை வேண்டும் அளவறிந்து மெல்லச் சுவைத்து உண்ணவேண்டியிருக்கின்றது. இவ்வாறு உணவுக்கும் அவ்வுணவைச் செரிப்பித்தற்கு உள்ளிழுக்கும் உயிர்வளிக்கும் நெருங்கியதொடர்பு இருத்தலால், நல்ல உணவைக் குறைத்து உண்ணும் முகத்தால் மூச்சின் ஓட்டத்தை மெல்ல நடைபெறச் செய்தல் வேண்டும். இங்ஙனம் ஓர் ஒழுங்குசெய்துகொண்டபின், மூச்சினோட்டத்தைப் பின்னும் பின்னுங் குறைத்துக்கொண்டே வருதல்வேண்டும். ஒரு நிமிஷத்திற்குப் பன்னிரண்டு முறை மூச்சுவிடுதலைச் சுருக்கிப் பத்துமுறை எட்டுமுறை ஆறுமுறை நான்கு இரண்டு ஒன்றென்று ஒடுக்கிக்கொண்டுவந்து கடைசியாக மூச்சின்றியே நெடுநேரம் இருக்கப் பழகுதல்வேண்டும். இங்ஙனம் பழகாவிட்டால், இப்பழக்கத்தில் நிரம்பத் தேர்ச்சிபெற்று ஒரு நிமிஷத்திற்கு மூன்று முறையே மூச்சுவிடும் யானையைக்காட்டிலும் மிகவுந் தாழ்ந்தநிலைமையில் உள்ள மக்கள் தம்மைமேலாக நினைந்து இறுமாந் திருத்தல் எவ்வளவு பேதைமையாய் முடியும்! ஆதலால், தொலைவான இடங்களில் நிகழும் நிகழ்ச்சிகளை அறியவிழையும் உயர்ந்தநோக்கம் வாய்ந்த மக்கள் மூச்சை வரவரச் சுருக்கும் பழக்கத்தில் கருத்தொருமித்து நிற்கக் கடவராக.

இனி, ஒரு நிகழ்ச்சியைத் தொலைவிலிருந்து உணர்வோரும், அதனை அவர்க்குத் தொலைவிலிருந்து உணர்த்துவோரும்

மூச்சுவிடும் இம்முறையைத் தமக்குள் இசைவுபடுத்திக்கொள்ளல் வேண்டும். ஒருவர் ஒருநிமிஷத்திற்குப் பத்து முறை மூச்சுவிட்டால் மற்றவரும் ஒரு நிமிஷத்திற்குப் பத்துமுறையே மூச்சுவிடுதல் வேண்டும்; அதனிற் குறைதலும் மிகுதலும் ஆகா. இருவர்க்கும் மூச்சின் ஓட்டம் ஒத்துநின்றால் ஒருவர் நினைப்பது மற்றவர் உள்ளத்திலும் உடனே தோன்றும்; அங்ஙனம் ஒத்து நில்லாவிட்டால் ஒருவரது நினைவு மற்றொருவர்க்குத் தோன்றாது. ஆகையால், தொலைவிலிருந்து ஒருவர் நினைவை ஒருவர் அறியவிரும்பும் இருவரும் இம்மூச்சின் ஓட்டத்தைத் தமக்குள் ஒரேவகையாய் நடைபெறச் செய்துகொள்வதோடு, மேலெடுத்துக் கூறிய பழக்கங்களிலுங் கடைப்பிடியாக நிற்றல் வேண்டும்.

தொலைவில் உணர்வோர் உணர்த்துவோர்.

இனித், தொலைவிலுணர்தல் என்னும் இவ்வரும்புலமைத் திறத்தைப் பெறுதற்கு வேண்டுபவர் தொடக்கத்தில் தாமே இதனைத் தனியாயிருந்து பழகுதல் ஆகாது; பெரும்பான்மையுந் தம்மோடு ஒத்த இயல்பும் ஒத்த விருப்பமும் உடையார் ஒருவரைத் தெரிந்தெடுத்து அவரோடு சேர்ந்திருந்து பழகல் வேண்டும். இவ்வாறு சேர்ந்து பழகும் இருவரில் ஒருவர் தாம் தொலைவிலிருந்து மற்றவர் நினைத்து விடுக்கும் ஒரு நினைவை ஏற்று அறிதல் வேண்டும்; இங்ஙனம் ஒருநினைவை வரவேற்று அறிபவர் உணர்வோர் என்று சொல்லப்படுவர்; மற்றொருவர் தாமும் தொலைவிலிருந்து ஒருபொருளில் உள்ளத்தைப் பதிய நிறுத்தித் தமது நினைவை உணர்வோர் பாற் செல்லும்படி விடுத்தல் வேண்டும்; இங்ஙனந் தாம் நினைக்கும்நினைவை உணர்வோர்க்கு அனுப்புகின்றவர் உணர்த்துவோர் என்று பெயர் பெறுவர். உணர்வோராயிருந்து பழகுபவர் அங்ஙனஞ் சிலகாலம் பழகித் தேர்ச்சிபெற்றபின் அந்நிலையை மாற்றிப் பின்னர் உணர்த்துவோராயிருந்து பழகலாம். உணர்வோர் எப்போதும்

உணர்வோராயும், உணர்த்துவோர் எப்போதும் உணர்த்துவோராயுமே யிருந்து பழகல்வேண்டுமென்னுங் கட்டுப்பாடு இல்லை. உணருநிலையிலும் உணர்த்து நிலையிலும் மாறி மாறிப் பயிலுதலே நலமுடைத்தாம். ஒருவர் மற்றொருவர் நினைவை அறியவும், தமது நினைவைப் பிறர்க்கு அறிவிக்கவும் வேண்டிய நிலையில் இவ்வுலகவாழ்க்கை நடைபெற்று வருதலால், தாம் உணர்வதோடு பிறர்க்கு உணர்த்தவுங்கற்றலே பலவகையாலும் பயனுடைத்தாம். ஆனதனால், இருவகை நிலையிலும் உறைத்துப் பழகுக.

இவ் வருங்கலைப்புலமையை அடைதற்குப் புகும்போது, இதன்பயிற்சியாற் பொருள் திரட்ட வேண்டுமென்னும் எண்ணம் ஒருசிறிதுங் கொள்ளற்க. அழிபாச்செல்வமாகிய இப் பெறற்கரும் பேற்றை அழியுஞ் செல்வத்தின்பொருட்டுப் பயன்படுத்தத் துணிந்தால் அதனாற் பல அல்லல்கள் விளையும். இவ் விழிந்த வேட்கையோடு அதனைப் பயிலும்போது அஃது எளிதிற் கைவராது. அன்றி அது வரினும், பொருள் தொகுத்த லின்கண் வேட்கை சென்று பலவகைச் சூதுகளையும் ஏமாற்றங்களையுஞ் செய்யத்துணிந்தால், இவ்வரும்பெருங் கலைப்புலமை வெறும் பொய்யே யென்று பலரும் இகழ்தற்கு இடஞ்செய்யும். ஆனதுபற்றி, இக்கலைப்புலமையை அதன் அரும்பெரும் பேற்றின் பொருட்டே உளங்கிளைந்து பயின்று தேர்ச்சிபெறல்வேண்டும். இதிற் றேர்ச்சிபெற்று உண்மைக்குப் பாடுபட்டுவருபவர்களின் றன்மை நாளேற நாளேற எல்லார்க்குந் தானாகவே தெரியவருமாதலால், அவ்வருமைதெரிந்தவர்கள் அவர்க்குவேண்டிய அளவு பொருளுதவிசெய்வர். உண்மைக்கு உழைத்துவந்தால் எல்லாம் வல்லஇறைவன் அதற்கு உற்றவர்களைக்கொண்டு கட்டாயம் உதவிபுரிவானென்பது திண்ணம். ஆதலாற் பொருளை எதிர்பாராமலே இவ்வரிய கலைப்புலமையை விருப்பத்தோடு பயின்றுவருக. உணர்வோர்உணர்த்துவோராகிய இருவரும் இங்ஙனம் பொருளை அவாவாது பழகிவருவராயின், அவர் தமது பழக்கத்தின் உறைப்புக்குத் தக்கபடி கண்டாரெல்லாம் வியக்கத்தக்க முக்காலவுணர்ச்சியினை அடைந்து பல நலங்களைப் பெறுவார்கள்.

இனி, உணர்வோர் உணர்த்துவோரான இருவரும் உண்மையன்பிற் பிணிக்கப்பட்டவராய் இருந்து இவ் வருங்கலைப் புலமையிற் பயில்குவராயின் இதிற் றேர்ச்சிபெறுவது அவ்விருவர்க்கும் மிக எளிதில் முடியுமென்பதும் உணர்ந்துகொள்ளல்வேண்டும். இதற்குச் சான்றாக, உயர்ந்த காதல் அன்பிற் கட்டுண்டகாதலரின் உயிர்வாழ்க்கையை எடுத்துக்காட்டலாம். காதலனும் காதலியும் உடம்பால் இருவர்போற் றோன்றினும் உயிரால் ஒருவரேயாய் வாழ்க்கைசெலுத்துஞ் சிறப்பினை உன்னித்துக் காண்போமாயின், அவரில் ஒருவர் நினைக்கும் நினைவினையே மற்றவரும் நினைத்தலும், ஒருவர் ஒன்றுசொல்ல நாவெடுக்கும் போது மற்றவரும் அதனையே சொல்லுதலும் ஒவ்வொரு நேரமும் நம் எதிரே நடைபெறுதலை உணர்ந்து களிக்கலாம். எனவே, இருவர் நினைவை ஒன்றுபடுத்துதற்கு அவர்க்குள் நிகழும் உயர்ந்த அன்பே ஒருபெருங்கருவியாகும். அன்பில்லாத இருவர் எத்துணைதான் இக்கலைப்புலமையிற்பழகினாலும் அவர் இதிற் றேர்ச்சிபெறுதல் அரிதேயாகும். அன்புடைய இருவர்க்கு இக்கலைப்புலமை இயற்கையாகவே எளிதில் வாய்ப்பதாய்க் காணப்படுமானால், அவர் பின்னும் இதனைக் கருத்தொருமித்துப் பழகித் தேர்ச்சிபெற நினைந்து முயல்வாராயின் அஃது அவர்க்கு எவ்வளவு விரைவில் கிட்டுமென்பதனை நாம் சொல்லுதலும் வேண்டுமோ! அவ்வாறாயின், இக்கலைப்புலமையைப்பெறுதற்கு அன்பு ஒன்றுமேபோதாதோ, இதனின் வேறாக மேற்சொல்லிய முறைகள் எல்லாங் கைப்பற்றுதல் வேண்டுமோ வெனின், அன்பின் முதிர்ச்சியால் இருவர் நினைவு ஒன்றுபட்டு நின்றாலும், இக் கலைப்புலமையை முற்றும்பெறுதல் இயலாது; அன்போடுகூட அறிவும் உடையராய் மிகமுயன்று மேற்சொல்லிய முறைகளையுந் தவறாமற் பின்பற்றிவந்தால் மட்டுமே இதில் எவரும் வியக்கும்படி தேர்ச்சியடையலாம். இஃது எதுபோலவெனிற் காட்டுவாம். ஒருவயல்நிலம் மிகுந்த நீரோடுகூடி மென்பதப்பட்டு நின்றவளவானே பயிரை விளைத்துத் தராது; அதன்கண் நல்ல விதைகளையிட்டுக் களைபிடுங்கிப் பயிரைப் பாதுகாத்து வந்தாற் பயனடையலாம்; அதுபோல, இருவர் உள்ளமும் அன்பினால் நனைக்கப்பட்டு மென்பதமாய் நின்றாலும், அது

தானே இக் கலைப்புலமையை முற்றும் பயவாது; கூட அறி வென்னும் வித்தை இட்டு இழிக்கத்தக்க பேரவா செற்றம் கலக்கம் முதலியனவற்றைக் களைந்து ஓயா முயற்சியால் அப் பழக்கத்தைப் பாதுகாத்துவந்தால் மட்டுமே இப்புலமை பிழை படாமற் பயன்றரும். இருவர் உள்ளமும் அன்பால் ஒருங்கு இயைந்து நிற்றல் இக் கலைப்புலமையைப் பெறுதற்கு ஒரு சிறந்த கருவியாகு மென்றுமட்டும் உணர்ந்துகொள்ளல் வேண் டும். அதுநிற்க.

முதற்பழக்கம்

உணர்வோரும் உணர்த்துவோருமான இருவருந் தொலை வான இடங்களிலிருந்து ஒருவரது நினைவை மற்றவர் தெரியத் துவங்குமுன், முதன்முதல் கிட்ட இருந்து அதனை அறிதற்குப் பழகல்வேண்டும். இருவரும் ஓர் அறையில் அல்லது ஒருவீட் டிலிருந்துகொண்டே பழகலாம். உணர்த்துவோர் கண்ணைத் திறந்துகொண்டு நிமிர்ந்த நிலையில் ஒன்றின்மேல் அமர்ந்து ஒருபொருளை உறுத்து நினைக்கவேண்டும்; அந்நினைவை ஏற்கு நிலைமையிலிருந்து உணர்வோர் ஒரு சாய்மானக் குறிச்சியிற் சாய்ந்தபடியாய் அவரெதிரே அருகில் இருந்து கண்ணைமூடிக் கொண்டு தமது உள்ளத்தில் எந்த நினைவு வலிவாய் வந்து தோன்றுகின்ற தென்பதனைப் பார்த்தல்வேண்டும். இவ்வாறிரு வரும் பழகுகையில் உணர்த்துவோர் தம்மெதிரே யிருக்கும் உணர்வோரது வலதுகையைத் தமது இடதுகையிலும், அவ ரது இடதுகையைத் தமது வலதுகையிலும் பிடித்துக்கொள் ளுதல் நன்று. அல்லது உணர்த்துவோர் தமது வலது உள்ளங் கையை உணர்வோரின் நெற்றியின் மேல் வைத்திருக்க லாம். அது கூடாவிட்டால் ஒருமுழ நீளமுள்ள ஒருகோலை அல் லது ஒருகம்பியை இருவரும் பற்றிக்கொண்டும் இதனைப் பழ கலாம். இங்ஙனம் ஒருவரை யொருவர் தொட்டுக்கொண் டாவது, அல்லது இருவரையுந் தொடர்புபடுத்தும் ஒரு நீண்ட

பொருளைப்பற்றிக் கொண்டாவது அவர்கள் பழகவேண்டுவது ஏன்என்றால், மூளையின் அசைவால் நரம்பின் வழியே வெளிப் படும் நினைவுகளானவை தொட்டுக்கொண்டிருக்கும் மற்றவர் கைவழியேஏறி மூளையிற்சென்று தங்கி அவர்க்கும் அந்நினைவு களை எழுப்புவிக்கும். அவ்வாறு தொட்டுக்கொண் டிராவிட் டால் அந்நினைவுகள் இடைவெளியிற் சிதறிப்போம். ஓரிடத்தி லிருந்து செலுத்தப்படும் ஒருசெய்தி இடையேயுள்ள கம்பியின் வழியே விரைந்துசென்று வேறோர் இடத்திற் புலப்பட்டுத் தோன்றுவது போல, ஓரிடத்திற் பிறக்கும் ஒரு நினைவும் அவரோடு பிணைக்கப்பட் டிருக்கும் மற்றவர் கைவழியே சென்று ஏறும். இருவர்க்கும் இடையே இவ்வாறு தொடர்பு செய்துகொண்டு இக்கல்வியைப் பழகப்பழகச் சிலநாட்களில் இடையே தொடர்புபடுத்துங் கருவி இல்லாமலே ஒருவர் நினைவை மற்றொருவர்க்கு ஏற்றுவதும், ஒருவர் நினைவை மற் றொருவர் ஏற்பதும் மிகஎளிதிலே நிறைவேறும். துவக்கத்தில் இங்ஙனம் இருவருந் தொடர்புபட்டுநின்று இதனைப் பழகுதலே இயற்கை முறையாமென்பது மக்களினுந்தாழ்ந்த சிற்றுயிர்களி னிடத்துங் கண்டறியலாம். கண்ணுங் காதும் இல்லாத எறும்பு கள் விரைந்து ஓடும்போது எதிரேவரும் எறும்புகளுடன் சிறிதுநேரந் தலையோடுதலை முட்டிநின்று பிறகு ஒதுங்கிப் போவதைப்பாருங்கள்! இவைஏன் இங்ஙனம் ஒன்றையொன்று முட்டிச் செல்கின்றன என்று சிறிது ஆராய்ந்து பார்த்தால், இவை தாம் நினைத்ததனை மற்றவற்றிற்குத் தெரிவித்தற் பொருட்டேயா மென்பதைக் கண்டுகொள்ளலாம். இரண்டு எறும்புகள் ஒன்றையொன்று முட்டி நிற்குங்கால் ஒன்றன் நினைவு மற்றொன்றிற்கு எளிதிற் புலனாகின்றது. இங்ஙனமே பண்டைநாட்களிற் பேசத்தெரியாத நிலையிலிருந்த பழைய மக் கள் தமக்குள் ஒருவர்நினைவைப் பிறர்க்கு அறிவிக்கவேண்டினால் இருவரும் எதிர் எதிரே நெற்றியோடு நெற்றி சேர்த்துச் சிறிதுநேரம் நின்று அதனை அறிவித்துக்கொள்வார்களென்று பழையநாள் மக்கள் வரலாற்றை ஆராய்ந்து நூலெழுதுவோர் கூறுகின்றார்கள். தங் கருத்தைப் புலப்படுத்தற்குச் சொற்கள் அறியாதிருந்த முன்னாளில் மக்கள் தமது நினைவைப் பிறர்க்கு

நினைவின் அளவாகவே உணர்த்தும் ஆற்றல் உடையராயிருந்தார்; ஆனால், அச்சிறந்த ஆற்றல் அவர்கள் பேசத்தெரிந்து கொண்ட உடனே மழுங்கிப்போகலாயிற்று. மழுங்கினாலும் அது முற்றும் இல்லாமற் போகவில்லை. நெற்றியோடு நெற்றியை வைத்தாயினும், நெற்றிமேற் கையை வைத்தாயினும், அன்றிக் கையோடு கை பிணைந்தாயினும் ஒருவர் நினைவைப் பிறரொருவர்க்கு அறிவிக்கத் தொடர்பாகப் பழகினால் மழுங்கிக் கிடக்கும் இவ்வாற்றல் மக்களிடத்துத் திரும்பவும் விளங்கித் தோன்றுமென்பது திண்ணம்.

இடம் உணர்தல்

இங்ஙனம் உணர்வோரும் உணர்த்துவோரும் இயைபுபட்டு நின்றபின் அவர்கள் இருக்கும் அறையின் ஏதேனும் ஒரு மூலையை அல்லது ஒரு சாளரத்தை உணர்த்துவோர் கருத்துஊன்றி நினைக்கவேண்டும்; அவ்வாறு நினைக்கும்போது தமது நினைவு உணர்வோர் உள்ளத்திற் சென்று தோன்ற வேண்டுமென்றும் விரும்புக. இங்ஙனம் உறுத்து நினைத்து விரும்பவே, அவர் நினைத்தது உணர்வோர் உள்ளத்தில் வந்து தோன்றும். தோன்றியவுடனே உணர்வோர் அம் மூலையை அல்லது சாளரத்தை மெல்லச்சென்று தொடக்கடவர். அதனைத்தொடுத்தற்குச் செல்லுகையில் உணர்த்துவோர் தாம்நினைக்கும் மூலையை அல்லது சாளரத்தை நோக்கித் தமது பார்வையையும் நினைவையுந் திருப்புக. இப்படிச்செய்தால் உணர்வோர் குறிதவறாமல் அவர் நினைத்தவாறே சென்று அவ்விடத்தைத் தொடுவர். அவரது நினைவு இவருக்குச் செவ்வனே புலப்படாமற்போக, இவர் தவறான இடத்தை நோக்கிச் செல்வராயின் 'இது பிசகு' என்று இவருக்குத் தோன்றும்; அப்படித்தோன்றுகையில் அம்முகமாய்ச் செல்லாமற் சிறிதுநின்று குறிப்பிட்ட இடம் உள்ளத்திற் புலப்படுகிறதாவென்று அமைதியோடும் பார்க்கவேண்டும். செவ்வனே அது புலப்படுமாயின் 'இதுதான்

குறிப்பிட்ட இடம்' என்னும் உறுதியுண்டாம். இங்ஙனமே தொடர்பாகச் சில பலநாட்கள் அருகிலுள்ள இடங்களையும், அதன்பிற் சிறிது அகன்றுள்ள இடங்களையும் நினைத்துநினைத்து இருவரும் பழகிவருதல்வேண்டும். உணர்வோர் தாமேகண்ணை மூடிக்கொண்டு உணர்த்துவோர் நினைவுகளை அறிந்து காட்டலாமென்றாலும், சில நேரங்களில் அவர் தம்மைமறந்து தற்செயலாய்க் கண்ணைத் திறந்துவிடுதலுங் கூடும். ஆதலால், இது நிகழாமைபொருட்டுக் கண்களைத் துணியால் நன்றாக மறைத்துக் கட்டிக்கொள்ளுதல் நலம் உடைத்து. கண்களை மூடுதலானும் திறவாமல் மறைத்துக்கட்டுதலானும், மனம் கண்ணின்வழியே புறப்பொருள்களைப்பற்றி ஓடும் ஓட்டம் தவிர்ந்து அகத்தே ஓய்ந்துநிற்கும்; அப்போது அதனை ஒருமுகப்படுத்தித் தானே வந்து தோன்றும் நினைவினை உணருமாறு பயிற்றுதல் எளிது. அது நிற்க.

பொருள்களை உணர்தல்

இனி, மேற்குறித்தவாறு சிலகாலம் பழகியபின், இடங்களை அறியும் ஆற்றல் எளிதில் உண்டாகும். அதன்பின், இடங்களில் உள்ள பொருள்களை நினைத்து உணர்த்தவும் உணரவும் பழகத்துவங்குக. இப்பழக்கத்தின் முதலில் உருவத்தாற் பெரிய பொருள்களை நினைத்தல்வேண்டும். ஏனென்றால், மனமானது எந்நேரமுங் கண்ணின் வாயிலாகப் புறத்தேயுள்ள நிலம் மலை கடல் மரம் வீடு மாடு குதிரை யாடு மக்கள் முதலான பெரும்பொருள்களின் உருவத்தையே அறிந்துவருதலால், அப்பொருள்களில் ஒன்றினிடத்தே அஃது உறைத்து நிற்றல் வருத்தமில்லாத செயலாம். ஆகையால், தாம் இருந்து பயிலும் வீட்டின்கண் உள்ள தட்டுமுட்டுகளில் மேசை நாற்காலி பெட்டி கடாரம் முதலியவற்றில் ஒன்றை அஃது இருக்கும் இடத்தோடு நினைந்து அந்நினைவு உணர்வோர் உள்ளத்திற் சென்று பதியுமாறு உணர்த்துவோர் உன்னிப்பாய் ஏவுதல்

வேண்டும். உடனே உணர்வோர் உள்ளத்தில் அந்நினைவு புலப் படுமாதலின், அவர் அப்பொருளிருக்கும் பக்கமாய்ப்போகத் துவங்குவர். அவ்வாறு அவர்செய்கையில் உணர்த்துவோர் மிக வும் உறைப்பாய் முதலில் அப் பொருளிருக்கும் இடத்தின் முகமாய்த் தங் கண்ணையுங் கருத்தையுஞ் செலுத்திப் பின்னர் அப்பொருளின் வடிவத்தில் தமது உள்ளத்தை முனைக்க நிறுக் தக்கடவராக. இவ்வாறு செய்தால், உணர்வோர் அந்நினைவைத் தெளிவாக உணர்ந்து அவ்விடத்திற்சென்று அப்பொருளைத் தொட்டுக்காட்டுவர். முதலில் இடத்தையும் பிறகு அதன்கண் உள்ள பொருளையும் நினைக்கவேண்டு மென்றது என்னை? பொருளைமட்டும் நினைந்தாற் போதாதோ? எனின்; உலகத்தில் உள்ள எவ்வகைப்பட்ட பொருளும் ஏதேனும் ஓரிடத்திலிருப் பதன்றி, அதனைவிட்டு வேறு தனியே இருக்கமாட்டாது. எந் தப்பொருளை எடுத்தாலும் அஃது எங்கேயிருப்பது? என்றும், எந்த ஆளைப்பார்த்தாலும் அவர் எவ்விடத்தில் இருப்பவர்? என் றும் எல்லாரும் வினவக் காண்கின்றோம். ஆதலால், ஒரு பொருளை அஃதிருக்கும் இடத்தோடு சேர்த்து நினைவதே இப் பழக்கத்தில் தேர்ச்சிபெற வேண்டுவார்க்கு முதன்முதற் செயற்பாலதாகும். ஆகவே, முதலில் இடத்தையும் அதன்பின் அதிலிருக்கும் பொருளையும் நினைவிற் கொண்டுவருக.

இவ்வாறு முதலில் இடங்களையும், பின்னர் அவற்றினுள்ள பெரும் பொருள்களையும் உணர்த்தவும் உணரவும் பழகித் தேர்ச்சிபெற்றபின், அவ்வவ் விடங்களில் உள்ள சிறு சிறு பொருள்களை உணர்த்தவும் உணரவும் முயல்க. ஒரு செப்புக் காசையேனும் அல்லதொரு குண்டூசியையேனும் ஓரிடத்தில் மறைத்து வைத்து அவ்விடத்தையும் அதன்கணுள்ள அப் பொருளையும் உணர்த்துவோர் செவ்வையாக நினைத்தால், உணர் வோர் அதனைக் குறிபிழையாமல் உணர்ந்து அவ்விடத்திற் போய் அதனைக் கண்டெடுப்பர்.

இடத்தின்கண் உள்ள தட்டுமுட்டுகளையும் வேறுபல பண் டங்களையும் நினைக்குங்கால் அவற்றின் வடிவத்தையும் நிறத் தையும் தெளிவாக உள்ளத்தே காண்க. ஏனெனில், ஒரு பொருள் மற்றொருபொருளின் வேறென்று அறியப்படுவதெல்

லாம் அப்பொருளின் வடிவத்தினாலும் நிறத்தினாலுமேயாம். தனித்தனி வடிவங்களும் நிறங்களும் இல்லாமல் எல்லாம் ஒரே வடிவாய் ஒரே நிறமாய்க் காணப்படுமாயின் நமக்குப் பகுத்து உணர்ச்சியென்பதே இல்லாமற்போக நாம் அறிவற்ற வெறுங் கட்டைபோல் கிடக்கநேரும். ஆனால், எல்லா இரக்கமும் எல்லா அருளும் உடைய இறைவனே நமக்குப் பகுத்துணர்ச்சியினை உண்டாக்கி நமதறியாமையினைத் தொலைப்பான் வேண்டிப் பொருள்களைப் பல வகுப்புகளாகவும், ஒரு வகுப்பினுள்ளும் ஒன்று மற்றொன்றின் வேறாகக் காணப்படுமாறும் பல வேறுவடிவும் பலவேறு நிறமும் உடையவாம்படி அவற்றைப் படைத்தருளியிருக்கின்றான். இவ்வாறமைந்த பொருள்களின்வடிவை யும் நிறத்தையும் நன்கு உற்றுநோக்கி அவற்றின் அடையாளங் களை எவர்கள் நன்றாய் நினைவிற் பதித்துக்கொள்ளுகிறார்களோ அவர்களுடைய அறிவு சொல்லுதற்கரிய விளக்கம் மிகுந்து துலங்குவதாகின்றது. ஐம்பொறிகளிற்சிறந்த கண்ணுக்குப் புல னாகும் வடிவும் நிறமும் பொருள்கடோறும் வேறாய் இருத்தல் போலவே செவி வாய் மூக்கு மெய் என்னும் ஏனைய பொறிக ளுக்குப் புலனாம் ஓசை சுவை நாற்றம் ஊறென்னும் ஏனைய பண்புகளும் பொருள்கடோறும் வெவ்வேறாய்க் காணப்படுகின் றன; இவற்றையும் உன்னித்துப்பார்த்து நினைவில் அமைத்துக் கொள்கின்றவர்களுக்கு அறியாமை தேய்ந்து அறிவு மேன் மேற் கிளருதல் திண்ணமேயாம். எனவே, கண் முதலான பொறிகளுக்குப் புலனாகும் வடிவம் நிறம் முதலான பண்புகளை ஊன்றி நினைக்கவே அப்பண்பையுடைய பொருள்கள் நன்கு அறியப்பட்டனவாய் என்றும் அழியாமல் நினைவில் எறிநிற்கும். இவ்வுண்மை, 'தொலைவில் உணர்தல்' என்னும் இவ்வரிய கல் வியை நன்கு ஆராய்ந்து கைகண்ட ஆங்கிலப் புலவர்களால் இனிது வலியுறுத்தப்பட் டிருக்கின்றது. ஆனதனாலேதான், கட்புலனாகாக் கடவுளைத் தொழுமிடத்தும், அழகியதோர் ஆண் மகன் வடிவாக வேனும் அல்லதொரு பெண்மகள் வடிவாக வேனும் ஓர் உருச்சமைத்து, அவ்வுருவிலே தங் கண்ணையுங் கருத்தையும் பதியவைத்துப், பின்னர்ப் புறத்தேகாணும் அவ் வுருவை யொத்ததோர் அறிவுருவை உள்ளத்தின்கண் இடை

யுருது வருவித்து அதனையே தம் முழுமுதற் றெய்வந் தந்தையு மாய்க் கரைந்து கரைந்து எண்ணி அன்போடு வழிபட்டுவரின், அவர் நினைந்த அவ்வுருவாகவே இறைவன் வெளிப்பட்டு அவரைத் தனது திருவடிப்பேரின்பத்தில் இரும்புண்ட நீரிற்றிரும்பாவகைசெய்து வைத்தருளுவான் என்று உண்மை அறிவு நூல்கள் கூறுவவாயின. இவ்வுண்மை உணராதார் தாம் இவ்வுண்மையினும் மேற்பட்டதொன்றனை அறிந்தார்போல் மயக்கங்கொண்டு, கடவுளை ஏதொருபண்புமில்லாத பொருளாகவைத்து வழிபடுதலே சிறந்ததெனச் செருக்கிக் கூறுவர். கடவுள் ஒருபொருளானால் அதற்கும் பண்புகள் இருத்தல்வேண்டும்; பண்பில்லாத பொருள் எக்காலத்தும் யாண்டும் இல்லை. இவ்வாறாக, அதனைப் பண்பற்ற பொருளாக நினைத்தல் வேண்டுமெனக் கூறுதல் 'மலடிபெற்ற மைந்தன் முயற்கொம்பிலேறி வானிற் பூத்ததொரு தாமரையைப் பறித்தான்' என்றுகூறும் படுபொய்யே போல் வெறும் பொய்யாய் ஒழிவதன்றி வேறில்லை. ஒரு பொருள் ஒருவரால் அறியப்படுதலெல்லாம் அப்பொருளின் வடிவு நிறம் சுவை ஓசை நாற்றம் முதலான பண்புகளின் வாயிலாகவேயாம். இப்பண்புகள் இல்லையானால் இவற்றையுடைய பொருளும் இல்லையாம். அதனால் இப்பண்புகள் இல்லாததொரு பொருள் எஞ்ஞான்றும் எவராலும் அறியப்படுவதில்லை. ஆதலாற், கடவுளும் பண்பற்றபொருள் எனின் அதுவும் ஒருவாற்றானும் மக்களால் அறியப்படுவதில்லை. மற்று உலகங்களையும் உடம்புகளையும் ஓவாதுபடைக்கும் முதற்கடவுள் ஒன்று உண்டென்பது மெய்யறிவுடைய சான்றோர்க்கெல்லாம் ஒப்பமுடிந்தமையின், அஃது எல்லையற்ற அழகும் அறிவும் அன்பும் ஆற்றலும் வாய்ந்த அருள் உருவம் உடைய ஒரு மெய்ப்பொருளேயாமென்பதும், அஃது இப்பண்புகளின் வாயிலாகவே உணரப்படுமென்பதுங் கடைப்பிடிக்க. ஆகவே, கடவுளை அருளுருவம் அல்லது அறிவுருவம் உடைய எல்லையற்ற அழகுவாய்ந்த ஓர் ஆணாகவாவது அல்லது ஒரு பெண்ணாகவாவது வைத்து வழிபடுதலே பெறற்கரும் பெரும்பயன் றருவதாமன்றி, இதனோடு மாறுபட்டுரைப்பனவெல்லாம் ஒருசிறிதும் பயன்படாவென்பது ஆழ்ந்தாராய்வார்க்குத் தெற்றெனை விளங்காநிற்கும். அதுநிற்க.

இத்துணையுங்கூறியதுகொண்டு, தாம்நினைக்கும் ஒருபொருளின் வடிவத்தையும் அதன் நிறத்தையும் எவ்வளவு தெளிவாக உணர்த்துவோர் தமதுள்ளத்திற் காண்கின்றனரோ அவ்வளவு தெளிவாக உணர்வோரும் தமதுள்ளத்தில் அவற்றைக் காண்குவர் என்று அறிதல்வேண்டும். நன்றாய்ப்பழுத்த குடகுநாரத்தம் பழம் ஒன்றை உணர்த்துவோர் நினைக்கப்புகுவராயின் அதன் உருட்சி வடிவத்தையும் தோலின்கண்உள்ள பொருட்டுகளையும் மஞ்சள்கலந்த அதன் செந்நிறத்தையும் பிழைபடாமல் நினைவில் இருத்தக்கடவர். இங்ஙனம் நினைத்தால் உணர்வோரும் அதனை உடனே தமதுள்ளத்தின்கட் காணப்பெறுவர். இன்னும் இந்நினைவினை உரப்படுத்தல் வேண்டினால் அப்பழத்தின்கட் கட்புலனாய் நின்ற வடிவத்தையும் நிறத்தையுமேயன்றி, நாவிற்கும் மூக்கிற்கும் புலனாகும் அதன் தீஞ்சுவையையும்நறுமணத்தையுங் கூடச்சேர்த்து நினைவிற்குக் கொண்டுவருக. இவ்வாறு செய்தால் உணர்வோர் உள்ளத்திற் குடகுநாரத்தம் பழத்தைப்பற்றிய நினைவன்றி வேறெதுவும் அந்நேரத்திற் றோன்றாது. இங்ஙனமே எந்தப்பொருளை நினைந்தாலும், அது கட்புலனும் வடிவும் நிறமும் உடையதாதலோடு, மற்றைப் பொறிகளுக்குப் புலனாகும் சுவை ஊறு ஓசை நாற்றம் என்பவற்றில் எவ்வெவை வாய்க்கப்பெற்றிருக்கின்றனவோ அவ்வவற்றையுங் கூடச்சேர்த்து நினைந்தால், அப்பொருளின் பண்புகள் உணர்த்துவோருள்ளத்திற் றெளிவுபெறத் தோன்றி அவர்தம் அறிவைத் துலக்குவதோடு, உணர்வோ ருள்ளத்திலும் அந்நினைவு விளக்கமாய்த் தோன்றி அவர்தம் அறிவாற்றலையும் மிகுதிப்படுத்தும்.

இனி, ஐம்பொறிகளிற் கண் வாய் மூக்கு என்னும் மூன்றுக்கும் புலனாகும் உருவஞ் சுவை மணம் என்னும் பண்புகளையுடைய பொருள்களெல்லாம் பருப்பொருள்களா யிருத்தலின் அவை ஒருகாலத்தில் மூன்று பொறிகளுக்கும் எளிதிற் புலனாதல் கூடும். கூடவே, இம்முப்பொறிகளுக்கும் புலனாகும் பண்புகளை ஒருங்கேநினைத்தலும் எளிதிற் செய்தல்கூடும். ஏனென்றாற்பருப்பொருள்கள் எளிதில்நினைவிற்குவருதல் இயற்கையாயிருக்கின்றது. மற்றுச் செவிப்புலனாகும் ஓசையோ கண்

வாய் மூக்குகட்குப் புலனாகும் பருப்பொருள்போ லாகாமல் மிகவும் நுண்ணிதாய் இருத்தலின் அதனை நினைவுக்குக்கொண்டு வருதல் வருத்தமான செயலாம். இங்ஙனமே மெய்யின்மேற் படுங்காற்றும்ஏனைப்பொறிகளுக்குப்புலனாகாதநுண்மையுடைய தாகலின், அதன் ஊற்றுணர்வினை நினைவிற்குக் கொண்டு வருதலும் அருமையுடைத்தாம். ஆயினுங் காற்றினைத்தவிர உடம்பின்மேற் படும் ஏனைப்பருப்பொருள்களை நினைத்தல் அருமையுடைத்தன்று. இங்ஙனங் கண் வாய் மூக்கு என்னும் பொறிகளுக்குப் புலனாகும் பருப்பொருள்களைத் தெளிவாக நினைத்தல் எளிதிற் கைகூடுவதாயும், செவி மெய் என்னும் மற்றை இருபொறிகளுக்குப் புலனாகும் நுண்பொருள்களை நினைத்தல் எளிதிற் கைகூடுவதல்லாத தாயும் காணப்படுதலால் இதிற்பழகித் தேர்ச்சிபெறவிரும்புவோர் துவக்கத்திற் கண் வாய் மூக்குகட்குப் புலனாகும் பருப்பொருள்களையும், பிறகு செவி மெய்கட்குப் புலனாகும் நுண்பொருள்களையும் முறையாக நினைத்தற்குத் தொடர்பாக முயன்று வரல் வேண்டும். இங்ஙனம் பழகிவரவே மனமானது நுண்ணிய நிலையினை அடையும். அது நுண்ணிய நிலையினை அடைந்தபின் நுண்ணிய பொருள்களைத் தெளிவாக நினைவுக்குக் கொண்டு வருதலும் எளிது.

பருப்பொருள்களைத் தெளிவுற நினைத்தல் எளிதாக இருந்தாலும், அவற்றுள் ஒன்றை நினைக்கப் புகுங்கால், உள்ளம் அஃது ஒன்றிலேமட்டும் நிலையாகநில்லாமல் ஒருநொடிப்பொழுதில் அதனை விட்டு மற்றொன்றிலும், அம் மற்றொன்றையும் விட்டு வேறொன்றிலும், அவ்வேறொன்றையும் விடுத்துப் பிறிதொன்றிலுமாக விட்டுவிட்டோடும். கறங்கோலை போல இங்ஙனம் ஓயாது சுழலும் உள்ளம் ஒருபருப்பொருளை நினைக்கும்போது அதனைவிட்டு வேறொன்றற்குப் போகாமல் தடைப்பட்டு நிற்பதற்கு ஓர் எளியமுறை இருக்கின்றது. அஃது யாதெனிற், காட்டுவாம். அகத்தே நினைக்கும் ஒரு பொருளின் நினைவைப் புறத்தே அதனோடு ஒப்பதான ஒன்றைச் செய்யும்படி ஏவினால் அஃது அப்பொருளைவிட்டு வேறொன்றனை நினைக்கமாட்டாது. அகத்தே நடைபெறும் ஓர் அறிவு முயற்சியைப் புறத்தே ஒரு செயலிற் கட்டுப்படுத்தும் முறை,

புறப்பொருளிலேயே எந்நேரமும் நினைவைச் செல்ல விடுத்துக்கொண் டிருக்கும் நம்மனோர்க்கு மிகவும் பயன்றருவதொன்றாம். ஒரு தெங்கின் இளநீரிலே தனது மனத்தைச் சிறிதுநேரம் நிறுத்தி வைக்க வேண்டுகின்றவன் அதன் வடிவத்தைப் போலக் களிமண்ணிலேனும் நெட்டியிலேனும் கல்லிலேனும் கட்டையிலேனும் செய்யப் புகுவனாயின் அவனது மனம் அப்பொருளினினைவிலேயே வருத்தமின்றி நெடுநேரம் நிலைபெறநிற்கும். ஒரு பருப்பொருளின் வடிவத்தை நினைக்கும் நினைவு நிலைபெற வேண்டி அதனை யொப்பதான வடிவை வேறொரு பருப்பொருளிற் செய்துகொண் டிருக்கும் முறை சிறந்ததேயானாலும், இதனை எல்லாருஞ் செய்தல் கூடாமையால், இதனினும் உயர்ந்ததான மற்றொருமுறை எவருஞ் செய்யத்தக்கதாக இருக்கின்றது. அஃது யாதோவெனின், ஒருகடிதத்தில் எழுதுகோலால் அதன் உருவத்தைக் கூர்ந்து எழுதுதலேயாகும். கல் மண் முதலியவற்றில் திரட்டிச் செய்யும் உருக்களைக் காட்டினும், கடிதத்தில் தூரிகையால் அவற்றை எழுதிப்பார்க்கும் முறை எத்திறத்தவரும் எளிதிற் செய்தற்கு இசைந்ததாய் இருப்பதுடன் அஃது அறிவினையும் மிகக் கூர்மைப் படுத்துதலால் உயர்ச்சி வாய்ந்ததாகவும் இருக்கின்றது. எங்ஙனமென்றால், பருப்பொருள்க ளெல்லாம் அகலம் நீளம் பருமை என்னும் மூன்றளவு உடையனவாகும்; ஆகையால், ஒரு பருப்பொருளின் வடிவத்தைக் கல் மண் போன்ற வேறொரு பருப்பொருளிற் செய்து அமைத்தல் அத்துணை வருத்தமான செயல் அன்று. ஆனால், அகலம் நீளம் மட்டும் உடைய ஒரு கடிதத்தின் மேற்பரப்பின் மேல், அகலம் நீளம் பருமை என்னும் மூன்றளவு உடைய ஒருபருப்பொருளின் வடிவத்தைப் பிறழ்படாமல் எழுதிக்காட்டுதல் பெரிதும் அருமையான செயலாம். அகலம் நீளம் பருமை என்னும் மூன்றளவுடைய ஒருகுதிரையின் வடிவை, அங்ஙனமே மூன்றளவுடைய ஒரு முருக்கமரத்திற் றிரட்டி யமைத்தல் போல, இரண்டளவுடைய கடிதத்தின் மேற்பரப்பிலே அதன் வடிவை வரைந்து காட்டுதல் எளிதன்று. ஒரு பருப்பொருளின் திரட்சி வடிவைக் கடிதத்தில் வரைந்து காட்டுதற்கு

நுண்ணிய பார்வையுங் கூரிய அறிவும் முதன்மையாய் வேண்டும். அதுவல்லாமலும், தான் எழுதும் பருப்பொருளுக்கு இயற்கை நிறம் எதுவோ அதனை இசைவான சாயத்தால் விளக்கி எழுதவுங் கற்றுக்கொள்வானாயின் அவன் அறிவும் நினைவும் மிகமேம்பட்ட துலக்க முடையனவாய் உரம் பெற்றுத் திகழும். ஆதலால், ஒருகடிதத்தின் மேல் ஒருபருப்பொருளின் வடிவத்தை வரைந்து காட்டும் முறை அதனைப் பற்றிய நினைவை மிகவும் நிலைப்படுத்து மென்றும், அதனால் அவ்வழியிற் பழகி ஒரு நினைவைப் பிறர்க்கு உணர்த்துவோர் 'தொலைவில் உணர்தல்' என்னும் இவ் வருங்கலைப்புலமையிற் சிறந்து நிற்பரென்றும் உணர்தல்வேண்டும்.

நினைத்தபொருளைக்கடிதத்தில்வரைந்துகாட்டும்இம்முறையின் மேன்மையை உற்று நோக்குங்கால், தமது நினைவைப் பிறர்மனத்தில் எழுப்ப வேண்டும் எவரும் அந்நினைவைக்கடிதத்தில் எழுதுதலால் அதனை எளிதில் நிறைவேற்றலாமென்று தெரிந்து கொள்ளல் வேண்டும். உணர்த்துவோர் தாம் நினைத்த ஓர் இளநீரை ஒருகடிதத்தில் வரைந்துகொண் டிருக்க, உணர்வோரும் அதனையே தமது கடிதத்திலும் வரைவர்; உணர்த்துவோர் ஒருகுதிரையை எழுத உணர்வோரும் உடனே அதனைத் தமதுகடிதத்தில் வரைவர். உணர்த்துவோர் நாரத்தை எலுமிச்சை முதலான பழங்களின் பெயரையேனும், தென்னை மா பலா வாழை முதலான மரங்களின் பெயரையேனும், தாம் நினைத்த ஒருநண்பரின் பெயரையேனும், ஒன்று இரண்டு முதலான எண்களின் பெயரையேனும், ஞாயிறு திங்கள்முதலான நாட்பெயரை யேனும், மேசை நாற்காலி முதலான தட்டுமுட்டுகளின் பெயரையேனும், வட்டம் சதுரம் கோணம் முதலான உருவங்களையேனும், வேறு விலங்கினங்களின் உருவங்கள் அல்லது பெயர்களையேனுந் தமது கடிதத்திற் குறிப்பிடுவாராயின், உணர்வோரும் அவற்றைப் பெரும்பாலும் பிழைபடாமற் றமது கடிதத்திலுங் குறித்துக் காட்டுவர். இதனை நன்கு ஆராய்ந்துபார்த்த அறிஞர் ஒருவரின்* ஆராய்ச்சிகள் பலவற்றுள் ஒன்றனைஇங்குஎடுத்துக்காட்டுவாம்: உணர்த்

* Professer Lodge, University College, Liverpool.

துவோர் இருவரை ஒருபக்கத்திலும், உணர்வோர் ஒருவரை மற்றொருபக்கத்திலும் இருக்கவைத்து, உணர்வோர் எந்த வகையானும் உணர்த்துவோரையும் அவர் செய்வனவற்றையும் பாராதபடி அவர் கண்களை நன்றாய் மறைத்துக் கட்டியபின்னர், உணர்த்துவோர்ஒருவர் கையிற் சதுரவடிவம் வரையப்பட்ட ஒருகடிதத்தையும், மற்றொருவர் கையிற் சாய்ந்த சிலுவைவடிவம் வரையப்பட்ட மற்றொரு கடிதத்தையுங் கொடுத்து, அவ்விருவரும் அவ்வடிவங்களை உன்னிப்பாய்ப்பார்க்கும்படி கேட்டுக்கொள்ளப்பட்டார். அவ்விருவரில்ஒருவர் மற்றவர்கையிலுள்ள உருவத்தினை அறியார். அவ்விருவருந் தத்தங்கடிதத்தில் உள்ளதை வாய்பேசாமல் உழுத்து உன்னிப்பாய்ப்பார்க்கும்படி கேட்டுக்கொள்ளப்பட்டார். அந்நேரத்தில் தமது மனத்தில் எது தோன்றுகின்றதோ அதைத் தெரிவிக்கும்படி கண் கட்டப்பட்டிருக்கும் உணர்வோர் கற்பிக்கப்பட்டார். சிறிது நேரத்தில் உணர்வோர் "யான் இரண்டுஉருவங்களைக் காண்கின்றேன் —முதலில் ஒன்றையும் பிறகு அதன்கீழ் மற்றொன்றையுங் காண்கின்றேன். நான் எதனை வரைவதென்று தெரியவில்லை. நான் இரண்டில் ஒன்றைத் தெளிவாய்க் காணக்கூடவில்லை." என்றனர். அதன்மேற், கண்டதைக் கண்டபடியே வரையும்படி கேட்டுக் கொள்ளப்படவே, அவ்வுணர்வோர் ஒரு சதுரத்தை எழுதி அதனுட் சாய்ந்தஒருசிலுவையைஎழுதிக்காட்டினர். இங்ஙனம்எழுதியது என்னென்றுகேட்டபோது, ஒரு சதுரத்தினுட் சாய்ந்த ஒரு சிலுவைத்தாம் எழுதியதன் வகை தமக்கே தெரியாதென்று உரைத்தார். ஆயினும், அதன் உண்மைஇது: உணர்த்துவோர் இருவர் ஒரேகாலத்திற் றனித்தனியே நினைத்த இருவேறு வடிவங்களும் ஒன்றோடொன்று கலந்து உணர்வோர் உள்ளத்திற் றோன்றினமையால், அவர் தாங் கண்டவாறே அவையிரண்டையும் ஒன்றினுள் ஒன்றாய் வரைந்து காட்டினர். இதனால் நாம் அறியற்பாலதும் ஒன்று உளது: உணர்வோர் ஒருவராய் இருக்க உணர்த்துவோர் பலராய் இருந்து பலவற்றை நினைப்பாராயின் அவை யெல்லாம் ஒன்றோடொன்று கலந்து ஒரு கும்பலாய்த்தோன்றிக் குழப்பத்தை வருவிக்கும்.

ஆகையால் இக்கலைப்புலமையைப் பெறுதற்குப் பழகுகையில், உணர்த்துவோர் ஒருவரும் உணர்வோர் ஒருவருமாய் இருந்து பழகுதலே குழப்பமின்றி இதனைத் தெளிவாய் உணர்ந்து தேர்ச்சிபெறுதற்கு ஏதுவாம் என்க. எதனை நினைந்தாலும் அதனை ஒரு கடிதத்தில் வடிவமாகவோ அல்லது பெயராளவாகவோ உணர்த்துவோர் எழுதுவாராயின் அதனைப்பற்றிய அவரது நினைவு அதனினின்றுங் கலையாமல் அதன்கட் சிறிது நேரமேனும் ஒன்றுபட்டு நிற்குமாதலால், அதனை உணர்வோர்க்கு அஃது செவ்வனே புலப்பட்டுத் தோன்றும். உணர்வோர் உணர்த்துவோராகிய இருதிறத்தினர்க்கும் நினைவு வலுப்பட்டு இக்கலைப் புலமைத் தேர்ச்சியை உண்டுபண்ணும் வரையில், தாம் நினைக்கும் எதனையுங் கடிதத்திலிட்டு எழுதும் முறையைக் கடைப்பிடித்தல் வேண்டும். தமதுநினைவு வலுப்பட்டபின் கடிதத்தின் உதவி வேண்டாமலே ஒருவரது நினைவை மற்றவர் எளிதில் அறிந்து கொள்ளலாம்.

இனி உணர்த்துவோர் பலராயிருப்பினும் அப்பலரும் பலநினைவுகளை உடையராகாமல் ஒருபண்டத்தையே நினைக்கும் ஒருநினைவே உடையராஞல், அந்நேரத்தில் அதனை உணர்வோர் பிழைபடாமல் அதனை நன்குணர்ந்து உரைப்பர். ஓர் ஊரிலிருந்த ஒரு சமயகுருவின்மக்கள்*முற்பிறவியிற் செய்த நல்வினையால் பிறப்பிலேயே இக் கலைப்புலமையில் தேர்ச்சி பெற்று விளங்கினர். அச்சிறுபிள்ளைகட்கு வாய்த்த இவ்வருங்கலைப்புலமைத் திறத்தை ஆராய்ந்து பார்க்கும் பொருட்டுச்சென்ற ஓர் அறிஞர்† அச்சிறுவரது திறத்தை ஆராய்ந்து பார்த்த ஆராய்ச்சிகள் பலவற்றுள் இதுவும் ஒன்று: அச்சிறுமகாரில் ஒருவர் ஓர் அறையிற் போய்க் கதவைச் சாத்திக்கொள்ளும்படி கற்பிக்கப்பட்டார். அதற்கு அடுத்த மற்றோர் அறையின் கண் அவ்வீட்டிலுள்ள குடும்பத்தாரை இருக்கவைத்து, அவ் அறிஞர் அந்நேரத்திற்றமக்குத்தோன்றிய ஒருபொருளைச் சிறிது நினைத்துப் பின்னர் அதன் பெயரை ஒருதுண்டுக் கடிதத்தில் எழுதி, அதனை அங்கிருந்த

* The children of Rev. Mr. Creery of Boston.

† Professsor Barrett.

குடும்பத்தார்க்குக் காட்டி எவரும் வாய்பேசாமலே அதிலெழுதப்பட்ட பண்டத்தினை ஒருமித்து நினைக்கும்படி கேட்டுக்கொண்டார். அவர்கள் எல்லாரும் அவர் சொல்லியபடியே சிறிதும் வாய்பேசாதிருந்து அக்கடிதத்திற் குறிப்பிட்டபண்டத்தை நினைந்த சிலநேரத்திலெல்லாம், பக்கத்து அறையிலிருந்த சிறுபிள்ளை கதவைத் திறந்துகொண்டு வருவது கேட்டது; உடனே அடுத்த அறையிலிருந்த அனைவரும் இருக்கையினின்று அசையாமலும் வாய்பேசாமலும் அத்துண்டுக்கடிதத்தை மறைத்துக் கொள்ளவும், அக்குழந்தை இவர்களிருந்த அறைக்குள் வந்து அவர்களெல்லாரும் ஒன்றாய் நினைத்த அப்பண்டத்தின் பெயரைச் சொல்லிற்று. இதனை அடுத்துச் செய்த ஆராய்ச்சிகளுள், அடுத்த அறையிலிருந்த குடும்பத்தவர் எல்லாம் அவ்வீட்டிலுள்ள பண்டங்களில் ஏதேனும் ஒன்றை ஒருகாலத்தில் ஒருமித்து நினைக்கவும், நினைந்த அப்பண்டத்தை அச்சிறுபிள்ளை தானே அறிந்து எடுத்து வந்து கொடுக்கவும் கற்பிக்கப் பட்டனர். கற்பிக்கப்பட்ட படியே அவர் அடுத்தடுத்து நினைந்த பண்டங்கள் ஒவ்வொன்றையும் அப்பிள்ளை தவறாமல் எடுத்தெடுத்து வந்து கொடுத்தது. இங்ஙனமாக அவ்வறிஞர் ஆறுநாட்கள் வரையில் அவர்களோடிருந்து ஆராய்ந்த முந்நூற்றுப் பன்னிரண்டு ஆராய்ச்சிகளும் சிறிதும் பிழை படாமல் நிறைவேறின. இவற்றை எண்ணிப் பார்க்குங்கால் உணர்த்துவோர் பலராயிருப்பினும் அவர் ஒருகாலத்து ஒருபண்டத்தினையே உன்னிப்பாய் ஒருமித்து நினைப்பாராயின், அதனை உணர்வோரும் அதனை உள்ளவாறே பிழையாமல் உணர்வரென்னும் உண்மை நன்கு பெறப்படும். உணர்வோர் அறிவும் மேற்பிறவியிற் செய்த நல்வினைப் பயத்தாலும் இப்பிறவியிற் செய்து கொண்ட பழக்கத்தாலும் நன்கு தெளிவடைந்திருத்தல் வேண்டும்.

இனி, உணர்த்துவோர் 'யோகநித்திரை' என்னும் அறிதுயில் வாயிலாக உணர்வோரது அறிவைத் தெளிவடையச் செய்து, அவரை அருகில் இருத்தியும், அன்றித் தொலைவிலிருக்கச்செய்தும் தாம் நினைப்பனவற்றை அவர் பிறழாமல் நினைக்கும்படி செய்யும் மற்றொரு நன்முறையும் உண்டு.

உணர்த்துவோர் முதற்கண் நல்லதொரு முறையால், உணர்வோரை அறிதுயிலிற் போகச் செய்து, அதனால் அவரது நினைவு தமது நினைவின் வழிப்பட்டு நிற்கச் செய்து கொள்ளல் வேண்டும். அங்ஙனம் அவரை அறிதுயிலிற் செலுத்துதற்கு இசைவான நன்முறைதான் எதுவோவெனின்; அதனைக் காட்டுதும்.

அறிதுயில் வருவிக்கும் முறை

கொளுத்திய ஒரு மெழுகுதிரியையேனும், பளப்பளப்பாகவுள்ள ஒரு வெள்ளிக்காசையேனும், தெளிவான ஒரு பளிங்கு உருண்டையையேனும் உணர்த்துவோர் தாமே கையிற் பற்றிக்கொண்டாவது, உணர்வோர் சாய்ந்திருக்கும் நாற்காலியினெதிரே உள்ள ஒருசிறு மேசைமேல் அவரது கட்பார்வை சிறிது மேல்நோக்கும் உயரத்தில் நன்றாய்த் தெரியும்படி வைத்தாவது அவர் அதனைக் கண்ணிமை கொட்டாமற் பார்க்கும்படி செய்தல்வேண்டும். கட்டாயமாக இமைக்க வேண்டியிருந்தால் அல்லாமல், உணர்வோர் சிறிதுங் கண் இமைத்தல் ஆகாது. இங்ஙனமாக அவர் சிறிதுநேரம் அதனை உற்று நோக்கியபின், உணர்த்துவோர் தமது இடதுகையின் விரல்களை ஒன்றோடொன்று சேராமல் விரித்து, உணர்வோரின் பின்றலைப் புறத்தே தொட்டாவது தொடாமலாவது மேலிருந்து கீழ்நோக்கிப் பலமுறை தடவல்வேண்டும். தடவுகையில் உள்ளங்கையைக் கவிழ்த்தபடியாய்த் தடவி, இறக்கி மறுபடியுங் கையை மேல் உயர்த்துகையில் இறக்கினவழியே நேராக மேல்உயர்த்தாமல் ஒரு பக்கச் சாய்வாய் உயர்த்துதல் வேண்டும். இவ்வாறு அடுத்தடுத்துப் பின்றலைப் புறத்தே தடவிய சிறிது நேரத்திற்குப்பின், உணர்த்துவோர் உணர்வோரைப் பார்த்துக் கண்களை மூடிக்கொள்ளும்படி கற்பித்து, அதன்பிறகு தம்வலக்கை இடக்கை இரண்டின் விரல்களையும் ஒன்றன்மேலொன்று படாமல் விரித்துக் கொண்டு, உள்ளங் கைகளைக் கவிழ்த்த படியாய் உணர்வோரின் நெற்றிக்கு

நேரே தொட்டாவது தொடாமலாவது கீழ்நோக்கி அவரது முழங்கால் அளவுந் தடவல் வேண்டும்; அங்ஙனங் கீழ்நோக்கித் தடவியபின் கைகளை மறுபடியுந் தடவுதற்காக மேலுயர்த்துகையில் நேராக எதிரே உயர்த்தாமல், இரண்டு கைகளையும் பிரித்து அவர் தம் விலாப்பக்கங்களிற் பக்கச்சாய்வாய் உயர்த்தி, திரும்பவும் முன்சொன்னவாறே கீழ்நோக்கித் தடவுதல் வேண்டும். இங்ஙனந் தடவுகையில் 'தூங்—கம்— தூக்கம்—தூக்—கம்—தூ—க்—கம்—அயர்ந்த தூ—க்—கம்—இனிய தூ—க்—கம்' என்று ஆழ்ந்து நீண்டகுரலில் திருப்பித்திருப்பி மெல்லச் சொல்லுக. இங்ஙனந் திருப்பிச் சொல்லச் சொல்ல, உணர்வோர் நெடுமூச்செறிந்து தூங்கத் தொடங்குவர். இவ்வாறு அவர் தூங்கத்துவங்குவதைப் பார்த்தவுடனே, மறுபடியும் அவரது தலையிலிருந்து முழங்கால் அளவும் முன்சொல்லியவாறே கீழ்நோக்கி ஏழெட்டுமுறை தடவி 'நல்—ல—தூ—க்—கம், ஆழ்ந்த தூ-க்-க-ம், இன்பமான தூ—க்-க-ம்-நன்-றாய்-ஆழ்-ந்-த தூக்கம் - ஆழ்ந்த - தூ-க்-க-ம்' என்று அடுத்தடுத்து மெல்ல நிறுத்திச் சொல்லுக. இங்ஙனஞ் சொல்லியபின், அவர் நன்றாய்த் தூங்கக்காணலாம். அதனைக் கண்டபின் அவரை நோக்கி: 'இப்போது நன்றாய்த் தூங்கும். நான் சொல்வதைத் தவிர வேறு எதுவும் உமக்குக் கேளாது. நான்சொல்வது மட்டும் உமக்குக் கேட்கும். நன்மையைக் கோரி நான் உமக்குச் சொல்லுகிறபடி செய்யக் கடவீர். நான் எழுப்புகிறபோது நீர் நன்றாய்த்தூங்கி எழுந்திருப்பீர்.' என்றுசொல்லுக. பல பிறவிகளிற் சீர்திருந்தி வந்து இப்பிறவியிலும் ஒழுங்குபட்டிருக்கும் உயிராயின் அவ்வுணர்வோர் இரண்டொருகால் இங்ஙனம் அறிதுயிலிற் செலுத்தப்பட்ட அளவானே மிகச்சிறந்த நுண்ணிய உணர்வினைப் பெற்று, உணர்த்துவோர் நினைக்கும் நினைவுகளையும், உணர்த்துவோர் கோரியபடி பிறர் நினைக்கும் நினைவுகளையும் தாம் அறிதுயிலில் இருக்கையிற் செவ்வனே உணர்ந்து கூறுவர். உணர்த்துவோர் இன்னும் அவரை நன்றாய்ப் பழக்குவராயின், அறிதுயிலிலிருந்து விழித்தெழுந்த பின்னும் உணர்த்துவோர் விரும்பியபடியெல்லாம் பிறரெண்ணங்களை இனிதுணர்ந்து உரைப்பர். அவ்வாறு பலபிறவி

களிலும் இப்பிறவியிலும் சீர்திருத்தம் அடைந்தவராக உயி ராயின் அவருக்கு அறிதுயிலை எளிதில் வருவித்தல் இயலாது. அதனால் அவர் பால் வருவித்தற் பொருட்டுப் பலகாலும் பலநா ளும் முயன்றுவரல் வேண்டும். அடுத்தடுத்து முயன்று பழ கினால் எத்தகையோரிடத்தும் அறிதுயிலை வருவிக்கலாம்.

இனி, உணர்வோர் அறிதுயிலிற் கிடக்கும்போது உணர்த் துவோர் பின்வருமாறு சொல்லுதல் வேண்டும். "உமது உடம்பு எப்போதும் செவ்வையான நிலைமையில் இருக்கும். உமது அறிவு தெளிவாகவும் நுட்பமாகவும் விளங்கும். நீர் என் அருகி லிருந்தாலும், என்னை அகன்று தொலைவிலிருந் தாலும், யான் நினைக்கும் நினைவுகளையும், யான் குறிப்பிடு வோர் நினைவுகளையும் செவ்வனே அறிந்து சொல்லுவீர். நீர் எங்கிருந்தாலும் யான் வேண்டியபோது ஆழ்ந்த இனிய தூக் கத்திற்குச் செல்வீர். மறுபடியும் யான் வேண்டியபோது செவ்வையாக விழித்தெழுந்து உம்முடைய அலுவல்களைப் பார்ப்பீர்." என்று ஏழெட்டு முறை இவற்றைத் திருப்பித் திருப்பிச் சொல்லுக. உணர்த்துவோர் இவ்வாறு கூறியசொற் கள் உணர்வோரது நினைவில் ஏறி அவரைப் பதப்படுத்தியிருந் தால், அதனைத் தெரியும் பொருட்டு உணர்த்துவோர் ஒரு மோதி ரத்தை அல்லது ஒருசாவியை அல்லது ஓர் எழுதுகோலை அல் லது வேறேதேனும் ஒருபொருளை நினைத்து அதிற்றமது நினை வினைச் சிறிதுநேரம் பதிய நிறுத்துக. உணர்வோர் உள்ளம் நுண்ணிய பதத்தை அடைந்திருக்குமாயின், உடனே அவர் உணர்த்துவோர் எண்ணிய பொருளைத் தவறாமல் எடுத்து உரைப்பர். இவ்வறிதுயிலில் நன்குபழகியபின் உணர்வோரும் உணர்த்துவோரும் ஒருவரையொருவர் பிரிந்து எவ்வளவு தொலைவான ஊர்களில் இருந்தாலும் உணர்த்துவோர் வேண் டியபடியெல்லாம் உணர்வோர் பிழைபடாமற் செய்வர். இம் முறையின் மேன்மையினை ஆராய்ந்து பார்த்த நுண்ணறிவின ரெல்லாரும் இதனை மிகப்பாராட்டிப் பேசுதலும் எழுதுதலுஞ் செய்து போதருகின்றார். அறிதுயிலில் நன்கு பழக்கப்படுத் தப்பட்ட ஒருவர் தாம் அயர்ந்த தூக்கத்திற் கிடக்கையில் உணர்த்துவோர் தமக்குக் கட்டளையிட்டபடியே அவர் தொலை

விலிருந்து செய்தவற்றைக் கூடஇருந்து பார்த்த ஆங்கில மருத்துநூல் அறிஞர்ஒருவர் எழுதிய ஒருபகுதியை இங் கெடுத்துக்காட்டுகின்றோம்:.

இருபத்திரண்டு ஆண்டுள்ள ஓர் அழகியமாது இக்கலைப் புலமையில் தேர்ச்சிபெற்றுஉணர்த்துவோர் ஒருவரால்* நாலைந் து முறை அறிதுயிலிற் செல்லும்படி பழக்கப்படுத்தப்பட்டி ருந்தார். இம்முறையினை நன்காராய்ந்து பார்க்க விரும்பிய ஆங்கில மருத்துநூற் புலவர் ஒருவரின்† வேண்டுகோளுக்கு இசைந்து இவ்வம்மையாரும் இவரை அறிதுயிலிற்பழக்கிய அறிஞரும் ஒருநாள் அவர்வீட்டுக்குவந்து சேர்ந்தார். இந்த அரியமுறையினைக் கண்டறியும் ஆவலால் வேறுசிலரும் அங் கே வந்திருந்தார்கள். அம்மருத்துவர் வீட்டின் கண் உள்ள அகன்றதோர் அறையின்கண் அவ் விளையமாதர் அங்குவந் தமற்றையோருடன் பேசிக்கொண் டிருக்கையில், அம்மருத் துவர் தம்மோடிருந்த அவ்வுணர்த்துவோரை அழைத்துக் கொண்டுபோய் அம்மாதர் அவரைப் பார்க்கக்கூடாத மற் றோர் அறையில் இருக்கச் செய்து, "யான் அந்த அம்மையி டத்தும் மற்றவரிடத்தும்போய்ப் பேசிக்கொண்டிருக்கின்றேன். இடையே நான் சிறிதுகனைப்பேன், அந்த ஒலியைக்கேட்ட வும் நீர் இந்த அறையிலிருக்கும் அம்மடந்தையை அறிது யிலிற் போகச்செய்தல் வேண்டும்." என்று அவர்க்குக்கற் பித்துவிட்டு, அவ்வறையினின்றும் வெளியேவந்து கதவைத் தாழிட்டுக்கொண்டு, அந்த அம்மையாரும் மற்றையோரும் பேசிக்கொண் டிருக்கும் அறைக்குட்புகுந்து அவர்களோடு அளவளாவிப் பேசியிருக்கலானார். எல்லாரும் பேசுஞ்செய்தி யில் கருத்தூன்றி ஈடுபட்டிருக்கையில், நடுவே அத் துரைமகன் சிறிது கனைத்தார். அக்கனைப்பொலி நிகழ்த்திய சிறிது நேரத்திலெல்லாம், அம்மாதரார் முகம் உணர்த்து வோர் முன்னே அமர்ந்திருந்த இருக்கையின் பக்கமாய்த் திரும்பியது. கூடஇருந்த அம்மருத்துவர் அம்மாதரைநோக் கி 'யாது நேர்ந்தது?' என்றுவினவ, அவ்வம்மை 'ஒன்று மில்லை' என்று விடைகூறினார். அவ்வம்மையின் கண்கள்

* Dr. Carl Sextus. † Dr. George Lutken, M. D.

இமையாமல் நின்றன. மற்றை அறைக்குள் இருந்த உணர்த்துவோர் தமதுகையை நீட்டிச் சிறிது அசைத்த அளவிலே, அம்மாதரார் தாமிருந்த நாற்காலியை விட்டெழுந்து, பின் தன்னும் நடையோடு மெல்லநடந்து உணர்த்துவோர் இருந்த மற்றை அறைக்குட் சென்றார். உணர்த்துவோரோ தாம் இருந்த இருக்கையினின்று அசையாமலும், ஏதோர் ஓசையும் புரியாமலும் இருந்தார். தாம் நினைத்தவாறே அறிதுயிலில் நடந்து தம் அருகில் வந்த அம்மாதரின் கண்களுக்கு நேரே இவர் இரண்டு விரல்களை நீட்டி, மறுபடியும் அப்பெண் முன்னிருந்த அறைக்குப் போகும்படி அவராற் செலுத்தப்பட்டு வந்து நாற்காலியில் அமர்ந்தார். இன்னும், அறிதுயிலிலிருக்கும் அம்மாது விழித்தெழுந்தவுடனே சிறிதுநேரங்கழித்து அடுத்துள்ள அறைக்குட்போய் அங்குள்ள இசைப்பெட்டியினை* இயக்கி ஓர் இசை பாடுமாறும், அதன்பின் அங்குள்ள பல புத்தகவரிசைகளி லிருந்து தாமெண்ணிய ஒருபுத்தகத்தைத் தெரிந்தெடுக்குமாறும், மண்டியிட்டு அதனை அம்மருத்துவர்கையிற் கொடுத்து அதில்உள்ள சில சொற்களை ஒருவகையான குரலில் திருத்தமாகச் சொல்லுமாறுங் கட்டளையிடப்பட்டனர். அதன்பின், விசிறியால் மெல்லவீசி அவர் எழுப்பப்பட்டார். விழித்தபின், தூக்கத்தில் நடந்ததொன்றும் அவர் அறியாராய், மற்றவர்களோடு முன்போற் பேசிக்கொண்டிருந்தார். ஆனாற் சிறிது நேரஞ் சென்றதும், அம்மாதரின் கண்கள் உறுத்தபார்வை உடையவாயின. நீக்க முடியாத ஒருகட்டளைக்குக் கீழ்ப்படிந்து நடப்பவர் போல அப்பெண்மணியார் தமதிருக்கையினின்றும் எழுந்து, தாம் உணர்த்துவோராற் கற்பிக்கப்பட்டபடியே இசைப் பெட்டியில் ஓர் இசைபாடிப், பின் புத்தகவரிசைகளிலிருந்து அவர் கருதியதொரு புத்தகத்தைப் பிழைபடாமல் எடுத்து, அதனை முழந்தாளிட்டபடியாய் அம்மருத்துவர்கையிற் கொடுத்து, ஒருவகையான குரலிற் சிலசொற்களையுந் திருத்தமாகச் சொன்னார். அவர் மண்டியிட்டநிலையி லிருந்தபோது அவ்வறிதுயிலினின்றும் எழுப்பப்படவே, தாம் அந்நிலையிலிருந்ததற்

* Piano.

காகச் சிறிது சினமும் வருத்தமும் உடையவர் போற் காணப்பட்டார்.

அதன்பின் அம்மாதர்க்குச் சிலசிற்றுண்டிகள் தரப்பட்டன; அவர் அவற்றுள் ஓர் அடையைத் தின்றுகொண்டிருக்கையில், அவர்க்குப் பின்பக்கத்திற் சிறிது தொலைவில் இருந்த உணர்த்துவோர்க்கு அம்மருத்துவர் கண்ணால் ஒருகுறி செய்தார். அதனை அறிந்த அவ்வுணர்த்துவோர் தமது கையை ஓசைப்படாமல் அசைக்கவே, அம்மடந்தை உடனே தலையைத் திருப்பிக்கொண்டு தூங்கலானார். இங்ஙனந் தூங்குகையிலும், அவ்வுணர்த்துவோர் கோரியபடியெல்லாம் அவர் செய்வாரானார். தோட்டத்திற் சென்று மலர்கள்பறித்துச் செண்டு கட்டுவதுபோல் நினைக்க, அங்கு தோட்டமில்லா திருந்தும் அவர் அதனுள் நுழைந்து நறுமலர்கொய்து செண்டுகட்டுவதுபோற் செய்வாரானார். பின்னர் அப்பூஞ்செண்டை முகர்ந்து இன்புறல் வேண்டுமென்று நினைக்க, அவர்கையிற் பூஞ்செண்டு இல்லா திருக்கவும் அஃது உடையவர் போல் முகர்ந்து மகிழ்ந்தார். அதன்பிறகு அந்நறுமணம் மிக்ககாரம் உடையதென்று கூற, அம்மாதர் பலகாற் றும்மினர். உணர்த்துவோர் தமதுகையால் அமர்த்திய பிறகுதான் அத்தும்மல் நின்றது. இங்ஙனமே, உணர்த்துவோர் நினைத்தபடியுஞ் சொல்லியபடியு மெல்லாம் அம்மங்கையார் அறிதுயிலிற் சென்று, வியப்பான பலசெயல்களைப் புரிவாரானார். இது நிற்க.

அறிதுயிலிற் சென்ற ஓர் உயர்ந்த உயிர் தன்னோடு தொடர்புடையவர்கள் நினைக்கும் நினைவுகளை நன்கு அறிந்துரைக்கும் உண்மை நிகழ்ச்சிகளைச் செவ்வையாக ஆராய்ந்து முடிவு கட்டிய உயிர்நிலை ஆராய்ச்சிக் கழகத்தார்* செய்த ஆராய்ச்சிகளிற் சிலவும் ஈண்டு எடுத்துக்காட்டுதல் வேண்டும். ஏனெனில், உயர்ந்த கலைநூற் புலமையில் நிரம்பத் தேர்ச்சிபெற்று இவ்வுலகமெங்கும் பெரும்புகழ் பெற்று விளங்கும் புலவோர் பலர் அக்கழகத்தில் ஒருங்கு சேர்ந்திருந்து, எவரும் ஐயுறுதற்கில்லாதபடி இவ்வரியபெரிய முறைகளைத் தீர ஆராய்ந்து தெளிவுபடுத்தி யிருக்கின்றனர்; ஆதலால், அவர்செய்துபார்த்த

* The Society for Psychical Research.

ஆராய்ச்சிகளிற் சில எடுத்துக்காட்டினும் அவை இவ்வுண்மையை நிலைநாட்டி எத்திறத்தவரையும் அறிவூட்டி மகிழ்விக்கும்.

ஒரு நாள் ஓர் அம்மையார் அறிதுயிலிற் செலுத்தப்பட்டு உணர்வோராய் இருக்க, அவருக்கு உணர்த்துவோரான ஒரு துரைமகன் அவரைத்தொடாமலும் அவரோடு பேசாமலும் அவர்க்குப்பின்னே இருத்தப்பட்டார். இம்முறையினை ஆராய்ந்து பார்ப்பதற்கென்று அங்குவந்திருந்த கற்றறிவிற் சிறந்த மற்றொரு பெருமாட்டியார் 'ஒரு சிறு பையன் கையில் ஒருபந்து ஏந்தி நிற்பதாக' நினைக்கும்படி அவ்வுணர்த்துவோர்க்குக் கற்பித்திருந்தார். அங்ஙனமே அத்துரைமகன் அந்நினைவை உறுத்து நினைத்த சில இமைப்பொழுதிற்குள், அறிதுயிலில் அமர்ந்திருந்த அம்மையார்: "ஓர் உருவம் வருகின்றது—ஒரு சிறுபையன்." என்று கூறினார். உடனே அங்கிதனை ஆராயும் மற்றொரு பெருமாட்டியார்: "அவன் தன் கையில் யாது வைத்திருக்கின்றான்?" என்று வினவ, அவ்வம்மையார் "ஓர் உருண்டபொருள்—அஃது ஒரு பந்தென்று நினைக்கிறேன்." என்று மறுமொழி தந்தார்.

இனி, மற்றோர் ஆராய்ச்சியில் உணர்வோராயிருக்கும் பொருட்டு அறிதுயிலிற் செலுத்தப்பட்டவர் ஓர் ஆண்மகன். அவர்க்கு உணர்த்துவோராய் அமர்த்தப்பட்டவர் முன் ஆராய்ச்சியில் உணர்த்துவோராய் இருந்த துரைமகனே யாவர். இந்த முறை 'ஒருவண்டி நிறைய மீன் வைத்துக்கொண்டு ஓர் ஆள் நிற்பதாக' நினைக்கும்படி அவர் கேட்டுக்கொள்ளப்பட்டார். அங்ஙனமே அவர் நினைத்த சிறிதுநேரத்தில் உணர்வோர் கூறுவர்: "அஃது ஓர் ஆண்மகன் உருவம். ஆம், அங்கே ஓர் ஆள் நிற்கிறார். அவரை இன்னாரென்று நான் அறியேன். அவர் பழங்கள் விற்பவர் போற் காணப்படுகின்றார்." அப்போது அங்கு வந்திருந்த ஒரு பெண்பாலார்: "அவரிடத்திற் பழங்கள் இருக்கின்றனவா?" என்று கேட்டார். அதற்கு அவர்: "அங்கு இருப்பது அவரது வண்டிபோல் தோன்றுகின்றது. ஓ, அவர் என்ன விற்கிறார்? அவர் விற்று விட்டாரென்று நம்புகின்றேன். அவரது வண்டிமேல் யான் ஏதும்

பார்க்கக்கூடவில்லை. ஒரு வேலை விற்றுவிட்டார் போலும், ஆ சில உருண்டவடிவான பொருள்கள் இப்போது தென்படுகின்றன. அவைகள் பழங்கள் என்று நம்புகின்றேன். அவைகள் சிறிது சிவப்பாய் இருக்கின்றன. ஓ, அவை மீன்கள் அல்லவோ." என்று மாறிமாறிக் கடைசியாக நினைத்த பொருளைத் தவறுதலின்றிச் சொல்லி விட்டார். ஆனால், நினைத்த பொருளை நினைத்தபடியே உணர்வோர் கூறாமல் இடையிடையே மாறிக்கூறிய தென்னையெனின், உணர்த்துவோர் அப்பொருளை நினைக்கையில் அதன்வடிவையும் நிறத்தையும் தெளிவாக நினையாமல், அதனோடொத்த பழத்தின் வடிவையும் நிறத்தையும் இடையே நினைத்திருக்க வேண்டும். அஃது அல்லாவிட்டால் உணர்வோர் அறிதுயிலிற் செவ்வனே சென்று அமைதிபெறாமற் சிறிதுகலங்கிய நிலையில்இருந்தாராகல் வேண்டும். இவ்விரண்டு குறையும், அல்லது இரண்டில் ஒருகுறையும் இல்லாதாயின் உணர்த்துவோர் நினைத்தபொருளை உணர்வோர் உடனே தெளிவாக உணர்ந்து கூறியிருப்பர்.

இனி, இவ்வாராய்ச்சியில் வல்ல மற்றொரு துரைமகனார் நுண்ணறிவு வாய்ந்த தம் மனைவியாரிடத்துச் செய்து பார்த்த மற்றோர் ஆராய்ச்சி வருமாறு. 'ஒருவானக்கப்பல் ஒருநகரத்திற் குறிப்பிட்ட ஓரிடத்தில் மேலே செல்லுவதாகவும், அதனைப் பெருந்திரளான மக்கள் நின்று பார்ப்பதாகவும்' நினைத்துக் கொள்ளும்படி உணர்த்துவோர் கேட்டுக் கொள்ளப்பட்டார். இதில் உணர்வோராயிருந்த பெருமாட்டியார் ஆழ்ந்த அறிதுயிலிற் செலுத்தப்பட வில்லை; சிறுதுயிலில் இருந்தார். உணர்த்துவோர் மேற் சொல்லியதனை நினைத்த அளவிலே, உணர்வோர் கூறுவார்: "யான் தொகுதியாகப் பலர் நிற்பதைப் பார்க்கிறேன். கூட்டமாகச் சண்டைக்குப் போகிறார்கள். அவர்கள் மிகவுங் கலவரமாய் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் தண்ணீர் சொரிகிறார்களா? அல்லது கப்பலோட்டிகள் பாய்க்கயிறுகளை இழுக்கிறார்களா?" இதற்குள் உணர்த்துவோர் "அவர்கள் என்ன செய்கிறார்கள்?" என்றுகேட்க, அவ்வம்மையார் "அவர்கள் எல்லாரும் மேலே பார்க்கிறார்கள். அஃதொரு வானக்கப்பல், யாரோ ஒருவர் அதில் துன்பப்படு

கிறார்." என்றனர். அதைக்கேட்ட உணர்த்துவோர் ',இனி நடக்கக் கூடிய ஒரு காட்சியை யன்றோ நினைத்தேன்." என்ன, உணர்வோர் "ஒ முதன் முதலாக ஒரு வான ஊர்தியை ஒருவர் பறக்க விடுகிறார். அவர் அங்கே மேலே செய்துகொண் டிருப்பது அதுதான்." என்று உண்மையைக் கடைசியாகச் சொல்லி விட்டார். இந்நிகழ்ச்சியின் கண் ணும் உணர்வோர் நினைத்ததனை உடனே சொல்ல மாட்டாமல் நடுவே திரிமாற்றம் அடைந்தது. உணர்த்துவோர் தாம்நினைத்த தன்கண் உள்ளத்தை ஒருக்கிநினையாமையினாலே தான் என்று அறிதல் வேண்டும்.

இனி அகலஇருந்து உணர்த்துவோர் உணர்வோரை அறி துயிலிற் போகும்படி செய்தலை அக்கழகத்தார் ஆராய்ந்து பார்த்திருக்கின்றனர். அவற்றுள் ஒன்றனை இங்கெடுத்துக் காட்டுவாம். பிரான்சு தேயத்திற் புகழ்பெற்று விளங்கிய மருத்துவர் ஒருவர் தம்மிடம் நோய் தீர்த்துக் கொள்ளவந்த ஒரு நாட்டுப்புறத்துப் பெண்பிள்ளைக்கு நோய்நீக்கி, அவளைத் தொலைவிலிருந்தே அறிதுயிலிற்செலுத்தப் பழக்கலானார். இவர் தாமிருந்த வீட்டுக்கு அரைமைல் எட்டியிருந்த தம் உடன் பிறந்தாள் வீட்டில் இப்பெண்பிள்ளை இருக்கும்படி ஏற்பாடு செய்திருந்தார். அம்மருத்துவரோ டிருந்து இம்முறையினை ஆய்ந்தறியும்படி அங்கேசென்ற கற்றறிவிற்சிறந்த புலவர் மூவர் ஒருநாட் காலையில் திட்டமாய்ப் பதினொரு மணிக்கு அம்மருத்துவர் தமது மருத்துக் கழகத்தில் இருந்தபடியே தம் உடன்பிறந்தாள் வீட்டில் தங்கியிருக்கும் அப்பெண் பிள்ளையை அறிதுயிலிற் செலுத்தும்படி கேட்டுக் கொண்ட னர். சிலநேரங்களில் அப்பெண்மகள் தனக்குத் தூக்கம் வராதபடி தடை செய்வதில் முயற்சி யுடையவளாய் இருந் தலால், இவ்வாராய்ச்சி நிறை வேறுவதற்குச் சிறிதுநேரங் கூட்டிக்கொடுக்க வேண்டுமென்று அவர்கள் தமக்குள் ஏற் பாடு செய்து கொண்டனர். திட்டமாய்ப் பதினொன்றரை மணிக்கு அவர்கள் அமைதியாய் அவளிருந்த வீட்டிற்குப் போய், அவள் ஆழ்ந்த தூக்கத்தோடும் மேடைமேல் உள்ள தான அறையிலிருந்து கீழே கூடத்திற்கு இறங்கி வரக்

கண்டார்கள். முதனாள் இரவில் அம்மருத்துவர் அவளைத் தூக்கத்திற்குச் செலுத்தச் செய்த முயற்சியைப்பற்றி அவர்கள் ஏதும் சொல்லவில்லை. ஆனால், அவள் அவ்விரவில் தான் மிகவும் நோயாயிருந்ததாகத் தூக்கத்திலிருந்தபடியே அவர்கட்குக் கூறினாள்.

பிறகு அதே நாளின் மாலைக்காலத்தில் அம்மூவரும் அம்மருத்துவரோடிருந்து உணவு அருந்துகையில், அம்மருத்துவர் தமது வீட்டிலிருந்தபடியே தொலைவிலிருக்கும் அப்பெண்ணைத் தூக்கத்திற்குச் செலுத்தித், தமது விருப்பப்படி அவள் அங்கிருந்து தமது வீட்டிற்கு வருதற்பொருட்டு மீட்டும் ஒரு முயற்சிசெய்தார். மாலை ஏறக்குறைய ஒன்பதுமணிக்கு அவர் தாம் கற்கும் அறைக்குப்போனார். அவ் அறிஞர் மூவரும் இப்போது இவர்களோடு சேர்ந்த மற்றோர் அறிஞருமாக நால்வரும் அப்பெண்மகள் தங்கிய வீட்டண்டைபோய், அவ்வீட்டிலுள்ளார் கண்களுக்குத் தெரியாதபடி வெளியே தெருவிற் காத்திருந்தனர். ஒன்பதரைமணி யாவதற்குமுன் அம்மாது தோட்டவாயிற் கதவிலிருந்து பாதிவழிவந்து மறுபடியும் பின்னுக்குப் போவதை அவர்களில் ஒருவர்கண்டார். மற்றைமூவரும் அவளை உன்னித்துப்பார்க்க, அவள் ஆழ்ந்த தூக்கத்தில் நடப்பவளாய் ஏதேதோ முணுமுணுத்துக்கொண்டு அங்குமிங்குமாய் அலைவதுபோற் காணப்பட்டாள். பின்னுஞ் சிறிதுநேரத்தில் அவள் நன்றாய் மூடப்பட்ட கண்களோடும் வெளியேவந்து, அந்நால்வரையும்பாராமல் அவர்களை விரைவாய்த்தாண்டிச் சுற்றுவழியாகச்சென்று அம்மருத்துவர் வீட்டிற்குவந்துசேர்ந்தாள். அவள் தெருவில் நடந்துவந்தபோது விளக்குத்தூண்கள்மேலும் வண்டிகள்மேலும் பிறவற்றின்மேலும்படாமல் குறுக்குமறுக்குமாய் நடந்துவந்தாள். எவரும் அவள் எதிரிற் போகவுமில்லை, அவளோடு பேசவும்இல்லை. எட்டு அல்லது பத்து நிமிஷங்களுக்குப் பிறகு அவள் நடையில் தள்ளாடினாள்; விழுந்துவிடுவாள்போல் ...ண்ணிநின்றுவிட்டாள். அப்போது ஒன்பதரைமணியும் ஐந்து நிமிஷங்களும் ஆயின என்று அந் நால்வரில் ஒருவர் குறித்துக் கொண்டார். ஏறக்குறைய ஒன்பதுமணி நாற்பது நிமிஷத்திற்கு அவள் மனத்திட்பம் உடையவளாய் ஒன்பதேமுக்காலுக்கு அம்

மருத்துவர் வீட்டின் எதிரே வந்தாள். வந்தவள் அவரை எதிர்ப்பட்டும் அவரை உன்னியாமலே, அவரது வீட்டினுள் நுழைந்து, கீழேயுள்ள அறைகளில் ஒன்றிலிருந்து மற்றொன்றிற்கு விரைந்துசென்றாள். அவள் அவரைத் தெரிந்துகொள்ளுதற்கு முன் அவள்கையை அவர் பிடித்தெடுக்க வேண்டுவதாயிற்று. அதன்பின் அவள் அமைதியுற்றாள்.

எட்டுமணி ஐம்பத்தைந்துநிமிஷம்முதல் ஒன்பது இருபது வரையில் அம்மருத்துவர் அவளைப்பற்றி நன்றாய்க்கருத்தூன்றி நினைத்ததாகக்கூறினர். ஆனால் ஒன்பது இருபதுமுதல் முப்பத்தைந்துவரையில் சும்மா மேலாகநினைந்தார்; ஒன்பதுமுப்பத்தைந்திற்கு அவளை நினைப்பதைவிட்டு வேறொரு விளையாட்டிற் கருத்தைச் செலுத்தினர்; ஆனற் சிலநிமிஷங்கள் கழிந்ததும் மறுபடியும் அவளைப்பற்றி எண்ணலானர். அவர் இடையே அவளை நினைப்பதை விட்டிருந்தநேரமும், அவள் தெருவிலே நடை தள்ளாடி நின்றுவிட்டநேரமும் ஒன்றாய் இருந்தன.

பின்னர் மூன்றாம்நாளில் அம்மருத்துவரோடு உடனிருந்து இதனைப்பயிலும் தோழர் ஒருவர் அம்மாதினை அறிதுயிலினின்றும் எழுப்பி ஏனைநால்வரோடும் இருந்து உணவுகொள்ளும்படி செய்துவிட்டுக் காலை நாலரைமணிக்குத் தமது இல்லத்திற்கு ஏகினர். அவர் தமது வீட்டிலிருந்தே மற்றைநால்வரோடு வேறோர் இடத்திலிருக்கும் அவளைத் தூங்கச்செய்தல் வேண்டுமென்று ஓர்ஏற்பாடு முன்னமே செய்துகொண்டார்கள். ஐந்துமணி ஐந்துநிமிஷத்திற்கு அந்நால்வரும் அவ்வம்மையிருந்த இடத்தினுள் நுழைந்து பார்க்க, அவள் கண்கள் மூடப்பட்டு அயர்ந்த தூக்கத்தில் இருப்பது தெரிந்தார்கள். கண்கள் மூடியிருந்தும் அவள் தையல்வேலையை மிகவுஞ் சுறுசுறுப்பாய்ச் செய்துகொண்டிருந்தாள். அம்மருத்துவரினாலேயே தான் தூக்கத்திற்குச் செலுத்தப்பட்டதாக அவள் நம்பும்படி சொல்லிப்பார்த்தார்கள்; ஆனல், அம்மருத்துவரின் தோழராலேயே தான் தூக்கத்திற்குச் செலுத்தப்பட்டதாகத் துணிபுரைகூறினள்.

பிறகு நான்காம்நாள் மாலையில் ௯-மணிக்கு அம்மருத்துவரின் தோழர்வீட்டில் அந்நால்வரும் ஒருங்கு சேரலானர்கள். அவர்களில் ஒருவர்கோரியபடியே அவர் அந்தமாது தூக்கத்திற்

செல்லுமாறு எண்ணுதற்காகத் தாம் கற்கும் அறைக்குட் போயினார். அந்நாள்வரும் அவரது தோட்டத்தில் காத்திருந்து பிறகு மூன்று இருபதுக்கு அந்த அம்மையிருந்த வீட்டிற்குப் போனார்கள். போனதும் ஒருவர் அவளிருந்த அறையினுட் புகுந்துநோக்க, அவள் தன்கையிலிருந்த தையல்வேலையையும் விட்டு ஆழ்ந்த துயிலில் இருக்கக்கண்டார். தான் மூன்றுமணி ஐந்துநிமிஷத்திற்குத் தூங்கச்சென்றதாகக் கூறினாள்.

இங்ஙனம் அந்த அம்மையைத் தொலைவிலிருந்தே அறிதுயிலிற்செலுத்தித் தாமெண்ணிய எண்ணங்களின்படி அவள் எண்ணவும் செய்யவும் புரிந்து அம்மருத்துவரும் அவர் தோழரும் அவள்பால் ஆராய்ந்துபார்த்த இருபத்தைந்து ஆராய்ச்சிகளில் பதினெட்டு நிகழ்ச்சிகள் செவ்வையாகவே முடிந்தன; மற்ற நான்குமட்டும் சிறிது வழுவின. இவைகளைக்கொண்டு தொலைவிலிருந்தே பிறர்க்கு அறிதுயில் வருவித்துத் தாம் எண்ணியபடியே அவரும் எண்ணுமாறும் நடக்குமாறும் செய்தல் சிலர்க்கு இயலுமென்பது நன்கு பெறப்படுதல்காண்க.

தாமேதோன்றும் உணர்ச்சிகள்

இதுகாறும் இருவர் உணர்வோரும் உணர்த்துவோருமாய் அருகில்இருந்தும் தொலைவில்இருந்தும் ஒருவர் எண்ணங்களை மற்றவர் உணரும் முறைமைகளை விளக்கிப்போந்தாம். இனி இங்ஙனம் பழகாதவர் சிலர்தமக்குள்ளும் தொலைவில் நிகழும் நிகழ்ச்சிகள் தாமாகவே உள்ளத்தில்எழும் வகைகளையும் சிறிது இங்கெடுத்துப் பேசுவாம். ஒருவரிடத்து ஒருவர் மிகுந்த அன்புவைத்திருக்கும் காதலனுங் காதலியும் ஒருவரைஒருவர் அகன்று தொலைவிலிருக்குங்கால் ஒருவரெண்ணங்களையும் அவர்க்கு நேர்வனவற்றையும் மற்றவர் தெரிந்துகொள்ள முயலாதிருக்கையிலும் அவை அவருள்ளத்தில் தாமாகவே வந்துதோன்றுகின்றன. இதற்கு உண்மையாநிகழ்ந்த சிலநிகழ்ச்சிகளை இங்கெடுத்துக் காட்டுவாம்.

தன் வாயின்மேல் கடுமையான ஓர் அடி பட்டதாக உணர்ந்து ஓர் அம்மை ஒருநாள் திடுக்கெனத் தூக்கத்தினின்றும் எழுந்து, தன்கீழுதடு அறுப்புண்டு இரத்தம் ஒழுகுவதாகவே தனக்குத் தெளிவாகப்பட்டதனால், தனது கைக்குட்டையை எடுத்துச் சுருட்டி அவ்விடத்தில் வைத்துக்கொண்டே தன்படுக்கைமேற் சிறிதுநேரம் உட்கார்ந்துகொண்டிருந்தாள். சிறிது நேரஞ் சென்றபின் அவள் அத்துணியை வாயினின்றும் அகற்றிப்பார்க்க அதில் இரத்தக்கறை சிறிதும் இல்லாதிருக்கக்கண்டு பெரிதும் வியப்புற்றுத் தனக்கு அங்ஙனம் அடிபட்டிருக்க முடியாதென்றும், அடிபட்டதாகக்கண்டது கனவேயன்றிப் பிறிது அன்றென்றும் உணர்ந்தாள். உடனே அவள் தன்கைக்கடிகாரத்தைநோக்க அப்போது விடியற்காலையில் ஏழுமணியாயிருக்கக் கண்டாள். அப்போது தன்கணவன் அங்கு இல்லாமைதெரிந்து, அக்காலைப்பொழுது மிகவும் இனிதாயிருந்தமையால் அவன் அடுத்துள்ள ஏரியில் விளையாட்டுப்படகு விடப் போயிருக்க வேண்டுமென்று முடிவுகட்டினாள். அதன்பிற் சிறிதுநேரம் தூங்கியெழுந்து காலை ஒன்பதரைமணிக்குச் சிற்றுண்டிகொள்ளும்பொருட்டு அவள் ஒழுங்குசெய்கையில் அவள் கணவன் சிறிதுநேரங் கழித்து வீட்டுக்குவந்தான். உணவெடுக்குங்கால் வழக்கம்போல் அவன் அவள்பக்கத்தில் அமராமல் சிறிதுஎட்ட இருந்துகொண்டு, இடைக்கிடையே தனது கைக்குட்டையை எடுத்துச்சுருட்டி அவளுக்குத் தெரியாமல் மறைவாய் அவன் தன்வாயில் ஒற்றிக்கொள்வதைக் குறிப்பாய்ப்பார்த்தாள். பார்த்ததும் பதறிப் "பெருமானே, ஏன் அப்படிச் செய்கிறீர்கள்?" என்று கவலையோடுகேட்டு "நீங்கள் காயப்படுத்திக்கொண்டீர்கள் என்பதை நான் அறிவேன், ஆனால் அதைப்பற்றிப் பிறகு சொல்லுகிறேன்." எனமொழிந்தாள். அதற்கு அவன் "நல்லது, நான் படகிற் பாய்விரித்துச் செல்கையில் திடீரென ஒரு கடுங்காற்றுவந்து சுக்கான் திருப்புஞ் சக்கரத்தைச் சுழற்றிவிடவே அஃது என்வாயின் கீழுதட்டில் நன்றாய் அடித்துவிட்டது. அதனால் அடிபட்டகாயத்தினின்றும் இரத்தம் ஓயாமல் ஒழுகுகிறது." என்றுகூறினான். அதன்பின் அவள் "அதுநேர்ந்தபோது மணிஎவ்வளவு இருக்கலாம்? உங்களுக்குத்தெரியுமா?"

என்று கேட்க, "அப்போது ஏறக்குறைய ஏழுமணியிருக்க வேண்டும்" என்றுவிடைகூறினான். அதன்பின் அவள் தனக்கு உண்டான தோற்றத்தை விரித்துச்சொல்ல அவனும் கூடஇருந் தவர்களும் மிகவியப்புற்றனர்.

ஒருநாள் ஒருமருத்துவர் ஒருவீட்டின் மெத்தைமேல் நோயாளி ஒருவரைப் பார்த்துவிட்டுக் கீழ்இறங்குகையில், நான்கு வயதுள்ள அவர்தம் சிறுமகன் தமதுவீட்டுக் கற்படிக்கட்டின் கீழ்விழுந்து நன்றாய்க்காயப்பட்டதாக அவர்க்குச் சடுதியில் ஒரு நினைவு உண்டாயிற்று. இங்ஙனம் முதலிற்றோன்றிய அந்நினைவுக்குப்பின், இடையில் இடப்பட்டிருந்த ஒருதிரை மறைப்பு அப்புறம் இழுக்கப்பட்டாற்போற் காணப்பட, அக் குழந்தை படிக்கட்டின் கீழேவிழுந்துகிடக்கவும் அதன்மோவாயில் இரத்தம் ஒழுகவும் நேரே காண்பாராயினர். இந்தத் தோற்றமானது திடீரென் மறைந்துபோயிற்று; ஆனால், அதனைப்பற்றிய நினைவு மட்டும் அவர்க்கிருந்தது. அத்தோற்றம்உண்டான நேரம் காலை பத்தரைமணியாதலால் அதனைமட்டும் அவர் குறித்துக்கொண்டார். பிறகு தாம் பார்க்கவேண்டிய மற்றை நோயாளிகளையும் பார்த்துவிட்டு அவர் தமதுவீட்டுக்குப்போக அங்கே அவர்தம் குடும்பத்தார் அவர் குழந்தைக்கு நேர்ந்ததையும் மணிநேரத்தையும் அவர் கண்டபடியே கூறக்கேட்டு மிகவியப்புற்றார்.

ஒரு பெண்பிள்ளையைக் கடுமையாக அடித்தமையால் சிறைக்கோட்டத்தில் அடைக்கப்பட்டுப் பின்னர் மன்னித்து விடுதலைசெய்யப்பட்ட ஒருவர்க்கு ஒருமனைவியும் ஐந்து ஆண்டுள்ள ஒருபையனும் இருந்தனர். அவர் சிறைக்கோட்டத்தில் இருந்தபோது ஒருநாள் அவரது மனைவியிடமிருந்து ஒருசெய்தி அக் கோட்டத்தலைவர்க்கு வந்தது. அறிவின்மிக்க அவ்வாண் பிள்ளை இறந்துபோயிற் றெனவும் அதனைத் தன்கணவற்குத் தெரிவித்தல் வேண்டுமெனவும் அத்தலைவர் அதிற்கேட்டுக் கொள்ளப்பட்டனர். அதன்படியே தலைவர் அவரைத் தாம்இருந்த அறைக்கு வருவித்து அவரைப்பற்றிச் சிலவினவியபின் தாம் ஒரு துயரமானசெய்தி தெரிவிக்கப் போவதாகச் சொன்னார். அதற்கு அவர் "ஐயா, தாங்கள் சொல்லப்போவது இன்னதென்பதை அறிவேன்: என்பையன் இறந்துபோயினான்." என்றார்.

உடனே தலைவர் "அதனை நீரெப்படி அறிந்தீர்?" என்றுகேட்
டார். "சென்ற ஞாயிற்றுக்கிழமை தாங்களும் தங்கள் சிறுகுழந்
தையும் கோயிலுக்கு வந்திருந்தபோது, அந்தக்குழந்தை தூங்கி
விட்டது; அதனைத் தாங்கள் கையில் எடுத்துக்கொண்டு வருவ
தை யான் பார்த்தவுடனே, என்பையன் நீரில்அமிழ்ந்தி இறந்து
போனதாகச்சடுதியில் எனக்கோரெண்ணம் உண்டாயிற்று. அந்
நினைவை என்மனத்தினின்று அகற்ற யான்எவ்வளவோ முயன்
றும் என்னால் இயலவில்லை! என் கண்களில் நீர் ஒழுகிற்று. நீங்
கள் என்னை அழைத்தபோது என்நெஞ்சம் கலங்கியது, நான்
எண்ணியபடிதான் இருக்கப்போகிறது என்று உணர்ந்தேன்."
என அவர் மறுமொழி புகன்றார். இவர் தமது குழந்தைமேல்
மிகுந்த அன்பு வைத்திருந்தமையால் அப்பிள்ளைக்கு நேர்ந்தது
இவர்க்குடனே தோன்றலாயிற்று.

மேல்நாட்டில் நூல்ஆராய்ச்சியிற்றேர்ந்த ஓர்அறிஞர் ஒரு
நாள் ஓர்இளம்பெண்ணைத் தாமிருக்குங் கலைக்கழகத்தில்வைத்து
அறிதுயிலிற் போகச்செய்தார். ஒருகடிதவுறைக்குள் வரைந்து
வைக்கப்பட்ட ஒரு வரிவடிவினை இன்னதென்று அறியும்பொ
ருட்டு அவ்வம்மை அவ்வறிதுயில்நிலையிலேயே முயன்றுகொண்
டிருக்கையில் அவ் அறிஞர் தம்நண்பர்ஒருவர்பெயரைச் சொல்லி
"அவர்க்கு இப்போது யாதுநேர்ந்தது?" என்றுகேட்டார். அந்
நண்பரை அந்த அம்மை இக்கலைக்கழகத்தில் இதற்குமுன்
இரண்டு மூன்றுமுறை பார்த்திருக்கிறாள். "அவர்தம் உடம்பில்
சுட்டுக்கொண்டார்." என்று அந்தப்பெண் விடைகூறினாள்.
அதற்குஅவர் "ஓ! அவர் எவ்விடத்தே சுட்டுக்கொண்டார்?"
என்று திரும்ப வினவினார். "இடதுகையின்மேல்; சுட்டது
நெருப்பு அன்று; அஃது ஏதோஒன்று; அதன்பெயர் எனக்குத்
தெரியவில்லை; அவர் அதனை ஊற்றினபோது என்கருத்தாய்
இருக்கவில்லை?" என்று அந்தஇளமாது கூறினாள். "அவர்
ஊற்றின அந்தப்பொருள் எந்தநிறமானது?" "அது சிவப்புநிற
மன்று, பழுப்புநிறம் உடையது; அவர் மிகுதியாய்ச் சுட்டுக்
கொண்டார்—தோல் அவ்விடத்தில் அதைத் திருக்கின்றது."
என்றாள். இவள் கண்டுகூறியது அத்தனையும் வழுவாதிருந்
தது. அன்றைப் பிற்பகல் நான்குமணிக்கு அந்நண்பர்

டிலிற் சிறிது முடைநீரை* ஊற்றல்வேண்டினர். அதனை ஊற்றுகிறபோது அவர் நிரம்பக்கருத்தாய்ச் செய்யாமையால், அது பெய்குழலில் நிரம்பி வழிந்து அதனைப்பிடித்திருந்த அவரது இடதுகைம்மேல் ஓடி அதுபட்ட இடமெல்லாம் சுட்டுவிட்டது. அவர் உடனே அக்கையைத் தண்ணீரில் தோய்த்தாராயினும், அம் முடைநீர்பட்ட இடமெல்லாம் கொப்புளித்துப்போயிற்று.

இன்னும், ஓர் அம்மை தனக்குத் தோன்றிய தோற்றத்தைப் பின்வருமாறு குறிக்கின்றாள்: "யான் குளிர்காய்ச்சலிற் கிடந்து நலம் அடைந்துவருகையில் யான் எனது அறையில் தனியே இருந்து சாளரத்தின் வெளியே பார்த்துக்கொண்டிருந்தேன். என் எண்ணமானது ஒன்றிலுங் கருத்தாய் நில்லாமல் பலவற்றிற் சென்றுகொண்டிருந்தது; சிறிதுநேரத்திற்குப்பின் என் உள்ளமானது ஏதொருநினைவுமின்றி வெறுமையாகக் காணப்பட்டது; என் கண்கள் நிலைபெற்று நிற்பவாயின; இடைவெளியானது வெள்ளியநிறம் அடைவதுபோற் காணப்பட்டது. என்னைச்சுற்றிலும் உள்ள பொருள்களை யான் பார்க்கக்கூடியதாயிருந்தாலும், எதனையும்பார்ப்பது மிகுவருத்தமாகவே இருந்தது. எவரோ ஒருவர்--அவர் இன்னாரென்பதும் இன்ன இடத்திலென்பதும் யான் அறியேன், துன்பப்படுவதாக என் மனத்திற்பட்டமையால் யான் அவர்பொருட்டுத் துன்பப்படுவதாக உணர்ந்தேன். சிறிது நேரத்திற்குப்பின் அவர்யார் என்பதைத் தெரிந்தேன்; அவரை எப்படித்தெரிந்தேன் என்பதை அறிந்திலேன். ஆள் இன்னார்என்பதை யான் தெரிந்தபிறகு, ஒரு விடுதியில் சதுரமான ஓர் அறையினையும், யான் இன்னாரென்று தெரிந்த அவ்வாண்மகன் மிகவுந் துன்புற்ற உடம்போடும் உள்ளத்தோடும் அதில் ஒருபடுக்கைமேல் முகம் குப்புறப்படுத்திருப்பதையும் என்னுள்ளே தெளிவாய்க் கண்டேன். அவர் மிக்க துயரத்தால் தேம்பித்தேம்பி அழுதலையும், செவியாற் கேட்டிலேனாயினும், உள்ளத்தால் உணர்ந்தேன். அத்துயரத்தின் தன்மையும் எனக்குப் புலனாயிற்று. ஆனால், புறத்தேயுள்ள அதன் ஏது எனக்குப் புலப்பட்டிலது. இத் தோற்றத்திற்குப் பின் எனக்கு மிகுந்தகளைப்பு உண்டாயிற்று; அது நாற்பதுநிமிஷங்

* Bromine.

கள்வரையில் மிகுதியாய் இருந்தது; அதன்பின் அது மெல்ல மெல்லக் குறைந்துபோயிற்று.''

இவ்வாறு அந்தப்பெண்பிள்ளை தான்கண்ட தோற்றப்படி துன்புற்ற ஆண்மகனுக்கு அதனை ஒரு கடிதத்திற் குறித்து விடுக்க, அவர் பின்வருமாறு எழுதுகின்றார்:

''சில ஆண்டுகளுக்குமுன் யான் ஓர்அலுவலின் பொருட்டு ரோடுத்தீவின்கண்உள்ள ஒருநகரத்தில் இருக்கையில், பாஸ்டன் நகரத்தின்கண்உள்ள என்வீட்டிலிருந்து சடுதியில்வந்த செய்தியானது மிகவுந் துன்பத்தைத் தருவதாய் என்னை அறக் கலக்கிவிட்டமையால் யான் இறங்கியிருந்த விடுதியில்எனக்கென விடப்பட்ட நாற்சதுரமான பெரிய அறைக்குட்சென்று எனது படுக்கைமேல் நெடுநேரம் பெருந்துயரத்தோடு முகங்கவிழ்ந்து கிடந்தேன். இங்ஙனம் நெடுநேரஞ் சென்றபிறகு அத்துன்பத்தின் கடுமை தணிந்தமையால் அவ்வறையைவிட்டு வந்தேன். அடுத்தநாள் யான் பாஸ்டன் நகரத்திற்குச் சென்றேன். அதற்கு அடுத்தநாள் எனதுதுயரத்தின் தோற்றத்தைக்கண்ட பெண்மணியாரின் கடிதம் எனக்குவந்தது. அவ்வம்மை மேலை நியூயார்க்கில்உள்ள ஒரு நகரத்தினின்றும் நாட்குறித்து அக்கடிதத்தை எனக்கு அனுப்பினார். வெள்ளிக்கிழமை இரண்டு மணிக்கு எனக்கு யாதுநேர்ந்தது என்பதைக் காலந்தாழாது தமக்குத் தெரிவிக்கும்படி அவ்வம்மையார் கெஞ்சிக்கேட்டார். அதேநாளில் அதேமணிநேரத்திற்றான் நான் முன்னேகூறிய படி துயரப்பட்டுக்கிடந்தேன். இந்தமாதரார் எனக்கு அறிமுகமான நண்பரேயாயினும், இவர் அனுப்பிய இக்குறிப்புக்கு முன் பலதிங்களாக இவரிடமிருந்து ஏதொருசெய்தியுமே எனக்குவர வில்லை; நெடுங்காலமாக இந்த அம்மையைப்பற்றி யான் நினைக்கவுமில்லை. இன்னும், என்னை அவ்வளவு துன்புறுத்திய அச் செய்திக்கும் அந்த அம்மைக்கும் ஏதோர் இசைவுமில்லை. அவ் வம்மை கண்டது உண்மையேயென உடனேயான் அவர்க்கு எழுதி அறிவித்தேன்.'' இந்நிகழ்ச்சியினால், ஒருவரை யொருவர் நினையாமல் வேறுவேறிடங்களில் இருந்தவிடத்தும் ஒருவர்க்கு உண்டான துன்பம் மற்றவர்க்குத் தானே புலனாகத் தோன்றின்மை நன்கு அறியப்படும்.

இனிப் பலர்க்குத் தீதான ஒருநிகழ்ச்சி எங்காயினும் நடக்கால் அது தொலைவிலுள்ள சிலர்க்குத் தானாகவே வந்து தோன்றுதலும் உண்டு. பெர்த் என்னும் ஊரின்கண் ஒருநாள் ஓர் அம்மை தன் உடன்பிறந்தாருக்காக ஒருகடிதம் எழுதிக்கொண்டிருக்கையில் ஒரு கொடும்புயற்காற்று அவளது வீட்டைச் சுற்றி அடித்தது. அப்போது திடீரென்று அவருள்ளத்தில் ஒரு பெருந்திகில் உண்டாயிற்று. அவர் தான் எழுதும்கடிதத்தில் தன் நினைவை நிறுத்தக்கூடாதவரானார். சாவையும் தீதான நிகழ்ச்சியையும் பற்றிய எண்ணங்கள் அவர் உள்ளத்தில் நிலைபெற்றுத் தோன்றின. மக்கள் பலர் அழிந்து போனதைப் பற்றிய திகிலான ஓர் உணர்ச்சியேயல்லாமல் எங்கே எப்படி எப்பொழுது அழிந்தார்களென்று திட்டமாக அவருக்கு அது தோன்றவில்லை. உடனே அவள் மேல்மாளிகைக்குப் பறந்து சென்று தன் தாயிடம் அடைந்தாள். அவள் அன்னை 'குழந்தாய், ஈதென்ன மடத்தனம்!' என்று கடிந்தாள். ஆனால், அப் பெண்மணி 'இல்லை, பெருந்திரளான மாந்தர்கள் எங்கோ மடிந்துள்ளமை திண்ணம்!' என்றாள். அவளுக்குத் தோன்றியதை மறுநாள் வந்த செய்தி உறுதிப்படுத்தியது; அவளுக்குத் திகிலான உணர்வு தோன்றிய அதே நேரத்தில் தே என்னும் யாற்றின் பாலம் இடிந்துவிழப் பெருந்திரளான மக்கள் வீழ்ந்து மாய்ந்தார்கள். இத்தோற்றத்தைக் கண்ட பெண்ணின் அன்னைக்கு உயிர்நிலை ஆராய்ச்சிக்கழகத்தார் இதைப்பற்றி எழுதிக்கேட்டபோது அவள் பின்வருமாறு எழுதியனுப்பினாள்: "தே என்னும் யாற்றின் பாலம் இடிந்துவிழுந்த இராப்பொழுதில் யான் தனியே என் அறையில் உட்கார்ந்திருந்தேன். அப்போது என் மகள் மேன்மெத்தைக்குச் சடுதியில் ஓடிவந்து பலர் கூச்சலிடும் ஒலி இடைவெளியில் எனக்குக் கேட்கின்றது என்றாள். அக் கூச்சலினால் ஏதோ திகிலான நிகழ்ச்சி நேர்ந்திருக்கவேண்டுமென்றும், மக்கள் பலர் மாண்டிருக்கவேண்டுமென்றுங் கூறினாள். மறுநாட் காலையில் பால் கொண்டுவந்த பையன் எங்கள் வேலைக்காரியிடம் தே யாற்றின் பாலம் இடிந்து விழுந்ததெனக் கூறினான்." இதனால் அப் பெண்மணி கண்டது மெய்யென உறுதிப்பட்டது.

இனி, மேற்சொன்னபடியாகவன்றி, உறங்குங்காற் கனவினிடத்தும் தொலைவு நிகழ்ச்சிகள் வந்து தோன்றுதல் உண்டு. இதற்கு உண்மையாக நிகழ்ந்ததொன்றை இங்கெடுத்துக் காட்டுவாம். ஒரு கப்பற்றலைவர்* தாம்கண்ட கனவுநிகழ்ச்சியைப் பின்வருமாறு எழுதுகிறார்.

"1825-ஆம் ஆண்டு சூன்மீ 7-ஆம் நாள் இரவு யான் ஒரு கனவுகண்டேன். இரண்டு பாய்மரம் உள்ள ஒருகப்பல் உள்ளே தண்ணீர்கொண்டு மிதக்க அதில் ஆண்மக்கள் பலரும் அவரிடையே கரிய ஓர் ஆண்மகனும் இருக்கக்கண்டேன். மறுநாள் இரவிலும் யான் அதேகனவைக்கண்டு எழுந்து என்துணைவனை எழுப்பி எனது கப்பலின் மேற்றட்டின்மேற் போய்ப் பார்க்கச்செய்தேன். யானும் அன்றைப் பகல்முழுதும் மேற்றட்டிலேயேயிருந்தேன். திரும்பவும் 9-ஆம்நாள் இரவு அதே கனவு தோன்றிற்று. உடனேஎழுந்து எனது கப்பலைத் திருப்பி வேறொரு முகமாய்ப் போகச்செய்தேன். அன்று மாலை எட்டு மணிக்குக் கடும்புயற்காற்றும் இடியும் மின்னலும் தோன்றின; அதனாற் பாய்களைச் சுருக்கினேன். மறுநாள் பகல் வெளிச்சம் தோன்றிற்று, இனியகாற்று வீசியது. 10-ஆம்நாள் காலை 8-மணிக்குக் கப்பலை வேறொருமுகமாய்த் திருப்பினேன். இந்த நேரத்தில், என் கப்பலுக்கு ஏதோ இடர்வரப்போகிறதென்று எண்ணி என்மனம் கலவரம் அடைந்தது. என்னுடைய கனாவைப்பற்றி என்கூட இருந்த துணைவனுக்கும், பயணக்காரர்களுக்கும் தெரிவித்தேன். அவர்கள் அதனை இலண்டனிலுள்ள தம்வீட்டார்க்கும் ஒருகழகத்தார்க்கும் எழுதி அறிவித்தார்கள்.

ஒன்பதரை மணிக்கு யாங்கள் காலையுணவு எடுக்கையில், மேற்றட்டின்மேல் அலுவல் பார்ப்பவர் வானத்தில் வெளிச்சம் குறைந்து ஒரு புயற்காற்று வருகிறதென்று கூவினர். உடனே யான் மேற்றட்டிற்குப்போய்ச் சிறியபாய்களைச் சுருக்கினேன். பின் அணியத்தின் பக்கமாய்க் காற்றுவருவதனை யாங்கள் நோக்

* Captain Scott.

ருகையில், ஒருபடகினையும், அதன் துடுப்பின்மேல் ஒருபெருங் கொடியைப் பறக்கவிட்டுக்கொண்டு அதனைப் பிடித்தபடியாய் ஒருவன் அப்படகின் கோணத்தில் நிற்பதையுங் கண்டோம். உடனே யான் கப்பலைநிறுத்திப் பாய்களைச் சுருட்டிவிட்டேன். உயரப் பாய்மரத்தின் மேலிருந்து பெரும்பாய்களைச் சுருட்டிய என் ஆட்கள் தாம் பலரைப் பார்ப்பதாகவும், அவர்கள் கடற்கள்வர் கூட்டமாயிருக்கலாமென்று நினைப்பதாகவும் கூறினார்கள். தான் அந்த கடலிற் சென்ற ஆண்டு கடற்கள்வரிடம் அகப்பட்டுக்கொண்டது அவ்வழியே யென்று என் ஆட்களில் ஒருவன் கூறினன். பயணக்காரரும் என்கீழ் அலுவல் பார்ப்பவரும் கப்பலை வேறொருமுகமாய்த் திருப்பும்படி வற்புறுத்தியதோடு, அவர்கள் கடற்கள்வராயிருந்தால் அவர்களால் வருங் கேட்டுக்கு ஈடுவாங்குவதும் முடியாமற்போம் என்றும் எடுத்துரைத்தார்கள். ஆகவே, யான் கப்பற்பாய்களை மடித்துக் கட்டிக் கப்பலைத் திருப்பிவிட்டுக் காலையுணவுகொள்ளக் கீழ்இறங்கினேன். யான் எனது சிற்றறைக்குச் சென்றதும், என் மனம் மிகவும் அமைதியிலதாயிற்று. அதனால், யான் மேலறைக்குத் திரும்பிவந்தேன். உடனே யான் கண்டகனவின் நிகழ்ச்சி என் உள்ளத்தில் வலியவந்து புகுந்தது. என் இரண்டு கைத் துப்பாக்கிகளையும் கைவாளையும் இரண்டுபக்கத்தும் வைத்துக் கொண்டு, மேற்றட்டின்மேற் போய், என் ஆட்களையெல்லாம் அழைத்துக், கப்பலைநிறுத்திச் சுக்கானைப்பிடித்து அதனைநிறுத்தச்சொன்னேன். என்கீழ் முதற்கண்காணி படகைக் கீழிறக்கிக் கொண்டுபோய்த் தொலைவிற்றோன்றும் படகினையும் ஆட்களையும் பார்க்கும்படி கட்டளையிட்டேன். அதன்பின் என் பீரங்கிகளை மருந்திட்டு இடிக்கவும், கப்பற்பாய்களை விரித்துக் கட்டி அப்படகுகளின் முகமாய்ச் செல்லவும் கற்பித்தேன். அங்ஙனங் காணப்பட்ட அக்கூட்டத்தாரிடம் யாங்கள் வந்து சேருகையில், யான் அனுப்பிய என் துணைவன் அங்குள்ள படகினின்று அதன் தலைவனையும் ஆட்களையும் அகற்றித் தன் படகினுள் ஏற்றக்கண்டேன். அப்படகு குறுக்குத்தட்டு வரையில் நீர் நிறைந்து, ஒருபெரிய சுறாமீனை இழுத்துக் கொண்டிருந்தது.

செல்லார்டு என்னும் பெயர்வாய்ந்த அக்கப்பற் றலைவனையும் அவன் ஆட்களையும் எங்கள் கப்பலின்மேல் ஏற்றிக்கொண்டோம். அவர்களெல்லாரும் மிக மெலிந்திருந்தமையாற் பேசுதற்கும் வலிமையில்லாதவர்களாய் இருந்தார்கள். ஆனால், அவர்களிற் கரியநிறமுடையனாயிருந்த ஓர் ஆள்மட்டும் சிறிது நல்ல நிலையிலிருந்தமையால் அவனிடமிருந்து பின்வரும் செய்திகளையெல்லாங் கேட்டுணர்ந்தோம். அமெரிக்காவிலிருந்து கிரெனடா என்னும் இடத்திற்குச் செல்லும் இரண்டு பாய்மரக் கப்பல் ஒன்றுக்கு அவர்கள் உரியவராய்க் காணப்பட்டனர். அவர்கள் செல்லும்வழியில் தாம் அருந்துவதற்குத் தண்ணீர் தமது கப்பலில் ஆய்விட்டமையாலும், நீண்டவழி செல்லவேண்டியிருந்தமையாலும் இடையேயுள்ள ஒருதீவில் தண்ணீர் எடுத்துக்கொள்ளும் பொருட்டுப் போனார்கள். அப்போது காற்றின்றி அமைதியாயிருந்ததனால், அத்தீவண்டை கப்பலை நங்கூரம் பாய்ச்சி நிறுத்திச் சிறுபடகு ஒன்றில் இறங்கி அத்தீவின் கரையை நோக்கிப் போகலானார்கள். அப்போது இளங்காற்று ஒன்று வீசத் துவங்கியது, சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் அப்படகு தங் கப்பலிருந்த முகமாக இல்லாமல் வேறொரு முகமாய் இழுத்துக்கொண்டு போகலாயிற்று; அப்போது நீரோட்டமும் மிகவுங் கடுமையாய் அப்படகினை இழுத்துக் கொண்டு ஓடினமையால் அதனை வலித்துப் பார்த்துப்பார்த்துக் கடைசியாய் அதிலுள்ளவர்கள் முற்றும் இளைப்படைந்து போனார்கள். அவர்களது பார்வை எட்டக்கூடிய அளவு பார்க்கையில், தமது கப்பல் அத்தீவண்டை நங்கூரம் பாய்ச்சிய இடத்திலேயே நிற்கவும், தாம் ஏறியிருக்கும் படகுமட்டும் அக்கப்பலையும் கரையையும் வெகு அகன்று கடைசியாய் அவை கண்ணுக்குப் புலப்படாத தொலைவிற் போய்விடவும் மனம்பதைவோடு கண்டார்கள். அடுத்தநாள் அவர்கட்கு மிகவும் பொல்லாத காலமாயிற்று; ஏனென்றால் அன்றைக்குக் கடுங்காற்றொன்று வீசியது; இடியும் மின்னலுங் கிளர்ந்தன. துடுப்பினையும், பாய்மரத்தினையும், பாய்களையும் அப்படகின் வடக்கயிற்றோடு சேர்த்துக் கட்டிவிட்டு ஓடுங் கடல்நீர் ஓட்டத்தினை அப்படகு ஊடறுத்துச் செல்லும்படி தன்போக்கிலே அதனை விட்டுவிட்டார்கள். இந்நேரமெல்

ளாம் அவர்கள் பருகுவதற்குத் தண்ணீரும் இல்லை, உண்பதற்கு உணவும் இல்லை. அதற்கு அடுத்தநாள் காற்று வரக்குறைய அமைதியுற்றது. சிறுகாற்று அடித்தாலும், வெயில் வெப்பமோ தீய்த்துவிடுங் கடுமையுடையதாயிருந்தது. அன்றைப் பகலெல்லாம் அவர்கள் பட்டதுன்பம் அளவிடப்படாது. அந்த மீகாமனும், அவன் ஆட்களும் தாங்கள் உடுத்திருந்த துணிகளைக் கிழித்துக், குளிர்ந்திருக்கும் பொருட்டுத் தண்ணீரை மேலே ஊற்றிக்கொண்டார்கள். நான் அவர்களைப் போய்க் கண்ட அன்றைக்காலையில் அந்தக் கரியஆள் தன்கடவுளை நோக்கிக் "கரிய மக்கள் முறையீட்டினையும் வெள்ளை மக்கள் முறையீட்டினையும் கடவுள் கேட்டது உண்டேல், யாங்கள் இறந்துபோகாமைப் பொருட்டு எங்கள் உணவுக்காக ஒருமீனை அல்லது சுறாவை அவர் அருள் கூர்ந்து அனுப்புக!" என்று வேண்டினான். எல்லா இரக்கமும் உடைய அப்பன் அவனது வேண்டுகோளைச் செவியேற்று, அவர்களிடம் ஒருபெரிய சுறாமீனை அனுப்ப அஃது அப்படகின்மேற் கிடந்தது; அவர்கள் அதன் இரத்தத்தைக் குடித்து, அதன் தசையிலும் ஒருபகுதி தின்றார்கள். உடனே யான் ஒரு தண்ணீர்ப் பத்தலைத் திறப்பித்து அவர்களை அதில் முழுகும்படி செய்தேன். இன்னும் அவர்களைக் குளிரப்பண்ணுதற்கும், வெயில் வெப்பத்தாலும் உப்புத் தண்ணீராலும் கொப்புளித்துப்போன அவர்களுடம்பின்தோலை ஆற்றுதற்கும், அவர்கள் முதுகின் றோலின்மேல் ஒட்டிக்கொண்டிருந்த சட்டைத்துணிகளைப் பிரித்தெடுத்தற்கும் அவர்களைத் தனித்தனியே தண்ணீர்ப்பத்தலில் தலைமுழுகுவித்தேன். அதன்பின், அவர்கள் வாய்களில் ஈரம் உண்டாகும் பொருட்டுச் சிறிது நேரத்திற் கொருகால் தேத்தண்ணீர் பருகக்கொடுத்தேன். அவர்களிற் சிலர் உணவும் சிலர் கோதுமை யப்பத்துண்டும் வேண்டிக்கேட்டார்கள். யான் அவர்கட்கு அரிசிக் கஞ்சியும் வாற்கோதுமைக் கஞ்சியும் இடைக்கிடையே கொடுத்தேன். நன்றாய்த் தூங்கியெழுந்தபிறகு, அந்தச் செல்லார்டு என்னும் மீகாமன் என்னோடு பேசல்வேண்டி என்னைக்கீழேவரும்படி அழைத்தார். அந்தக் கரியஆண்மகன் சொல்லியவை யெல்லாம் உண்மைதாமா என்று தெரிந்துகொள்ளும்

பொருட்டு அவர்தம் சட்டைப்பைகளை ஆராய்ந்து பார்க்கவே, அவரது கப்பற்சரக்குகள் பதிந்த புத்தகமும், அட்டவணையும் அகப்பட்டன. அவையெல்லாம் உண்மையே எனவும், அவர்கள் கடற்கள்வரல்லரெனவும் தெரிந்துமகிழ்ந்தேன். நாங்கள் இருவேமுங் கலந்து பேசியதிலிருந்து 1814-ஆம் ஆண்டு நியூ பவுண்டிலாந்தில் யோவான் திருக்கோயிலில் அவரும் யானும் முன்னமே ஒருவரையொருவர் கண்டு பேசினமை நினைவுக்கு வந்தது. அப்போதே அவர் இரண்டு பாய்மரக் கப்பலொன்றிற்குத் தலைவராயிருந்தார்.''

உண்மையாக நிகழ்ந்த இக்கனவு நிகழ்ச்சியில், ஒருகப்பற்றலைவற்கும் அவன்றன் ஆட்கட்கும் தொலைவில் நேர்ந்த இடரின் வகைகள் அவ்வளவும் மற்றொரு கப்பற்றலைவற்கு அடுத்தடுத்துத் தோன்றி, அவன் அவர்தமக்கு உதவி செய்யுமாறு ஏவிய தன்மை பெரிதும் நினைவுகூரற்பாற்று. நல்லெண்ணம் வாய்ந்த அக்கப்பற்றலைவன் உள்ளமே தொலைவில்நேர்ந்த அவ்விடரினைக் கனவின்கட் கண்டுணர்ந்ததோ, அல்லது கடவுளே அத்தோற்றத்தினைக் கனவின்கண் அவனுக்கு எழுப்பி அவன் உதவிசெய்யுமாறு அவனை ஏவினரோ நாம் அவ்வகையினை அறியேம். தொலைவில் நேர்ந்த இடர் அதனைச் சிறிதுமே யறியாத ஒரு மேலோனுக்குக் கனவின்கட் டானேவந்து புலப்பட்டமை தான் இங்கே கருதற்பாற்று.

இனிப், பின்னே நிகழப்போகும் நிகழ்ச்சிகள் முன்னே கனவின்கண் வந்து தோன்றுதலுமுண்டு. அதனை மெய்ப்பித்தற்கு, உண்மையா நிகழ்ந்த சிலநிகழ்ச்சிகளை இங்கெடுத்துக் காட்டுவாம்:—

''சென்ற இரவு தம் நண்பர்கள் தம்மைப் பார்க்க வந்த போது பிராட்டு என்பவர் தாம் றூங்கின இரவிற் கண்டதொரு நிகழ்ச்சியை எடுத்துரைக்கலானார். தாம் இறந்துபோனதாகவும், தாம் நல்லுறக்கத்தி லிருந்தாலும் தம்மைச்சுற்றி நடப்பனவெல்லாவும் தாம் காணக்கூடியதா யிருந்ததாகவும், ஆனால் அப்போது தாம் பேசவாவது அப்புறம் இப்புறம் திரும்பவாவது மாட்டாமலிருந்ததாகவும் ஒருகனவு கண்டார். தம்மை அடக்கம் பண்ணுவதற்கு வேண்டும் ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட...

டதையும், சவப்பெட்டியைத் தாங்கப்போகும் ஆறு நேசர்களின் பெயர் இன்னவென்பதையும் அவர் குறிப்பிட்டுச் சொன்னர். அவற்றோடு தம்மை அடக்கஞ் செய்யப்போகும் இடத்தையும், தம்மை வைக்கும் கல்லறையினையும், அக்கல்லறைக்குள் தமது சவப்பெட்டியைத் தாழ்த்தி இறக்குமாற்றையும் எல்லாம் பிழைபடாமல் எடுத்துக்கூறினர். பிறகு தமது சவப்பெட்டிமேல் முதலில் வெட்டித்தள்ளிய மண் விழுந்ததும் தாம் அத் தூக்கத்தினின்றும் விழித்துக்கொண்டதாகவுங் கூறினர். அவர் இங்ஙனங் கண்டுகூறிய கனவின்படியே மறுநாளில் இறந்து போனர். தாம் இரவு பன்னிரண்டு மணிக்கு இறப்பதாகவும் உறுதி சொன்னர். எல்லாம் அவர்கண்டபடியே நிறைவேறின. அவர் கனவிற் கண்ட ஆறு நேசர்களே அவரது சவச்சடங்கை நிறைவேற்றினர்."

மற்றொருவர் பின்னே நடக்கப் போவதனை முன்னே கண்டதும், கண்டபடியே நடந்ததும் உயிர்நிலை ஆராய்ச்சிக் கழகத்தார்க்கு எழுதித்தெரிவிக்க அக்கழகத்தார் அவர் கூறியதை ஆராய்ந்துபார்த்து ஏற்றுக்கொண்டாராகலின், அதனையும் இங்கே எடுத்துக்காட்டுவாம்:—

"முதலாக என்உடம்பு செவ்வையான நிலைமையிலிருக்கிறதென்பதனைத் தெரிவிக்கின்றேன். மடத்தனமான நம்பிக்கை என்னிடம் சிறிதும் இல்லை. பொய்யான தோற்றங்களுக்கு நான் உட்பட்டதுமில்லை. அத்தகையவற்றை ஆராய்வதில் எனக்குக் கருத்துச் செல்வதுமில்லை. மூன்று ஆண்டுகளுக்குமுன், அப்போது பதினெட்டு ஆண்டுள்ள என்மகன் அடுத்துள்ள மாகாணத்தில் ஒருமருந்துக் கடையில் அலுவலில் அமர்தற்குச் சென்றான். அவன்போவதற்கு யான் முழுதும் உடன்பட்டு விடைகொடுத்த தல்லாமல், அவனைப்பற்றி யான் ஒருசிறிதும் மனம் வருந்தவில்லை. சென்ற வேனிற்காலத்தில் நீண்ட பயணம் போய்ச் சிலகாலம் அங்கிருந்தேன். யான் வீட்டில் இல்லாதபொழுது, என் மகனைப்பற்றியாவது என் குடும்பத்தார் எவரைப்பற்றி யாவது யான் சிறிதுங் கவலையடையவில்லை. மனக்கிளர்ச்சியோடிருப்பதே எனது இயற்கை. ஆனாற் சென்ற இலையுதிர்காலத்தில், திட்டமாய் இன்னதென்று சொல்லமுடி

யாவகையாய் என் மகனைப்பற்றி மனக்குறை கொள்ளாதேன். மனத்துயரம் அடைந்தேனென்று சொல்லல்முடியாது; ஆனால், எதனால் என்றும் என்னாற் சொல்லல் முடியாது, மனக்குறைபட்டும் உற்றேன். அவன் வீட்டிலில்லாத மூன்று ஆண்டுகளிலும் யான் எழுதிய கடிதங்களைக் காட்டிலும் பலகடிதங்கள் அவனுக்கு எழுதினேன். நவம்பர் முற்பகுதியில் அவன் எங்களைக்காண வீட்டிற்குவந்தான். அவன் திரும்ப எங்களை விட்டுச் சென்றபிறகு, அவனைப்பற்றி எனக்கு முன்னையினும் மிக்க வருத்தமும் மனக்குறையும் உண்டாயின; ஆனால், அஃது ஏதோ இடர் வரப்போகிறதென்பதைக் குறித்த மனக்கலவரமும் அன்று, அச்சமும் அன்று. அவனைப்பற்றி ஏதோ மனக்குறையும் வருத்தமுந்தான். என் உள்ள நிகழ்ச்சியை யானே எடுத்துரைக்கக் கூடவில்லை. என்னால் நினைவுகூரக் கூடியவரையில், யான் அறச்சிறுமையனா யிருந்தபோது, என் தகப்பனார் இறந்ததன் பிறகு யான் எங்ஙனம் மனம் நெகிழ்ந்தேனோ அங்ஙனமே இப்போது மனம் நெகப்பெற்றேன். என்வாழ்க்கையின் ஒளி என்னைவிட்டுச் சடுதியில் அகன்றுபோயதெனவும், இனி யான் உயிரோடிருப்பதற்கு ஒன்றுமில்லையெனவுந் தோன்றியது. இரிகைக்கல்லை யொத்த ஒருநினைவு எனது உயிரை நசுக்குவதுபோற் காணப்பட்டது. உயிர்வாழ்க்கையில் எனக்குச் சிறிதும் விருப்பமில்லையென்று என் நண்பர்கட்குப் பலகாற் சொல்லிவந்தேன். டிசம்பர்த் திங்கள் செல்லச் செல்ல இவ்வுணர்ச்சி எனக்கு மிகுந்து வரலாயிற்று; எப்படியோ என் மகனை அதற்கு நடுக்குறியாகத் தோன்றினன். இரவிற்பலகால் அவனை நினைத்தபடியாய் எழுந்திருப்பேன். உயிர்வாழ்க்கையின் வெறுமையினையும் பொலிதகன்மையினையும் ஆழநினைத்தலால் யான்
[illegible]க்க முடிவதில்லை. டிசம்பர்த் திங்கள் பத்தொன்பதாம் நாட்
[illegible] திருமுன்னே துயில்நீங்கி எழுந்தேன். ஏதோ தக்
காலையிற் [illegible]ன்வருவதாகத் தோன்றிற்று. எவரையும்
தானிலைமைக்கு யா[illegible] நெருப்புமூட்டினேன். என் வாழ்
எழுப்பாமல் யானேசென்று [illegible] இதற்குமுன் செய்ததில்லை.
நாட்காலத்தில் இங்ஙனம் யானே [illegible]று நினைத்துப்பார்க்
அந் நெருப்பண்டையில் உட்கார்ந்துகொண்[illegible]
கப்புகுந்தேன். என்னை வருத்தும் அச்சமுள்ள துன்பம் இன்ன

தென்று என்னால் அறியக்கூடவில்லை. அஃதின்னதென்று தெரிந்திலது, எனக்குத்தான் யாதென்றுந் தெரியவில்லை, இன்னும் என் மகனுக்குத்தான் ஏதேனுந் துன்பமோ இடரோ வரப்போகிறதென்றும் யான் துணியக் கூடவில்லை. காலை ஏழுமணிக்கு என் மனைவி துயில்நீங்கி யெழுந்து படுக்கைமேல் உட்கார்ந்து, தன் உள்ளத்தை மிக உறுத்தியதொரு கனவுகண்டதாகக் கூறினாள்; அக்கனவுதான் அவளை விழிக்கச் செய்தது.

அவள் கூறியதாவது: 'யான் இதற்குமுன் பார்த்தறியாத மக்களிடையே ஒரு புதிய இடத்தில் நீங்கள் இருப்பதாக எனக்குப்பட்டது. பள்ளிக்கூடத்திற்குச் செல்லுஞ் சிறு பிள்ளைகள் பலரும் பருவம் வந்து வளர்ந்த ஒரு பெண்பிள்ளையும் உடைய ஒரு பெருங்குடும்பமாய் அது காணப்பட்டது. நான் அந்த இடத்திற்கு ஒரு சரக்குவண்டியில் வந்தேன்; ஆனால், நீங்களோ எனக்கு முன்னமே அங்கு இருந்தீர்கள். நீங்கள் அந்தக் குடும்பத்தாரொடு மிகவும் நெருக்கமான பழக்கமுடையிராய்க் காணப்பட்டீர்கள். அந்தப் பெரிய பெண்ணானவள் நுங்கள் மடிமேல் உட்கார்ந்து தன்கைகளால் உங்கள் கழுத்தைச் சுற்றிக்கொண்டு அடுத்தடுத்து உங்களை முத்தமிட்டது. அந்துணை நெருக்கமாய் உறவுகொள்ளும்படி நீங்கள் இந்த மக்களை எங்கே கண்டுபிடித்தீர்களென்று யான் வியந்து கொண்டிருக்கையில், நீங்கள் சடுதியிற் கீழ் விழுந்து இறந்துபோனீர்கள். நானும் உடனே விழித்துக்கொண்டேன்.' என்பதேயாம்.

இந்தக் கனவு உண்மையாகவே நடைபெறுமோவென்று மனக்கலக்கங்கொண்டேன். யான் அவ்வளவு துன்புற்றநிலைமையிலிருக்கின்றேனென்றும் உவால்டரைப்பற்றி யான் மிகவும் வருந்துதலால் எனது உயிர்வாழ்க்கை எனக்கே ஒருசுமையாய் இருக்கிறதென்றும் யான் அவளுக்கு மறுமொழி கூறினேன். காலை யுணவுகொண்டபின், என்மகனைக்கூப்பிட்டு உவால்டருக்கு ஒரு கடிதம் எழுதி உடனே அவன் வீட்டுக்கு வரும்படி சொல் என்றேன். அக்கடிதங் கட்டாயம் போய்ச் சேரும்படி அதனை முதல் வண்டிக்கே அவன் விடுக்குமாறுஞ் செய்தேன். அதன் பின் மனக்கிளர்ச்சியின் பொருட்டு எனது வயல் நிலத்தைப் பார்க்கக் குதிரை மேற் சென்றேன். ஆனாற், பகல் 12-மணிக்

கெல்லாம் வந்த செய்தியானது என் மகன் கடுங்காயம் அடைந்து உணர்வின்றிக் கிடக்கின்றானென அறிவித்தது. உடனே, என் மனைவியையும் மகளையும் பின் வண்டியில் வருக வென்று சொல்லி விட்டு, யான் சரக்குவண்டியில் ஏறி என் மகன் அந்நிலையிற் கிடக்கும் இடத்திற்குச் சென்றேன். இப்போது அப்புதுமையான நிகழ்ச்சியில் உன்னிக்கத்தக்கதொரு குறிப்புத் தோன்றலாயிற்று. ஏதோ ஒரு பிழைபாட்டால் என் மனைவியும் மகளும் புகை வண்டியைத் தவறவிட்டு, ஒரு நாட்டுவண்டியில் ஏறி நேரேவந்து சேர்ந்தார்கள். வழியில் இடையிடையே ஒவ்வொரு சிற்றூரிலுங் குதிரைகள் மாற்றவேண்டி யிருந்தமையால், அவர்கள் என்மக னிடம் இரவு 11-மணிக்குத்தான் வந்துசேர்ந்தார்கள். இத் துயர நிகழ்ச்சி நேர்ந்த இடம் மிகச் சிறந்த ஒரு குடியானவரின் இல்லத்தின் அருகாமையி லாகும்; ஏனென்றால், இக்குடியான வரின் மகளை என்மகன் நெடுநாளாகப் போய்ப்பார்ப்பது வழக்கம். இவர் அவனுக்குச் சிறந்த நண்பராகையாலும், இவரது இல்லம் அருகேயிருந்தமையாலும் அவனை அவ்விடத்திற்கே கொண்டு சென்றார்கள். அவரது பெரிய அக்குடும்பத்தின் பிள்ளைகள் எல்லாரும் என் மகனிடத்தே மிக்கதோர் அன்புவைத்திருந்தார் கள். என்மகன் இறந்ததைப்பற்றி அவர்கள் அடைந்ததுயரத்தை விட நாங்கள் மிகுதியாய்த் துயருற்றோமென்று என்னால் உண் மையாகவே சொல்லமுடியாது. என்மகன் உணர்வின்றிக் கிடந்த அவ்வறையினுள் என்மனையாள் நுழைந்தபோது, யான்முன்னே குறிப்பிட்ட அக்குடியானவரின் மகள், என் மகனது படுக்கை யின் தலைமாட்டில் அழுதபடியாய் நின்றுகொண் டிருந்தாள். என்மனைவி அவ்விடத்தைச்சுற்றிலும் ஒருமுறை நோக்கியதும், "இதுதான் யான்கண்ட கனவு! நீங்கள் இருக்கக்கண்ட அறை யும் இதுதான்! யான் கனவிற்கண்ட மக்களும் இவர்கள்தாம்!" என்று என்காதிற் குசுகுசுவெனக் கூறினாள். அவள் நாட்டு வண்டியில் வந்த செய்தியும் அவள் கண்டகனவினை மெய்ப்படுத் தியது. அக்குடும்பத்தினரும் அவள் சொல்லிய அடையாளப் படியே யிருந்தார்கள். அவர்கள் கள்ளம் இல்லாத மிகச்சிறந்த குடிமக்களாவர். மேலும், அவள் நெடுகப் பார்த்துவந்த நாட்டின் இயல்பும், இறுதியாக அவ் வில்லத்தைச்சூழ அவள்கண்ட இயற்

803
(1940)
61.09/
MA36.7

கைத்தோற்றமுந் தான் கண்ட கனவில் தோன்றியபடியே முழுதும் ஒத்திருந்தன.

முடிவாக யான்சொலற்பாலது, என்னை அதுகாறும் பெரிதுந் துன்புறுத்தி வந்த அத் துயரநினைவு என்னைவிட்டு அகன்றதே யாகும். என் உயிரையே நசுக்கி விடுவதா யிருந்த சொல்லுதற் காகா அப்பெருந்துயர்ச் சுமையினை டிசம்பர் 17-ஆம் நாட்காலை யிலிருந்து யான் உணரவில்லை. என்மகனை இழந்த துயரம் எனக்கு உளதென்றாலும், இஃது யான் முன்னடைந்த துயரத்தின் வேறுவதாகும்.”*

எனப்போந்த கனவு நிகழ்ச்சியில் இறந்துபட்ட தன் மகனுக்கு வேறாகத் தன் கணவனையே அவ்வாறு அவ்வம்மையார் கண்ட ஒரு பிழையைத்தவிர, மற்றையவெல்லாம் அக்கனவிற் கண்டபடியே ஒருங்கொத்திருத்தல் பெரிதுங் கருத்திற் பதிக்கற்பாலதாகும்.

இன்னும், இழந்துபோன பொருள்களைத் திரும்பப்பெறுதற்கு எவ்வளவோ முயன்றும் அவற்றைக் கண்டுபிடிக்க மாட்டாமல் மிகவருந்திக் களைத்துப்படுத்து உறங்கினவர் சிலர் அவை இருக்குமிடங்களைக் கனவிற்கண்டு விழித்துப், பின்னர் அவ்விடங்களைப் போய்ப் பார்த்து, அவை தம்மைக் கண்டெடுத்த வரலாறுகளும் பல உள்ளன. அவை தம்முள், அறிஞர் சிலரால் ஆராய்ந்து உண்மை யெனத் தெளியப்பட்ட சிலவற்றை மட்டும் இங்கு எடுத்துக் காட்டுவாம்.

“ஒருகால் வழக்கறிஞர் ஒருவர் ஓர் இரவு கடிதங்கள் எழுதத் துவங்கி, முடித்த பின் அவற்றைப் பன்னிரண்டரை மணிக்கு அஞ்சற் பெட்டியில் இட வெளியே சென்றார். சென்று திரும்பியவுடன் தம் உடைகளைக் கழற்றுகையிற் கருவூலத்தில் (Bank) தாம் ஒரு பெருந் தொகை வாங்கிக் கொள்ளும்படி, முன் நாளிற் குறித்துக் கொடுக்கப்பட்ட ஒரு சீட்டை (Cheque) எவ்வாறோ தாம் இழந்து விட்டமை கண்டார். உடனே அதனை எவ்வளவோ ஒவ்வோரிடத்துந் தேடிப்பார்த்தும், அஃது அகப்பட்டிலது. அதன்மேல் அவர் மனத்துயரத்தோடும் படுக்கைக்குச் சென்று உறங்கினர்; அங்ஙனம் உறங்குகையில் தமது வீட்டு

* T. V. Ivey to Prof. William, James.

ளாயிலுக்கு நெடுந்தொலைவில் இல்லாத வெளியடைப்புள்ளதோர் இடத்தில் அச்சீட்டுச் சுருளாய்க் கிடக்கக் கனவு கண்டார். கண்டு விழித்ததும், எழுந்து ஆடை யணிந்து புறத்தே தெரு வழியே ஏகித், தாம் கனவிற்கண்ட அவ்விடத்திலேயே அந்தச் சீட்டுச் சுருளாய்க் கிடந்ததைக்கண்டு, அதனை மகிழ்ந்து எடுத்துக் கொண்டார்."

மற்றொருகால் ஒரு பெருமாட்டி தனதுவீட்டுக்கு அண்மையிலிருந்த ஒருகாட்டுக்குள் உலவப்போனாள். போய்த்திரும்பி வந்ததும் அவள் தான் வைத்திருந்த ஒரு முதன்மையான சாவியைக் காணாமற் கலங்கினாள். திரும்பிப் போய்த் தேடலா மென்றால் மாலைப்பொழுது போய் இருண்டுவிட்டது. அதன் மேல் அவள் மனக்கவலையுடையளாய் உறங்கச் சென்றாள். அவ்வாறு அவள் உறங்குகையில் தான் உலாவிவந்த அக்காட்டின்கண் உள்ள ஒருமரத்தின் வேர் அண்டையில் அச்சாவி கிடப்பதாகக் கனவுகண்டாள். மறுநாட்காலையில் அவள் அக்காட்டினுட் போய்த், தான் கனவிற்கண்ட அடையாளப்படியிருந்த ஒரு மரத்தின் வேரண்டையிற் சென்று பார்க்க, அச்சாவி அங்கே கிடந்தது; உடனே மகிழ்ந்தெடுத்துக் கொண்டாள்.

இன்னும், காணாமற்போன ஒரு பெண்ணின் சவத்தை மற்றொருபெண் தான் கண்ட கனவின் வாயிலாகக் கண்டறிந்த வரலாற்றினையும் இங்கெடுத்துக்காட்டுவாம்: ஷாங்க்லின் என்னும் ஊரிற் படைத்தலைவரான லும்ஸ்டன் (Lumsden) என்பவரின் மகளான மார்ஜோரி என்பவள் 1903-ஆம் ஆண்டு பிப்ரவரித் திங்கள் 10-ஆம் நாள் நடைபெற்ற நாடகம் ஒன்றில் தானுஞ் சேர்ந்து ஆடினவள், அன்றைக்கு எப்படியோ மாயமாய்க் காணாமற் போய்விட்டாள். அதுபற்றிப் பெருந்துயர் கொண்ட அவள் தந்தையார், தம் மகளைக் கண்டுபிடித்துத் தருபவர்க்கு 50-பவுன் பரிசு அளிப்பதாக விளம்பரப் படுத்தியிருந்தார். அப்போது சிலஸ்கெப்பு என்னும் ஒரு செம்படவமாது ஓரிரவு தான் உறங்குகையில் தனக்குத் தோன்றிய கனவில் ஓரிளம் பருவத்து மங்கை கடற்கரைத் துறைமுகப்பாலத்தில் உலாவிக் கொண்டிருந்த நேரத்திற் கால்தவறிக் கடலில் வீழ்ந்ததையும், வீழ்ந்த அப்பெண்ணின் சவம் ஓரிடத்தில் ஒதுங்கிக் கிடப்

பதையுந் தெளிவாய்க்கண்டாள். கண்டுவிழித்தவள் மறுநாட் காலையில் (அதாவது பிப்ரவரி 20-ஆம் நாள் விடியலில்) தான் கனவிற்கண்ட இடத்தைப் போய்ப்பார்க்க, மெய்யாகவே ஒரு பெண் பிணமாய்க்கிடப்பதை நோக்கித் திடுக்கிட்டு, ஊரவரெல் லார்க்கும் அச்செய்தியை ஓடிவந்து அறிவித்தாள். உடனே அப்பெண்ணின் தந்தையாரும் ஊர்காவற்றலைவரும் அப்பிணத் தண்டை வந்து சேர்ந்து, அவளது சாவின் உண்மையினை ஆராய் கையில், அக் கடற்காவலாளி யொருவர் அப் பத்தாம்நாள் இரவிற் பதினொருமணிக்குச் சிறிதுமுன்னே ஒருமங்கை பாலத்தின்மேல் நின்றுகொண்டிருந்ததனைத் தாம்பார்த்துவிட்டு அப்பாற்போய்ப், பத்துநிமிஷங் கழிந்தபின் மீண்டும் அவ்விடத்தைவந்து நோக்க அம்மங்கையார் அங்கு இலராயினார் எனவும், அதன்மேல் அம்மங்கை எங்கே சென்றிருக்கக் கூடுமென்று தெரிதல்வேண்டி அப்பாலத்தே ஒதுங்குதற்கென்று அமைக்கப்பட்ட சிறு கொட்ட கைகளைத் தாம் பார்த்தும் அவற்றுள்ளும் அவர் இல்லாமையால் இராச்சாப்பாடு கொண்டபின் அப்பாலத்தே உலாவவந்த அம் மங்கையார் திரும்பிப் போயிருக்கலா மென்றெண்ணித் தாம் எதுங் கவலைசுஞ் செய்யவில்லை எனவுஞ் சான்று மொழிந்தார். அதன்பின், அச்செம்படவமாது அப்பெண்ணின் பிணத்தைக் கண்டுபிடித்தது எவ்வாறு என்று அவர்கள் அவளை வினவ, அவள் அந்நிகழ்ச்சியைத் தான் தனது கனவிற்கண்டதும், அக்கனவிற் கண்ட இடத்தைப் போய்ப்பார்க்க அப்பெண் பிணமாய்க்கிடந் ததும் ஆகிய வரலாறுகளை யெடுத்துரைத்தாள். அவற்றைக் கேட்டு இறும்பூதுற்ற தந்தையார் அவட்கு ஐம்பதுபவுன் பரிசு கொடுத் தார் என்பது.

இனி, இறக்குந் தறுவாயில் உள்ளவர்கள், தமக்கு உறவின ராயுள்ள எவர்மாட்டு அன்பு மிகுதியாய் வைத்திருக்கின்றார் களோ அவரை அந்நேரத்தில் நினைத்தலும் அவரைக் காணவிரும் புதலும் உடையராய் இறந்துபடுவது வழக்கம். உயிர் உடம்பை விட்டுப் பிரியும் அந்நேரத்தில் நினைத்த நினைவும் விரும்பிய விருப்பமும் வீணாய்ப் போவதில்லை. அந்நினைவின் உறைப்புக் கும் விருப்பத்தின் அழுத்தத்திற்கும் ஏற்றபடி, நினைக்கப் பட்ட வர்க்கு இறந்து படுவாரின் உருவமும் அவர் இறந்து படு நிகழ்ச்

சியுங் கனவின்கண் வந்து தோன்றுகின்றன. இதற்கு உண்மை யாக நிகழ்ந்த சில வரலாறுகளை ஈண்டெடுத்துக் காட்டுதும் :—

ஓர் ஊரில் ஓர் அம்மையாருக்கு இரண்டு புதல்வியர் இருந் தனர். அவர் அவ்விருவரையும் அவ் வூரிலேயே மணஞ்செய்து கொடுத்திருந்தனர். அவ்வம்மையார் இடை யிடையே சென்று கணவர் இல்லத்தி லிருக்குந்தம் புதல்விமார் இருவரையும் பார்த்து அளவளாவி வருதல் வழக்கம். அங்ஙனமே ஒரு நாள் மாலைக் காலத்தில் அவ்வம்மையார் தம் புதல்வியருடன் அளவளாவி யிருந்து விட்டுச், சிறிது தொலைவிலுள்ள தமது இல்லத்திற்குத் திரும்பிப் போயினர். அப்புதல்விமார் இருவருந் தத்தம் இல்லில் இரவுணு அருந்தி உறங்கச் சென்றனர். எல்லாரும் அயர்ந் துறங்கும் நள்ளிரவில் ஓர் இல்லில் இருந்த ஒருத்தி பேரச்சத் தொடு வெருண்டெழுந்து, தன் கணவனைக் கூவி யெழுப்பி, "உடனே யான் என் அன்னையிடஞ் செல்லல்வேண்டும் ; ஆதலால் வண்டி கொண்டுவரச் சொல்லுங்கள்! என் அன்னையார் மிகவும் நோய்ப்பட் டிருக்கின்றாரென்று உறுதியாய் நம்புகின் றேன்" என்றாள். அதுகேட்ட அவள் கணவன் நீ கண்டது வெறுங் கனவே யாகையால் அதற்காக இவ்வளவு கலக்கம் வேண்டாம் என எவ்வளவோ வற்புறுத்திக் கூறியும், அவள் அமைதியடை யாமையால், தனது வண்டியை வருவித்தான். அவளும் அதன் கண் அமர்ந்து தன் அன்னையின் வீட்டுக்கு அருகே செல்கையில் இரண்டு பாட்டைகள் ஒன்று சேருமிடத்தில் தன் தமக்கையின் வண்டியும் வரக்கண்டாள். கண்டு அந்நேரத்தில் ஏன் வரல் வேண்டும்? என ஒருவரையொருவர் வினவியபோது, "யான் உறங்கக்கூடவில்லை, நம் அன்னையார் நோய்ப்பட்டிருக்கின்றார் என்னும் உறுதியினால், யான் அவரைப் பார்க்கவந்தேன்" என்று இருவரும் ஒருவருக்கொருவர் சொல்லிக்கொண்டனர். பின்னர் அவ்விருவருந் தம் அன்னையின் வீட்டண்டை வந்ததுந், தம் அன்னைக்கு நம்பிக்கையுள்ள வேலைக்காரி அவ்வீட்டு வாயிலிலே நிற்கக் கண்டார்கள். கிட்டச் சென்றதும், அவள் அவ்விரு வரையும் நோக்கி "நுங்கள் அன்னையார் திடீரென்று நோய்ப் பட்டு இறந்துபோகும் நிலையில் இருக்கின்றார் ; நுங்கள் இரு வரையும் பார்க்கவேண்டுமெனத் தமது விருப்பத்தைத் தெரி

வித்தார்.'' என்று சொல்லினள். உடனே உள்நுழைந்து அவர்கள் தம் அன்னையின் அருகேசெல்ல, அவ்வம்மை அவர்களைக் கண்திறந்து பார்த்து மன நிறைவோடு உயிர் துறந்தார்.

இன்னும், 1857-ஆம் ஆண்டு மார்ச்சுத் திங்கள் 21-ஆம் நாளுக்குமுன் நிகழ்ந்த ஒருகனவு நிகழ்ச்சியும் இங்கே குறிக்கத் தக்கதா யிருக்கின்றது. இலந்தன்மா நகரத்திலிருந்த மென்னியர் என்னும் அம்மையார் தம் உடன்பிறந்தா னொருவனிடத்து நிரம்பிய அன்புடையவராயிருந்தனர். என்றாலும், பல ஆண்டுகளாக அவன் இருக்குமிடமும் அவனைப்பற்றிய வரலாறும் ஏதுமே அவள் அறிந்துகொள்ளக் கூடவில்லை. இவ்வாறிருக்க, மார்ச்சுத்திங்களில் ஒருநாள், அவள், தன் னுடன்பிறந்தான் தன் படுக்கைபண்டை தலையற்ற முண்டமாய் நிற்கவும், அவனது தலை அவன் அருகேயிருந்த சவப்பெட்டியினுள்ளே கிடக்கவும் ஒரு பொல்லாத கனவுகண்டு, பேரச்சமும் பெருந்துயரமும் ஒருங்குகலந்த உள்ளத்தினளாய் விழித்துக்கொண்டாள். உடனே தான் கண்ட அக்கொடிய கனவின் செய்தியைப் பலர்க்குத் தெரிவித்ததொடு புதினத்தாள்களிலுந் தன் உடன்பிறந்தானாகிய உவில்லிங்டனைப்பற்றி எவரேனுந் தெரிந்தெழுதுமாறும் விளம்பரஞ் செய்திருந்தனள். அவ்வாறு செய்ததிலிருந்து, சாரவாக்கு என்னும் ஊரின்மேல் அவன் சீனர்களால் தலை துணிக்கப்பட்டு இறந்தான் என்னுஞ் செய்தி வெளியாயிற்று. அவ்வாறு அவன் தலை வெட்டுண்ட அதேநாளிற்றான் அவன்றன் உடன்பிறந்தாளான அவ்வம்மை அக்கனவுங் கண்டமை பின்னர் அறிஞர் செய்த ஆராய்ச்சியாற் புலனாயிற்று.

இவ்விருவேறு உண்மை நிகழ்ச்சிகளிலிருந்து பெறப்படுவது யாது? அன்பு மிக்கார் இருவரோ பலரோ அண்மையில் அகன்றிருப்பினும் அல்லது சேய்மையில் அகன்றிருப்பினும் அவருள் ஒருவர் இறக்குங்கால், அவர் நினைத்த நினைவானது உடனே தமக்கு அன்பரான ஏனையோர்க்கும் அவரது இறப்பின் வரலாற்றினைப் பிழைபடாமற் கனவின்கண் அறிவிக்கு மென்பதன்றோ?

இனி, இறப்பவரே யன்றி நோயாய்க் கிடப்பவருந் தமக்கு உதவி செய்வாரை உறுத்து நினைக்க, அந்நினைவு அவர்க்கு அன்பராயினார் கனவின்கட் டோன்றி அதனை அறிவிக்க, அவ் அன்ப

ரும் விழித் தெழுந்து அவர்பாற் சென்று அவர்க்கு நோய் நீக்கின வரலாறுகளும் மிகப்பல; அவற்றுள் ஒன்று இங்கே காட்டுவாம். "கட்புலனுகாதவற்றைக் காண்டல்"* என்னும் அரியநூலின் ஆசிரியரான ஜேம்ஸ் கோட்ஸ் என்பவர் பின்வருமாறு எழுதுகின்றார்:—

"யான் என் குடும்பத்தவருடன் கிளாஸ்கோ என்னும் நகரத்தில் தங்கியிருக்குங்கால், டோனல்ட் மாக்கின்னன் என்னுங் கிறித்துசமய குரு எமது வீட்டுக்கு அயலில் உள்ளதோர் இல்லத்திற் குடியிருந்தார். அவரும் நாங்களும் மிக்க நேயமுடையராய் ஒழுகினேம். அவர் தம் மனைவியார் காலமாகிச் சில ஆண்டுகள் கழிந்தன. அவர் தம்மால் இயன்றமட்டும் வேலைக்காரரை வைத்துக்கொண்டு தமது குடித்தனத்தை நடத்தியவாறே தமக்குரிய சமயவிளக்கத் தொண்டையுஞ் செவ்வையாக ஆற்றிவந்தார்.

"1891-ஆம் ஆண்டு முடிவின்கண் ஒருநாள் மாலைக்காலத்தில், வழக்கத்திற்கு மாறுகச் சிறிது நேரந்தப்பி வீட்டுக்குவந்தேன். எம் பிள்ளைகள் படுத்து உறங்கினர். என் மனைவியும் யானும் ஏறக்குறையப் பத்தரைமணிக்கு ஒருங்கமர்ந்து இராச்சாப்பாடு அயின்றேம். அங்ஙனம் அயில்கையில், என்மனைவி அன்று விடியற்காலத்தில் எங்கள் அடுத்தவீட்டு நண்பரான அச்சமய குருவைப்பற்றித் தாம் கண்டகனவின் வரலாற்றை எடுத்துரைப்பாராயினர். தாமும்யானும் அதே அறையில் அமர்ந்திருந்து உரையாடுவதாகவும், அந்நேரத்தில் எவரோ ஒருவர் கூழாங்கற்பதித்த தமது தோட்டவழியே வந்து மணியடிக்கக் கேட்டுத் தாம் கதவைத்திறந்துபார்க்க இதற்குமுன் தாம் பாராத ஓர் இளையமாது மிக்க மனத்துயரத்தொடு போந்து அச்சமயகுரு மிகவும் நோயாய்க் கிடப்பதை வந்து பார்க்கும்படி தம்மைக் கேட்டுக் கொண்டதாகவும், அதற்கிசைந்து தாம் அம்மாதராருடன் சென்று அக்குருவினைப் பார்த்ததாகவுந் தாங்கண்ட கனவின் பகுதிகளை மொழிந்தார். அவற்றோடு, அவர் இருந்த உடம்பின் நிலையினையும், அவர் படுத்திருந்த அறையின் அடையாளங்களையுந் தாங் கனவிற் கண்டவாறே விரித்துரைத்தார்.

* "Seeing the Invisible," 1917, pp. 243, 244.

அக்கனவில் ஏதேனும் உளதோவென்று யாங்கள் எண்ணிக்கொண் டிருக்கையிற் குறிப்பிட்ட அவ்வழியே எவரோ வரும் அரவந் தோன்றியது; வாயில் மணியும் அடிபட்டது. எங்கள் வேலைக்காரி உறங்கப் போய்விட்டமையால், என்மனைவியே வாயிலண்டை சென்றார்; மெய்யாகவே ஓர் இளம் பெண் வந்து நின்றாள்; இவள் அக்குருவினாற் புதிதாக ஏற்படுத்தப்பட்ட வேலைக்காரியாகையால் என்மனைவி இவளை இதற்குமுற் பார்த்ததே யில்லை; அங்ஙனம் வந்து நின்ற அவ்விளமாது மிகவும் நோயாய்க் கிடக்கும் முதியோ ரான அக்குருவினை வந்து பார்க்கும்படி என் மனைவியைக் கெஞ்சிக் கேட்டுக்கொண்டாள். என்மனைவி யுடனே என்னைக் கூப்பிட்டார்; அவ்விளமங்கையின் தோற்றமும் உடையுங் கனவின்கட் போந்த மங்கையின் தோற்றத்தையும் உடையையும் ஒத்திருந்தன. அப்பொழுதே என் மனைவி அவரைப் பார்க்கப்போனார்; யானும் டங்கன் என்னும் புகழ்பெற்ற மருத்துவர் ஒருவரை அழைக்கச் சென்றேன். அம் மருத்துவர் வருதற்குச் சிறிதுநேரமாகுமெனக் கண்டமையால், யான் முன்னதாக அக்குருவின் இல்லத்திற்கு ஏகினேன்; மேன் மெத்தைமேல் அவரது அறைக்குள் நுழைந்ததும், என்மனைவியார் தாம் அதனைக் கனவிற்கண்டு பின் எனக்குக் கூறியபடியே அமைந்திருந்தது. சிறிது நேரத்தில் அம்மருத்துவரும் வந்தார். அவர் சொன்னபடியே எல்லாஞ் செய்யப்படுகின்றனவா என்று பார்த்தற்காக என்மனைவியுங் கூடவே யிருந்தார். என்மனைவி கண்ட கனவின்செய்தியைக் கேட்ட அம்மருத்துவர் நகைத்து, அத்தகைய நிகழ்ச்சிகள் நடக்கக்கூடியவை தாம் என்று மொழிந்தார். அதன்பின் அக்குருவின் மகனுக்கும் மருமகளுக்குங் கம்பிச்செய்தி விடுக்க, அவர்களும் உடனே வந்து சேர்ந்தனர். அவர்கட்கும் என்மனைவி கண்டகனவு சொல்லப்பட்டது. பின்னர் அக்குருவும் உடம்பு நலம்பெற்றார்.'' என்பது.

சமயத்தொண்டு ஆற்றுவாரான அக்குரு தாம் நோயாய்க் கிடந்த பொழுது தமக்குதவி செய்வார் எவரும் அருகில் இல்லாது போகவே, தமக்கு அயலிலுள்ள தம் நேயர்களை அவ்வுதவியின் பொருட்டு உறுத்து நினைக்க அந்நினைவானது, அந்நேயரில் ஒருவரான அவ்வம்மையாரது கனவின்கண் அவர்தம்

புதிய வேலைக்காரியின் உருவினையும், அவர் நோயாய்க் கிடக்கும் நிலையினையும், நன்கு விளங்கப் புலப்படுத்தி, அவ்வாற்றால் அவ் விருவரும் உடனே போந்து அவர்க்கு உதவிபுரியுமாறு செய் தமை காண்க.

இங்ஙனமே, பேரிடரில் அகப்பட்டுக் கொண்டார் பலரின் தோற்றமானது அருள் உள்ளம் உடையார் சிலரின் கனவின் கட்டோன்றி, அவரது உதவியால் அவர்களை அவ்விடரினின்றும் மீள்வித்த உண்மை நிகழ்ச்சிகளும் பலவுண்டு. அவற்றுள் ஒன்று இங்கே காட்டுவாம் :—

“காலிபோர்னியா என்னும் ஊரிலிருந்த ஒரு படைத்தலை வர் அயல்நாடு குடியேறப் புகுந்த ஒரு கூட்டத்தார் குளிராலும் பசியாலுந் துன்புறுதலை ஒருநாட் கனவின்கட் கண்டார். அவர் கண்ட அந்நிகழ்ச்சிக் குரிய இடத்தின் அமைப்பும் அவரால் தெளிவாக அறியப்பட்டது ; அவ்விடத்தின்கட் செங்குத்தான பெரிய வெள்ளை மலைப்பாறை யொன்று அடையாளமாக நிற் றலையும் அவர் குறிப்பிட்டார்; அங்கே காணப்பட்ட மக்கள் ஆழமான பனிப்பாறைப் பிளவுகளினூடே வளர்ந்திருந்த மரங் களின் உச்சிகளைத் தறித்தலுங் கண்டார் ; அம்மக்களின் உருவ அடையாளங்களையும் அவர்கள் அணிந்திருந்த உடைகளின் குறிகளையுங்கூடச் செவ்வனே தெரிந்துகொண்டார். இவ்வாறு கண்டகனவினின்றும் அவர் விழித்தவுடனே, அக்கனவின் தெளி வும் உண்மையும் அவரதுள்ளத்தை உறுத்தின. திரும்பவும் அவர் அயர்ந்து உறங்கத், திரும்பவும் அக்கனா நிகழ்ச்சி முற் கண்டபடியே எள்ளளவும் பிசகாமல் அப்படியே தோன்ற லாயிற்று.

“விடியற்காலையில் அவர் படுக்கையினின்று எழுந்த பிறகும் அக்கனவின் தோற்றத்தைத் தம் நினைவினின்றும் அகற்றல் முடிய வில்லை. பின்னர்ச் சிறிது நேரத்திலெல்லாந் தாம் எதிர்ப்பட்ட தமக்குப் பழைய தோழனான ஒரு வேட்டுவனிடந் தாங்கண்ட அக்கனா நிகழ்ச்சியை எடுத்துரைத்தார். அதுகேட்ட அவன் அவர் கனவிற்கண்ட இடம் தனக்குத் தெரியுமென்று சிறிதும் மலையாது விளம்பினான். விளம்பியபடியே அம்மலைப் பள்ளத் தாக்கின் கண்ணதான அவ்விடத்தையுந் தெரித்துக் காட்டினான்.

உடனே அத்தலைவர் மக்கட்கூட்டம் ஒன்று சேர்த்துக், கோவேறு கழுதைகளுங் கம்பளிகளும் உணவுப் பண்டங்களுந் தொகுத்தார்.

"கனவிற் கண்டதை நம்பி இவர் இவ்வளவு ஏற்பாடு செய்தல் கண்ட அண்டை அயலார் இவரை எள்ளி நகைத்தனர். அதற்கவர் சிறிதும் வருந்தாது 'யான் இதுசெய்ய வல்லமையுடையேன்; ஆகையால், இது செய்வேன்; யான் கனவிற் கண்டதை உண்மையென்றே நம்புகின்றேன்' என மொழிந்துவிட்டு, அம் மலைகளின் இடையே நூற்றைம்பது மைல்களுக்கு அப்பால் உள்ள கார்சன் பள்ளத்தாக்குக் கணவாய்க்குத் தாம் சேர்த்த மக்கட் கூட்டத்தாரையும் பிறவற்றையும் போக்கினார். போன அக்கூட்டத்தார், அவர் கனவிற் கண்டபடியே ஒரு மக்கட்குழு அங்கே பெருந்துயர் உழத்தலைக் கண்டு, அவர்களுள் இறந்து போயினார் ஒழிய, எஞ்சியவர்களை உயிருடன் கொணர்ந்தனர்."

இன்னும், மூச்சு ஓட்டம் நின்று உணர்விழந்து கிடந்தார் சிலரை இறந்துபோனவராகக் கருதி அவர்தம் உறவினர் அவரைப் புதைப்பதோ எரிப்பதோ செய்து விடுகின்றனர். இத்தகைய நிகழ்ச்சிகள் எல்லா நாட்டவர்கள் இடையிலும் பிழையாக நேர்ந்து விடுகின்றன. இவ்வாறு ஒருகாற் சவப்பெட்டியில் அடக்கஞ் செய்யப்பட்ட ஒருவர் தமது நினைவின் வன்மையால் தொலைவிலிருந்த தம் நண்பர்க்குத் தமது இடர்ப்பாடான நிலைமையினைக் கனவிலும் நனவிலும் அறிவித்து அவ்விடரினின்றும் மீண்ட மெய்வரலாற்றினை இங்கெடுத்துக் காட்டுதும்.

"மிக நெருங்கிய நட்புவாய்ந்த அறிஞர் இருவரில் ஒருவர் ஒரு கல்லூரியில் ஆசிரியராய் இருந்தனர். மற்றொருவர் அவர்க்குப் பதினெட்டுக்கல் தொலைவானதோ ரிடத்தில் ஓர் அலுவலில் அமர்ந்திருந்தனர். ஒருநாட் கல்லூரியாசிரியர் இரவில் அயர்ந்து உறங்குகையில், தம் நண்பர் தமது கனவின்கட் டோன்றித் தாம் உயிருடன் புதைக்கப்படப் போவதைப் பெருந்திகிலொடு கூறக் கண்டார். கண்டு, அதனால் நெஞ்சங் கலங்கி விழித்த அவர் தாம் கண்டது கனவாதலையுணர்ந்து ஆறுதலுற்று மறுபடியுந் தூக்கத்திற் சென்றார். மறுபடியும் அக்கனவு அப்படியே தோன்றலாயிற்று. திரும்பவும் விழித்துப் பார்க்க,

விடிந்துபோனமையாற் காலைக்கடன்களை முடித்துச் சிற்றுண்டி கொண்டு, அவர் ஒரு கைந்நாற்காலியில் அமர்ந்திருந்தார். அப்போது எவரோ ஒருவர் கதவைத் தட்டும் ஓசை கேட்டது. உடனே அவர் "உள்ளே வருக!" வென்று கூவினார். அடுத்துக், கதவு திறக்கும் ஒலியும் எவரோ நுள் நுழையும் அரவமுந் தென்பட்டன. வருபவன் வேலைக்காரனா யிருக்கலாமெனக் கருதி அவர் நிமிர்ந்து நோக்கவில்லை. ஆனால், "நண்பரே, அவர்கள் என்னைப் புதைக்கின்றார்களே!" எனத் தம் நண்பரின் குரல் ஒலி அவர் காதண்டைக் குசுகுசு வென்று நுழைந்து அவரைத் திடுக்கிடச் செய்தது. உடனே அவர் எழுந்து பார்க்க அவ்வறையில் எவருந் தென்பட்டிலர்; வேலைக்காரரும் எவரும் வந்திலர். ஆகவே, அவர் காலந் தாழாது புறப்பட்டுத் தம் நண்பர் இருக்கும் ஊருக்குக் கடிதிற் போயினார். அவரது வீட்டண்டைச் செல்கையில், ஒரு சவப்பெட்டி அதன் வாயிலிலே அப்போது தான் கொணரப்பட லாயிற்று. தம் நண்பரின் உடம்பை அதனுள் வைத்து ஆணியறைந்து விட்டுப், புதைக்குமிடத்திற்கு எடுத்துப் போக அங்கிருந்தார் புறப்படுதலைக் கண்டார். கண்டதும், அங்குள்ளாரை நோக்கி அப்பெட்டியைத் திறக்கவேண்டுமென்றுஞ் சவச்சடங்கு செய்ய லாகாதென்றும் வற்புறுத்தினார். அங்ஙனமே பெட்டி திறக்கப்பட்டது; தம் நண்பரின் உடம்பை அதனினின்றும் எடுப்பித்துப் படுக்கைமேற் கிடத்திச், சூடான ஒற்றடம் அதற்குக் கொடுப்பித்தார். அவ்வாறு செய்யவே பிணமாய்க் கிடந்த அவர் உயிர்பெற்றுச், சில நாட்களிலெல்லாம் முழுநல மெய்தினார். அதன் பின்னர் அவர் ஒன்பதாண்டுகள் உயிர் வாழ்ந்தார்" என்பது.

இஃதொன்றோ! ஒருபேரிடரில் அகப்பட்ட ஒருவரது நினைவு ஒரோவொருகால் அவரது கனவு நிலையிற் பேராற்றல் வாய்ந்ததாகித், தொலைவின்கண் உள்ள பிறர் சிலர்க்குத் தன்னை யுடையாரது உருவத்தைத் தோற்றுவித்து, அவர் அகப்பட்டிருக்கும் இடர்ப்பாடான நிலையினையும் அறிவித்து, அவரை அந்நிலையினின்றும் மீட்ட வரலாறுகளும் பலப்பல; அவற்றுள் ஒன்றனை இங்கே வரைகுவம் :-

இலிவர்ப்பூல் என்னுந் துறைமுகப் பட்டினத்திற்கும் மற்றொரு துறைமுகப் பட்டினத்திற்கும் இடையிலே ஓடிக் கொண்டிருந்த வாணிகக்கப்பல் ஒன்றின் தலைவனும் அவன் துணைவனும் ஒருநாட் கப்பலின் மேற்றட்டில் இருந்தவாறே பகலவன் இயக்கத்தை உற்றுநோக்கிக் கணக்குச் செய்துகொண் டிருந்தனர்; அது செய்தபின் இருவரும் அன்றை நாள் வேலைக் கணக்குப் பார்த்தற்குக் கீழ்த்தட்டில் இறங்கினர். இறங்கிய படிக்கட்டுக்கு எதிரேயிருந்த சதுக்கமான ஒரு வெளியிடத்தின் ஒரு பக்கத்திற் கப்பற்றலைவன் இருக்கும் ஒரு சிற்றறையும், மற்றொருபக்கத்தில் அத்தலைவனுக்குத் துணைவனிருக்கும் அறையும் இருந்தன. துணைவனிருக்கும் அறையின் சாய்வு மேசையின் அருகிருந்து ஒருவன் தன் றோள்வழியே சிறிது திரும்பி நோக்கினால், தலைவனிருக்கும் அறையின் உட்பகுதி அவனுக்கு நன்றாய்த் தெரியும்.

இனித், தன் அறையுளிருந்து கணக்குச் செய்தவனான துணைவன் அதனை முடித்தவுடன் திரும்பி, எதிர் அறையினுள்ளிருந்த தலைவனை விளித்து, நுங்கள் கணக்கு எப்படி? என்று வினவினான். அதற்கு விடைவராது போகவே, திரும்பத் திரும்ப அதனையே வினவிக் கூவினான். அங்ஙனங் கூவுகின்றுழித் தன் தோட்பக்கமாய்ச் சிறிது திரும்பி நோக்க, அக் கப்பற்றலைவன் தனது கற்பலகையிலே விரைவாய் எழுதிக்கொண் டிருப்பது போல் அவற்குக் காணப்பட்டான். பலகாற் கூவியும் ஏதும் விடைவாராமை கண்டு, அத்துணைவன் வெளியே போந்து தலைவனறையின் கதவண்டை நின்று உள்நோக்கத், தலைவன் என்று தான் பிழையாகக் கருதிய அவ்வுருவந் தலைநிமிர்ந்து இவனைப் பார்க்க, அஃதொரு புதிய ஆடவனின் உருவமாகத் தோன்றக் கண்டான். கண்ட அத்துணைவன் கோழை நெஞ்சம் உடையவன் அல்லன். என்றாலும், ஏதும் வாய்பேசாது அவ்வுருவம் இவனை உறுத்துப்பார்க்க, இதற்குமுன் தான் கண்டிராத அவ்வாடவனின் அவ் வுருவநிலை அவற்கு அச்சத்தினை விளைவியாது ஒழியுமோ? ஆகவே, அத்துணைவன் வெருக்கொண்ட நெஞ்சினனாய், அதன்மேல் ஏதும் வினவாது, மேற்றட்டின் மேல் விரைந்தோடிக் கப்பற்றலைவனை அணுகினான்.

அங்ஙனம் வெருண்டு வந்தானை நோக்கி, "நண்பனே, யாது நினக்கு நேர்ந்தது?" என்று தலைவன் வினவ, "நுங்கள் சாய்வு மேசையண்டை உட்கார்ந்திருப்பவர் யார்?" என்று அவன் எதிர் வினவினான். "எவரும் இல்லையே!" என்று அவன் உரைப்ப, மீண்டும் அத்துணைவன் "யான் இதற்குமுற் பாராத ஓர் ஆள் அங்கே உட்கார்ந்திருக்கின்றார்!" என்று வலியுறுத்திச் சொன்னான். அதன்மேல் இருவரும் இறும்பூதுற்றவராய் ஒருவரை யொருவர் மறுத்துப் பேசிச், சிறிது நேரத்திற்குப்பின், இருவருமே ஒன்று சேர்ந்து கீழ் உள்ள அவ்வறையண்டை சென்றனர். அதனுள் நோக்க அங்கே எவரையுங் கண்டிலர். அதன்மேற் கப்பற்றலைவன் தன் துணைவனை நோக்கி "நீ கண்டது கனவேயன்றிப் பிறிதன்றென முன்னமே யான் சொல்ல வில்லையா?" என்றனன். "ஐய, சொல்வது எளிது; யான் கண்ட ஆள் மெய்யாகவே நுங்களது கற்பலகைமேல் எழுதியதை நான் பார்த்திராவிட்டால், மறுபடியும் யான் என் இல்லத்தையும் மனைவிமக்களையுங் காணாதொழிவேனாக!" என்று துணைவன் மீண்டும் உறுத்திக் கூறினன். அதுகேட்ட தலைவன் "அங்ஙனமாயின் அக்கற்பலகைமேல் அவ் ஆள் எழுதிய எழுத்து இருக்க வேண்டுமன்றோ" என மொழிந்து, அதனை யெடுத்துக் காணக், "கப்பலை வடமேற்கில் ஓட்டுக!" என்னுஞ் சொற்றொடர் அதன்கண் எழுதப்பட்டிருந்தது.

அதன்மேல் அத்தலைவன் பெரிதுந் திகைப்புற்றவனாய் அதனை ஆராய்வரன் புகுந்து தன் துணைவனையும், அம்மரக்கலத்தி லுள்ளார் அனைவரையும் அழைத்து, அக்கற் பலகையில் வரையப் பட்டிருந்த அச்சொற் றொடரின் கீழ், அதனைப்போலவே வரையும்படி ஒவ்வொருவரையும் ஏவினான், அங்ஙனமே வரைந்த வற்றில் ஒருவரது கையெழுத்தாவது அதனோடு ஒத்ததாய் இருக்க வில்லை அதன்மேல் அதில் ஏதாவது ஓர் உண்மை யிருக்க வேண்டுமென்று எல்லாருமே ஒரு முடிவுக்கு வரக், அக்கப்பற் றலைவன் தனது கற்பலகையில் வரையப்பட்ட அச்சொற் றொடரின் படியே தன் கப்பலை வடமேற்கு முகமாய் ஓட்டுவிப்பா னாயினன்.

கப்பல் அம்முகமாய் ஓடுகையிற், பிற்பகல் மூன்று மணிக்குப், பெரும் பனிப்பாறை ஒன்றும் அதன் அண்டையில் ஒரு மரக்கலமுந் தென்படலாயின. உடனே, தலைவன் தன் மரக்கலத்தை அவ்விரண்டற்குஞ் சிறிது தொலைவிலேயே நிறுத்தித், தனது தொலைவு நோக்கிக் கண்ணாடியினால் நோக்க, ஒரு கப்பல் பனிப்பாறைகளின் நடுவே அகப்பட்டு உறைந்து போகவும், அதன்கண் மக்கள் பலர் துன்புற்றநிலையி லிருக்கவுங் கண்டு, உடனே தனது மரக்கலத்திலுள்ள படகுகள் சிலவற்றைக் கீழ் இறக்குவித்துப் போக்கப், பனிப்பாறையில் தாக்குண்ட மரக்கலத்தை அவையணுகி, அதிலிருந்த மக்கள் அனைவரையுங் கொணர்வித்தன.

மூன்றாவது படகு கொணர்ந்த மக்கள் இம்மரக்கலத்தின் மேல் ஏறுகையில், அவர்களுள் ஒருவனது முகத்தை மேலிருந்து கண்ட துணைவன் பெருந்திகில் கொண்டான். ஏனெனில், அவன் தன் கப்பற்றலைவனது அறையில் மூன்றல்லது நான்கு மணிநேரத்திற்குமுற் கண்டது அன்னவனது முகமேயாகும். முதலில், இவன் தான் கண்டது மனத்தின் பொய்யான தோற்றமாயிருக்கலாமோ வென எண்ணினான். ஆனால், அவ் ஆளின் முகமே யன்றி உருவ அடையாளமும் அவன் அணிந்திருந்த உடையும் முன்னே தான் கண்ட உருவத்தின் அடையாளத்தையும் உடையையும் முழுதும் ஒத்திருந்தன. மீட்கப்பட்ட வழிப்போக்கர்களுங் கப்பல் வேலையாட்களும் பட்டினியும் பசியுமாய்க் கிடந்துவந்தவர்க ளாதலால், அவர்கட்கு வேண்டும் வசதிகளெல்லாம் உடனே செய்யப்பட்டன. பின்னர்க், கப்பற்றலைவனுந் தனது கப்பலை ஓட்டுவானாயினான். அங்ஙனம் அது ஓடுகையில், அத்துணைவன் தலைவன்பாற் போந்து அவனை ஒருபுறந் தனியே யழைத்து, "ஐய, யான் இன்றைப் பகலிற் கண்டது பேய் உருவம் அன்று. யான் கண்ட ஆள் அதோ! நம்மால் மீட்கப்பட்ட குழுவினருள் ஒருவராய் இருக்கின்றார்! யான் நுங்களது கற்பலகைமேல் எழுதக்கண்ட ஆள் அவரேயென ஆணையிட்டுக் கூறுவேன்!" என்றான். அதுகேட்ட தலைவன், "பனிப்பாறையின் நடுவே அகப்பட்டுக் கொண்ட மரக்கலத்திலிருந்த ஆள், வேறு தொலைவில் ஓடிக் கொண்டிருந்த நமது

கப்பலுக்கு எவ்வாறு சடுதியில் வந்து சடுதியில் மறையக் கூடும்? இஃது ஏதோ ஒரு பெருமாயமா யிருக்கின்றது! இதனை ஆராய்ந்து பார்ப்போம், வா!" என்று கூறி, அவனோடு அம் மீட்கப்பட்ட குழுவினரிடஞ் சென்றான்.

அப்போது அம் மாயஆள் தான் ஏறியிருந்த கப்பலின் மீகாமனிடம் பேசிக்கொண் டிருந்தான். இவ்விருவருந் தம் பால் வரக்கண்ட அவ்விருவரும் உடனே எதிர்போந்து, தம்மை அக் கொடுந்துன்பத்தினின்று மீட்ட அத்தலைவற்குந் துணை வற்கும் நெஞ்சார நன்றிமொழி சொல்லி வாழ்த்தினர். தாம் அத்தகைய பெருந்துன்பத்தில் அகப்பட்டிருக்கக் காணின் அவர் களுந் தம்மை அங்ஙனமே மீட்பது உறுதியாதலால் தாஞ் செய் தது கடமையே யென மொழிந்து, அவ்விருவரையுந் தன் அறைக்கு அத்தலைவன் அழைத்துச் சென்றான். சென்றதும், அம்மீகாமனுடன் வந்த வழிப்போக்கனை நோக்கி "ஐய! யான் ஏதோ குறும்பு பண்ணுகின்றேன் என்று நினையாமல், இந்தக் கற் பலகைமேற் 'கப்பலை வடமேற்கில் ஓட்டுக!' என்னுஞ் சொற் றொடரை எழுதுங்கள்" என்று தலைவன் வேண்டினான். "இத் துணைப் பேருதவி செய்த தாங்கள் எது வேண்டுமாயினுஞ் செய் வேன்" எனப்புகன்று, அக்கற்பலகைமேல் அவ்வாறே அவ்வழிப் போக்கனும் வரைந்தான். வரைந்த பின் தலைவன் அக் கற்பல கையை வாங்கி மறைவாய்ப் புறந்திருப்பி "இது நுங்கள் கை யெழுத்துத்தானா? என்றுபாருங்கள்!" எனக்கேட்டான். அதற் கவன் "இப்போதுதான் அதனை எழுதினேனே; அதைப்பற்றி ஐயம் என்!" எனக்கூறினான். பிறகு தலைவன் அவன் எதிரி லேயே அக்கற்பலகையைப் புறந்திருப்பிக் காட்ட, அதன் கண் முன்னும் பின்னும் அதே சொற்றொடர் அதே கையெழுத்தில் எழுதப்பட்டிருத்தலைப் பார்த்து, அவன் "ஐய, யான் ஒரு முறை தானே இதன்கண் எழுதினேன். மற்றொரு முறையும் இதனை எழுதினவர் யாவர்?" என வினவினான். அதற்குத் தலைவன் "யான் அறியேன். இன்றைப் பகல் நீர் தாம் இந்தச் சாய்வுமேசை யண்டையிருந்து எழுதினீர் என என் துணைவன் கூறினான்" என்றனன். அதுகேட்ட அவ்வழிப் போக்கனும் அவன் ஏறி

வந்த மரக்கல மீகாமனும் ஒருவரை யொருவர் நோக்கி இறும்பூ துற்றனர். பிறகு, அம்மரக்கல மீகாமன் அக்கப்பற்றலைவனை நோக்கி "இன்றைக் காலையில் இவ் வழிப்போக்கர் களைப்பினால் அயர்ந்து உறங்கினார். விழித்தபின் இவர் என்னை நோக்கி 'நம்மை இப் பேரிடரினின்று மீட்பதற்கு ஒரு கப்பல் வருகின்றது ; அக் கப் பலின் மேற் றட்டின்மேல் யான் போயிருந்ததாகவுங் கனவு கண்டேன்' என்றுகூறி, அக்கப்பலின் அடையாளத்தையும் விரித்துரைத்தார். அவ் வடையாளப் படியே இந்தக் கப்பலிற் போந்து நீங்களும் எங்களை மீட்டுக் காப்பாற்றினீர்கள் !" என மொழிந்தனன். ஆனால், அக்கனவின்கண் தாம் கற்பலகை மேல் ஏதும் எழுதினதாகத் தமக்கு நினைப்பில்லை யென்றும், என்றாலும் இக்கப்பலின் மேற்றட்டின் மேலுள்ள ஒவ்வொன் றும் யான் அறிந்தவைகளாகவே காணப்படுகின்றன வென்றும், இக்கப்பலில் ஏறியறியாத எனக்கு இங்குள்ளவைகள் எல்லாம் நன்கு தெரிந்தவைகளாகக் காணப்படுவது பெரியதொரு புது மையாய் இருக்கின்றதென்றும் அவ் வழிப்போக்கன் வியப்புடன் மொழிந்தான்.

உண்மையாக நிகழ்ந்த இந்நிகழ்ச்சியில் வழிப்போக்கன் கண்ட கனவின் நிலைதான் பெரிதும் வியக்கத்தக்கதா யிருக்கின் றது. பனிப் பாறைகளினூடே யகப்பட்டுக்கொண்ட மரக்கலத் திற் பட்டினியும் பசியுமாய்க் கிடந்த அவ் வழிப்போக்கனது நினைவு, அவனது கனவின்கண் மிக்கசுருசுருப்பு உடையதாய்த் தற்பாதுகாப்பின் பொருட்டு, வேறொரு மரக்கலத்தின்கண் அவ னது நுண்ணுடம்பின் உருவினைத் தோற்றுவித்துத், தானிருக் கும் மரக்கலத்தின் மூகமாய் அம்மரக்கலம் வருமாறுங் கற்பல கையில் எழுதுவித்துத் தன்னையுந் தன்னுடன் இருந்தாரையும் ஒருங்கு உயிர் பிழைக்கச் செய்தது. கனவின்கட் கண்டவை களைப் பெரும்பாலும் நனவின்கண் மறந்து போதல் எல்லார் மாட் டுங் காணப்படுதலின், அவ் வழிப்போக்கன் தன் கனவின்கண் நுண்ணுடம்பி லிருந்து கற்பலகையில் எழுதியதை மறந்து போயி னானாகலின், அதுபற்றி ஈண்டைக் காவதோர் இழுக்கில்லை. இங் ஙனமாகச் சிற்சிலர்க்கு அவர்தம் நினைவு கனவின்கட் சிற்சில நேரங்களில் மிக்க ஆற்றலுடையதாய் இயங்கும் உண்மையும்,

அஃது அக்காலங்களில் நெடுந்தொலைவிலுள்ளார்க்குந் தன்னை யுடையானது நுண்உருவினைத் தோற்றுவித்துச் செயற்கரிய செய்யுந் தன்மையுங் கருத்திற் பதிக்கற்பாலன வாகுமென்க.

இங்ஙனமாகக் கனவிடைச் சுருசுருப்பாய் இயங்கும் ஒருவனது நினைவு அவனது நுண்ணுருவினைப் பிறனொருவனுக்கு நனவின்கட் டோற்றுவித்தல் போலவே, நனவின்கண் ஒருவன் உறுத்து நினைந்த நினைவும் அவனது நுண்ணுருவினைக் கனவின்கண் உள்ளார் சிலர்க்குத் தோற்றுவித்தலும் உண்டு. இவ்வுண்மையினை விளக்குஞ் சில உண்மை நிகழ்ச்சிகளை இங்ஙன் எடுத்துக் காட்டுவாம்.

"சென்ற மழைகாலத்தில் ஒரு ஞாயிற்றுக் கிழமை யிரவு ஒரு மணிக்கு, எனது வீட்டுக்கு மூன்றுகல் தொலைவிலுள்ளதொரு வீட்டிலிருந்த என் நேயர் இருவரது கனவின்கண் எனது உருவினைத் தோற்றுவிக்க விரும்பி உறுத்து நினைந்தேன். பின்னர்ச் சிலநாட் சென்று யான் அவர்களைப் பார்த்தபோது யான் செய்த அவ் வாராய்ச்சியினைப் பற்றி வேண்டுமென்றே ஏதுஞ் சொல்லாதிருந்தேன். ஆனால், அவர்கள் என்னோடு உரையாடிக் கொண்டு வருகையில் ஒருவர் என்னை நோக்கிச், 'சென்ற ஞாயிற்றுக் கிழமை எவ்வளவு புதுமையான ஓர் இரவினைக் கழித்தோம் என்று சொன்னால் நீர் நம்பமாட்டீர்!' என்று முதலிற் சொல்லிப் பின்னர் எனது உருவந் தமது அறையில் நிற்கக்கண்டகாட்சியினை விரித்துரைத்தனர். எனது உருவத்தோற்றம் மிகவுந் தெளிவாய் இருந்தமையால், அவர்கள் விழித்தெழுந்து தமது நாழிகை வட்டிலை நோக்க அப்போது மணி ஒன்றாயிருக்கக்கண்டார்கள்." என்பது. இந்நிகழ்ச்சிக்கண் நினைந்தவரது நினைவு ஒருமுகமாய் உறைத்து நின்றமையால், அந்நினைவின் உறைப்புக்குத்தக, அவரதுநுண்ணுருவு அவர்தம் நேயரது கனவின்கண் மிகவுந் தெளிவுடையதாய்த் தோன்றலாயிற்று.

இன்னும், நாட்டுப்புறத்து மாதான பெர்த்தா என்பவள் பாரிசுமாநகரத்து மருத்துவ விடுதியிற் குழந்தை மருத்துவஞ் செய்யும் வேலையில் வந்து அமர்ந்தபோது, அவ்விடுதித்தலைமை மருத்துவர்க்கு அறிமுகம் ஆயினள். அம்மாது எளிதிலே அறிதுயிலிற் செலுத்தப்படும் இயற்கை வாய்ந்தவள். அவளது அவ்

வியற்கை அறிந்த அவ்விடுதித் தலைவர் தாம் தொலைவி லிருந்த படியே அவளைப் பலகால் அறிதுயிலிற் செலுத்தியிருக்கின்ருர். இங்ஙனம் அம்மாது எளிதிலே அறிதுயிலிற் செல்வதுமட்டும் அன்று, தொலைவிலுள்ளாரையுந் தான் நினைந்தபடி நடத்த வல்ல நினைவாற்றலுந் தனக்குண்டென மொழிவள். இவ்வாற்றல் தனக்குத் தன் அன்னையிடமிருந்து பிறப்புரிமையாக வந்ததென்பதும் அவளதுகருத்து. தான் எண்ணிஞல் நடப்பவர் தடுக்கிவிழவும், வழிபிசகிப்போகவுந், குறிப்பிட்ட இடத்திற்குப் போகாமல் தடைப்படவுஞ் செய்தல்கூடும் என்பள். இங்ஙனமெல்லாஞ் செய்யக்கூடிய தன் நினைவாற்றலை அவள் அவ்விடுதியின் மருத்துவத்தலைவர்க்குப் பலகாற் புலப்படுத்திக்காட்ட, அவரும் அதனை ஒப்புக்கொண்டிருக்கின்ருர். அவள் அத்தலைவர்க்கே தான்எண்ணியதொரு தோற்றத்தினை அவர் கட்புலனெதிரே விளைவிக்க அவர் அதனைப்பற்றி வரைந்தது வருமாறு :-

"யான் நன்ருக உறங்கும் இயல்பினன். என்உறக்கத்தின் இடையே எப்போதாயினும் யான் விழித்ததாக எனக்கு நினைவில்லை. ஆனல், ஒருநாளிரவு இரண்டு அல்லது மூன்றுமணிக்குச் சடுதியில் யான் விழித்தெழுந்தேன். என்கண்களைத்திறவாமலே 'இது பெர்த்தாவின் சூழலாயிருக்கலாம்' என நினைந்தேன். அதன்பிற் கண்களைத் திறந்து எனக்கெதிரே யிருந்த சுவரை நோக்க, அதன்கண் வட்டமான ஓர் ஒளிவடிவினைக் கண்டேன்; அஃது ஒருகொம்மட்டிப்பழ அளவினதாய்க் காணப்பட்டது; சிறிதுநேரம் யான் அதனை உற்றுநோக்கியபடியாய் இருந்தேன்; பின்னர் அது மறைந்துபோயிற்று. திரும்பவும் நான் நன்ருய்ப் படுத்துத் தூங்கிவிட்டேன். மறுநாட்காலையில் பெர்த்தாஎன்னைப் பார்த்தபோது, அவள்முதலில் என்படுக்கையைச் சூழச் சில சில நாய்கள் தோன்றுமாறும், இரண்டாவது சிலர் சண்டையிடுமாறும், மூன்ருவது ஒருவிளக்குவெளிச்சங் காணப்படுமாறுந் தான் உறுத்துநினைந்ததாகப் புகன்றனள். முதல் இரண்டும் எனக்குத் தோன்றிலவாயினும், மூன்ருவது அவள் எண்ணியபடியே ஒரு விளக்கினெளி எனக்குத்தோன்றியது." என்பது.

பின்னர் ஒருகால் அம்மருத்துவத்தலைவரும் அவர்தம் நண்பர் ஒருவருமாக ஒருவண்டியில்ஓரிடத்திருந்து பிறிதோரிடத்திற்

குப் போய்க்கொண்டிருக்கையில், அவர்கள் சென்றநேரம் நள்ளிரவாதலால் தெருவெங்கும் விளக்கேற்றப்பட்டு வெளிச்சமுடையதாயிருந்தும், அஞ்சத்தக்ககாரணம் ஏதொன்றுமே இல்லாதிருந்தும், அம்மருத்துவருக்குத் திடீரென உள்ளத்தில் ஓர் அச்சந்தோன்றியது. "ஓ! இது பெர்த்தாவின் சூழலா யிருக்கலாமென்று" அவர் சொல்கையில், அவர்தம் நண்பரும் நகைத்துக்கொண்டு, ஆ! என்னை யறியாமலே எனக்கும் உள்ளத்தே ஒரு திகில் தோன்றுகின்ற" தென்றார். இத்திகிலானது குறிப்பிட்ட இடத்திற்குப்போய்ச் சேரும் வரையில் அவ்விருவருக்கும் இருந்தது. பின்னர் அவர்கள் வண்டியைவிட்டுக் கீழ் இறங்குகையில், அவர்தம் நண்பர் வானத்தில் எவையோ வெண்மையானவை தம்கண்ணெதிரே பறந்து செல்லக்கண்டார். ஆனால், அதனை அம்மருத்துவத் தலைவர் காணவில்லை.

அடுத்தநாள் அத்தலைவர் தமது மருத்துவவிடுதியிற் பெர்த்தாவைப் பார்த்த போது, நேற்று இரவு தாமுந் தம் நண்பரும் அடைந்த நிலைமைகளைச்சொல்லும்படி அவளைவேண்ட, அவளுஞ்சொல்வாளாயினள். "முதலில் நுங்கள் வண்டிக்காரன் வண்டியை வழிதப்பிப் பலமுகமாய் ஓட்டிக்கொண்டுசென்றான்; ஆனால், வண்டிக்குள்ளிருந்த நீங்கள் அதனை உணரவில்லை" என்றனள். இவள் இதுசொல்லியபிறகுதான் தமதுவண்டி வழிதப்பிப்பலமுகமாய் ஓட்டப்பட்டமை அவரது நினைவுக்குவந்தது. அதன்பின் அவள், "துவக்கத்தில் நீங்களும், அதன்பின் நுங்கள் நண்பரும் ஏதொருகாரணமும் இன்றியே பெருந்திகில் கொண்டீர்கள்! அதன்பின்னர் வெள்ளிய புறாக்கள் சில நுங்களைச்சுற்றி அருகிலே பறந்துசெல்லக் கண்டீர்கள்!" எனமொழிந்தனள்.

பாருங்கள்! விழிப்பில் நினைவுடன் இயங்கும்போதே பெர்த்தாஎன்பவள் தான் உறுத்து நினைந்தநினைவுகள், விழிப்பில் இயங்கிய அம்மருத்துவத் தலைவர்க்கும் அவர்தம் நண்பர்க்கும் அவர்தம் வண்டிக்காரற்கும் அகத்தேயும் புறத்தேயுந் தோன்றி அவர்தம் உள்ளங்களைத் தம்வழிப் படுத்திவிட்டன. யாம் மிக இளையமாயிருந்தபோது எம்மைக் காணவந்த ஒருவர், எம்எதிரிலேயே ஒருகற்பலகையை யெடுத்து அதில் ஏதோ ஒன்று வரைந்தபின் அதனைஅப்பால் மறைத்துவைத்து, ஏதேனும் ஒரு

பூவை நினைத்துச்சொல்லும்படி எம்மைக்கேட்டார்; அங்ஙனமே ஒருபூவின்பெயரை யாம் சொல்ல (சொன்ன அப்பூவின் பெயர் இப்போது நினைவில் இல்லை), உடனே அவர் தாம் எழுதிய அக் கற்பலகையை யெடுத்துக்காட்ட, அதன்கண் முன்னமே அப்பூ வின் பெயர் அவரால் வரைந்து வைக்கப்பட் டிருத்தல் கண்டு வியப்புற்றேம். இங்ஙனமே அவர்தொடர்பாகப் பல பொருட் பெயர்களை முன்னெழுதிப், பின் ஒவ்வொன்ருக எம்மை நினைத் துச்சொல்லும்படிகேட்க, யாம் சொன்னவையெல்லாம் பிசகா மல் முன்னமே அவரால் வரைந்துவைக்கப்பட்டிருந்தன.

இங்ஙனமாக நனவிலேயேஒருவர் உறுத்துநினைந்தநினைவின் படியே நினைக்கப்பட்டவரும் நனவின்கண் நினைத்தலும், உறுத்து நினைந்தபொருள்களின் உருவங்கள் நினைக்கப்பட்டவரின் கட் புலனெதிரே நனவின்கண் விளங்கித்தோன்றுதலும் ஆங்காங்கு உண்மையாக நிகழ்ந்துவருதலை எண்ணிப்பார்க்குங்கால், மந்திர காரரிற் சிலர் தமக்குப் பகையாயினுர் வேறுசிலர்க்கு ஏவல்பில்லி வைத்து அவரைத் துன்புறுத்துவதெல்லாம் பெரும்பாலும் அவர் தம் நினைவாற்றலினுலேயே விளைவிக்கப்படுகின்ற தென்னும் உண்மை நன்கு விளங்காநிற்கும். அம்மந்திரகாரர் பேய்களை ஏவி விட்டு அவ்வாறு செய்விக்கின்றன ரென்பது முற்றுமே உண்மை யன்று. அவர் கனவினும் நனவினும் உறுத்துநினைந்த தீயநினைவுக ளின் தீயவடிவங்களே, அவர்க்குப் பகையாயினுர்க்குப் பேய்வடி வங்களாகக் காணப்படுகின்றன. மந்திரகாரர் தாம் துன்புறுத்து தற்கு முனைந்த பிறர் அம்மந்திரகாரரினும் ஆற்றல் மிக்க மன வொருமையுடையாராய், அவர் ஏவிய அவ்வடிவங்களைத் திரும் பிச்செல்லுமாறு தாமும் உறுத்து நினைப்பாராயின், அத்தீயவடி வங்கள் அவரை வருத்தாவாய்த் திரும்பிச்செல்லும். இங்ஙனந் தமக்குப்பகையான மந்திரகாரர் சிலர் தமக்குத் தீங்கிழைத்தலை எம்மிடஞ்சொல்லி முறையிட்ட அன்பர் சிலர்க்கு, யாம் "இவ் விவ்வாறுசெய்க!" என்று கற்பித்தேமாக, அவர் அவ்வாறே செய்ய, உடனே அத்தீயவடிவங்களின் தீயசெயல் ஒழிந்து போயதென்று சொல்லக்கேட்டேம். இவ்வியல்புகளை **மனித வசியம்** என்னும் எமதுநூலின்கண் விரித்து விளக்கியிருக்கின் றேமாகலின், மீண்டும் அவைகளை இங்ஙன்விரியாது விடுகின்

ரேம். அது நிற்க. இங்ஙனமாகப் பேரிடரில் அகப்பட்டா ரது நினைவு அவரது கனவின்கண் மிக்க சுருசுருப்புடையதாய் இயங்கிக் கனவிலும் நனவிலும் உள்ளார்க்குத் தன்னையுடையா ரது நிலைமையினை அறிவித்தல்போலவே, நனவிலே உறுத்து நினைப்பாரது நினைவுங் கனவிலும் நனவிலும் உள்ளார் பிறர்க்குந் தன்னைப் புலனுக்குதல் காண்க.

இன்னும், அன்புடையார் இருவரில் ஒருவர்க்கு நேரும் இடர் உடனே மற்றவர்க்குங் கனவின்கட் டோன்றுதலைக் காட் டும் இரண்டு உண்மைவரலாறுகளை ஈண்டெடுத்துக்காட்டுதும்:-

"என் தந்தையார்க்கும் எனக்கும் மிகுதியான அன்பு உண்டு. ஒருநாட்பகல் கடுமையான வேலைகளைச் செய்துவிட்டு இரவு எட்டு மணிக்கு வீட்டுக்குப்போய், உடனே உணவு கொண்டு, களைப்பினால் உடனே உறங்கச் சென்றேன். என் தலை தலையணைமேற்பட்டதும் மிக அயர்ந்த துயிலிற் சென்றேன்; என்மனைவி படுக்கையண்டை வந்ததுகூட எனக்குத்தெரியாது. அவ்வாழ்ந்ததுயிலின்கண் என்தந்தையார் ஒருபடிக்கட்டின் உய ரத்திலிருந்து வழுக்கிக் கீழே விழக்கண்டேன். கண்டதும், அவரை விழாமற் பிடித்துக் கொள்வதற்காக என்படுக்கைக் காலண்டை பதைத்துக்குதித்தேன், அங்ஙனங்குதித்ததாற் பெரிய தோர் ஓசை உண்டாயிற்று. என்மனைவி உடனே விழித்துக் கொண்டு 'யாது குறும்புசெய்கிறீர்?' என்று வினவினள். யான் விளக்கேற்றி எனது கைக்கடிகாரத்தை நோக்கினேன், மணி இரண்டேகால் ஆயிற்று. யான் கனவிற் கண்டதை அவட்கு எடுத்து மொழிந்தேன். அவள் அதனை நகையாடி விடும்படி என்னைத்தூண்டினள்; ஆனால், அது கூடவில்லை. அதன்பின் அவ்விரவில் யான் தூங்கவேயில்லை. என்தந்தையார் கீழ்விழுந்து காயம் அடைந்திருக்கவேண்டுமென்னும் எண்ணம் அழுத்தமாக என்னுள்ளத்திற் பதிந்துவிட்டமையால், யான் திரும்பப் படுக்கை யண்டை செல்லாமல், எப்போது விடியும், விடியும் என்று பதைப்புடன் காத்திருந்தேன். பகலவன் கிழக்கே எழக்கண்ட தும், யான் பட்டினத்திற்குப்போய்க் கம்பிச்செய்தி விடுத்து, அவரது நலத்தைப்பற்றிக் கேட்டேன். அதற்கு யான் பெற்ற விடையில், என்தந்தையார் படிக்கட்டின் மேலிருந்து விழுந்து

கடுங்காயம் அடைந்த நிகழ்ச்சி, யான் கனவிற் கண்டவாறே அதேநேரத்தில் நேர்ந்தமை குறிக்கப்பட்டிருத்தல் கண்டு உளந் துடித்தேன். எனக்கு நெடுந்தொலைவிலிருந்த என்தந்தையார் கீழ்விழுந்தமை எனக்குத் தோன்றலாயது எங்ஙனமென்று எண்ணிப்பார்த்தும் யான் அதனை யறியக்கூடவில்லை" யென்று அக் கனவுகண்ட துரைமகன் வானநூலாசிரியர் ஒருவர்க்கு எழுதியிருக்கின்றார்.

இன்னும், ஒருகால் வேறொரு துரைமகன் தான் பார்த்து வந்த அலுவலை ஒருநொடி நேரத்தில் விட்டு விலகவேண்டுமென்று அறிக்கைவந்தது. அப்போது அவர்தம்மனைவியார் அவர் இருந்தஇடத்திற்கு அறுபதுகல் தொலைவிலுள்ள தொரு நாட்டுப் புறத்தில் தங்கியிருந்தார். அத்துரைமகனார் தாம் இங்கிலாந்திற்குப் போம் வழியில் பேரூது என்னும் ஊர்க்கும் போகவேண்டியவரானார். ஆதலால், அவர் தாம் போகும் அவ்விடத்திற்கு உடனே தம்பின்னே வந்துசேரும்படி தம் மனைவியார்க்கு ஒரு கடிதம் வரைந்து போக்கிவிட்டுத், தாம் அவ்வூர்க்குச் சென்றார்.

ஈதிங்ஙனமிருக்க, நாட்டுப்புறத்திலிருந்த அவர்தம் மனைவியார் தம் கணவர் தமக்குக் கடிதம் எழுதிய அதேநாள் இரவில் வழக்கம்போற் படுக்கைக்குச்சென்றார். சென்று ஆழ்ந்ததூக்கத்தில் இருக்கையில், எவரோ தம்மைப் பிடித்திழுக்கக் கனவு கண்டு விழித்தெழுந்து படுக்கைமேல் உட்கார்ந்தனர். அப்போது அவ்வம்மையாரது செவியினுள் "நீ ஏன் அங்கேபடுத்திருக்கின்றாய்? நின்கணவன் நின்னை வரவேண்டுகின்றான்; எழுந்து அவன் பாற் செல்!" என்னும் ஒலி குசுகுசு வென்று நுழைந்தது. ஆயினும், அந்த அம்மையார் மறுபடியும் படுத்து உறங்க முயன்றார்; ஆனால், திரும்பத்திரும்ப அதேஒலி மூன்று முறை தமதுகாதினுள் வந்தொலிக்கக் கேட்டு, அவர் பெரிதும் அச்சங்கொள்ள, அதனால் அவரது நெற்றியில் வியர்வை பெருந்துளிகளாகத் தோன்றலாயின. அப்போது அவர் அண்டையிற் படுத்திருந்த ஏவற்காரி துயில் கலைந்து "அம்மா! நீங்கள் நடந்துகொண்டும் பேசிக்கொண்டுமா இருக்கின்றீர்கள்?" எனவினவினாள். அதற்கு "இல்லை, வேறுயாரோ அப்படிச்செய்கிறார், நீயா?" என்று அவ்வம்மையார் எதிர் வினவினார். "இல்லையம்மா,

யான் படுக்கையைவிட்டு அசையவில்லை; ஆனால், நீங்கள் எவ ருடனோ பேசுகின்றீர்களே" என்று ஏவற்காரி மொழிந்தாள். அச்சொற்கேட்டபின், இதில் ஏதோ உண்மையிருக்கவேண்டு மென்னும் நம்பிக்கை வரப்பெற்றவராகி அந்த அம்மை படுக்கை யைவிட்டுக் கீழேகுதித்துத், தமது குதிரைக்குச் சேணம் இட்டுக் கொணரச்சொன்னார். அவ்வீட்டிலிருந்தவர் ஒவ்வொருவரும் அவ்வம்மைக்கு மூளை பிசகிப்போனதென்று கரைந்து, அவரை மறுபடியுந் தூங்க வைக்க முயன்றனர். ஆனால், அவ்வம்மை அதற்கு அடங்காராய்க் குதிரைமீது இவர்ந்து, பாறைகளின் மீதுஞ் சதுப்புநிலங்களின்ஊடும் அதனை விரைவாய் ஊர்ந்துவந்து வண்டிப்பேட்டை சேர்ந்தார். அப்போதுதான் ஒரு நல்ல குதிரைவண்டி புறப்படத் தொடங்கியது. கடவுளும் அவர்பக்க மிருந்தார். வியர்க்க விறுவிறுக்கச் சேறும் புழுதியும் படிந்த உடையுடன் அவ்வம்மை வருதலைக்கண்ட அவ்வண்டிக்காரன், அவர் கைக்குறிகாட்டியதைக்கண்டு வண்டியைநிறுத்தி அவ்வம் மையை அதனுள்ளே ஏற்றிக்கொண்டு அதனைக் கடுக ஓட்டிச் சென்றான். அதனால் அவ்வம்மையார் தம் கணவன் ஏறிச்செல்ல வேண்டிய கப்பல் பேருது நகரைவிட்டுப் புறப்படுதற்கு ஒருநாள் முன்னடியே அவர்பாற் போய்ச்சேர்ந்தனர். அங்ஙனஞ் சேர்ந்த மையினாலேதான், தங்கணவனுடைய ஏற்பாடுகளை, இங்கிலாந் துக்குப் புறப்படும் முன்னரே, கலந்துபேசி ஒழுங்குச்செய்யக் கூடியவரானார்.

பார்மின்கள்! இந்நிகழ்ச்சியிற்போந்த துரைமகனார் தமக்குத் திடீரென வந்த கட்டளையால் தாம் இருக்குமிடத்தைச் சடுதியில் விட்டு நீங்குமாறு நேர்ந்த கட்டாயத்தையுந், தம்மனைவியார் தம் முடன் இன்றி நெடுந்தொலைவில் அப்போது இருந்தமையால் அவரை எப்படி உடனழைத்துச் செல்வதென்பதையும் நினைந்து மனம்வருந்தித், தம்மனைவிக்குக் கடிதம் எழுதியக்கால், அந் நேரத்தில் ஒருமுகப்பட்டு நின்ற அவரது உணர்வானது தொலை விலிருந்த அவர்தம் மனைவியார்க்குக் கனவிலும் நனவிலுந் தோன்றி, அவ்வம்மையாரைத் தங் கணவன்பால் உடனே புறப் பட்டு வரும்படி செய்தது.

இனி, முன்னொருகால் அன்பினால் உருகி ஒன்றுபட்ட நேய உள்ளம் உடையரான நண்பர் இருவர், பின்னொருகால் நேர்ந்த பிழையால் ஒருவரை யொருவர் வெறுத்துப் பிரிந்துபோதலை ஆங்காங்குக் காண்கின்றோம். அங்ஙனம் அவர் பிரிந்துபோயினும், அவரிருவருள்ளமுந் தூயவாயிருப்பின், அவரது பழைய நேய உணர்ச்சி அவ்விருவர்க்குங் கனவின்கட் டோன்றி, அவரை மீண்டும் ஒருங்குகூட்டி அளவளாவச் செய்தலும் ஒரோவழி நிகழா நிற்கின்றது. இதனை மெய்ப்படுத்தும் ஓர் உண்மை வரலாற்றினை ஈண்டு எடுத்துக் காட்டுதும். "கிறித்துவருலகு" என்னும் வெளியீட்டுக்கு ஒருவர் எழுதியது வருமாறு:

"நாற்பது ஆண்டுகளாக எனக்கு நண்பராயிருக்கும் ஒருவர் அமெரிக்கா தேயத்தில் இருக்கின்றார். பதினைந்து ஆண்டுகளுக்கு முன் நேர்ந்த ஒரு பிசகால் எமக்குள் மனவேற்றுமை யுண்டாகக் கடிதப் போக்குவரவு அடியொடு நின்றுபோயது. அங்ஙனமிருக்க 1898-ஆம் ஆண்டு நவம்பர்த் திங்களில் ஒருநாளிரவு மிகவுந் தெளிவான ஒருகனாக் கண்டேன். எனக்கு ஐயாயிரமைல் தொலைவானதோர் இடத்திலிருந்த என் பழைய நேயரைப்பற்றி அப்போது யான் நினைவுகூர்தற்கு ஏதொரு காரணமும் இல்லாதிருந்தும், அவர் பழமைபோல் எனக்கெதிரே வந்துநின்று, ஏதோ முன்னுண்டான ஒருபிசகால் தமக்குள் நேர்ந்த பிரிவினைக்காகத் தாம் பெருந்துயர் கூர்வதாய்ப், 'போனது போக' இனிமேல் நாம் முன்போல் அன்பாயிருத்தலே செயற்பாலதென ஆற்றாமையொடு மொழியக்கேட்டு, அவரும் யானும் மீண்டும் ஒருமித்து அளவளாவுவதாக எனது கனவிற் கண்டேன். கண்டு விழித்துப் பார்க்க அஃதொரு வெறுங்கனவாதல் தெரிந்து ஏமாந்தேன்.

"ஆனால், இரண்டு கிழமைகள் கழித்து, அதே நண்பரிடமிருந்து எனக்கு வந்தகடிதம் பெரியதோர் இறும்பூதினை விளைவித்தது. அக்கடிதத்தில் அவர் 'யான் நும்மைப்பற்றி ஒருவியப்பான கனவுகண்டேன். பதினைந்து ஆண்டுகளுக்குமுன் நீர் என்னிடம் எவ்வளவு அன்புடன் அளவளாவினீரோ அவ்வளவு அன்புடன் அளவளாவிப், போனதுபோகவென்று அதிற் கூறக் கண்டேன். அதன்கருத்து இன்னதென அறிந்திலேனாயினும், நும்மைக் காணும் பொருட்டே இங்கிலாந்திற்குப் புறப்படுகின்றேன். யான்

கனவிற் கண்டபடியே நிறைவேறுமென நம்புகின்றேன்' என வரைந்திருந்தனர். அதன்படியே அவர் என்பால் வர, அவரும் யானும் எமது கனவைப்பற்றி ஒருவர்க்கொருவர் சொல்லிக் கொண்டோம். யாங்கள் குறித்துவைத்திருந்த குறிப்புகளை ஒத்திட்டுப் பார்க்கையில், அக்கனாக்கள் இரண்டும் ஒரேதன்மைய வாய்மட்டும் இன்றி ஒரே நேரத்தில் இருவர்க்குந் தோன்றினவை களாகவும் இருத்தல் அறிந்தேம்.'' என்பது.

இனித், தீராக் கொடுநோய் கொண்டு வருந்துவார் சிலர்க்கு அது தீர்க்கும் மருந்து கனவின்கண் அறிவிக்கப்படுதலும், ஆங்காங்கு நிகழாநிற்கின்றது. இங்ஙனம் நிகழும் அறிவிப்பு, நோய் கொண்டாரின் அறிவு கனவுடம்பின்கண் ஒரோவழி மாசு நீங்கி விளங்குதலால் அது தன்னினின்றே புலனாகின்றதோ, அன்றி ஆவி வடிவின்கண் உலவும் நல்லோரே இரக்கம் மிகுதியால் அந்நோய் கொண்டார் கனவிற்றோன்றி அது தீர்க்கும் மருந்தை அறிவித்துச் செல்கின்றனரோ, அன்றி நோயாளிக்கு உறவினராய் உள்ளார் அவர்படுந்துயரை நினைந்து அதனைத் தீர்த்தற்குரிய மருந்தினை ஆராயும் நல்லறிவே அந்நோயாளியின் கனவின்கட் டோன்றி அதனை யொழிக்கும் வழி காட்டுகின்றதோ, அம் மூன்றில் இது தான் உறுதியென்று தீர்மானித்தல் இயலாததா யிருக்கின்றது. என்றாலும் இத்தகையதோர் அறிவிப்பு நோயாளியின் கனவின் கட்டோன்றுதலும், அவ்வறிவிப்பின்படி செய்ய அவர்க்கு அந்நோய் நீங்குதலும் மறுக்க ஏலாத உண்மை நிகழ்ச்சிகளாய் ஆங்காங்குக் காணப்படுகின்றன. "உடல்நலத் தூதுவன்'' என்னும் வெளியீட்டின் ஆசிரியரும் புகழ்பெற்ற அமெரிக்க மருத்துவரு மான ஹால்புரூக் என்பவர் தமக்குவந்த கொடியதோர் இருமல் நோய் தீர்ந்த வரலாற்றினைப் பின்வருமாறு எழுதி அறிவித்திருக் கின்றார் :—

" 1870-ஆம் ஆண்டு இளவேனிற் காலத்தில் யான் மிகக் கொடியதோர் இருமல்நோயாற் பற்றப்பட்டேன். ஒவ்வொருகார் காலத்தும் இளவேனிற்காலத்தும் அந்நோய் என்னைத் தொடர்ந்து பற்றிப் பல்லாண்டுகள் துன்புறுத்திவந்தமையால், அதுநாட்பட்ட நோயாய் வேரூன்றி விடுமோவெனவும், அதுவே எனதுயிர்க்கு இறுதியாய் முடியுமோ வெனவும் பெரிதும் உளங்கலங்கி

னேன். அப்போதுபான் இளைஞனாய் இருந்தமையாலும், நீண்ட காலங் கைக்கொண்டு ஒழுகத்தக்கதொரு தொழிலை அப்பொழுது தான் யான் மேற்கொண்டமையாலும், எனது வருங்கால நிலையினைத் தெரிந்து மிகவுஞ் சோர்வடைந்தேன். இவ்வாறு சோர்வு கொண்ட நிலையில் ஒருகால் உறக்கங்கொண்டேன்; ஆனாலும், அஃது ஆழ்ந்த துயில் அன்று; அப்போது, பிற் சொல்லப்படும் நிகழ்ச்சியானது இன்னும் என்மனத்தைவிட்டு அகலாதபடியாய்த் தோன்றலாயிற்று. இருபஃது ஆண்டுகளுக்கு மேலாக இறந்துபட்டமையால், ஏறக்குறைய எனது நினைவைவிட்டு நீங்கிப்போன என் உடன்பிறந்தாள் எனது படுக்கை யண்டை வந்து நின்று, "நின் உடல்நலத்தைப்பற்றி நீ கவலைப்படாதே; யாம் அந்நோயை நினக்குத் தீர்க்கவந்திருக்கின்றேம்; இன்னும் நீ உலகத்திற் செய்ய வேண்டுவது மிகுதியாய் உள்ளது." எனக் கூறினள். அவ்வாறு கூறியபின் அவள் மறைந்துபோயினள். ஒரு மின்னற்பொறி (Electric battery) யிலிருந்து தோன்றிய மின்னாற்றல் எனது மூளையினூடுருவி நிறைந்தாலென எனக்கு ஓர் உணர்ச்சி தோன்றியது; ஆனாலும், அஃது எனக்குத் துன்பமாயில்லாமல் இன்பமாகவே காணப்பட்டது. அவ்வாறு திடுமெனத் தோன்றிய அம்மின்னாற்றல், மூளையிலிருந்து கீழ் இறங்கிப் பரவலாயிற்று; என்னுடைய நெஞ்சிலும் மூச்சுப்பையிலும் அது மிக்க வலிவுடன் நிரம்பிநிற்றலுணர்ந்தேன். பின்னர் அங்கிருந்து அது கைகால் முனைகள்வரையிற் பரவவும், அம்முனைகளில் அஃது இனிதாய்ச் சுடர்ந்து எரியவுங் கண்டேன். உடனே யான் அத்துயில் நீங்கி விழித்தேன்; விழித்ததும் யான் முழுநலம் பெற்றிருத்தல் அறிந்தேன். அதுமுதல் அந்நோய் எனக்குத் திரும்ப வந்ததேயில்லை. என் உடன்பிறந்தாளின் உருவம் அத்துணைத் தெளிவாக எனக்குத் தோன்றாவிட்டாலும், அவளது குரலொலி மட்டும் மிகவுந் தெளிவாய்க்கேட்டது. இதற்கு முன்னும் பின்னும் இத்தகையதொரு நிகழ்ச்சி எனக்குத் தோன்றியதே யில்லை." என்பது.

இனி, இத்தகைய நிகழ்ச்சிகள் எமது வாழ்நாளிற் சிலமுறை எம்பால் நேர்ந்தனவேனும், அவற்றுள் இரண்டு இன்னும் எமது

உளத்தை விட்டகலாமல் மிகவுந் தெளிவாகப் பதிந்திருத்தலால், அவையிற்றில் ஒன்றை இங்கே எடுத்துக்காட்டுகின்றேம்.

யாம் எழுதும் நூல் ஒவ்வொன்றும் பன்முறையே பலமுறையும் ஆய்ந்தாய்ந்து எழுதப்படுவது. யாம் எழுதுவன எமதுளத்திற்கு இனிமை தரும் வகையில், எமதறிவுக்குப் பொருத்தமாகக் காணப்படும் வகையில் அவற்றைப் பன்முறையும் நினைந்துநினைந்து விரையாமல் மெல்லென எழுதுதலே எமக்கு வேரூன்றிய இயற்கையாய்விட்டது. அதனால், யாம் எழுதும் நூல்களை யாமே எமது செலவிற் பதிப்பிட்டு வெளியிடுவதன்றிப், பிறர் அவ்வாறு செய்தற்கு அவற்றைக் கொடுப்பதில்லை. என்றாலும், எம்மை இருகால் கொழும்புமா நகர்க்கு வருவித்து எமது தமிழ்த் தொண்டிற்கு உதவிபல ஆற்றிய அன்பர் சிலருள் ஒருவரின் அக்கால பணநிலையினை விபர்ந்து, அவர்க்குக் கைம்மாறொன்று செய்ய விழைந்து, யாம் எழுதிய திருவாசகவிரிவுரையினை அவர் வெளியிடக் கொடுத்தேம். அவர் அதற்காக எமக்குப் பொருளுதவியுஞ் செய்துவந்தாரெனினும், யாம் திருவாசகச் செய்யுட்களை ஆழ்ந்தாராய்ந் தெழுதிக்கொடுத்து வருகையில், உரையினை விரைந் தெழுதித் தருமாறு இடையிடையே எம்மை அவர் வன்சொற்களால் நெருக்கிவந்தனர். இரவில் ஒன்பதுமணிக்குமேற் கண்விழித்திருந்து ஏதும் எழுதுதல் செய்யாத யாம், அவர்தம் வன்சொற்களைப் பொறுக்கஏலாமல், தொடர்பாகச் சிலநாட் பதினொருமணி வரையிற் கண் விழித்திருந்து அதனை எழுதிவரலாயினேம். அவ்வாறு செய்துவரவே, எமது மூளையிற் சூடேறி மயக்கம் மிகுந்தது; உண்ட சிறிதுணவுஞ் செரியாமற் கக்கலாயிற்று; உடம்பெங்குங் காய்ச்சலும் உண்டாயிற்று; இருப்பில் இருந்தால் தாங்க முடியாத மண்டைக் கிறுகிறுப்பு வந்தது; அதனாற் படுக்கையிலேயே கிடக்கலாயினேம்; இங்ஙனந் துன்புற்றுக்கொண்டுவந்த சில நாட்களிலெல்லாம் எமது கீழ்வயிற்றின் வலப்பக்கத்திலுள்ளே ஒரு குடகு நாரத்தம்பழ அளவினதான ஒரு கழலைக்கட்டி யுண்டாயிற்று. அக்கட்டியுண்டானபின், எமதுடம்பில் விடாக்காய்ச்சல் வீசியது; படுக்கையிற் பிறருதவியின்றி அப்புறம் இப்புறம் புரள்வதும் எழுந்திருப்பதும் இயலாவாயின. ரவர உடம்பும் மெலிந்தது. வந்தநோய் மிகுந்து வருதலன்றிச் சிறிதுந்தணிந்திலா

மையின், எமக்கு அந்நோய் தீர்க்க அன்பினால் வந்துதவிய வல்ல மருத்துவர்கள் உளங்கலங்கினர்; எமக்கும் உயிர்வாழ்க்கையில் நம்பிக்கையற்றது என்றாலும், எமதுளத்திற் கலக்கம்மட்டும் உண்டாகவில்லை. அந்நோய் வந்த காரணத்தையோ இப்போது அதனை அறிதல் இயலவில்லை. இத்தகைய நிலைமையில், எமக்கு இந்நில உலக வாழ்வு இன்று ஒழியுமோ! நாளையொழியுமோ! என்று எதிர்பார்த்திருக்குங் காலத்தில், ஒரு நாள் இரவு விடிவதற்கு இரண்டுமணி நேரத்திற்குமுன்னே எமக்கு ஒரு தோற்றம் உண்டாயிற்று. அது கனவு நிலையோ, நனவு நிலையோ இன்னதென்று துணிந்து சொல்லக் கூடவில்லை. எம்மைச்சூழ ஒரு பேரிருள் தோன்றியது. அவ்விருளில் எவரோ சிலர் உலவும் அரவந்தென்பட்டது. அவ்விருளையும் அதன்கண் உலவுவாரது அரவத்தையுங் கண்டுகேட்க எமதுள்ளம் பெரிது நடுங்கியது. அந்நடுக்கம் உண்டான சிறிது நேரத்திலெல்லாம், அப் பேரிருளின்கண் எம்மைச்சூழப் பளபளப்பான ஓர் ஒளி தோன்றியது. உடனே, பார்ப்பதற்கு இனிய முனிவரையொத்த மிக வெண்மையான ஓர் ஆங்கிலத் துரைமகனாரது திருவுருவம் எமதருகே கையில் ஒரு கண்ணாடி விளக்கைப் பிடித்துக்கொண்டு வந்தது. அத்துரைமகனாரது திருவுருவத்தைக் கண்டதும் எமதுளத்தே யிருந்த நடுக்கம் முற்றும் ஒழிந்துபோக, யாம் முன்னறியாத ஒரு மகிழ்ச்சியும் இன்ப உணர்வும் வரப்பெற்றேம். அவரது உருவத்தினுயரஞ் சிறிது குள்ளமாயிருந்தது; அவரது யாக்கை திண்ணியது; தலைமேற் குறுகிய மயிரும் மோவாயில் நீண்ட தாடி மயிரும் நரைத்து வெண்மையாகத் தோன்றின; சிறிதேறக்குறைய எழுபத்தைந்து அல்லது எண்பது ஆண்டிற்கு மேற்பட்டவராகக் காணப்பட்டனர்; மிக வெண்மையான நிறமுடையராய் ஆங்கில மக்களைப் போலவே மேலுங் கீழும் வெள்ளிய சட்டை யணிந்திருந்தனர்; இருந்தவாற்றால், **திருவாசகத்தை** ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்த **போப்புத்துரை** யவர்களின் வடிவத்தையே அவர் ஒத்திருந்தனர். இங்ஙனந் தோன்றிய அத் துரைமகனார் தமது கையிற் பிடித்திருந்த கண்ணாடி விளக்குடன் எம்மைச் சுற்றிச்சுற்றி நடந்து, எமக்குச் சிறிது தொலைவிற் சூழத்தோன்றிய அப் பேரிருளில் இயங்கின சிலரைக் கடிந்து பேசினார்; "இவ

ரால் இவ்வுலகிற்கு எவ்வளவோ நன்மை விளையவேண்டி யிருக்கின்றது. ஆதலால், நீங்கள் இவரை அணுகாமல் ஓடிப்போங்கள்!'' என்று தமிழிற்பேசி அவர்களைத் துரத்தினர். அவ்வளவில் யாம் திடுமென விழித்துக் கொண்டேம். விழித்த சிறிது நேரத்திலெல்லாம் பொழுதுவிடிந்தது. எமதுடம்பிற் காய்ச்சலும் இல்லை; அடிவயிற்றின் வலதுபுறத் திருந்த கழலைக் கட்டியையுங் காணேம். அன்று எம்மை வந்து கண்ட மருத்துவரும் பிறரு மெல்லாம் அத்துணைவிரைவில் அக்கொடுநோய் நீங்கியது கண்டு மிக்கதோர் இறும்பூதெய்தினர்.

அவ்விரவில் எம்பால் அங்ஙனம் வந்து நோய்தீர்த்த அப் புனித உருவம், நமது அருமைத் திருவாசகத் தமிழ் மாமறையில் அளவிறந்த அன்புவைத்திருந்த போப்புத்துரை யவர்களின் ஆவி வடிவாயிருக்கலாமோ, அல்லது மேலுலகத்தில் வைகும் அத் துரைமகனாரின் நல்லெண்ணமே அவரதுருவத்தினைத் தோற்றுவித்து எமக்கு வந்த அப்பேரிடரை நீக்கியதோ இன்னதுதான் என்றுரைத்தல் இயலாது. யாம் அப்போது திருவாசக விரிவுரை யெழுதி வந்தமையால், அதற்கு இடையூறு நேராலாகாதென்று நினைந்தே, திருவாசகத்தை யெண்ணி யெண்ணி யுருகிய போப்புத்துரையவர்களே அங்ஙனம் வந்து எமக்கு நோய்தீர்த்தாராதல் வேண்டு மென்பதே எமது முடிபு. வந்த அவ்வாங்கிலத் துரை மகனார் தமக்குரிய ஆங்கில மொழியிற் பேசாது, செந்தமிழிற் பேசி, எம்மைச்சூழ்ந்த இருளில் உலாய தீய ஆவிகளைத் துரத்தியதும் யாங்கொண்ட முடிபினையே வலுப்படுத்துகின்றது. இங்ஙனமே பின்னரொருகாலும் யாங் கடுங்காய்ச்சல் நோயால் துன்புற்றவழிப் பருத்துயர்ந்த கருமேனியும் மழித்த தலையும் அருட் பார்வையும் உடைய ஒரு துறவியின் உருவம் எமது கனவின் கட்டோன்றி எமக்கு அந்நோய் தீர்த்தருளியது.

இத்தகைய கனா நிகழ்ச்சிகள் எமது வாழ்நாளில் மிக அரிய வாய்ச் சில முறைகளே தோன்றின. ஏனைக் கனா நிகழ்ச்சிகள் பெரும்பாலும் எமது நினைவுக்கு வருவதில்லை. மேலெடுத்துக் காட்டியவைபோன்ற சிற்சிலவே இப்போதும் எம் மனக்கண் ணெதிரே தோன்று நிற்கின்றன.

இன்னும், பிராலின் ஆகஸ்டிமூலர் எனப் பெயரிய ஒரு மாதரார் தமது நினைவின் ஒருமையால் வேறொரு மாதர்க்குக் கனவின்கட் சென்று நோய்தீர்த்த வரலாற்றினையும் இங்கே எடுத்துக்காட்டுவாம். இம்மாதரார் இருந்தாற் போலிருந்து திடுமென அறிதுயிலிற் செல்லும் இயற்கை வாய்ந்தவர். இவர் அங்ஙனம் அறிதுயிலிற் சென்றிருக்குங் கால் தம்முடம்பிலுள்ள நோய்களையும் பிறருடம்பிலுள்ள நோய்களையுந் தெளிவாய் எடுத்துக்கூறிய தோடு அந்நோய் தீர்க்கும் எளிய இயற்கை முறைகளையும் நன்கு விளக்கிச் சொல்வர். அவை மட்டுமே யன்றிப், பிறருள்ளத்தில் உள்ள எண்ணங்களையும் அவர்தம் நடக்கைகளையுங்கூட வெளிப் படச் சொல்லுவர். தொலைவில் வியன்னு நகரத்தி லுள்ள தம் உடன்பிறந்தானுக்குத் தம துருவத்தைத் தாம் தோற்றுவித்தல் கூடுமென்றும் உரைப்பர். தம்முடைய கண்களை இறுகக் கட்டி விட்டாலும் அவர் நாடகசாலைச் சீட்டுகளையும் இசைநூலிலுள்ள பாட்டுகளையுங் கண்ணுற் பார்த்துப் படிப்பதுபோற் படித்துச் சொல்வர். இவர்க்கு நேயரான ஒரு மருத்துவ ஆசிரியர் ஒருகால் இம்மாதரை நோக்கித், தமது குடும்பத்திற் சில நாட்களுக்குமுன் நிகழ்ந்தது யாதென்று வினவ உடனே அவ்வம்மையார் "பதினைந்து கல் தொலைவிலுள்ள ஒரு பட்டினத்தில் உங்கள் மாமனார் இறந்துபட்டார்" என நுவன்றார். அஃதுண்மையாகவே யிருந்தது.

இத்தகைய ஆகஸ்டு மாதரார்க்கு நண்பரான மற்றொரு மங்கையார் தாம் அப்போது பல்வலியாற் பெரிதும் வருந்திக்கொண்டிருத்தலால், அடுத்த நாள் வழக்கம்போல் அவரை வந்து பார்த்தல் இயலாதெனக் கூறினார். "அப்படியாயின் யான் இன்றிரவு நுங்களைவந்து காண்பேன்" எனப் புகன்றார். புகன்றபடியே, தம் நண்பரான மங்கையார் பல்வலியால் துன்புற்றுப் படுத்திருக்கும் அவ்வறைக்குள் அம்மாதரின் உருவம் இராப்பொழுதிற்குரிய உடையணிந்தவண்ணமாய்த் தோன்றி, அம்மங்கையாருடன் பக்கத்திற் படுத்துக்கிடந்தது. காலையிற் கண்விழித்த அம்மங்கையார் தமக்கிருந்த பல்வலி முற்றுமே நீங்கிப்போகக்கண்டு பெரிதும் வியப்படைந்தார். ஆகஸ்டு அம்மையார் தமது இல்லத்தின்கண் தமது படுக்கையைவிட்டு அகலாதிருந்தும், அவர் எங்

வாங் காமது இல்லத்திற் புகுந்து தம்முடன் படுத்திருந்தாள்? என்பதை நினைந்து அம்மங்கையார் அடைந்த வியப்பினுக்கு ஓர் அளவேயில்லை.

இனி, நனவுணர்வினால் எவ்வாற்றானும் அறிந்துகொள்ளல் இயலாத கல்வெட்டுப் பொருள்கள் சில கனவின்கண் இனிது விளங்கித் தோன்றிய வரலாறுகளும் பல; அவற்றுட் சிலவற்றை இங்கெடுத்துக் காட்டுதும்:—

பாபிலோனிய தேயத்தில் நிப்பூர் என்னும் நகரத்தின்கட் பல்லாயிர ஆண்டுகட்கு முன் அழிந்துபட்ட அரண்மனைகளிலே பண்டைநாள் அரசர்களாற் செதுக்கி வைக்கப்பட்ட கல்வெட்டுகளைக் கண்டுபிடித்து, அவற்றிற் சொல்லப்பட்ட குறிப்புகளைக் கொண்டு, அந்ஞான்றை அரசர்கள் அவர்கீழ் உயிர்வாழ்ந்த மக்களுடைய நாகரிக வரலாறுகளையெல்லாம் ஆராய்ந்தெழுதுதற் பொருட்டு, அந்நகர்க்குச் சென்ற ஜெர்மன் ஆசிரியரான ஹில்ப்ரெச் (Professor Hilprecht) என்பார் ஆண்டெடுத்த இரண்டு சிறு மோதிரத் துண்டுகளிற் செதுக்கப்பட்டிருந்த சொற்றொடர்களைக் கண்டறிதற்கு எவ்வளவோ முயன்றும், அம்முயற்சி அவர்க்குச் சிறிதும் பயன் தந்திலது. ஏனென்றால், கண்டெடுத்த அச் சிறுதுண்டுகள் இரண்டும் ஒரே மோதிரத்தின் துண்டுகளாகக் காணப்படவில்லை. ஆகையால், அவற்றை எவ்வளவுதான் இணைத்துப் பார்த்தாலும், அவற்றின்கட் செதுக்கப்பட்ட சொற்கள் இணைந்து ஒரு பொருள் தந்தில. நிப்பூரிலிருந்த பகலவன் கோயில் அழிந்து கிடக்கும் இடத்தை அகழ்ந்து தேடியதில், அவ்விரண்டு சிறு மோதிரத் துண்டுகளையொத்தவை பின்னும் பன்னிரண்டு கிடைத்தன. அவற்றின் மேலெல்லாஞ் செதுக்கப்பட்ட எழுத்துக்கள் ஆப்புவடிவம் வாய்ந்திருந்தன. அவை செதுக்கப்பட்ட காலம், இற்றைக்கு 3000 ஆண்டுகளுக்கு முன்னே தொடங்கி 3600-ஆண்டுகள் வரையிலாகும். இத்துண்டுகளையெல்லாம் பன்னூறு பன்முறையும் அவர் இணைத்து இணைத்துப் பார்த்தும், அவற்றின் பொருளைக் கண்டறிதற்கு எவ்வளவோ பாடுபட்டும், அது சிறிதுங் கைகூடவில்லை. பின்னர் ஒருநாள் நள்ளிரவு மட்டும் அவர் இவ்வுழைப்பிற் கருத்தை ஓயாமற் செலுத்திப்பார்த்தும் பயன் ஏதும் உண்டாகாமையால் மிகவும்

அயர்வடைந்தவராய்ப் படுக்கையிற்சென்று ஆழ்ந்து துயில்கொள்ள லானார். அங்ஙனம் அவர் ஆழ்ந்து துயில்கையில், அந்த நிப்பூர்ப் பகலவன் கோட்டத்திற் பண்டைக்காலத்திற் குருக்களா யிருந்த ஒருவரின் உருவம் அவரது அகக்கண்ணெதிரே தோன்றியது. அவ்வுருவம் நீண்டு ஒல்லியாய், நாற்பதாண்டு அகவையினதாய்ப், பொதுவான உடையணிந்திருந்தது. இவ்வாறு தோன்றிய அவ் வுருவம், அக்கோயிலின் தென்கிழக்கில் உள்ளதாகிய களஞ்சிய அறைக்கு அவ்வாசிரியரை அழைத்துச் செல்வதாகக் காணப் பட்டது. அங்கே சென்றதும், தாழ்ந்த மச்சுடையதாய்ச் சாள ரம் ஏதும் இல்லாததாய்ச் சிறியதாய் அதனுள்ளிருந்த மற்றோ ரறைக்குள் அவ்வாசிரியரை அது கூட்டிச்சென்றது ; அச் சிற் றறைக்குள் ஒரு பெரிய மரப்பெட்டி யிருந்தது ; நிலத்தின்மேல் ஒரு வகை மணிக்கல் (agate) லின் துண்டுகளும் வைடூரியங்களுஞ் இறைந்து கிடந்தன. அவ்வறைக்குட் சென்றதும் அவ்வுருவம் அவ்வாசிரியரை நோக்கி, “22, 26-ஆம் பக்கங்களில் நீர் தனித் தனியே வெளிப்படுத்தி யிருக்கின்ற இரண்டு துண்டுகளும் விர லில் அணியும் மோதிரங்கள் அல்ல, அவற்றின் வரலாறு இது :- கி. மு. 1300-இல் இருந்த அரசன் குறிகழுவென்பான், ஒருகாற் பகலவன் கோயிலுக்குத் தான் சேர்ப்பித்த ஏனை மணிக்கற்கள் வைடூரியங்களுடன், எழுத்துவெட்டிய ஒரு மணிக் கற்குழா யினையும் நேர்த்திக்கடனாகச் செலுத்தியிருந்தான். அதன்பிற் சடுதியிலே, நினிப்பு என்னும் கடவுளின் திருவுருவத்திற்காக மணிக்கல்லிற் சமைத்த ஒரு சோடி காதணிகள் செய்யும்படி அரசனிடமிருந்து குருக்களாகிய எங்களுக்கு ஒரு கட்டளை வந் தது. அந்நேரத்தில் எங்கள் கையில் மணிக்கல் ஏதும் இல்லா மையால் யாங்கள் பெருந்திகில் கொண்டோம். அரசனிட்ட கட்டளைப்படி செய்தற்கு, அவன் செலுத்திவைத்த அம்மணிக் கற்குழாயை மூன்று கூறாக அறுத்து, மூன்று வளையங்கள் செய் வதைத் தவிர எங்களுக்கு வேறு வழியில்லை. அக்குழாயின்மேற் செதுக்கப்பட்டிருந்த எழுத்துத்தொடர் அதனால் மூன்று கூறாக அறுந்து ஒவ்வொரு கூறும் ஒவ்வொரு வளையத்தின்கண் இருப்ப தாயிற்று. முதலிரண்டு வளையங்களும் அக்கடவுளின் திருவுரு வத்திற்குக் காதணிகளாயின ; நமக்கு அத்தனை வருத்தத்தை

விளைவித்த அத்துண்டுகளிரண்டும் அக்காதணிகளின் பகுதிகளாகும். அவ்விரண்டையும் ஒன்று சேர்த்துப் பார்ப்பீரானால் என் சொல்லினுறுதி புலனாகும். ஆனால், மூன்றாம் வளையத்தை நீர் இதுகாறும் அகழ்ந்து பார்த்துங் கண்டெடுக்கவில்லை; அஃது ஒருகாலும் நமக்கு அகப்படாது.'' என்று கூறிய அளவில் மறைந்துபோயது. உடனே அவ்வாசிரியர் விழித்தெழுந்து தாங் கண்ட அக்கனவினைத் தம் மனைவியார்க்கு எடுத்துரைத்தார். அடுத்த நாள் ஞாயிற்றுக்கிழமை காலையில் அவ்விரண்டு துண்டுகளையுந், தமக்குக் கனவிற்றோன்றிய குருக்கள் உருவம் மொழிந்த வண்ணமே ஒன்றுசேர்த்துப் பார்க்க, அவை பெரிதும் வியக்கத் தக்கவகையாய் ஒருங்கு பொருந்திப் "பகலவன் புதல்வரான நினிப்புக்கடவுளாகிய தன்பெருமானுக்குப், பகலவனின் பெருங் குருக்களான குறிகழுவென்பான் காணிக்கையாக அளித்தது இது'' வெனப் பொருள் பயந்தது.

பார்மின்கள்! இற்றைக்கு ௩௨௦௦-ஆண்டுகளுக்கு முன் அழிந்துபட்ட நிப்பூர்ப் பகலவன் கோட்டத்திலிருந்து அகழ்ந் தெடுத்த வளையத் துண்டுகளிற் செதுக்கப்பட்ட சொற்றொடர், நனவின்கண் எவ்வளவோ ஆராய்ந்து பார்த்தும் ஒரு சிறிதும் புலப்படாதுபோக, மற்று அது கனவின்கட்டோன்றி அறிவித்த குருக்களின் வாய்மொழியால் நன்கு புலனாயிற்று. மிக அரிய இவ்வுண்மை நிகழ்ச்சியினை நுணுகி ஆராய்ந்த ஐரோப்பிய ஆசிரியர்கள், அத்துண்டுகளை அகழ்ந்தெடுத்த ஹில்பிரச் சென்பார் நாளுநும் நனவின்கண் ஆராய்ந்துகொண்டு இடர்ப்பட்டவாற்றாலும், அக்கோயிற் சிற்றறையின் வரலாற்றினை மற்றோராசிரியர்பாற் கேட்டிருந்து அதனை மறந்துபோயினும் அவரது அவ்வாராய்ச்சி யறிவு கனவுடன்பின்கட் டெளிவு மிக வுடையதாய் அதனை நினைவுகூர்ந்து இயங்கினமையாலும், அவரது நுண்ணறிவே கனவின்கண் அச்சொற்றொடரை இணைக்கும் வழிகாட்டி, அதற்கு அக்கோயிற் குருவினுருவத்தையுந் தோற்றுவித்ததெனக் கூறுநிற்கின்றனர். அவர் கூறும் அவ்விளக்கம் எவ்வளவில் ஏற்றுக்கொளற்பாலதென்பது அறிஞர்களே முடிவுகட்டற்பாலார். மூவாயிரத்து இருநூறு ஆண்டுகளுக்கு முன் அப்பகலவன் கோட்டத்திலிருந்த ஒரு குருக்களின் உருவத்தையும், அவ்வுரு

வம் எடுத்துரைத்த உண்மைகளையும் எல்லாம், நனவின்கண் இடர்ப்பட்ட ஹில்பிரச் ஆசிரியரது நுண்ணுணர்வே கனவின் கட் கற்பித்துவிட்டன என்னும் உரை எமதுளத்திற்குப்பொருத்த முடையதாகக் காணப்படவில்லை. எமதறிவுக்குப்பட்டமட்டிற், பண்டிருந்த அக்குருக்களின் உருவமும் அது மொழிந்த உண் மைகளும் அவ்வாசிரியரது நினைவே கற்பித்தன ஆகா. உயர்ந் தோர் செய்யும் அரிய அறிவுமுயற்சிகள் பயன்படாவாய்ப்போக, அவர் பாடும் பாட்டினைத், தொலைவில் நுண்ணுடம்பிலிருந்து அறியும் ஆன்றோரின் ஆவியோ, அல்லது அவரது நினைவோ, அங்ஙனம் இடர்ப்பட்டு வருந்தும் அறிஞர்க்குக் கனவின்கட் டோன்றி உண்மையை அறிவித்து அவர் தம் இடர்ப்பாட்டினை நீக்கிச் செல்லாநிற்கின்ற தென்பதே எமக்குப் பொருத்தமுடைய தாகத் தோன்றுகின்றது. அது நிற்க.

இன்னுஞ், சமயப்பொருள் விரிவுரை செய்வதில் மிகச் சிறந்தவரான சமயகுரு ஒருவர் (Spurgeon) ஒருகால், ஒரு சிறப்பு நாளிற் செய்யவேண்டிய விரிவுரையொன்றனை எழுது வதற்காகத் தமது கருத்தினை ஒருமுகப்படுத்தி அமர்ந்து, அதனைச் செய்யப்புகுந்தார். ஆனால், அன்றைக்கு அவரால் அஃது அழ கிதாக எழுதிமுடிக்கப்படுதற்கு இடந்தராமற் பேரிடர் பயப்ப தாயிற்று. எவ்வளவோ முயன்றும், அஃது ஓர் உருப்படாமை யால் மனத்தளர்ச்சி யுடையவராய் அது செய்வதை விட்டெழுந் தார். என்றாலும், அவ்விரிவுரை யடுத்தநாளிற் செய்யப்பட வேண்டுவதாதலால், அது பற்றி அவர் பெரிதும் மனங்கவன்று அயர்ச்சியாற் படுக்கையிற்கிடந்து உறங்கினார். அங்ஙனம் உறங்கு கையில் அவர் நள்ளிரவிற் றிடுமென எழுந்து நின்று அவ்விரி வுரையினை மிக்க கிளர்ச்சியுடனும் உருக்கத்துடனும் ஒரு தொடர்பாக ஒழுங்காகப் பேசுவாரானார். அவர் அங்ஙனம் விரி வுரை நிகழ்த்தும் அரவங் கேட்டுத் துயிலொழிந்த அவர்தம் மனைவியார் அதனை அருகிருந்து கேட்டுப் பெருவியப்படைந்தார். அவ்வாறு அவர் விரிவுரை நிகழ்த்தியபின் திரும்பவும் படுக்கை யில் அமர்ந்து உறங்கிவிட்டார். மறுநாட் காலையில், அவர்தம் மனைவியார் அவர்க்கு அந்நள்ளிரவு நிகழ்ச்சியினைத் தெரிவித்த

பிறருக்குதான், அவர் அவ்விரிவுரை தமது கனவின்கண் ஓர் உரு வாகி ஒழுங்குபட்டதை நினைவுகூர்ந்தார்.

மேற்போந்த உண்மை நிகழ்ச்சிகளாகிய மெய்ச்சான்றுகள் கொண்டு, கல்வியாராய்ச்சியிற் கருத்தூன்றி நிற்பார்க்கு அவர் தம் ஆராய்ச்சித் துறையில் நேரும் இடர்ப்பாடுகளோ, நுண்ணுடம் பிற் சென்ற அவரது நுண்ணுணர்வோ, அன்றி மேலுலகங்களில் உறைவாரான கலைவல்லாரின் ஆவிகளோ, அன்றி அவருடைய நினைவுகளோ அவர்தங் கனவிற்றோன்றி நீக்கி, அவர் தமக்கு மெய்யறிவுச்சுடர் கொளுவும் உண்மையினைத் தெற்றெனத் தெரிந்துகொள்க.

இனிப், பின் நிகழப்போகும் இடர்கள் கனவின்கண் முன் அறிவிக்கப்படுதலும் ஆங்காங்கு நடைபெறா நிற்கின்றது. இதற்கு மெய்யாக நிகழ்ந்த சிலவற்றை இங்கெடுத்துக் காட்டுதும் :—

1890-ஆம் ஆண்டு ஜூலைத்திங்கள் 12-ஆம் நாள், ஒருதுரை மகனார் (William Tudor) தமக்கு வேண்டிய நிலங்களை வாங்கு தற்கென்று, தாம் இருந்த ஊரைவிட்டு வெளியூர் ஒன்றிற் சென் றிருந்தவர், அன்றிரவு படுக்கைக்குச் சென்றார். சென்றா நன்றாக அயர்ந்துறங்கினவர், நள்ளிரவில் தம்மனைவியார் தமது பெயரைச் சொல்லி அழைக்கக்கேட்டு விழித்தெழுந்து படுக்கைமேல் உட் கார்ந்தார். உட்கார்ந்து தாம் ஓர் ஊரிலுந் தம்மனைவியார் மற்றோர் ஊரிலும் இருத்தலை நினைவுகூர்ந்து, திரும்பவும் விழுந்து படுத்துக் கொண்டார். என்றாலும், மறுநாட் காலையில் எழுந்தது முதல், அவர் முன்னாள் இரவில் தம்மனைவியார் தம்மைப் பெயர்சொல்லி அழைத்த ஒலியினை நினைந்து நினைந்து பெரிதும் மனங்கலங்கு வாரானார். நாடோறுந் தம்மனைவியாரிடமிருந்து கடிதம் வரும் வழக்கம்போற் சிலநாட்களாகக் கடிதம் வராமையினையும் நினைக்க வே அவர்க்கு அக்கலக்கம் பின்னும் மிகுவதாயிற்று. ஆகவே, அவர் தம்மனைவியார்க்கு உடனே ஒரு கம்பிச்செய்தி விடுத்தார். அதற்கு யாதொரு விடையும் வராமையால், மறுபடியும் ஒரு கம்பிச்செய்தி விடுத்தார். அதற்கும் விடை வந்திலாமையால், தம் மனைவிக்குத்தான் உடம்பு நலமில்லையோ, அல்லது தம் பிள்ளைகளுள் எவரேனுந்தாம் நோய்ப்பட்டனரோ, அல்லது தம் நெருங்கிய உறவினரெவர்க்கேனுந்தாந் தீங்கு நேர்ந்ததோ, அல்

லது அவரில் எவரேனுந்தாம் இறந்து பட்டனரோ என்று பல வாற்றானெல்லாம் எண்ணியெண்ணி அவர் துன்புறலானார். பிறகு இரண்டொரு நாளில் அவர்தம் மனைவியாரிடமிருந்து ஒரு கடிதம் வந்தது. வந்த அக்கடிதம், அத்துரைமகனாரின் மருமகன் சூலை, 11-ஆம் நாள் நள்ளிரவில் ஒரு மின்வண்டியின் எதிரே விழுந்து படுகாயம் அடைந்தனனென்றும், ஒற்றைக்கால் போய் விட்டதேனும் அவன் உயிர்பிழைத்துக்கொண்டா னென்றும் அறிவிப்ப தாயிற்று. அவர்தம் மனைவியார் அத் துயரநிகழ்ச்சி யைப் பின்னாட் பிற்பகல் அறிந்து, அன்றிரவெல்லாம் பெருந் துயர்கூர்ந்து தம் கணவரையும் நினைந்திருந்தாராதலால், அவரது அந்நினைவே தொலைவில் வேறோர் ஊரிலிருந்த அவர்தங் கண வரை அதே நாள் இரவில் அழைப்பதாயிற்று என்க.

இன்னுங், கொலம்பா என்னும் முனிவர் ஒருநாளிரவு தம் திருக்கூட்டத்துடன் துயில்கொண்டிருப்புழிச், சடுதியில் துயில் ஒழிந்து தம் திருக்கூட்டத்தவரை யெழுப்பித், துறையிற் கட்டி யிருக்கும் படகையவிழ்த்துத் தாம் இருக்கும் இடத்திற்கு அருகா மையில் அதனைக் கொணர்ந்து நிறுத்துகவென அவர்க்கு மொழிந் தார். ஏனென்றால், அவர்கள் அப்படகை முன்னே நிறுத்தி யிருந்த கரைப்பக்கத்திலுள்ள சிற்றூர் நெருப்புக்கு இரையாகப் போதலை அவர் எங்ஙனமாகவோ முன்னரே தெரிந்துகொண் டார். அவர் கட்டளையிட்ட வண்ணமே அப்படகு அவர்கட்கு அண்மையிற்கொணர்ந்து நிறுத்தப்பட்ட சிறிது நேரத்திலெல் லாம், அவர் கூறிய அச்சிற்றூர் நெருப்புப்பற்றி யெரிதலை அவர் கள் எல்லாருங் கண்டு வியப்புற்றனர்.

நனவிற்றோன்றும் முன்னறிவிப்புகள்.

இன்னும், இவ்விந்திய நாட்டின் அரசியற்படைக்குத் தலைவ ராயிருந்த ராபர்ட்ஸ் என்பார் ஒருகாற் காபூல்நகரை விட்டுக் கைபர் கணவாய்வரையில் மிகுவிரைவாய்க் குதிரையூர்ந்து வரு கையில், திடுமென அவருள்ளத்தில் ஓர் உணர்வுதோன்றிப் பின் வரும் பேரிடரை அறிவித்து, அவர் அதற்குமேற் செல்லாமல் அவரைத் தடைசெய்தது. அவர் அதனால் அங்ஙனந் தடைப் பட்டு நின்ற சிறிது நேரத்திலெல்லாந், தமக்குக்கீழ்த் தலைவரா யுள்ளார் இருவர் அவர்பாற் கடுகப்போந்து, காந்தாரத்திலுள்ள

தம்மவர் படையானது பகைவர் தலைவனால் முறியடிக்கப்பட்டு முற்றுகை செய்யப்பட்டிருக்கும் மிக வியப்பான செய்தியைத் தெரிவித்தார். அது கேட்டதும், அவர் காந்தாரத்திற்குத் திரும்பிச்சென்று, தமது படைக்கு வந்த அப்பேரிடரை நீக்கிப் பெருஞ் சிறப்புப் பெற்றார்.

இங்ஙனமே, போர் துவங்கும்போதும் போர்மேற் செல்லும் போது மெல்லாம் ராபர்ட்ஸ் படைத்தலைவர்க்கு இத்தகைய முன்னறிவிப்புகள் அடுத்தடுத்து வருதலுண்டு. அவ்வறிவிப்பு களின்படி தாம் மேற்கொண்ட போர்வினைகளை நடாத்தியே அவர் வெற்றி பெற்று வந்தார். 1914-ஆம் ஆண்டு சூலைத் திங்களில் ஜர்மன் அரசுக்கும் ஆங்கில அரசுக்கும் போர் மூண்ட போது, இப்படைத்தலைவர் கூறிய அறிவுரைகளைக் கேளாமையினாலேயே, ஆங்கிலர் பெருந் துன்புழந்தனர். இவர்தம் அறிவு மொழிகளைமட்டும் அவர்கள் கேட்டு நடந்திருந்தால் அத்தகைய பெருந்துன்பத்திற்கு ஆளாகி இரார்கள். இன்னோரன்ன முன் னறிவிப்புகள் விக்டோரியா பேர் அரசியார்க்கும் அடுத்தடுத்து வருதலுண்டு. அங்ஙனம் அவை வருங்காலங்களிலெல்லாம், அவர், தம் அமைச்சர் பின் வருவன அறியாமையாற் புகல்பவை களையெல்லாம் ஒரு சிறிதும் ஏலாமல் ஒழித்துத், தாம் பெற்ற அவ்வறிவிப்புகளின்படியே நடந்து தம்கீழ் வாழ்வார்க்கு வரற் பாலனவாயிருந்த பேரிடர்களை யெல்லாம் வராமற் றடைசெய்து, அவர்களைக் காத்து வந்தனர்.

இன்னும், உடல்வலிமையில் தமக்கு நிகரில்லாதவரென்று உலகம் எங்கணும் பெரும்புகழ் ஓங்கப்பெற்ற சாண்டோ (Sandow) என்பவர் தாம் இயற்றிய "வலிவுபெறுதல் யாங்ஙனம்?" என்னும் அரிய நூலின்கட் பின்வருமாறு வரைந்திருக்கும் பெரிய உண்மை மனத்தின்கட் பதிக்கற்பாலதாகும்:—

"யாங்கள் ஏறிச்சென்ற கப்பல் (Elbe) விரைவில் அமிழ்ந்தி யழியப்போவது என்னும் உணர்ச்சி எப்படியோ என்னுளத்தில் அடுத்தடுத்துத் தோன்றலாயிற்று. பொதுவாக யான் இத்தகைய அறிவில் நம்பிக்கை கொள்வதில்லை; ஆனாலும், இவ்வுணர்ச்சி ஏன் தோன்றுகின்றதென்பதும் அறியக்கூடவில்லை. இவ்வெண் ணத்தைத் தொலைக்க யான் எவ்வளவோ முயன்றும் அஃது

என்னைவிட்டுச் சிறிதும் நீங்கியபாடில்லை. என்றே ஒருநாள் இம்மரக்கலம் அமிழ்ந்துவிடப் போகின்றதென்னும் உணர்ச்சி வரவர உரம்பெற்றது. அம்மரக்கலத்துப் பொறியை இயக்கும் துரைமகனேரோடு யான் நேயங்கொண்டமையால், அவர் அமர்ந்திருக்கும் அவ்வேலையை விடுத்து இனிக் கடல்மேற் செல்லாதிருக்கும்படி அவர்க்கு அறிவுரை மொழிந்தேன். அவரும் என்சொற் கேட்டு அவ்வேலையை உடனே விட்டு நீங்கினமையால் உயிர் பிழைத்தார். ஏனென்றால், எனக்கு அம்முன் உணர்வுதோன்றிய சிறிது காலத்திலெல்லாம் அக்கப்பல் கடலுள் அமிழ்ந்திப்போயிற்று.

இங்ஙனமே, ஒருமாது இருப்புச்சுரங்கத்தில் வேலைசெய்து வந்த தன் கணவனை ஒருநாள் வேலைக்குச் செல்லாதபடி தடைசெய்தாள். எதனாலெனின், அன்றைக்கு அவ்விருப்புச்சுரங்கத்தின் மேற்கூறையின் ஒரு கூறு இடிந்துவிழுமென்பது அம்மாதின் உள்ளத்திற்பட்டது. மற்று, அவள் கணவனோ அவள் சொற் கேளாமல் வழக்கம்போல் அன்றைக்குத் தன் அலுவல்மேற் சென்றான். ஐயகோ! அன்றைக்கு அவன் மனைவி சொல்லியபடியே, அச்சுரங்கத்தின் ஒரு மேற்பகுதி இடிந்துவிழ, அதன் கீழ் வேலைசெய்துகொண்டிருந்த அவன் அதன்கீழ் அகப்பட்டு உடல்நசுங்கி இறந்துபோனான்!

இன்னும், மேல்நாட்டிற் பெரும்போர் நடந்த காலத்திற் காயம்பட்ட மறவர்க்குப் பேருதவி செய்தவரும், விரிவுரை நிகழ்த்துவதிற் பெரும்புகழ் படைத்தவருமான ஓர் ஐரோப்பிய மாதரார் ஒருகாற் புகைவண்டியிற் போய்க்கொண்டிருக்கையிற் சடுதியில் ஓர் ஒலி தோன்றி, அவர் தாம் அவ்வண்டியில் அமர்ந்திருந்த அப்பக்கத்தைவிட்டுக் குதித்து வேறுபக்கத்தில் விரைந்து சென்று அமருமாறு கற்பித்தது. அவ்வொலி எங்கிருந்து வந்ததென்பதை அவர் அறியக்கூடவில்லை. எனினும், அம்மாதரார் அவ்வொலி கட்டளையிட்டபடியே விரைந்து குதித்து அவ்வண்டியின் மற்றொரு பக்கத்திற்போய் ஏறியமர்ந்தார். அவர் அங்ஙனம் அமர்ந்த இரண்டொரு நொடியில் எல்லாம், அவர் முன் ஏறி

யிருந்த அவ்வண்டியின் பக்கம் நொறுங்கி அழிந்தது. மற்று, அம்மாதரோ அத் தெய்வவொலி கற்பித்தவண்ணம் உடனே நடந்தமையால், உயிர் தப்பி நெடுநாள் நன்கு உயிர்வாழ்ந்தா ரென்பது.

இன்னும், ஒன்பதாண்டுள்ள ஒரு சிறுமி தன் சிறிய தங்கையுடன் மாலை வேளையிற் பழைய ஓர் அரண்மனையினுள்ளே உலாவித் திரிந்துகொண்டிருந்தனள். மாலை வெளிச்சம் வரவர மங்கிக்கொண்டு வருகையில் நீருஞ்சேறும் நிறைந்த ஒரு படுகுழியோரமாய் அவ்விருவரும் வந்து விட்டனர். இருண்ட நேரமாய் இருந்தமையால், அப்படுகுழி அங்கிருப்பதை அவர்கள் அறியவில்லை; இன்னும் ஒரு நொடிப்பொழுது அவர்கள் நடந்திருந்தால் அப்பள்ளத்தின்கண் வீழ்ந்து அமிழ்ந்திப்போயிருப்பர். ஆனால், நான்கு திங்கட்குமுற் காலஞ்சென்ற அவர்கள் அன்னையின் குரலொலியானது தோன்றி, அவ்விருவரையும் பெயர் சொல்லியழைத்து, அவர்கள் அப்பள்ளத்தண்டை செல்லாமல் தடைசெய்தது. அவ்வாறு தோன்றிய தம் தாயின் குரலொலியைக் கேட்டு, அவ்விருவரும் அப்பள்ளத்தின் அருகே செல்லாமல் விலகிச் சென்றமையால் உயிர்பிழைத்தனரென்பது.

இன்னும், படைத்தலைவராயுள்ள ஒரு துரைமகனும், அவரோடு உடனிருந்து வேலைபார்க்கும் மற்றொருவருந், தாம் இருந்து எழுதும் ஒரு மேசையின் இருபக்கத்துமிருந்து பொருட்குறிப்புச் செய்துகொண்டிருக்கையில், வெளியே தாழ்வாரத்தின்கண் எவரோ நடக்கும் அரவந் தென்பட்டது. அப்போது அவ்விருவரும், இறந்துபோன தம் மற்றொரு நண்பரை நினைந்து "அவர் காலமாகியிராவிட்டால், அவரே இப்போது உள் வந்தாரென்று நாம் சொல்லல் வேண்டியிருக்கும்" என்று தமக்குட் பேசுகையில், இறந்துபோன அவர்தம் நண்பர் உண்மையாகவே உள்ளே வந்தார்; வந்து "நான் சொல்லவேண்டுவதுஞ் செய்யவேண்டுவதும் ஒன்றிருத்தலால், நான் சொல்வதை நீங்கள் எழுதிக்கொள்வீர்களா? யான் இங்கிலாந்து தேயத்தைவிட்டுப் புறப்படும்முன், யான் ஒரு கோயிலிற்சென்று என் மனைவியை மறைவாகவே மணந்துகொண்டேன்." என்று சொல்லித் தான் மணந்துகொண்ட அம்மாதின் பெயரையும் மணந்த நாளையுஞ்

சுட்டிக்கூறிப், பின்னும், "என் மனைவி இப்போது அங்கேதான் இருக்கின்றனள்; எனக்கொரு மகனும் உண்டு. இவைகளை நீங்கள் தெரிந்துகொள்ளல் வேண்டும்; எனக்கு இங்கேயுள்ள சொத்தை விற்று அதற்கு வரும் பணத்தை என் மனைவிக்குச் சேர்ப்பித்தல் வேண்டும். யான் மணஞ்செய்து கொண்டதை எவரும் அறியாராதலால், இவ் வேற்பாடு செய்யப்படும் வரையில் யான் அமைதியுறுதல் இயலாது." என மொழிந்து மறைந்து போயினர். ஆவி வடிவில் வந்து அங்ஙனம் உரைத்த தம் நண்பர் உரைகளை அவ்விருவருந் தனித் தனியே குறித்துக்கொண்டார்கள். குறித்த அக் குறிப்புகளை ஒத்து நோக்க அவை யிரண்டும் முழுமையும் ஒத்திருந்தன. அதன் பின் அவ் விருவரும் இங்கிலாந்து சென்று அங்கே ஆராய்ந்தவழி, ஆவிவடிவிற் போந்து மொழிந்த தம் நண்பருரைகள் அத்தனையும் உண்மையாகவே யிருந்தன. அவர் நவன்ற வண்ணமே குறிப்பிட்ட நாளிற் குறிப்பிட்ட இடத்தில் அவர்க்கு மணம் நடந்தது மெய்தான். அவர் விரும்பியவாறே அவர்க்கிருந்த உரிமைகளை விற்றுப் பெற்ற பணத்தை அவர் தம் மனைவியார்க்குச் சேர்ப்பித்து விட்டனர். இறந்து ஆவி வடிவில் நின்ற அவர் அங்ஙனம் வந்து தம் நண்பர் இருவர்க்கும் அச் செய்திகளை அறிவியாது போனால், அவையிற்றை எவருமே அறிதற்கு வழியில்லையாய்ப் போம் என்பது.

இனி, இறந்துபோகும் நிலைமையி லிருந்த ஒருவர், தாம் இறந்து போகும் நாள் அண்மையில் வரத், தமக்கு அறிமுகமான மாதர் ஒருவரின் கண்ணுக்குப் புலனாக நனவிலேயே தாம் தோன்றிய வரலாற்றினை இங் கெடுத்துக் காட்டுதும்:—

செல்வத்திற் சிறந்த ஒரு பெருமாட்டியும் அவர் தம் தங்கையுந் தாலதா என்னும் ஊரில் இருந்த ஞான்று, (1889-ஆம் ஆண்டு), அவர்கட்கும் ஒரு துரைமகனார்க்கும் பழக்கம் உண்டாயிற்று. அப்போது அத் துரைமகன் எலும்புருக்கி நோய் உடையராய், அது முதிர்ந்து போன நிலைமையில் இருந்தனர். அம் மாதர்களும் அவரும் ஒருநாட் பேசிக்கொண் டிருக்கையில், அவ் விருவரில் தமக்கையார்க்கு முன் தாம் காலமாவதா யிருந்தால், தாம் அங்ஙனங் காலமாவதை அவர்க்கு முன் னறிவிக்க முயல்வதாக அத் துரைமகன் மொழிந்தனர். இவ் வுரையாட்டு

நடந்த பின் இடை யிடையே அப் பெருமாட்டிமாரும் அத் துரை மகனாரும் எதிர்ப்பட்டுப் பலகாற் பேசிய துண்டு. அத் துரைமகன் கடுக்காயைப் போற் பழுப்பு நிறமான சட்டை யணிந்தவராகவே பலகாலும் உலாவிச் செல்வதை அம் மாதரார் கண்டு நகையாடுவது முண்டு. இங்ஙனம் அவர்கட்குட் பழக்கம் உண்டாகி மூன்று திங்கள் கழிந்த பின், அப் பெருமாட்டிமார் இருவரும் தாலதா எனனும் அவ் வூரைவிட்டுப் புறப்பட்டு, அதற்குத் தொலைவில் உளதாகிய தமதூர்க்கு வந்து சேர்ந்தனர். அங்ஙனம் வந்து சேர்ந்த சில திங்களுக்குப் பிறகு அவர்கள் அத் துரை மகனையும் அவர் தம் மனைவியையும் அறவே மறந்து போயி னர். ஏனென்றால், அவர்கள் அவரை ஓர் அறிமுகமாகக் கருதின ரே யல்லாமல், நெருங்கிய நண்பராகக் கருதிற்றிலர். அவ்வா றிருக்க 1890-ஆம் ஆண்டு மார்ச்சுத் திங்கள் 12-ஆம் நாள் அம் மாதரார் இருவரும் ஒரு நாடக சாலைக்குப் போய்த் திரும்பி இரவு பன்னிரண்டரை மணிக்குத் தம் இல்லத்திற்கு வரும் வழி யில், தம் நண்பர் ஒருவரைப் புகைவண்டி நிலையத்தில் விடும் பொருட்டுத், தமது சாரட்டு வண்டியை அவ்விடத்திற்குச் செலுத்தினர். செலுத்தி அந் நண்பரை வழி யனுப்பிவிட்டுத் திரும்பத் தமது வண்டியிலேற வந்த மூத்த பெருமாட்டி பின் வருமாறு வரைகின்றார் :—

“புகைவண்டி நிலையத்தி லிருந்து யாங்கள் திரும்பி வருகை யில், எங்கள் வேலைக்காரன் எங்கள் வண்டியைப் பார்த்துக் கொணர முன்னதாகச் சென்றான். ஆகவே, யாங்கள் படியண் டை வந்ததும், வண்டி எங்களுக்காக வந்து காத்துக்கொண் டிருத்தலைக் கண்டோம். என் தங்கை முற்பட்டு ஏறி வண்டியி னுள்ளே அமர்ந்தனள். யான் மெதுவாகப் படி வழியே இறங்கி வந்தமையால் அவள் எனக்காகக் காக்க வேண்டியவ ளாயினள்; வேலைக்காரனும் வண்டிக் கதவைத் திறந்து வைத்துக்கொண் டிருந்தனன். யான் அவ் வண்டிப் படிமேல் ஒரு காலைத் தூக்கி வைத்ததுந் திடுமெனத் திகைப்புற்று, வண்டியினுள்ளே நுழை யாமல் தடைப்பட்டு நின்றேன். வண்டியினுள்ளே இருளா யிருந் தது. என்றாலும், அப்போது யான் நோக்கிய அவ்விடத்திற் காணப்பட்ட ஒரு புதுமையான வெள்ளிய ஒளி மங்கலா யிருப்

பினுங் குறிப்பிட்ட இடத்தில் அது மிகவுந் தெளிவாய் ஒளிர, அதனிடையே ஒரு முகத்தின் வடிவம் என் தங்கையின் முகமாய் அவளை நோக்கியபடியாய் மெல்லிதாய்த் துலங்கித் தோன்றுதலைக் கண்டேன். இத் தோற்றம் நின்ற நேரம் ஒரு நொடிப் பொழுது தான் இருக்கும்; ஆயினும், எனக்கு அறிமுகமாகக் காணப்பட்ட அதன் ஒவ்வோர் அமைப்பும் யான் செவ்வையாகவே கண்டறியத்தக்கதா யிருந்தது. அம் முகத்தின் கூர்த்த சாயலும், ஒரு பக்கத்திற் சிறிது வகிர்ந்த குஞ்சியும், எடுப்பான மூக்குந், திருத்தமான மோவாயும், அதன்கட் கலகலப்பாய் முளைத்துள்ள சிறு பழுப்பு நிறமான தாடியும் நன்கு விளங்கித் தோன்றின. மற்றைக் காலங்களில் அத்துணைத் தெளிவாய் விளங்கக் காட்டுதற்குப் போதாத அம் மங்கல் ஒளியிற் றோன்றிய அப் புது வடிவத்தின் நிறங்களை அந்நேரத்தில் யான் நன்றாய்ப் பகுத்தறிய வல்லளானது தான், இப்போது யான் அதனைப் பற்றி நினைக்கையில் ஒரு புதுமையாக என் னுளத்திற் படுகின்றது. அவ் வடிவின் தலைமேல் தொப்பி யில்லை; ஆனாலுந், தெற்கே யுள்ளார் அணியும் உச்சிச் சட்டையினை யொப்பதொன்றே அதன்மேல் இருந்தது; அதன் நிறங் கடுக்காய் நிறத்தைச் சிறிது ஒத்திருந்தது. அவ் வடிவம் முழுதும் மிக்கதோர் இளைப்பு வாய்ந்து மெலிந்திருந்தது. எங்கள் வேலைக்காரன், யான் வண்டிக்குள் நுழையாமற் கற்சிலை போற் படிமேல் நிற்றலைக் கண்டு, இறம்பூதுற்றவனாய் எனது பாவாடையின் கீழ் விளிம்பு என் அடிக்கீழ் அகப்பட்டது போலு மெனக்கருதி, என்னைக் கைகொடுத் தெடுத்து அவ் வண்டியினுள்ளே அமரவைத்தான். யான் என் தங்கையின் பக்கத்தே அமர்ந்ததும், 'இஃது உண்மையிலே நமது வண்டிதானா ?' என அவளைக் கேட்டேன்; ஏனென்றால், ஒரு புதிய ஆடவன் என் தங்கையின் எதிரே உட்கார்ந்திருத்தல் கண்டு என் உள்ளம் அவ்வளவு கலங்கி யுணர்வழிந்தது. மெய்யாகவே ஓர் ஆண்மகன் அங்கே உட்கார்ந்திருந்தனனாயின், என் தங்கையாவது வேலையாளாவது அங்ஙனம் அவர்க்கெதிரே வாய்பேசா திருத்தல் இயலாதே யென்பது அந் நேரத்தில் என் மனத்திற்குத் தென்படவில்லை. யான் உட்கார்ந்த பிறகு அங்கே ஏதொன்றுங் கண்டிலேன். ஆகவே, என் தங்கையை நோக்கி 'உனக்கெதிரில் நீ

வதொன்றுங் காணவில்லையா?' என்று வினவினேன். அதற்கவள், 'ஏதொன்று மில்லை; நல்லது, நீ வண்டியில் ஏறுகையில் இது நமது வண்டிதானு? எனக் கேட்கும்படி செய்தது எது?' வெனக் கேட்டு நகையாடினுள். அதன்மேல் யான் கண்ட அத் தோற் றத்தை மேலே மொழிந்தபடி அவட்கு விரிவாய் எடுத்துரைத் தேன். 'ஓ, அவ் அறிமுகமான முகமும், ஒரு பக்கத்தில் வகிர்ந்த குஞ்சியுங், கடுக்காய் நிறச் சட்டையும் நாம் எங்ஙனே பார்த் தோம்? நீ குறிப்பித்தபடி யுள்ளது இங் கொன்றும் இல்லையே' என அவள் கூறினள். யாங்கள் எவ்வளவோ அதைப்பற்றி நினைவு கூர்தற்கு முயன்று பார்த்தோம், ஏதொன்றுங் கிடைக்க வில்லை. பின்னர் நாங்கள் வீடு போய்ச் சேர்ந்தவுடன் எங்கள் அன்னையார்பால் அத் தோற்றத்தைப் பற்றிச் சொன்னேம். யான் சொன்ன குறிப்புகளி லிருந்து எங்கள் அன்னையார் அத்தகைய தொரு முகத்தை ஏதோ ஒரு வகையாய்ச் சிறிது நினைவு கூர்ந் தார். மறுநாள் மாலையில், எங்களுக்குப் பழக்கமான ஓரிளைஞர் எங்களைக் காண வந்தார். அவருக்கும் அந் நிகழ்ச்சியை அறி வித்தோம். அதைப்பற்றி யாங்கள் எல்லேமும் நெடுகப் பேசியும் ஏதும் உண்மை தெரிந்துகொள்ளல் கூடவில்லை. யான் கண்ட அம்முகத்தைப் போல்வதொரு முகம் எனக்குப் பழக்கமான முகங்கள் பலவற்றுள் ஒன்றுதான் என்பதை யான் நன்கு நினைவு கூர்ந்தேனுயினும், எப்போது எங்கே எனவும், யான் கண்ட அத் தோற்றத்திற் குரிய ஆண்மகனின் உண்மையான பெயர் எது வெனவும் யான் நினைந்தறியக் கூடவில்லை. இங்ஙனமே அடுத்தடுத்து மறந்துவிடும் எனது நினைவைக் கொண்டு அதனைத் தெரிந்துகொள்ளக் கூடாதவ ளானேன். பின்னர்ச் சில நாட் சென்று, நாங்கள், எம்மை முன்னே காணவந்த இளைஞரின் பாட்டியாரைப் பார்க்கப் போனேம். எம்மைக் கண்டதும் அந்த அம்மையார், 'தாலதா ஊரிலிருந்து எவ்வளவு துயரமான செய்தி எனக்கு வந்ததென்பதை நீங்கள் அறிவீர்களா? ——என்னும் பெயர் பூண்ட அத்துரைமகனுர் இறந்துபோனுர். ஆனல், அதன் வரலாறு முழுமையும் எனக்கு எட்டவில்லை.' என்றனர். அச் செய்தி கேட்டதும் யானும் என் தங்கையும் ஒருவரை யொருவர் பார்த்தோம். அத் துரைமகன் பெயர் கேட்ட பின்னர்; அக்

கூர்த்தமுகச் சாயலுங் கடுக்காய் நிறச் சட்டையும் உடையவர் இன்னா ரென்பது புலனாயிற்று. யான் அத் தோற்றத்தின் கூறு பாடுகளை விரித்துச் சொன்னது நல்லதாயிற்று; ஏனென்றால், என்னைப்போலவே என் தங்கையும் அப் பெயர் சொல்லக் கேட்ட வளவில், யான் கூறியது இன்னா ரென்பதைத் தெரிந்துகொண் டாள். அவ் வம்மையாரின் பேரர் அப்போது வீட்டினுள்ளே வரக் கண்டு, அத் துரைமகன் இறந்துபட்ட நாளைப் புதினத் தாள்களி லிருந்து திட்டமாய்த் தெரிந் துரைக்கும்படி அவரை வேண்டிக் கேட்டேன். மார்ச்சுத் திங்கள் 14-ஆம் நாளே, அதாவது யான் கண்ட தோற்றத்திற்கு இரண்டு நாட் பிற் பட்டதே, அவர் இறந்துபட்ட நாளாதல் பெறப்பட்டது. இன்னும் அச் செய்தியைச் செவ்வையாய்த் தெரிதல் வேண்டித் தாலதாவி லுள்ள நண்பர்கட்கு யான் எழுத, அத் துரைமகன் நவம்பர் 24-ஆம் நாளி லிருந்து படுக்கையிலேயே கிடந்தன ரென்றும், அப் போதிலிருந்து அவர் மிகவும் வலி குறைந்த நிலைமையி லிருந்தன ரென்றும், ஆனாலும் அவர் ஆழ்ந்த துயிலில் நீளக் கிடந்து வந்த மையால் அவர் காலமான கடைசி இரவு வரையில் அவர் பிழைத் துக்கொள்வ ரென்னும் நம்பிக்கையே யிருந்த தென்றும் விளக்க மான செய்தி எனக்குக் கிடைத்தது. அத் துரைமகன் என் தங் கைக்கு முன்னே தோன்றுவதாக உறுதிமொழி புகன்றிருந்தும், பிறகு அவர் என்னுடைய கண்களுக்கே தோன்றலானது எங் கட்கு மிக்கதோர் இறும்பூதினை விளைவித்தது. ஆனாலும், இப் போது மொழிந்த இத் தோற்றத்திற்கு முன்னரே பலகால் யான் பல வியத்தகு நிகழ்ச்சிகளைக் கண்டுள்ளேன் எனக் கூற வேண் டியவளா யிருக்கின்றேன். என்றாலும், இப்போது கண்ட உரு வத்திலேதான் யான் ஒவ்வோர் உறுப்பினையும், முகத்தின் சாயலை யும், உடையின் நிறத்தையுந் தெளிவுறக் கண்டேன்.'' என்பது.

இவ்வாறு அம் மாதரார் கண்ட உருவெளித் தோற்ற மானது, அதற்குக் காரணரான துரைமகனார் இறந்துபடுதற்கு இரண்டு நாட்களுக்கு முன்னரே தோன்றி, அவரது சாக்காட் டினை அவர்க்கு முன்னறிவித்தமை நினைவிற் பதிக்கற்பாற்று. தாம் இறந்து போதற்கு முற்பட்டே அவர் அவர்க்குத் தோன்றுவ

தாகக் கூறிய உறுதிமொழி அவரது நினைவின்கண் உருத்து நின்றமையால், அது பிழைபடாமல் அவரது உருவினை அவரது கண் முன்னே தோற்றுவிப்ப தாயிற்று. அத் துரைமகனார் தாங் கூறிய சொற்படியே அவ் வம்மையாரின் தங்கைக் கெதிரே தோன்றியுந், தங்கையார் தெளிவுக் காட்சி (Clairvoyant vision) உடையரல்லாமையால் அவர்க் கது புலனாகாது நின்று, தெளிவுக் காட்சியுடையரான அவர்தந் தமக்கையார்க்கே புலனாவதாயிற் றென்க.

இன்னுங் கல்லூரியிற் கலைபயின்றுகொண் டிருந்த மாணவர் ஒருவர்க்குத், தொலைவி லிருந்த அவர்தந் தந்தையார் தாம் சாகும் முன் தமது நிலையினை முன்னறிவித்த வரலாறு மிகவும் வியக்கற்பால தொன்றா யிருத்தலின், அதனையும் இங்கே யெடுத்துக் காட்டுதும்:—

ஒரு கல்லூரி மாணவர் ஓர் இரவு சிறிது முன்னதாகப் படுக்கைக்குச் சென்றார்; சென்றவர் தாம் இருந்து கல்விப் பயிற்சி செய்யும் அறையின் வெளிக் கதவைப் பூட்டிக்கொண்டு, அதற்குந் தமது படுக்கை யறைக்கும் நடுவிலுள்ள கதவைமட்டுந் திறப்பாக விட்டு வைத்தார். அவர் கலை பயிலும் அறையின் நடுவே யிருந்த பெரிய கணப்புச் சட்டியின் தீ கொழுந்துவிட்டு எரிந்தமையால், அவ் வறையினுள் ளிருந்த எல்லாப் பொருள்களும் பட்டப்பகல் வெளிச்சத்திற் றோன்றுதல் போல் நன்கு விளங்கித் தோன்றின. அப்போது இரவு பத்தரை மணி; அம் மாணவரும் எதுந் தடையின்றி நெடுந்துயில் கொள்ளும் விருப்பத்துடன் படுக்கைமேற் சென்று படுத்தார்; அந் நேரத்தில் இரண்டறைகளின் நடுவேயுள்ள நிலையண்டை நிறைந்த அத் தீ வெளிச்சத்து மினுமினுப்பின்கண் தம் தந்தையாரின் உருவம் நிற்றலை அவர் கண்டார். கண்டதும் உண்டான இறும்பூதினால் அவர் சிறிது நேரம் வரையில் அசைவின்றிக் கிடந்தார்; துயரமும் ஆவலுங் கொண்ட அவ் வுருவத்து முகத்தின்மேல் அக் கணப்புத் தீ வெளிச்சம் படுதலை அவர் சிறிது நேரம் உற்றுப் பார்க்கையில், அவ் வுருவந் தன் கையை உயர எடுத்து, அவரைத் தன்பால் வருமாறு குறிசெய்து அழைத்தது. அதனைக் காண்டலும், அவரைத் தன்வயப்படுத்தி யிருந்த திகைப்புந் திகிலும் அகன்றன; உடனே அம் மாணவர் படுக்கையினின்றுங் கீழே குதித்து, அந்

நிலைக் கதவண்டை பாய்ந்தார்; ஆயினும், அவர் அங்கு நெருங் கும் முன்னரே அவ் வுருவம் மறைந்து போயிற்று.

அதனால் அவர் திடுக்கிட்டவராய்த், தாம் இருக்கும் அறை யினையும் படுக்கும் அறையினையும் அக்கக்காய்த் தேடிப் பார்த் தார்; தம்மைத் தவிர வேறெவரும் அங்கில்லை யென்பது அவருள் ளத்திற்குத் தேற்றமாயிற்று; ஏனென்றாற், புறத்தியான் ஒருவன் அங்கே புகுந்து ஒளிந்திருப்பதற்கு இடமே யில்லை. வெளிக் கதவோ அவர் தாம் முன் விட்டபடியே செவ்வையாகப் பூட் டப்பட் டிருந்தது! அது வல்லாமலும், அங்குத் தோன்றிய உருவமோ தப்பாமல் தெளிவாக அவர்தந் தந்தையாரதே யாகும்; அவ் வுருவின் முகத்திற் புலனான ஓர் ஆவற் குறிப்பைத் தவிரச், சில கிழமைகளுக்கு முன் அம் மாணவர் தாம் கடைசியாகப் பார்த்து வந்தபடியே தான் அது தோன்றிற்று. தன்னுடன் பயி லும் மாணவர் எவரேனும் அங்ஙனங் கேலியாக வந்து ஏமாற்றின ரென்று கொள்வதற்கும் இடமில்லை. முடிவாக ஏதோ ஒரு பொய் யான தோற்றத்தில் தமது மனம் அகப்பட் டிருக்க வேண்டுமென அவர் எண்ணினர்; ஆனாலும், இயற்கையாய்த் தோன்றிய அவ் வுருவமும், அதன் முகத்தின்மேற் றுளங்கிய தீயின் ஒளியும் அவரது நினைவின்கட் பதிந்து தோன்றா நிற்கையில், அதனை அங்ஙனம் பொய்த்தோற்ற மென முடிவு செய்வதும் அவர்க்கு இடர்ப்பாடாய் இருந்தது; ஆகவே, அம் மாணவர் தமது மனத் தை மறுபடியும் அமைதிப் படுத்திக்கொண்டு துயில் கொள்ளச் சென்றார்.

ஆனால், அவர் கொண்ட மன அதிர்ச்சியானது அவர்க்குத் தூக்கம் பிடியாவாறு செய்தது; ஒருமணி நேரத்திற்கு மேலாக அவர் சுவரின்மேல் ஆடிக்கொண் டிருந்த நிழல்களையே உற்று நோக்கிக்கொண் டிருக்க, அதன் பின் அவர் தமக்குத் தூக்கம் வருதலை யுணர்ந்தார். ஆனால், உள்ளபடியே அவர் தூக்கத்திற் சென்றனரோ, அல்லது தூங்கும் நிலைக்கு நெருங்கினரோ என் பது அவராற் சொல்லக் கூடவில்லை. எனினும், மறுபடியும் அவ் வுருவம் அந் நிலைக் கதவண்டை தோன்றவே, அவர் திடுக்கிட்டு முற்றிலும் விழித்துக் கொண்டார்; அவ் வுருவின் முகம் முன் போலவே ஆவல் நிரம்பிய குறிப்புடைய தாகவும், அது முன்னை

யை விட அவர் தம்மை மிக்க விருப்பத்துடன் கைகாட்டி யழைப்ப தாகவுங் காணப்பட்டது. இம்முறை அது தம்மைத் தப்பிப் போய்விட விடுதல் ஆகாது என்னுந் தீர்மானம் உடைய ராய், அம் மாணவர் தமது படுக்கையி லிருந்து ஒரே குதியாய்க் குதித்து, அக் கதவண்டை சென்று அவ் ஆவி யுருவினை வலு வாய்ப் பிடித்தார். ஆனால், மறுபடியும் அவர் ஏமாற்றமே யடைந் தார். அதற்கு இரண்டு முழந் தொலைவில் அவர் சென்றபோதும், முதற் றோன்றிய உருவினையே யொத்திருந்த அஃது அவரது கையிற் பிடிபடாமற் போகவே, அவர் வெறு வெளியையே பிடித்து ஏமாந்தவ ரானார். திரும்பவும் அவ்வறைகளி னிட மெல்லாம் அவரால் ஆராய்ந்து பார்க்கப்பட்டன. அது மெய் யாகவே மக்கள் யாக்கையிற் றோன்றிய தொன்றாயிற், பூட்டப் பட்டிருக்கும் அவ் வறைகளை விட்டு அது வெளியே செல்லுத லாவது அல்ல தவற் றுள்ளே ஒளிந்திருத்தலாவது இயலாது.

இளைஞர் பலரைப் போலவே, இம் மாணவரும் ஆவி வடி வங்களில் ஏறக்குறைய நம்பிக்கையற்றவரா யிருந்தனர்; ஆகவே, தாங் கண்ட தோற்றத்தால் மிகவுந் துணுக்குற்றனரேனுந், தம துடம்பின்கட் புலப்படாதுள்ள ஒரு நோய் காரணமாய் உண் டான ஒரு மனக் கற்பனையே அத் தோற்றத்திற்கு ஏதுவாகு மென்று தமக்குள் ஒரு முடிவு செய்துகொண்டார். அதன் பின் அவர் தமது நெற்றியைக் குளிர்ந்த தண்ணீர் கொண்டு கழுவிக் குளிரவைத்து, ஏதோ மூளையின் பிசகாற் காணப்பட்ட அப் பொய்த் தோற்றத்தைப் பற்றித் தாம் நினைத்த லாகாதென உறுதி செய்துகொண்டு திரும்பவுந் துயில்கொளச் சென்றார். அவர் அங்ஙனந் துயிலச் சென்றபோது அவரது கல்லூரிக் கடிகாரங் கள் நள்ளிராப் பொழுதை மணியடித்து அறிவித்தன. தாம் பெறுதற்கு மிக விழைந்த துயிலை யடைதற்கு அவர் எவ்வளவோ முயன்றனர்.

கடைசியாக அவர் தாம் வேண்டியபடியே துயிலிற் சென் றார்; ஆனால், தாம் உணர் விழந்து கிடந்த நேரம் மிகச் சிறிதாகத் தான் இருக்கவேண்டு மென்பது அவர்க்குப் பட்டது; ஏனென் றால், அவர் மறுபடியுந் திகில்கொண்ட நெஞ்சினராய்ச் சடுதியில் விழித் தெழுந்தார். அவர் கலை பயிலும் அறையிற் கணப்புச்

சட்டியில் எரிந்துகொண்டிருந்த நெருப்பு இப்போது குறைவாய் எரிந்தது; தாம் தூங்கச்சென்றபொழுது கிளர்ந்து விளங்கிய ஒளி இப்போது மங்கலாகிச் சிவந்தவெளிச்சத்தைச் சுவர்களிலும் மச்சிலும் படுவித்தது. அந்த நிலைக்கதவண்டை அவ்வெளிச்சத்தின் நடுவே அவர்தந் தந்தையின் உருவம் மறித்தும் வந்துநின்றது. இம்முறை அதன் முகக்குறிப்பினுஞ் செயலினும் ஒரு வேறுபாடு விளக்கமாய்த் தோன்றியது. முன்னே அத்துணைத் தெளிவாய்க் காணப்பட்ட ஆவற்குறிப்பு மாறிக், கைவிட்ட துயரக்குறிப்பே இப்போது மிகுந்துகாணப்பட்டது. முன்னே உயர எடுத்து அம்மாணவரைத் தம்பால்வருமாறு அழைத்த கைகள் இப்போது அவரைப் பின்னே செல்லும்படி மெதுவாகஅசைத்துக் குறிசெய்தன. முன்போல் அது சடுதியிலே மறைந்துபோகாமல், அதன் உருவம் வரவர மங்கலாகிச் சுவரின்மேற்பட்ட செவ்வொளியிற் சிறிது சிறிதாக மறைவதுபோற் றோன்றியது.

அவ்வாறது மறைந்துபோயபிறகுதான் அவ்விளைஞர் தம்முடையகைகளை அசைக்க இடம்பெற்றார்; உடனே அவர் தமது கைக்கடிகாரத்தை இழுத்து, அப்போது நேரம் என்னென்று நோக்கினார். இரண்டுமணி அடிக்கப் பத்துநிமிஷங்கள் இருந்தன. அவர் உடனே தமது வீட்டுக்குச்செல்லத் தீர்மானஞ்செய்தும், அந்நேரத்தில் அங்குள்ளாரெவரையுந் துயிலினின்று எழுப்புவதும், வீட்டுக்குப்போக வண்டிபிடிப்பதும் இயலாதிருந்தன. தொலைவிலுள்ள ஒருநாட்டுப்புற ஊருக்கு இவ்விளைஞரின் தந்தையார் சமயகுருவாயிருந்தனர். இவர் சில கிழமைகளுக்கு முன் தம்தந்தையாரைப் பிரிந்துவருகையில் அவர் மிக்கதோர் உடம்பின் நலம் உடையராகவேயிருந்தனர்; அதனாலும், அவரைப்பிரிந்துவந்தபிற் கலவரங்கொள்ளத்தக்க செய்தியொன்றும் வந்திலாமையினாலும் இவர் தம் தந்தையைப்பற்றிப் பிறிதாக நினைக்க இடமேயில்லை. என்றாலும், அடுத்தடுத்துத்தோன்றிய அவ்வுருவத்திலும், இயற்கைநிகழ்ச்சிக்கு வேறாகத் தென்பட்ட அத்தோற்றத்திலும் ஏதேனும் ஓர் உண்மையிருக்கவேண்டுமென்பது அவருளத்திற் பதிந்ததாயினுந், தம்கண்களால் தாமே நேரிற் சென்றுகண்டால் அல்லாமல், தம் தந்தையார் செம்மையாய் உயிரோடிருக்கின்றாரென்பதைப்பற்றித் தமக்கு அமைதி உண்டா

காதெனை உணர்ந்தார். ஆகவே, அவ்விளைஞர் திரும்பவுந் தூங்க முயன்றிலர்; விடியற்காலத்தைக்கண்டதுந், தமது கல்லூரித் தலைமையாசிரியரிடஞ்சென்று, தாம் இரவிற்கண்ட நிகழ்ச்சிகளைச் சொல்லி, அவற்றால் தம்முள்ளத்தெழுந்த அச்சம் அகலுமாறு தாம் தமது வீட்டுக்குக் காலந்தாழாது உடனேசெல்ல விடை தருகவெனவேண்டி விடைபெற்றனர்.

மிகவிரைந்துசென்ற பயணத்தால் அம்மாணவர் நேற்றிரவிற்கண்ட நிகழ்ச்சிகளைப்பற்றிய நினைவின்வலிவு சிறிதுகுறையலாயிற்று. மாலைக்காலத்து நிழல் தோன்றுகையில் தந் தந்தையார் இருக்குந் தெருவின்முனைக்கு அவர்வந்துசேர்ந்தார்; தம் இல்லத்தவர் திடீரெனப்போந்த தமது வருகையைக்கண்டு எவ்வளவு திகைப்புக்கொள்வரென எண்ணினார்; ஆனால் அவர் வீட்டண்டைசென்றதும், அதன் சாளரத் திரைகள் தொங்கவிடப்பட்டிருத்தல் கண்டு உளந் திடுக்கிட்டார். பகங்கல் வேளையாயிருந்தாலும், அந்நேரத்து வெளிச்சத்தையுந் தந் தந்தையார் விரும்புவதுண்டாகையால், முற்றும் இருள் சூழ்ந்தாலல்லாமல் அவர் மெழுகுதிரி விளக்கேற்ற விடுவதில்லையே என்று அவ்விளைஞர் நினைக்கவே, அவருள்ளத்தெழுந்த நடுக்கமானது, அவர் சிறிதுநேரம் வரையில் வாயிற்கதவைத் தட்டவொட்டாமல் தடைசெய்தது. கடைசியாக அவர் மனத்தைத் தேற்றிக்கொண்டு கதவைத்தட்ட, வேலைக்காரன் ஒருவன் போந்து கதவைத்திறந்தனன். அவன் அவ்விளைஞர்க்குச் சிறுபருவந்தொட்டுத் தெரிந்தவன்; உடனே அவன் முகத்திற்றோன்றிய குறிப்பைக் கண்டதும் அம்மாணவர் கொண்ட அச்சம் மெய்யெனத்தோன்றியது.

அவ்வேவலன் "ஐயோ! தம்பி, நீங்கள் மிகவும் பிந்திப்போனீர்களே! நேற்றிரவே நீங்கள் வந்திருக்கலாகாதா! ஐயா போய்விட்டாரே! அவர் நோயாய்ப்படுத்ததுஞ் சொல்லியசொல்லெல்லாம் உங்களைப்பார்க்க அவர் எவ்வளவு ஆவல்கொண்டாரென்பதே. நேற்றிரவு பத்துமணிக்குத்தான் அவர்க்கு இசிப்பு உண்டாயிற்று; அஃதுண்டாகி அரைமணிநேரங் கழித்து, அவர் சிறிதுபேசக்கூடியவர் ஆனதும், அவர் முதலிற்சொன்னது: 'என் மகனைவருவியுங்கள்; இன்னும் ஒருகால் என்மகனை நான்பார்க்க வேண்டும்.' என்பதே. பொழுதுவிடிந்ததும் ஓர் ஆளை விடுப்ப

தாக நாங்கள்சொல்லினோம்; ஆனால், நாங்கள் சொல்லியதை அவர்கேட்டதாகத் தெரியவில்லை; ஏனென்றால், அவர் உடனே விழுந்து பின்னேசாய்ந்துவிட்டார். மறுபடியும் பதினொன்றே முக்கால்மணிக்கு அவர் சிறிதுநேரம் உணர்வுற்றெழுந்தார்; எழுந்ததும் அவர் சொல்லியதெல்லாம், 'என்மகன் இப்போது இங்கே இருக்கவேண்டுமென்று யான் எவ்வளவு ஆவல்கொள்கின்றேன்!' என்பதேயாம். அதன்பிறகு அவர் இறந்துபோகுந்தறுவாயில்—அப்போது இரண்டுமணியடிக்கப் பத்துநிமிஷங்கள் இருந்தன. அவர் தம்முடைய கண்களைத் திறந்து, மிகுதியாய்ப் பேசுதற்குக்கூடாதிருந்தாலும், எங்களையெல்லாம் இன்னாரென்று தெரிந்துகொண்டவராய் மெல்லப்பேசியதாவது: 'நான் போகின்றேன்; இன்னும் ஒருகால் என் அருமைமகனைக்கண்டு பேச விழைந்தேன்; ஆனால், அவனைக்காணும்வரையில் நான் உயிர்த்திரேன்.' என்பதேயாகும் உடனே, அவர் தூக்கத்திற்செல்வார்போல் மிகவும் அமைதியாகவே உயிர்விட்டனர்." என்று கண்ணீர் சிந்தியபடியாய்ச் சொன்னான்.

பாருங்கள்! உண்மையாக நேர்ந்த இத்துயரநிகழ்ச்சியில், அக்கல்லூரிமாணவரின் தந்தையார் தாம் பிணிப்பட்டுப் படுத்த இரவிற் பத்துமணிக்குப்பிற் குறிப்பாய்ப் பத்தரைமணிக்கும், அதன்பிற் பன்னிரண்டுமணிக்கும், அதன்பின் இறக்குந்தறுவாயில் இரண்டுமணியடிக்கப் பத்துநிமிஷங்களுக்கு முன்னுந் தம் மகனைப் பார்த்தற்கு விழைவுற்று உணர்வுகூடிய மூன்றுமுறையிலுந், தொலைவிற் கல்லூரிவிடுதியிலிருந்த அவர்தம் மகனார்க்கு அந்நேரங்கள் தவறாமல் அவர்தம் ஆவிவடிவங் கட்புலனாகி அவரை இருமுறை தம்மாட்டுவருமாறு அழைத்து, மூன்றாம்முறை அம்மகனார் அதனைத் தெரிந்து வாராமைகண்டு, உளந்தளர்ந்து, அவரைப் பின்னே போகுமாறு கைக்குறிகாட்டினமை வியக்கற்பாலதொன்றாயிருக்கின்றதன்றோ? அவர் அங்ஙனம் மூன்றுமுறை தம்மகனார்க்கு முன்னே தோன்றியது ஆவிவடிவா? அல்லது நினைவுவடிவா? என்று ஆராயப்பாற்று. அஃது அவரது ஆவிவடிவேயாயின், அவர் தமது பருவுடம்பை நீத்தபின்னன்றி அதுதோன்றுதல் இயலாது. மற்றஃது அவரது நினைவுவடிவேயாயின், அஃது அவ்வாறுதோன்றுதல் இயலும். அவர் மூன்று

முறையுந் தம்மகனைப்பார்க்கவிழைந்து நினைத்தது உயிரோடிருக்கையிலேயே யாகையால், அவரது நினைவின் உறைப்பே அவரது உருவினை அவர்தம் மகனார் கட்புலனெதிரே காட்டுவதாயிற்று. உடம்பு நல்லநிலைமையிலிருக்கும்போது மக்கள்நினைவு ஐம்புலன்களின் வழிச்சென்று சிதர்ந்துபோகுதலாலும், அன்றி யங்ஙனம் புறத்தே சிதர்ந்துபோகாவழியும் அது புலன்வழிப்புகுந்த உருவங்களிலும் அவற்றைப்பற்றிய எண்ணங்களிலும் ஈடுபட்டுச் சிதறி விரைந்து இயங்குதலாலும் அந்நிலையில் ஒருவரது நினைவு முனைத்துநின்று அவரதுவடிவினைப் பிறரதுகண்ணுக்குப் புலப்படுத்தமாட்டாது. உடம்பு நன்னிலையிலிருக்கும்போதுந் தமதுருவினைப் பிறர்க்குப்புலப்படுத்துவார் சிலர் ஆங்காங்கு உளராலெனின்; அவர் ஆற்றுமையினாலாவது நிறைந்த அன்பினாலாவது ஒரோவொருகால் மனவொருமை கைகூடப் பெறுதலால், அச்சிலநேரங்களில் மட்டுமே தம்மையறியாமலே தமதுருவினைப் பிறர்க்குப் புலப்படுத்தாநிற்பர். இன்னுந், தவத்தான் மனந்தூயராய் நினைவையொருவழிப்படுத்தி அப்பழக்கத்திற்பெரிது முதிர்ந்தார்க்கு, அவர் வேண்டிய காலங்களிலெல்லாம் தமதுருவினைப் பிறர்க்குப் புலப்படுத்துந்திறந் தானே எளிதில் உளதாகாநிற்கும். இவரல்லாத ஏனைப்பிறரெல்லாம் இறக்குந்தறுவாயில்மட்டுமே தம்முடைய பொறிபுலன் அடங்கப்பெற்று, அதனால் அவற்றினூடு செல்லுந்தமது மனத்தின் ஆட்டமும் அடங்கப்பெற்று ஒருமுகப்பட்ட நினைவுடையராவர். ஆதலால், மேற்காட்டியவாறு தமக்குரியார்பால் தமதுருவினைத்தோற்றுவிக்கும் நிலை பெரும்பாலும் இறந்துபோகுந்தறுவாயில் உள்ளார்க்கே வாய்ப்பதாகின்றதென்றுணர்ந்துகொள்க. மேற்காட்டிய உண்மைநிகழ்ச்சியில், தந்தையாயினார் தம்மகன்மேற் கொண்ட பெருங்காதலே, அவர்க்கு நினைவொருமையினை மிகுவித்து, அவர்தாஞ் சாகுந்தறுவாயிலிருத்தலை அவர்தம் மகனார்க்கு முன்னறிவித்தற்பொருட்டு அவரதுருவினை மகனாரெதிரே கனவிலன்றி நனவிலேயே தோற்றுவிப்பதாயிற்றென்க.

இனிச், சிலநேரங்களில் ஒருவர் தாம் அறியாமையாற் செய்யப்போகும் ஒருசெயல் அவர்க்குப் பெரியதொரு கெடுதியினை விளைவிப்பதாயிருந்தால், அதனைத்தடைசெய்தற்குரிய சில தோற்

றங்கள் அவர்க்கு நனவிலேயேதோன்றி அவரதனைச் செய்யாவாறு தடைசெய்துவிடுகின்றன. கடவுள் உதவியிலேயே மிக்க நம்பிக்கை வைத்திருப்பவர்கள் அத்தகையதடைகள் கடவுளினாலேயே விளைவிக்கப்படுகின்றன என்பர்கள். நுண்ணுடம்பில் நிற்கும் நல்லெண்ணம் மிக்க நல்லோருடைய ஆவிகளே பருவுடம்பில் நிற்கும் நல்லார் சிலர்க்கு வருந் தீங்குகளை அகற்றுதற்கு அங்ஙனந் தடை செய்தலுண்டென்பர் வேறு சிலர். பின்னுஞ் சிலர், மக்களின் மறைந்த நினைவுகளினாலேயே நடக்கக்கூடிய இன்னோரன்ன உதவிகட்கெல்லாம், இறைவனையும் நுண்ணுடம்பில் நிற்கும் ஆவிகளையுங்கொணர்ந்து தொடர்புபடுத்தல் வேண்டாசெய்தலேயாமென்பர். நுண்ணுடம்பில் நிற்கும் நமதுள்ளம் எந்த நிகழ்ச்சியினையும் மறவாததொன்றாகலின், அது முன் நடந்தவைகளையும் இப்போது நடக்கின்றவைகளையும் இனி நடப்பவைகளையும் நன்கறிந்து, பருவுடம்பில் நினைவு முனைத்துநின்று நாம் அறியாமற் செய்பவைகளையும் மறந்துசெய்பவைகளையும் எல்லாந் தடைசெய்ய வல்லதாமெனக் கூறுவாரே, இஞ்ஞான்று இத்துறையில் நிரம்பக் கருத்தாக ஆராய்ச்சிசெய்வார் குழுவில் மிகுந்துகாணப்படுகின்றனர். ஆனாலும், இத்தடைகள் நமக்குப் புறத்தோ அகத்தோ தொலைவிலோ அண்மையிலோ எங்கிருந்து வருகின்றனவென்று வரையறுத்துச் சொல்லுதல்மட்டும் இன்று வரையில் எவராலும் இயலவில்லை. அங்ஙனம் வருந்தடைகள், நம்மறிவுக்கு எட்டா ஒரு முதலிலிருந்தே வருகின்றனவென்பதுமட்டும் எல்லார்க்கும் ஒப்பமுடிந்ததொன்றாய் இருத்தலின், அந்நிகழ்ச்சிகளுள் ஒன்றிரண்டு ஈண்டு எடுத்துக்காட்டுதல் இன்றியமையாததாய் இருக்கின்றது.

ஓர் ஆங்கில அம்மையார் தமக்கு நேர்ந்த இத்தகையதொரு நிகழ்ச்சியைப்பற்றி யெழுதிய கடிதத்தின் உண்மை பலரால் ஆராய்ந்து தழுவப்பட்டதொன்றாகலின், அக்கடிதத்தினை இங்கே மொழிபெயர்த்துவரைகின்றாம்:-

“இருபஃது ஆண்டுகளுக்குமுன் தாங்கலில் (தபாலில்) இருந்து ஒருநாள் எனக்குச் சிலகடிதங்கள் வந்தன; வந்த அக் கடிதங்கள் ஒன்றிற் பதினைந்து பொன்னுக்கு நாணயமுறிகள் (bank notes) வைத்து அடக்கஞ்செய்யப்பட்டிருந்தன. அக்கடி

தங்களைப் படித்துப் பார்த்தபிறகு யான் அவைகளைக் கையி லெடுத்துக்கொண்டு சமயலறைக்குட் சென்றேன். அப்போது யான்மட்டும் அங்கே தனியே யிருந்தேன். அக்கடிதங்களைத் திரும்பவும் படித்தபின், அவற்றை நெருப்பில் எறிதற்கு முனைந் தேன். அங்ஙனம் முனைகையில் எவரோ என் கையைப் பிடித்து அவ்வாறுசெய்யவொட்டாமல் தடுத்தலைத் தெற்றென வுணர்ந் தேன். ஏதோவேறொருகை மெதுவாக என்கையைப் பிடித்துப் பின்னே யிழுப்பதுபோற் றோன்றியது. அதனாற் பெரிதும் வியப் புற்று என்கையை உறுத்து நோக்கினேன்; அப்போது என் கையிலிருந்தவைகள் யான் அழிக்கக்கருதிய கடிதங்கள் அல்ல; மற்று அவை நாணயமுறிகளேயாகும்; கடிதங்களோ எனது மற்றைக்கையில் இருந்தன. அங்ஙனமிருத்தல் கண்டு திகைப் புற்றயான், 'யார் இங்கே?' என உரத்துக் கூவினேன்.'' என்பது.

இம்மெய்ந்நிகழ்ச்சியில் நேர்ந்ததடையானது, அவ்வாங்கில மாதரார் நெருப்பில் எறியமுனைந்த கடிதங்களுடன், அவற்றுள் ஒன்றில் அடக்கஞ்செய்யப்பட்டிருந்த நூற்றைம்பது ரூபா நாணய முறிகளும் எறியப்பட்டு வீணே அழிந்துபடாமற்காத்து, அவர்க் குப் பேருதவிசெய்தமை காண்க.

இன்னும், ஒருசெல்வரது இல்லத்திற் குளியலறையில் ஒரு தண்ணீர்த்தொட்டி அமைக்கப்பட்டிருந்தது. அதில் நிரம்பி யிருக்கும் நீர் ஒருபெரிய ஆளுக்குக் கழுத்தளவேயுள்ளதாயி னும், ஒரு சிறுபெண்ணுக்கு நிலையாத ஆழமுடையதாயிருந்தது. ஆதலால், அவ்வீட்டிலுள்ள பெரியவர்கள் தம் சிறுவர் சிறுமி கள் அவ்வறைக்குள் நுழையாதபடி அதனைப் பூட்டிட்டு வைப் பது வழக்கம். மேலும், அவ்வறை வீட்டின் புறக்கடையில் தனி யே யிருந்தமையால், அதனுள்ளிருப்பவர் வீட்டின் முன்பக்கத் தேயிருப்பவரைக் கூவியழைத்தாலும், அவ்வழைப்பொலி அவர்க் குக்கேளாது. ஆனதுபற்றி, அக்குளியலறையில் அழைப்புமணி யொன்று கட்டப்பட்டிருந்தது. ஈதிங்ஙனமிருக்க, அங்குள்ள ஒரு சிறுபெண் ஒருநாட் புறக்கடையில் விளையாடச்சென்றவள், அங்கே அக்குளியலறை அன்றைக்குப் பூட்டப்படாமல் திறந் திருக்கக்கண்டு, அதனுட்சென்று தான் தனியாகவே அத்தண் ணீர்த்தொட்டியிற் படிவழியே இறங்கி நீராடவிரும்பித், தன்னை

வீட்டிலுள்ளபெரியவர் எவரேனும் பார்த்தால் நீராட விடார்களெனநினைத்து, அவ்வறைக்கதவைச்சாத்தி உள்ளே தாழ்இடப் புகுந்தாள். அப்போது அவ்வறையினுள்ளே தன்னைத் தவிர வேறெவரும் இல்லாதிருந்தும், அதன் ஒரு மூலையிலிருந்து "கதவைச்சாத்தாதே, திற!" என்று ஓர் ஒலி நான்குமுறை தோன்றிற்று. அதனைக்கேட்ட அச்சிறுபெண் பெருந்திகில் கொண்டவளாய், அங்கே கட்டுண்டிருந்த மணியை உரமாக இழுத்தடித்துவிட்டுக், கீழே உணர்விழந்து விழுந்துவிட்டனள். முன்பக்கத்தே யிருந்தவர்கள் அம்மணியோசையைக்கேட்டுக் குளியலறைக்கு ஓடிவந்துபார்க்க, அச்சிறுபெண் உணர்வின்றிக்கிடத்தல்கண்டு, அவளை வாரியெடுத்துக்கொண்டுபோய், மயக்கந்தெளிவித்து, நடந்தவரலாற்றை அவள் வாயாற்கேட்டுக், கடவுளுக்கு நன்றிசெலுத்தினார்கள். பாருங்கள்! அக்குளியலறையில் அத்தெய்வவொலி தோன்றி அச்சிறுபெண்ணைத் தடைசெய்யாதிருந்தால், அவள் அங்கிருந்த தண்ணீர்த்தொட்டியில் இறங்கி நீரிலமிழ்ந்தி இறந்துபோயிருப்பளன்றோ?

இன்னும், அமெரிக்காவிற் பாஸ்டன் (Boston) என்னும் பெருநகரில் 1890-ஆம் ஆண்டு ஆவணித்திங்களில் ஒருநாள் ஒருபெரிய உணவுவிடுதியில் நேர்ந்த ஒருநிகழ்ச்சி பெரிதும் வியக்கத்தக்கதொரு தெய்வத்தடையாய் இருத்தலின் அதனையும் இங்கே வரைகுதும்:-

அமெரிக்காப் பெருநகரங்களிலுள்ள உணவுவிடுதிகள் பத்துப் பதினைந்து அடுக்குகள் உடையனவாய், அகல நீள உயரங்களில் மலைகளையே ஒப்பனவாய், உள்ளேசென்று நோக்குவார்க்குத் தம்மகத்துள்ள அரியபெரிய அழகிய பண்டங்களின் அமைப்பாலும் மின்விளக்குகளின் ஒளியாலும் வானுலகே கீழ்இழிந்து விளங்குதலை நிகர்த்துத் திகழ்வனவாகும். அம்மாளிகைகளிற் கீழேயிருந்து மேற்செல்லுதற்கும், மேலிருந்து கீழிறங்குதற்கும் படிகள் அமைக்கப்பட்டிருந்தாலும், அவற்றின்வழியே ஏறுதலும் இறங்குதலும் நேரம்பிடிப்பதுடன் மெய்வருத்தத்தையுந்தரும். ஆதலால், மேலடுக்குகளின் மேற்செல்வார் இறங்குவார்க்கு எளிதாக உதவிசெய்யத்தக்க தூக்குக்கூடுகள் (lifts) ஒவ்வோர் உயர்ந்த அடுக்குமாளிகைகளிலும் அமைக்கப்பட்டிருக்கும். கீழே

ஓரடுக்கிலுள்ள ஓரறையில் ஒரு தூக்குக்கூட்டிற்சென்று ஒருவர் நின்று அதனை எந்தமேலடுக்குக்குச்செலுத்த இயக்கினாரோ அந்த மேலடுக்குக்கு அஃது அவரை ஒருநொடிப்பொழுதில் தூக்கிக் கொண்டுபோய்விடும். அது நேரே கீழிருந்து மேற்செல்வதும், மேலிருந்து கீழ்ச்செல்வதுமாதலால், அஃது ஏறியிறங்கும் நெடுக்கு ஓர் ஆழமானகிணறுபோல் மேலிருந்து நோக்குவார்க்குத் தோன்றாநிற்கும். மேற்குறிப்பிட்ட ஆண்டின் ஆவணித் திங்களில் ஒருநாள் அப்பாஸ்டன் நகரிலுள்ள ஒருசிறந்த உணவு விடுதியின் மேன்மாளிகையிற் றங்கியிருந்த ஒருமாதரார், தாம் கீழ் இறங்கவேண்டியிருந்தமையால் உடனே அங்குள்ள தூக்குக்கூடு மேல்எழுமாறு மணியடித்துவிட்டு, அது வருமிடத்தின் ஓரத்திற்கு விரைந்தோடினார். ஆனால், அப்போது அங்குவந்து நின்றதுபோல் அம்மாதரார் கண்களுக்குத் தோன்றிய தூக்குக் கூட்டின்வாயிலின் எதிரே ஓர் ஆடவன் நிற்கக்கண்டு, அவர் அதன்கட்சென்று ஏறாமற் பின்தாங்கினார். பின்தாங்கிய சிறிது நேரத்திலெல்லாம் ஒருதூக்குக்கூடு விளக்கொளியுடன்மேலேறித் தான் நிற்கும் இடத்தின் ஓரத்தில் வந்துநிற்கவும், இப்போது அதன்கண் எவருமின்றி அதுவெறுமையாய் இருக்கவுங் கண்டு அதன்கண் அவர் ஏறிக் கீழ் இறங்கினார் என்பது.

இந்நிகழ்ச்சியிற் போந்தமாதரார் கண்களுக்கு முதலில் ஓர் ஆடவனுடன்தோன்றிய தூக்குக்கூடு உண்மையானதன்று. அது, தான்விரைந்து கீழிறங்கவேண்டும் என்னுங் கலவரத்தால் ஓடி வந்த அவருடைய கண்களுக்குப் பொய்யாகத்தோன்றிய பொய்த் தோற்றமாகும். அதனை உண்மையெனநம்பி அதனிற் கால்வைத் திருந்தால் அவ்வம்மையார் கீழ்விழுந்து மடிந்துபோயிருப்பர். அவர் அப்பொய்த்தோற்றத்தை நம்பி உயிர் இழவாமைப்பொருட்டே அப்பொய்க்கூட்டின் வாயிலிற் பொய்யான ஓர் ஆண் மகனுருவமும் உடன்றோன்றி அவர் அதன்கண் ஏறாமற் றடை செய்தது. இதுகொண்டு, நாம் விரைந்து கலவரப்படுங்கால் உண்மையல்லாத பொய்த்தோற்றங்கள் காணப்படுமென்றும், அவற்றை நம்பினாற் பேரிடர் உண்டாமென்றும், எவரோ உயர்ந்த இயற்கையுடையார் சிலர்மட்டும் அத்தகைய பொய்த்தோற்றங்கட்குத் தப்பி உய்யுமாறு சிலதெய்வத்தடைகள் புகுந்து உதவிசெய்யு

மென்றும், அவரல்லாத பிறர்க்கு அத்தகையதடையுதவிகள் வருதல் அரிதாகையால் அவரெல்லாம் மிகவும் விழிப்பாகவேயிருக்க வேண்டுமென்றும், நல்லார் சிலர்க்குத்தோன்றுந் தடையுதவிகள் ஆங்காங்கு உண்மையாகவே நிகழ்கின்றனவென்றும் நாங் கருத்திற் பதித்தல்வேண்டும்.

இனிக், கொடும் பிணியாற் பற்றப்பட்டு மிகவுந்துன்புறுவோர், தமக்கு நெருங்கிய நேயராய் இருப்பவரை நினைந்து, அவர் தம்பால் வந்திருக்க வேண்டுமென்று விழைகுவராயின், அவர்கொண்ட நினைவு அவர்தம் நேயர்க்கு அதனை முன்னறிவித்து, அவரை அவர்பால் வரச் செய்தலும் ஆங்காங்கு நிகழாநிற்கின்றது. இதற்கு, மெய்யாக நிகழ்ந்த தொன்றனை இங்கெடுத்துக் காட்டுவாம்:

சிறந்ததொழிலாளி ஒருவர் தாம் நடத்துந் தொழிலைச் சிறிது காலம் விட்டுவைத்து, இளைப்பாறி இன்புறுதற்காக இளமரக்கா மிடைந்த ஒரு நாட்டுப்புறத்தூரிற்போய்ச் சிறிதுகாலந் தங்கினர். ஒருநாள் அவர் காலையுணவு கொள்ளுகையில் தம் மனைவியாரை நோக்கி, "நமக்குச் சிறந்த நேயரான க...என்னும் அம்மையாரைப்பற்றி எனக்கு அடுத்தடுத்து நினைப்பும் ஒருவகையான மனக்கலக்கமும் உண்டாகின்றன. அவ்விரண்டையும் என் உள்ளத்தினின்றும் அகற்றமுடியவில்லை; நீ இன்று பிற்பகல் அந்த அம்மையாரைப் போய்க்கண்டு, அவரும் அவர்தங் குடும்பத்தாரும் எப்படியிருக்கின்றார்கள் என்று தெரிந்துகொள்வதுநலம்" என்றுகூறினர். அதுகேட்ட அவர்தம் மனைவியார் வியப்புடன், "இதுபுதுமையாய் இருக்கின்றது! நமக்கு நண்பரான அந்த அம்மையாரைப்பற்றியே யானும் மிகுதியாய் நினைத்துக்கொண் டிருந்தேன்; அதைப்பற்றி உங்களுக்குச் சொல்ல யான் வாயெடுக்கையில் நீங்களும் அதனையே எனக்குச் சொன்னீர்கள்." என்று மறுமொழிகூறினர். இவ்விருவரும் இங்ஙனம் பேசத்தொடங்குதற்கு அரைமணி நேரத்திற்கு முன்னேதான் இருவருள்ளத்திலும் அந்நினைவு அங்ஙனம் வலுப்பெற்றுத் தோன்றலாயிற்று. இருவரும் அங்ஙனங் கவலைப்பட்டு நினைத்த க...என்னும் அம்மையார், அவர் இருந்த அவ்வூருக்கு அந்தப்பக்கத்துக் கடைசியில் இருந்தனர்; அவரை இவர்கள்

மூன்று திங்கட்கு முன்னேதான் சென்றுபார்த்தனர். அப்போது அவர் உடம்பின் நலத்தொடுதான் இருந்தனர். ஆனால், இப்போது அவரைப்பற்றிக்கொண்ட கலவரத்தைத் தீர்த்துக்கொள்ளும்பொருட்டு, இவ்விருவரும் அன்றைப் பிற்பகலே வீட்டினின்றும் புறப்பட்டு அந்த அம்மையாரைப் பார்க்கச்சென்றார்கள். சென்று அவரது வீட்டண்டை சேர்ந்ததும், அவ்வம்மையின் தங்கையார் வீட்டுள்ளிருந்து வெளியே வாயிலில் வரக்கண்டார். வந்த தங்கையார் இவ்விருவரையுங்கண்டதும் இறும்பூதுற்று, "யான் உங்களைத்தாம் பார்க்கப்புறப்பட்டேன்; நீங்கள் இன்றைக்கு இங்கேவந்து என் தமக்கையாருடன் தங்கியிருக்கக் கூடுமா என்று தெரிந்துகொள்ளுதற்கே புறப்படலானேன். என் தமக்கையார் மிகவும் நோயாய் இருக்கின்றார்; அவருக்கு உண்டான ஒரு கட்டியை இன்றைக்கு அறுக்கவேண்டியிருக்கின்றது. ஆதலால், தமக்கையார் உங்களைப் பக்கத்தில் வைத்துக்கொள்ளப் பெரிதும் விழைகின்றார்." என்று வந்த அம்மையாரை நோக்கி நுவன்றனர் என்பது.

இம்மெய்ந்நிகழ்ச்சியிற் கொடியதொரு கட்டியினால் துன்புற்றிருந்த அம்மையார் தமக்கு அன்பிற்சிறந்த நேயரான மற்றோரம்மையாரைத் தம்பால் வந்திருக்கவேண்டி உறுத்துநினைந்த நினைவானது, நினைக்கப்பட்ட அம்மையார்க்கும் அந்நினைவினைத் தோற்றுவிக்க, அவ்வம்மையார்க்குத் தோற்றுவிக்கப்பட்ட அந்நினைவு அவர்க்குச் சிறந்த அன்புடையரான அவர்தங் கணவருள்ளத்துந் தோன்றலாயிற்று.

இன்னும், வறுமையால் துன்புறும் அடியார் சிலர்க்கு, அவர் வேண்டும் உதவியினைச் செய்யும் எண்ணம் மற்றைப்பிறர்க்கு வலிவாகத் தோன்றுதலால், அவர் உடனே அவர்பாற்சென்று அவ்வுதவியினைச்செய்து அவரது மிடிதீர்த்த வரலாறுகளும் பல. அவற்றுள் ஒன்றனை இங்கெடுத்துக்காட்டுதும்:-

"மறைபொருட்காட்சி" என்னும் நூலின் ஆசிரியர் (James Coates) பின்வருமாறு எழுதுகின்றார்: "இத்தகைய நிகழ்ச்சிகளை ஆராய்ந்து பார்ப்பதில் யான் சிறிதுங் கருத்தின்றியிருந்த சில ஆண்டுகளுக்குமுன், யான் இலிவர்ப்பூல் என்னும் நகரிற் குடியிருந்தபோது, உவாக்கர் என்னுங் கோயிற்காவலாளர் ஒரு

வர் எனக்கு நண்பரானார். இவர் பண்டைஞராயிருந்தவர்; இப்போது ஆண்டில் முதிர்ந்தவர்; கடவுளிடத்தில் அன்பும் நம்பிக்கையும் மிக்கவர். இவ்வுலகத்துப்பொருளில் ஏழையாயிருப்பினும், இறைவன் நேயத்திலும் பெருந்தன்மையிலும் இயற்கை வாழ்விலுஞ்சிறந்த செல்வரென்றே இவரைச் சொல்லல்வேண்டும். யான் சில திங்களாக இவரைக்காணாதிருந்தும், இவரைப்பற்றி யான் ஏதுமே நினையாதிருந்தும், ஒருநாட்காலையில் யான் தெருவழியே விரைந்துபோய்க்கொண் டிருக்கையில் இவரைப்பற்றி மிகுதியாக நினைக்கலானேன். அந்நினைவை மாற்ற எவ்வளவோ முயன்றும், அஃதென்னாற்கூடவில்லை. அவரைப்பற்றியே என் மனந் தொல்லைப்படுவதாயிற்று. 'அவர்க்கு உடம்புதான் நலமில்லையோ? அல்லது அவர்க்கு ஏதேனுந்தான் வேண்டியிருக்குமோ? என உள்ளுக்குள் வினவி, நல்லது அவரை விரைந்து போய்க் காண்பேன்' என்று சொல்லிக்கொண்டு விரைந்தேகி அவரது வீட்டுச்கதவைத் தட்டினேன். ஏன் என்று எவரும் வரவில்லை. அதன்மேற், கதவை உற்றுநோக்க அது தாழிடப் படாமற் சந்துவிட்டிருத்தல் கண்டேன். பிறகு, யானே அதனைத் திறந்து, மெல்ல உள்ளேசென்று பார்க்க, ஆண்டில் முதிர்ந்த உவாக்கரும் அவர்தம் மனைவியாரும் அடுக்களையிலே முழந்தாளிட்டபடியாய்க் கடவுளைத் தொழுதுகொண்டிருத்தல் கண்டேன். அவர் மிகவும் உருக்கமாய் இறைவனை வேண்டிக்கொண்டிருந்தார். சிறிது பின்றூங்கிப், பிறகு யான் அவரை வணங்கி, அந்நேரத்தில் யான் புகுந்து குறுக்கிட்டமைக்காக அவரை மன்னிப்புக்கேட்டேன். 'யான் பட்டினத்திற்குட் சென்றுகொண்டிருக்கையில் தங்களைப்பற்றி இடைவிடாது நினைந்து என்மனந் துன்புற்றது. தங்களைப்பார்த்து உண்மை தெரிந்தாலல்லாமல் என்மனம் அமைதியுறாது எனத்தேர்ந்து தங்கள்பால் வந்தேன்' எனக்கூறினேன். அதுகேட்ட அம்முதியவர், தம்மிடம் ஒரு காசும் இல்லாத நிலையில், உணவுப்பொருளும் விறகும் இன்றி மிடிப்பட்டமையால், அதனைத் தாம் இறைவனுக்குத் தெரிவித்துக்கொண்டிருந்ததாக மொழிந்தனர். அப்போது என்னிடத்தில் ஓர் அரைப்பொன் நாணயம் இருந்தது. அதனை யெடுத்து அவரது கையில் வைத்தேன். அம் முதியவர் தம் கண்களி

ணின்று புறப்பட்ட கண்ணீரைத் துடைத்துக்கொண்டு தம்மனைவியாரைநோக்கி, 'மேரி, கடவுளின் அருளைப்பற்றி இனி நீ எக்காலும் ஐயங்கொள்ளாதே! நமக்கு அவர் உதவிசெய்வாரென்று நான் சொன்னேனே. நான் கேட்டதை அவர் கொடுத்துளாரன்றோ?' என்று விளம்பினர். பின்னும், அவர் தாம் விறகு வாங்குக்கூடக் காசு இல்லாமல் வறுமைப்பட்டதையுந், தமக்கு ஐந்து ரூபா தரும்படி இறைவனைத்·தாம் வேண்டியதையுந், தாம் வேண்டியபடியே அவ் வைந்துரூபாய்க்கு ஒரு பொன்நாணயம் பெற்றதையும் எடுத்துரைத்தார்.'' என்பது.

"வேண்டியார் வேண்டியதே ஈவான் கண்டாய்'' என்னும் அருட்சான்றோர் திருமொழிப்படி, இறைவன் தன்னை யார் எது வேண்டினும் அது வழங்கும் பெருந்திருவாளன் என்பது, மேற்காட்டிய மெய்ந்நிகழ்ச்சியினால் நன்கு புலனாகின்றதன்றோ? அப்பரும் திருஞானசம்பந்தப் பெருமானுந் திருவீழிமிழலையில் இருந்தஞான்று, மாரி பெய்யாது மறுப்ப எங்கும் வறங்கூர்ந்தது. அதனால் மன்னுயிர்களெல்லாம் நீரும் உணவும் பெறாது கொடுந்துயர் உழக்க, அப்பரையுந் திருஞானசம்பந்தரையுஞ் சார்ந்து வந்த அடியார்களும் உணவின்றிப் பசித்துவருந்தினர். அது கண்டு உளம் வெதும்பிய அப்பெரியார் இருவரும், இறைவனை நோக்கி வழுத்திப்பாட, இறைவன் எங்ஙனமாகவோ அவ்விருவர்க்கும் பொற்காசுகள் வழங்கினனென்றும், வழங்கிய அப்பொற்காசுகள் கொண்டு அவர்கள் உணவுப்பொருள் தொகுத்து அடியார்தம் அழிபசி தீர்த்தனரென்றும் அவ்விருவரும் அந்நேரத்திற் பாடியருளிய திருப்பாட்டுகளாலும், அவ்விருவரையும் அடுத்துத்தோன்றிய சுந்தரமூர்த்திநாயனார் தாம் அருளிச்செய்த திருவீழிமிழலைப்பதிகத்தில்,

"இருந்து நீர் தமிழோடிசை கேட்கும் இச்சையாற் காசு நித்தல் நல்கினீர்'' என அதனைக் குறிப்பிட்டமையாலும் நன்கறிகின்றனம் அல்லமோ?

இன்னும், 'இக்குமானி' என்னும் மருத்துவமாதரார் ஒருவர் இருந்தாற்போலிருந்து திடீரெனக் காணமற்போயினர். அவரால் பலர்க்குப் பேருதவிகிடைத்துப் பெருநன்மை விளைந்து வந்தமையாற் சடுதியில் அவர் காணமற்போனது குறித்துக் குடி

மக்களும் பிறரும் பெருந்துயர்கூர்ந்து; அவளைக் கண்டுபிடிக்க எவ்வளவோ முயன்றுபார்த்தனர். எவராலும் அது முடிய வில்லை. கடைசியாக, 'உவில்வர் வோர்' என்னும் புகழோங்கிய சமயகுரு ஒருநாள் தாம்புரிந்த அறிவுரை கேட்கவந்த குழுவின ரைநோக்கி "இன்றைக்கு நீவிர் எல்லீரும் ஒருமுகமாய் நின்று, மாயமாய் மறைந்துபோன இச்குமானி யம்மையைத் தரும்படி இறைவனை வேண்டித்தொழுமின்கள்!" எனக்கட்டளையிட்டார். அவர் இட்ட கட்டளைப்படியே அக்குழுவினர் அனைவரும் ஒரு வழிப்பட்ட உள்ளம் உடையராகி, மறைந்துபோன அம்மாத ரைத் திரும்பத்தரும்படி வேண்டிக்கேட்டனர். அவர்கள் அங் ஙனம் வேண்டிய அதேநாளின் பிற்பகலில், அம்மாதரின் உட லம் ஒரு நீர்நிலையினின்றுங் கண்டெடுக்கப்பட்டது.

இம்மெய்ந்நிகழ்ச்சியினாலுங் கடவுளை வேண்டிக்கேட்பது வீண்போகாதென்பது தெளியப்படுகின்றதன்றோ? நாம் வேண்டு வனவெல்லாங் கடவுளிடமிருந்து நேரே வருமென்று எதிர்நோக் குதல் ஆகாது. நேர்முகமாகவோ, அல்லது அவ்வுதவிகளைச் செய்யத்தக்கார் வாயிலாகவோ அவை கிடைத்தல் திண்ணம். ஆனாற், கேட்டது கேட்டபடி பெறுதல் கேட்பாரின் மனத்திட் பத்தையுங், கேட்கப்பட்டதன் நன்மை தீமையையும் பொறுத் திருக்கின்றது. எது தக்கதோ அது கிடைப்பதுமட்டும் உறுதி.

"எண்ணிய எண்ணியாங் கெய்துப எண்ணியார்
திண்ணிய ராகப் பெறின்" என்னுந் திருக்குறளும் இதனை யே வற்புறுத்துதல் காண்க.

இன்னும், உயர்ந்த நூலாசிரியரும் ஆங்கில நல்லிசைப்புல வருமான அந்துரு லாங்கு (Andrew Lang) என்பவர் தம் நண்பர் ஒருவரின் தோற்றத்தைக் கண்ட நிகழ்ச்சி வியக்கற்பால தொன்றாயிருத்தலின், அதனையும் மற்றொன்றனையும் இங்கெடுத் துக் காட்டி அவ்வளவில் இப்பகுதியை முடித்து மேற்செல்வாம்:-

இக்குறிப்பிட்ட ஆசிரியர் தமது இல்லத்தின் முன்புறத்தே ஒரு பலகணியண்டையிலிருந்து ஒருநாள் எழுதிக்கொண்டிருக் கையில், எவரோ தமது தோட்டக்கதவைத் திறந்துகொண்டு உள்வருதலைக்கண்டார். கண்டு, வந்தவர் யார் என உற்று நோக்க, அவர் கு...எனப்பெரிய தம் நண்பராயிருத்தலைத் தெரிந்

தார். தெரிந்ததும், அந்நண்பர் தாம் இருக்கும் பலகணிக்கு நேராக வரும்வழியே வருதலும் பார்த்தார். அப்போது பட்டப் பகல்வேளை. உடனே தம் நண்பரை வரவேற்றற்பொருட்டாக அவ்வாசிரியர் தமது இருக்கையினின்றும் எழுந்து, தாம் இருந்த அவ்வறையின்கதவைத் திறந்து அவரையுள்ளே அழைத்தற்காகக் கதவண்டைசென்றார். சென்று கதவைத்திறந்ததுந் தம் நண்பரை அங்கே காணாராகிப் பெரிதுந்திகைப்புற்றனர். பின்னர், அதே நாளின் நண்பகற்பொழுதில் தமது பகலுணா எடுப்பதற்காக அவ்வாசிரியர் அதே நண்பரது இல்லத்திற்கு ஏகி, அவர்தம் மனைவியாரை நோக்கித் தாம் அன்றைக்காலையில் அவரைக்கண்ட வரலாற்றினை எடுத்துரைத்தார். அதுகேட்ட அவ்வம்மையார் பெரிதும் இறும்பூதுற்றுத், தம் கணவனார் அன்றைப் பகல் முழுதும் வீட்டைவிட்டு வெளியே செல்லவில்லை யென்றும், ஆனால் அவரை அவ்வாசிரியர் தமது தோட்டத்தினுள்ளே வரக்கண்ட அதே நேரத்தில் அவர் தமது படுக்கையில் நோயாய்க்கிடந்தன ரென்றும் நுவன்றனர்.

இம்மெய்ந்நிகழ்ச்சியில் தம் நண்பரின் நினைவுருவினைக் கண்ட ஆசிரியர் அந்துருலாங்கு இதற்கு முன்னெல்லாம் இத் தகைய வியத்தகுதோற்றங்களைச் சிறிதும் நம்பாதவராய், இன்னோ ரன்ன மறைபொருள் நிகழ்ச்சிகளைப் பேருழைப்பும் பேரறிவுங் கொண்டு அரிதாராய்ந்து அவற்றின் உண்மைகளைக் கற்றாரெல் லாம் ஏற்றுமகிழ்ந்து கொண்டாடும்படி நிலைநாட்டிய நல்லிசைப் புலவரான மையர்சு (Myers) என்னும் பேராசிரியரையும் பகடி செய்தவராவர்; பின்னர்த் தாமே தம் கட்புலனால் இத்தன்மைய வான மறைபொருட் டோற்றங்களைக்கண்டு, அவற்றின் உண்மை களைத் தேர்ந்து தெளிந்தகாலந்தொட்டே இவரும் அவைகளை நம்பி அரியநூல்கள் சில இத்துறையில் இயற்றினவர் ஆவர். அது நிற்க.

இனிப், பிற்கூறப்படும் வியத்தகு நிகழ்ச்சியானது சிறந்த ஓர் ஆங்கிலக்கிழமைத்தாளில் வெளிவந்த தொன்றாகும். அத்தா ளின் ஆசிரியர் அந்நிகழ்ச்சியின் மெய்ம்மையினைச் சான்று களான் ஆராய்ந்து உறுதிப்படுத்தி யிருக்கின்றாராகலின், அதனை யும் ஈண்டெடுத்துவரைகின்றாம்:-

"ஓர் இளையமங்கை தனக்குமணமகனாக உறுதிப்படுத்தப் பட்ட இளையானிடஞ் சென்று சேர்தற்காகப் புகைவண்டியிற் 'கேம்பிரிச்சு' மாநகரை நோக்கிப் போய்க்கொண் டிருந்தாள். இடையே வண்டியானது தங்கும் ஒவ்வொரு நிலையிலும் அவள் தன் னிருக்கையினின்று ம் எழுந்து சாளரத்தின் வெளியே நோக் கித் திகில்கொண்ட முகக்குறிப் புடையளாய்த் துன்புற்றுக் கொண்டிருந்தாள். அவளுக்கு அண்மையில் அமர்ந்திருந்த ஒரு முதியவர் அப்பெண் அங்ஙனம் ஒவ்வொரு நிலையிலும் எழுந்து சாளரத்தின் வெளியே நோக்கி வெருக்கொண்டு வெம்புதலைத் தொடர்பாக நோக்கி, 'அம்மே, நீ ஏன் இங்ஙனம் எழுந்தெழுந்து வெளியே நோக்கி வருந்துகின்றனை?' எனவினவினார். அதற்கு அப்பெண், 'யான் கேம்பிரிச்சிற் காணப்போகும் என் காதலர், இடையே இவ்வண்டி தங்கும் ஒவ்வொருநிலையின் மேடைமே லும் போந்து என்னை வண்டியைவிட்டுக் கீழே இறங்கும்படி பெருந் திகிலொடு கைக்குறி காட்டுகின்றார்; என்செய்வேன்!' எனமொழிந்து தன்கைகளை நெரிந்தனள். அதன்மேல் அம் முதியவர், 'அப்படியானால், யான் சொல்வதை எடுத்துக்கொள்! அடுத்த நிலையில் அவ்விளைஞர் மறுபடியும் போந்து உனக்குக் கைக்குறிகாட்டினால், உடனே நீ வண்டியைவிட்டுக் கீழே இறங்கிவிடு!' என வலியுறுத்திச் சொன்னார். அடுத்தநிலையில் அவ்வண்டி வந்துநின்றதும், அவ்விளைஞர் அம்மேடைமேல் மறு படியும்போந்து, முன்னையைவிட இப்போது கழிபெருந்திகில் கொண்டு கைக்குறிகாட்டக்கண்டாள். கண்டதும் அப்பெண் அம்முதியவர் கற்பித்தபடியே வண்டியைவிட்டுக் கீழே இறங்கி விட்டனள். அம்முதியவரும் அவளுடன்கூடவே வண்டியை விட்டு இறங்கினர். இருவரும் பின்னர்ப்போந்த வண்டியிலேறிக் கேம்பிரிச்சுமாநகர் சேர்ந்தனர். அங்கே சேர்ந்ததும், அதற்கு முன் தாம் ஏறியிருந்த புகைவண்டியின் பெட்டி ஓரிடரில் அகப்பட்டு அழிந்தமையால் அதிலிருந்தவர்களிற் பெரும்பாலார் மாண்டுபோன செய்தி தெரிந்து வியப்புற்றுத், தாம் உயிர்தப்பின மைக்காக இறைவனுக்கு நன்றிசெலுத்தினர். இங்கே நினைவிற் பதிக்கற்பால தொன்றுளது: அவ்விளம்பெண்ணின் காதலனது ஆவியுருவம் அவட்குமுன்னே ஒவ்வொரு வண்டிநிலையிலுங்

தோன்றி, அவள் அவ்வண்டியைவிட்டுக் கீழே இறங்குமாறு கைக்குறி செய்த நேரத்தில், அவ்விளைஞன் கேம்பிரிச்சு வண்டி நிலையின் ஓரறையில் இவளது வரவுகாத்து அயர்ந்து நன்றாய் உறங்கிக்கொண் டிருந்தனன்; விழித்தபின் அவன் இச்செய்தியை அறியாதவனாகவே காணப்பட்டனன் என்பது.

பலர்க்குத் தோன்றிய நினைவுருவங்கள்

கனவிலோ நனவிலோ ஒருவர்க்குத் தோன்றிய நினைவுருவங்களின் வியத்தகு தோற்றங்களைப் பற்றியே பெரும்பாலும் மேலே விளக்கிப் போந்தாம். இனி, ஒருவர்க்குமேல் இருவர் மூவர்க்குக் கனவிலும் நனவிலும் ஒரேகாலத்திற் றோன்றிய வடிவங்களைப் பற்றி இங்கே சிறிது விளக்கிக்காட்டுவாம். உறுத்து நினைந்த ஒருவரது நினைவு அவரது வடிவத்தினை, அவரொடு தொடர்புடையார் பலர்தங் கட்புலனெதிரே விளங்கக் காட்டுதல் பெரிதும் இறும்பூது பயப்பதாகலின், அவ்வியல்பினை நம்மனோர் தெரிந்துகொள்ளுதல் இன்றியமையாத தாகும். மேலும், ஒரே காலத்தில் ஒரு நினைவுருவினைப் பலர் காணவல்லராயின், அப் பலரும் ஏறக்குறைய ஒத்த மனவியற்கை வாய்ந்தவராயிருத்தலும் அதனாற்போதராநிற்கும். முதலிற் கனவின்கட் பலர்க்குத் தோன்றிய நினைவுருவங்களை எடுத்துரைப்பாம்.

1887-ஆம் ஆண்டு நவம்பர்த்திங்கள் 14, 15-ஆம் நாள் இரவிற் பாரிசுமாநகரி லிருந்த ஆசிரியர் இரிச்செத்து (Prof. Richet) என்பவர்க்குரிய 'உடலாராய்ச்சி நிலையம்' நெருப்புப் பற்றி எரியலாயிற்று. அவ்வாசிரியர்க்கு மிகநெருங்கிய நண்பர் இருவர் அப்போது நன்றாய் உறங்கிக்கொண் டிருந்தவர்கள் தம் கனவினிடத்தே அது தீப்பற்றியெரிதலைக் கண்டு அரண்டெழுந்துகூவினர். 15-ஆம் நாள் மாலைநேரத்தில் ஒரு மருத்துவ ஆசிரியர் அறிதுயிலிற் செல்லப்பழகிய ஓர் அம்மையாரை அறிதுயிலிற்செலுத்தினார். அவ்வம்மையார் அறிதுயிலிற் சென்றதும் அந்நிலையந் தீப்பற்றியெரிதலைத் தாமும் அந்நிலையிற்கண்டு அங்ஙனமே அரண்டெழுந்துகூவினார். உடனிருந்தவர்கள் அவரை அமைதிப்படுத்துவது சிறிது வருத்தமாயிருந்தது.

1808-ஆம் ஆண்டிலிருந்து 1814-ஆம் ஆண்டு வரையிற் பிரித்தானியர்க்கும் பிரஞ்சுக்காரர்க்கும் பெரும்போர் நடந்த காலையிற் சுவிதின்பாங்கர் என்பவர் 1883, மேத்திங்கள் 20-ஆம் நாள் வெளியிட்ட அறிக்கையிற் பின்வருஞ்செய்தி குறிக்கப்பட்டுளது:-

சுவிதின் பாங்கரின் தந்தையாரும் அவர்தம் உடன்பிறந்தார் இருவருந் தோவர் என்னும் ஊரிற் பாடிவீட்டிற் றங்கியிருந்தனர். அவர்தங் குடும்பத்தவர் தொலைவிலுள்ள வேறோர் ஊரில் அப்போது தங்கியிருந்தனர். உடன்பிறந்தார் இருவரும் அப்பாசறைவீட்டின் இருவேறு அறைகளில் துயில்கொள்வது வழக்கம். ஒருநாட்காலையிற் படைஞரின் கண்காணிப்பு நடந்தபின், அம்மூவரும் ஒருவரையொருவர் எதிர்ப்பட்டனர். எதிர்ப்பட்டதும், அவர்தந் தந்தையார், "பிள்ளைகாள், யான் சென்ற இரவு புதுமையானதொரு கனவு கண்டேன்" என்றனர். அவர் அது சொல்லிய வுடனே அவர்தம் புதல்வர் ஒருவர், "அங்ஙனமே யானுங் கண்டேன்" என்றனர். அதுகேட்டதும் மற்றைப்புதல்வர், அவ்விருவரும் இறும்பூது எய்த, "யானும் அங்ஙனமே புதுமையான ஒரு கனவு கண்டேன். நம் அன்னையார் இறந்துகிடக்கக் கனவுகண்டேன்" என்றனர். அம்மூவரும் அதே கனவினைக் கண்ட அவ்விரவே அவ்வம்மையார் இறந்துபட்டனர். அப்புதல்வரில் ஒருவரின் மகளார் அம்மூவர் வாயிலிருந்தும் அக்கனவு நிகழ்ச்சியினை ஒரே நேரத்திற் கேட்டார் என்பது.

இன்னும், மேல்நாட்டு மாதரார் ஒருவர் ஒருநாள் மாலையில், தமக்கு அறிமுகமான ஓர் அயல்வீட்டு அம்மையாரைப் பற்றி, இதற்குமுன் தாம் அடைந்திராத ஒருபெருங் கலக்கமுங் கவலையுங் கொள்ளலானார். அவ்வம்மையாரின் உடம்பு நல்ல நிலையில் இருந்தமையால், தாம் அவ்வாறு கலங்கிக் கவல்வது நன்றாகாது எனக்கருதி, அதனை நீக்கிவிட மிகமுயன்றார்; ஆனால், அஃது அவரால் இயலவில்லை. அன்றிரவு அவர்க்குத் தூக்கமும் பிடிக்கவில்லை. அந்த அம்மையார் இறந்துபோவதாகவே நினைந்து நினைந்து துன்புற்றார். அதனால், மறுநாட்காலையில் அவர் அந்த அயல்வீட்டு அம்மையாரின் செய்தி இன்னதென அறிந்து வரு

மாறு தம் ஏவற்காரியை அவர்பாற் போக்கினர். போய்வந்த ஏவற்காரி, அந்த அம்மையார் நேற்றிரவே இறந்துபோயினர் எனத் தெரிவித்தனள்.

மற்று, இறந்துபோன அவ்வம்மையாரோ தாம் இறக்குந்தறுவாயில் தம்மகளை அருகழைத்துத், தாம் இறந்துபோவதைத் தமக்கு அறிமுகமாயுள்ள அம்மாதரார் அறிவர்எனப் புகன்று உயிர்துறந்தார்.

அதுவேயுமன்றி, அம்மாதரார் மறுநாட்காலையில் தம் சமையற்காரியைப் பார்த்தபோது, அவளுந், தமக்கு அறிமுகமான அவ்வயல்வீட்டு அம்மையார் இறந்துபடுதலைப்பற்றித் தான் ஒரு கொடியகனவு கண்டதை எடுத்துரைத்தனள். அங்ஙனம் எடுத்துரைக்குங்கால், அவள் தனது கனவின்கண் எவரோ ஒருவர் போந்து அவ்வம்மையார் இறந்ததைத் தனக்கு அறிவித்ததாக வுங்கூறினாள் என்பது.

இம் மெய்ந்நிகழ்ச்சியில், இறந்துபடும் நிலையினரான அவ்வயல்வீட்டு அம்மையார் தமக்கு அறிமுகமான அம்மாதராரைப் பற்றி நினைந்த நினைவே, அவர்க்கு நீக்கலாகா மனக்கலக்கத்தினையுங் கவலையினையும் விளைவிப்பதாயிற்று. இனி, அம்மாதரார்க்கு உண்டான அக்கலக்கமே, அவர்தஞ் சமையற்காரிக்கு அவ்வம்மையாரின் சாவைப்பற்றிய கனவினை உண்டுபண்ணுவதாயிற்று. அற்றேல், அவ்வறிவிப்பு ஒருவர்க்கு நனவிலும், மற்றொருவர்க்குக் கனவிலும் உண்டாயது என்னையெனின்;-இறந்துபோன அம்மையார்க்கும் அதனை முன்னறிந்து கலங்கிய மாதரார்க்கும் ஏதோ ஒருவகையான அன்பினால் மனநிலை ஒன்றுபினாற்போலப், பின்னவரின் சமையற்காரிக்கும் அந்த அம்மையார்க்கும் மனம் ஒருங்கொத்தல் இல்லையாகலின், மனமொத்த ஒருவர்க்கு நனவிலேயும், அஃதொத்தணையொவ்வாத மற்றவட்குக் கனவிலேயும் அந்நிகழ்ச்சி தோன்றுகின்றதென்க. நினைவின் உறைப்பும் அந்நினைவினை ஏற்கும் மனநிலையும் ஒன்றுபடுதற்கேற்ற வாய்ப்பு உள்வழியெல்லாம், உறுத்துநினைந்த நினைவு நினைக்கப்பட்டார்க்கு நனவிலேயே தோன்றுமென்றும், அல்லாதார் சிலர்க்கு அது கனவின்கண்மட்டுமே தோன்றுமென்றும் பகுத்துணர்ந்து கொள்ளல்வேண்டும்.

இனி, அயர்ந்து துயிலுங்கால் அரண்டெழுந்து, கனவோ நனவோவென்று உறுதி செய்யக்கூடாத நிலையில் இருப்பார் சிலர்க்கு, இறந்துபோயினாரது உருவந் தோன்றி மறைதலும் ஆங்காங்கு நிகழாநிற்கின்றது. இந்நிகழ்ச்சி, இறந்து மறுமையுலகிற் சென்றவர் தம்மவரை உறுத்துநினைப்பதனால் நிகழ்கின்றதோ, அன்றி உயிரோடிருக்கும் அவர்தம் உறவினர் சிலர் அவரை நினைந்து உருகுதலால் உண்டாகின்றதோ இன்னதுதான் மெய்யென்று முடிவுகட்டுவது இயலாததாயிருக்கின்றது. பின்வரும் மெய்ந்நிகழ்ச்சி அத்தகையதேயாகும். ஒருமங்கை பின்வருமாறு எழுதுகின்றாள்:-

"சில ஆண்டுகளுக்குமுன் என்கணவரும் யானுங் கண்டறிந்த நிகழ்ச்சி யிது: ஒருநாள் நள்ளிரவில் எவரோ ஒருவர் என் படுக்கையின் அருகே நிற்பதாக உணர்ந்து வெருண்டு விழித்தெழுந்தேன். எழ, ஓர் உருவம் என் படுக்கையின் பக்கத்தை விட்டுப்பெயர்ந்து, யான் என்னுடைய நகைகளை வைத்திருக்கும் பேழையண்டை செல்லக்கண்டேன். யான் கண்ட அவ்வடிவம் ஒரு திருடனது வடிவமாய் இருக்கவேண்டுமெனவே எண்ணினேன். அவன் தன் கையிற் படைக்கலம் வைத்திருக்கவேண்டுமென யான் நினைந்தமையால், என் படுக்கைக்கு இரண்டடி விலகிய கட்டிலின்மேல் துயின்ற என் கணவனை யான் எழுப்பாது வாளா இருந்தேன். ஏனென்றால், என் கணவன் எழுப்பப்பட்டால் அவர் அத்திருடனைத் தாக்க நேருமென்றும், அப்போது அவன் அவரைத் தன்கையிலுள்ள படைக்கலத்தால் ஊறுசெய்யக் கூடுமென்றும் அஞ்சினேன்.

"ஆனால், அவ்வுருவமோ என் கட்டிலின் கால்மாட்டை விட்டகன்று, என் கணவனின் கட்டிலுக்கெதிரே செல்லவும், உடனே என் கணவன் தனது படுக்கையில் எழுந்து உட்கார்ந்து அவ்வுருவத்தை உற்றுநோக்கவுங்கண்டு திகைப்புற்றேன். ஆனால், இரண்டொரு நொடியிலெல்லாம் என் கணவன் மீண்டும் படுக்கையில் விழுந்து துயில்கொள்ளலானார். அந்த உருவமோ வாயிற்கதவண்டைபோயது.

"அன்றிரவு நாங்கள் ஒரு சொற்கூடப் பேசவில்லை.

"மறுநாள் விடியற்காலையில், எங்கள் அறையிலிருந்த மூன்று வாயிற் கதவுகளும் பூட்டப்பட்டிருந்தனவா வென்று என் கணவனை வினவினேன். அவைமூன்றுஞ் செவ்வையாகத் தாழிடப்பட்டிருந்தனவென்றே அவர் விடையளித்தார். எங்கள் இரண்டு படுக்கைகளும் எவ்வகையாலேனும் ஒன்றையொன்று நெருங்கியிருக்கக் கூடுமோவென்றும், அதனால் என்னையறியாமலே யான் என் கணவனை எழுப்பியிருக்கக் கூடுமோவென்றும் நினைந்து அவைகளின் இருப்பை ஆராய்ந்து பார்த்தேன்; ஆனால் அவை யிரண்டுந் தனித்தனியாகவே அகன்றிருந்தன. அதன்பிறகு, யான் அவரை நோக்கி, "சென்ற இரவில் நிகழ்ந்தது ஏதேனும் உங்கட்கு நினைவில் இருக்கின்றதா?" என்று கேட்டேன். அதற்கவர், "ஆம், ஒரு புதுமை; என் தந்தையார் அந்த வாயிற்கதவின் வழியே செல்லக் கண்டேன் என்று நினைக்கின்றேன்" என மொழிந்தார். அவர் அது சொன்னபின்னர்தான், யான் கண்ட அவ்வுருவம் ஒரு திருடனாக இருக்கவேண்டுமெனவும், அவன் படைக்கலம் வைத்திருந்தால் அவனைப்பிடிப்பது பொல்லாங்காய் முடியுமெனவும் நினைந்தே யான் அவரை எழுப்பாமற் சும்மா இருந்துவிட்டேனென்று நுவன்றேன்." என்பது.

இம்மங்கை கண்ட உருவத்தைத் தானுங்கண்ட வகையினை அவடன் கணவனார் பின்வருமாறு வரைகின்றார்:-

"என்மனைவி கண்ட காட்சியின் வரலாற்றினை யான் படித்துப்பார்த்தேன்; அஃது உண்மையென்றே யானும் நுவல்கின்றேன். யான் எனது படுக்கைமேல் எழுந்து உட்காருதற்கு முன், யான் கனவுகாணவில்லையென்று எனது நினைவுக்கு எட்டியவரையிற் சொல்கின்றேன்; ஆனால், அதன்மேல் யான் எழுந்துட்கார்ந்தபோதோ என் தந்தையார் எமது அறைவாயிற்கதவண்டை செல்லக் கண்டேன். அப்போது யான் அவருடைய காரியங்களைப்பற்றி நினைக்கவேயில்லை. என்றாலும் வேறு சில அலுவல்களைப்பற்றிமட்டும் யான் அப்போது சிறிது கவலைப்பட்டதுண்டு.

"யான் கண்ட அவ்வடிவம் என் தந்தையாரது வடிவமென்றே எண்ணினேன். அது வேறொருவரது வடிவமென்று யான் எண்ணவேயில்லை. அஃது அரவமின்றி அவ்வறையின் குறுக்கே

போய் அதன் வாயிற் கதவுவழியே மறைந்தேகியது. என்மனையாள் மறுநாட் காலையில் என்னைநோக்கி 'நேற்றிரவு நீங்கள் படுக்கையில் எழுந்து உட்கார்ந்ததைப்பற்றி நினைவுண்டா?' என வினவி, எனதுகருத்தை அந்நிகழ்ச்சியின் முகமாய்த் திருப்பியிராவிட்டால், அதனை யொரு வெறுங் கனவாகவே நினைந்து விட்டிருப்பேன்.

"அவ்வுருவந் தோன்றிய போது என்னுடைய கண்கள் திறந்திருந்தனவென்றே யான் உறுதிசொல்வேனாயினும், யான் அதன் முகத்தைமட்டுங் காணவில்லை. யான் நினைவுகூரக்கூடிய வரையில், என் தந்தையாரின் பொதுவான உடம்பின் தோற்றத்தை யான் அறிந்திருந்ததிலிருந்தே அதுதான் அவரது வடிவமாகத் தான் இருக்கவேண்டுமெனக் கருதினேன். யான் விழித்திருக்கையில் அத்தகையதொரு நிகழ்ச்சி வேறு கண்டிலேன். ஆயினும், என் தந்தையார் இறந்துபோனவுடனே ஒருகால் அவரது வடிவத்தினை யான் ஒரு கனவின்கட் டெளிவாய்க் கண்டதுண்டு" என்பர்.

இம்மெய்ந்நிகழ்ச்சியிற் போந்த உருவத்தைக் கண்டவர் அதனைக்கண்ட போதிருந்தநிலை வெறுங்கனவாகவாதல் அல்லது வெறுநனவாகவாதல் இருத்தல் வேண்டுமென்று உறுதிசொல்லக்கூடாமையால், அஃது அவ்விரண்டிற்கும் இடைப்பட்டதொன்றாகவே யிருத்தல் வேண்டுமென்பது பெறப்படும். அற்றேல், நனவுங்கனவும் அல்லாத ஒரு நடுநிலையினை எமது பழக்க வழக்கத்திற் கண்டிலமாலெனின்; அறிதுயிலிற் செல்வாரையுந் தூக்கத்தில் நடப்பாரையுங் கண்டு அவரதுநிலையினை ஆராய்ந்து பார்ப்பவர்க்கு, நனவுங்கனவும் அல்லாமல் அவையிரண்டற்கும் நடுப்பட்டதோர் உணர்வுநிலையும் மக்களிற்சிலர்க்கு உண்டென்னும் உண்மை நன்கு விளங்காநிற்கும். அறிதுயிலில் இருப்பவர்க்கு நனவு இருக்கின்றது; ஆனால், அது நம்மனோர்க்குள்ளதை ஒப்பதன்று; அவர் அத்துயிலினின்று விழித்தபின் அந்நனவினை மறந்துபோகின்றார்; மற்ற, அதனைக் கனவென்று நுவலுதற்குமிடமில்லை; ஏனென்றால், திரும்பவும் அவர் அறிதுயிலிற் சென்றவுடனே தாம் அதில் முன்னிருந்த நனவினை நன்குணர்கின்றார். ஓர் இரவில் உறக்கத்திற்கண்ட கனவினை அடுத்து

வரும் இரவிற் காணுங் கனவுடன் நாம் தொடர்புபடுத்து உணர் தல் இல்லாமையால், அறிதுயிலிற் சென்றவர்க்கு உண்டாம் நன வினைக் கனவென்று கூறுதலுஞ் சிறிதும் பொருந்தாது. ஆகவே, மக்கள் சிலர் பலர்க்கு. நனவுகனவு இரண்டினும் வேறாய் அவை யிரண்டற்கும் நடுப்பட்டதோ ருணர்வுநிலையும் உண்டென்பது தெளியப்படும். தூக்கத்தில் நடப்பார் நிலையுஞ் சிறிதேறக்குறைய அறிதுயிலில் இருப்பார் நிலையினையே ஒத்திருக்கின்றது. இத் தன்மையதாம் ஓர் உணர்வுநிலை மக்களிற்சிலர்பால் அரிதாய்க் காணப்படுதலை இதனைப்பயில்வார் நன்கு தெளிதல்வேண்டி, அதற்கு உண்மையாகநடந்த ஒரு நிகழ்ச்சியினை இங்கெடுத்துக் காட்டுதும்:-

'அன்செல்பூரன்' என்னும் பெயர்வாய்ந்த கிறித்து சமய குரு அமெரிக்காவிலுள்ள நியூயார்க்கு என்னும் நகரில் 1826-ஆம் ஆண்டிற் பிறந்தவர் ஆவர். பிற்கூறும் நிகழ்ச்சி நடந்த ஞான்று அவர்க்கு ஆண்டு அறுபத்தொன்று. அவர் தாம் வாங்கியதொரு நிலத்தின்விலையைச் செலுத்தும்பொருட்டுப் பொருள்திரட்டுதற் காக 1887-ஆம் ஆண்டு ஜனவரித்திங்கள் 17-ஆம் நாள் தமதில் லத்தைவிட்டுப்புறப்பட்டு அயலிலுள்ளதோர் ஊர்க்குச்சென்றார். சென்று கருவூலத்தில் (Bank) தாம் வேண்டியவளவு தொகை பெற்றுவந்து, சில சில்லரைக்கடன்களைத் தீர்த்துவிட்டுத், தம் உடன்பிறந்தாளின் வீடுள்ள வேறொருதெருவுக்குப் போயினார். அப்போது அவரைப்பற்றிக் கடைசியாகத்தெரிந்தது அதுதான். ஆனால், அவர் தம் உடன்பிறந்தாளின் இல்லுக்குப் போகவும் இல்லை, தமது வீட்டுக்குத் திரும்பவும் இல்லை. அவர் இருந்தாற் போல் இருந்து திடீரென மாயமாய் மறைந்து போயதைப்பற்றி நகர் காவலர்க்குத் தெரிவித்ததொடு புதினத்தாள்களிலும் விளம் பரஞ்செய்வித்தார்கள்.

இவ்வாறாகவெல்லாம் அவரது மாயமறைவினை அறிவித்தும், எட்டுக்கிழமைகள் வரையில் அவரைப்பற்றியசெய்தி ஒன்றுமே தெரியவில்லை. ஆனால், அவ்வெட்டுக்கிழமைகளுங் கழிந்தபின், திடீரென மார்ச்சு 14-ஆம் நாள் அவர் தமது இல்லத்தில் மீண்டுங் காணப்பட்டார். அவர் அங்ஙனந் திடீரென மறைந்துபோயதுந், திரும்பவுந் திடீரெனத் தமது இல்லம்வந்து சேர்ந்ததும் என்னை?

T 61.04 MA 36.7 80 3 (1740)

யென்று உற்றாரும் மற்றாரும் அவரைப் பலவாறுவினவியும், அவர் அவ்வினாக்களுக்கு ஏதொருவிடையுமே சொல்லத்தெரியாமல் திகைத்துவிழித்தார். என்றாலும், ஆராய்ச்சிவல்ல ஆசிரியர்கள் அவரைப்பற்றிப் பலமுகமாய் ஆராய்ந்துபார்த்ததிற் பின்வருங் குறிப்புகள் புலனாயின:-

அன்செல்பூரன் தமது இல்லத்தைவிட்டு மறைந்து இரண்டு கிழமைகள் ஆனபின் பிப்பிரவரி முதல்நாளில் நாரிஸ்டன் என்னும் ஊரிற் போந்துதங்கினார். அங்கே அவர் பிரௌன் என்னும் பெயர்தாங்கி, அவ்வூரினுள்ளதொரு தெருவில் ஓர் அறையைக் குடிக்கூலிக்குப்பிடித்து, அதன்நடுவே ஒருதிரையைவிட்டு அதனை இரண்டாய்த்தடுத்து, முற்பகுதியிற் சிறுவரின்விளையாட்டுக் கருவிகளுந் தித்திப்புப்பண்டங்களும் புதிதுசமைத்தபொருள்களும் வைத்து விற்பனைசெய்துவந்தார்; பிற்பகுதியை உணவுசமைக்கவும் உறங்கவும் வைத்துக்கொண்டு அதில் தமக்குவேண்டிய தட்டுமுட்டுகளை இட்டுவைத்திருந்தார். விற்றுப்போன பண்டங்களைத் திரும்பக்கொணர்ந்து நிறைத்தற்பொருட்டுக் கிழமைக்கொருகால் 'பிலடெல்பியா' என்னும் ஊர்க்கு அவர்போய்வருவர். அவர் தாம் வைத்திருந்த அக்கடையின் முகப்பில் 'ஏ. ஜே. பிரௌன்' என்னும் பெயரையும் பொறித்திருந்தார். அவர் வாடகைக்குப் பிடித்திருந்த அறை, 'ஏரல்' குடும்பத்தார்க்குரிய வீட்டின் ஒரு பகுதியாகும். அக்குடும்பத்தவர் நாடோறும் பிரௌன் என்னும் அத்துரைமகனிடம் வந்து பேசுவதுண்டேனும், அவர்கள் அவருடைய குணத்திலாயினுஞ் செய்கையிலாயினும் ஏதொரு மாறுபாடுங்கண்டிலர். அவரது நடத்தை நேர்மையும் ஒழுங்கும் அமைதியும் வாய்ந்ததாய் இருந்தது. தம்முடைய பற்றுச்சீட்டுகளுக்குச் செல்லவேண்டியவைகளை விரைந்துசெலுத்திவந்தார். தமது கடையைச் சனிக்கிழமையில் மாலைப்பத்துமணிக்கும் மற்றைநாட்களில் ஒன்பதுமணிக்கும் ஒழுங்காகச் சாத்திவந்தார் ஞாயிற்றுக்கிழமைகளில் திருக்கோயிலுக்குத் தவறாமற்போய்வந்தார். அவருடன் பழகியவர்களில் எவரும், அவர் அப்போதிருந்த உணர்வுநிலை எவ்வகையான மாற்றமும் உடையதாயிருந்ததென ஐயுறுதற்குச் சிறிதும் இடமில்லாதிருந்தது.

ஆனால், மார்ச்சு, 14-ஆம் நாள் விடியற்காலையில் 5-மணிக்கு அவர் தாம் ஒரு பீரங்கியின் அதிர்வெடியோசை கேட்டு விழித்துக் கொண்டதாகக் கூறினார். விழித்ததும், அவர் தாம் வழக்கமாய்த் துயில்கொளும் படுக்கையில் இல்லாமல், நடுவே அணையிட்டதொரு படுக்கையி லிருத்தலை உன்னிப்பாய்ப் பார்த்தார்; தம்முடைய அறையின் சாளரங்களுக்கு எதிரே மின் விளக்குகளையுங் கண்டார். உடனே அவர் எழுந்து திரைகளை விலக்கிக்கொண்டு சாளரத்தின் வழியே தெருவை எட்டிப்பார்த்தார். தாம் மெலிந்திருப்பதாகவுந் தமக்கு யாரோ மருந்திட்டதாகவும் எண்ணினார். பிறகு, தாம் இருத்தற்கு உரிமையில்லாததோரிடத்தில் தாம் வந்திருப்பதாக நினைந்து அச்சமுற்றார். தம்மை ஒரு திருடனாகக் கருதிக் காவலாளர் பிடித்துக்கொள்ளக்கூடுமே அல்லதெவரேனுந் துன்புறுத்தக்கூடுமேயென நினைந்து அஞ்சினார். தமது வாழ்நாளில் இங்ஙனந் தாம் காவலாளர்க்கு அஞ்சியது ஒரேமுறைதான்.

அவ்வீட்டில் யாரேனும் நடமாடுகிறார்களாவென்று உற்றுக் கேட்டார். அவ்வாறு இரண்டு மணிநேரம் வரையில் அவர் பெரிதும் மனம் வருந்தினார். கடைசியாக அவர் கதவண்டைபோய் அதனைத் தடவிப்பார்த்தார்; அஃதுள்ளே தாழ் இடப்பட்டிருத்தல் கண்டு அதனைத் திறந்தார். எதிர்ப்பக்கத்து அறையினுள்ளே எவரோ நடமாடும் அரவங்கேட்டு, அதன் கதவைத் தட்டினார். உடனே கதவைத் திறந்துகொண்டு வந்த எரல் என்பவர், "ஐய பிரௌன், தங்கட்குக் காலை வணக்கம்" என்றார். அதற்கவர்: "இப்போது யான் எங்கே இருக்கின்றேன்?" எனவினவ, எரல், "நீங்கள் செம்மையாகவே யிருக்கின்றீர்கள்" என்றார். அதற்கு பிரௌன் "எனக்கு எல்லாம் பிசகாய்த் தோன்றுகின்றது. என் பெயர் பிரௌன் அன்று. யான் எங்கே யிருக்கின்றேன்?" என மீண்டும் வினவ, எரல் "நீங்கள் இருப்பது நாரிஸ்டௌன்" என்றார். பிரௌன், "அவ்வூர் எங்கேயுள்ளது?" என, எரல், "இது பென்சில்வானியாவில் உள்ளது" என்றார். பிரௌன், "அஃது எந்த நாட்டைச் சேர்ந்தது?" என மீட்டும் வினவ, எரல், "அது பிலடல்பியாவுக்கு மேற்கே பதினேழுகல் தொலைவில் உள்ளது" என்றார். பிரௌன், 'இஃது இந்தத் திங்களில் எத்தனையாவது

நாள்?" எனக்கேட்ப எரல், "இது 14-ஆம் நாள்" என்று மொழிந்தார். பிரௌன், "அப்படியா? இந்த ஊரிற் காலவட்டம் பின்னோக்கிச் செல்கின்றதோ? யான் வீட்டைவிட்டுப் புறப்பட்டது 17-ஆம் நாள் ஆகும்" என்றனர். அதற்கு எரல், "எந்தத் திங்களில் 17 ஆம் நாள்?" எனவினவப், பிரௌன், "ஜனவரித் திங்களில் 17-ஆம் நாள்" என்றனர். அதற்கு எரல், "இது மார்சுத்திங்களின் 14-ஆம் நாள் அன்றோ" எனக்கூறினர்.

பின்னர்ப், பிரௌன் என்னும் அத்துரைமகனார்க்கு ஏதோ மூளை பிசகியிருக்கின்றதெனா எண்ணி, எரல் ஒரு மருத்துவரை அவண்பால் உடனே வருவித்தனர். அன்செல்பூரன் அம்மருத்துவரைக் கண்டதுந் தமது வரலாற்றினை எடுத்துச்சொல்லி, ஜனவரி 17-ஆம்நாளிலிருந்து இன்றுவரையில் நிகழ்ந்ததொன்றுந் தமக்குத் தெரியாதென உறுதிமொழிபுகன்றார். மேலும், "இங்குள்ள இக்குடும்பத்தார், யான் பென்சில்வானியாவிலுள்ள நாரிஸ்டன் ஊரில் இருக்கின்றேனென்றும், இவ்வீட்டில் ஆறு கிழமைகளாகக் குடியிருக்கின்றேனென்றும், இவ்வாறு கிழமைகளும் இவர்களொடு கூடவே யான் இருக்கின்றேனென்றும் நுவல்கின்றனர். ஆனால், இன்றைக்காலைக்குமுன் இவர்களில் எவரையேனும் யான் பார்த்ததாக நினைவுகூரக்கூடவில்லை" என்று வற்புறுத்திக்கூறித், தமது ஊரிலுள்ள ஆரிசு என்னுந் தம்மருமகனார்க்கு ஒரு கம்பிச்செய்தி விடுக்கும்படி அம்மருத்துவரை வேண்டிக்கொண்டார் அங்ஙனமே அம்மருத்துவரும் அவர்தம் மருமகனார்க்கு ஒரு கம்பிச் செய்திவிடுப்ப, அவரிடமிருந்துபோந்த விடையானது "ஆம், அன்செல்பூரன் என் மாமனாரேயாவர். அவர் எங்கேயிருக்கின்றாரென்பதும், நலமாக இருக்கின்றாரா என்பதுந் தெரிவியுங்கள். மற்றைச்செய்திகளும் விளக்கமாக எழுதுங்கள்" என அறிவித்தது.

அதன்பின் அன்செல்பூரன் மருகரான ஆரிசு என்பவர் நாரிஸ்டன் என்னும் ஊருக்குப்போய், அங்கே தன்மாமனார் பிரௌன் என்னும் பெயர்பூண்டு வைத்திருந்த கடையிலுள்ள சரக்குகளையெல்லாம் விலைவிற்பனைசெய்து, அவருடைய அலுவல்களையெல்லாம் ஒழுங்குபடுத்திக்கொண்டு, அவரைத்தமதூர்க்கும் அழைத்துவந்தார்.

பிறகு, அன்செல்பூரனின் இருவேறுவகை வாழ்க்கை நிலையினைக் கேள்வியுற்ற மனநூல் ஆசிரியர்கள் மிகவும் வியப்புற்றவர்களாகி அவர்பாற்போந்து அவரது மனவியற்கையை நுணுக்கமாக ஆராய்ந்துபார்க்கலாயினர். அன்செல்பூரன் கள்ளங்கவடறியாத வாய்மையாளரென்பதும், அவர் பிறரை ஏமாற்றுதற்காக அங்ஙனம் வேற்றூர்க்குப்போய்த் தமது பெயரை மாற்றிக்கொண்டு கடைவைத்திலரென்பதும் ஆராய்ச்சிவல்ல அவ்வாசிரியர்கள் திட்டமாய்த் தெரிந்துகொண்டனர். அற்றேல், ஒருவரையொருவர் அறியா இருவேறு ஆட்கள்போல் அன்செல்பூரன் ஒருவரே நடந்துகொண்டதென்னை? என்று ஆராய்வான்புகுந்து, புகழ்பெற்ற உளநூற்பேராசிரியராகிய உவில்லியம் ஜேம்ஸ் என்பார், அவரை அறிதுயிலிற்செலுத்தி, அவரது வாய்ப்பிறப்பைக்கேட்டனர். அன்செல்பூரன் அறிதுயிலிற் சென்றவளவானே, அன்செல்பூரன் என்னுந் தமதுபெயரையும் அப்பெயர்பூண்டு தாம் நடாத்திய வாழ்க்கையின் வகைகளையும் முற்றுமேமறந்து, தாம் பிரௌன் என்னும் பெயருடையவரென்றும் அப்பெயரொடு தாம் நடாத்திய வாழ்க்கையின்வகைகள் இவ்விவையென்றுந் தாம் நாரிஸ்டன் என்னும் ஊரிற்றங்கி வாணிகஞ்செய்து வாழ்ந்த வரலாறுகளையெல்லாம் ஒழுங்காக எடுத்துக்கூறினர். அதன்பின் அவ்வறிதுயிலினின்றும் அவர் எழுப்பப்பட்ட பின்னர்த், தாம் அன்செல்பூரன் என்னும் பெயரொடுவாழ்ந்த தமது பழையவரலாற்றைத்தவிரத், தாம் இடையே பிரௌன் என வேறுபெயர் பூண்டு வேறோர் ஊரிற்றங்கி வாழ்ந்தவரலாற்றைச் சிறிதுமேயறிந்திலர். இதனைக்கண்டு இறும்பூதுற்ற அவ்வுளநூற்பேராசிரியர், ஒருவரது உணர்வே இருவேறுவகையாய்ப் பிளவுபட்டு ஒன்றையொன்றறியாதாய் இயங்கிய இயக்கத்தைமாற்றி, இரண்டையும் இணைத்து ஒன்றையொன்றுணருமாறுசெய்ய, அறிதுயின் முறைகளினாலேயே எவ்வளவோ முயன்றுபார்த்தும், அது கைகூடாமலே போயிற்று.

இம்மெய்ந்நிகழ்ச்சியின் ஆராய்ச்சியிலிருந்து, நனவுங்கனவும் அல்லாமல் அவையிரண்டற்கும் வேறான ஓர் உணர்வுநிலையும் மக்கள் சிலர்க்கு உண்டென்னும் வாய்மை தெற்றென விளங்காநிற்கும். எனவே, அத்தகையதொரு புதுநிலையிலிருந்து கொ

டர்பாக நிகழும் உண்மைநிகழ்ச்சிகள் உண்மையேயாகுமல்லா மற் பொய்யாகாவெனவுங் கடைப்பிடித்தல்வேண்டும். இங்ஙனங் கனவும்நனவும் அல்லா ஓர் உணர்வுநிலையிலிருக்கும்ஒருசிலர்க்கு ஒரோவொருகால் நினைவுருவங்கள் தோன்றும் நிகழ்ச்சிக்கு இன் னும் இரண்டு மெய்ந்நிகழ்ச்சிகள் ஈண்டெடுத்துக்காட்டுவாம். சமயகுருவாகிய ஜப் (C. H. Jupp) என்பவர் பின்வருமாறு எழுதுகின்றார்:—

"1875-ஆம் ஆண்டு ஓர் ஆடவன் தன் மனையாளையும் ஆறு பிள்ளைகளையும் விட்டு இறந்துபோனான். மூத்தபிள்ளைகள் மூவ ரும் எமது அகதிப்பிள்ளைநிலையத்திற் சேர்த்துக்கொள்ளப்பட்ட னர். அதற்கு மூன்றாண்டுகள் கழித்து அப்பிள்ளைகளின் தாயும் இறந்துபோயினள்; அவர்கட்கு நேயராயுள்ளவர்கள் கைபொரு ளுஞ்சேர்த்து மற்றைப்பிள்ளைகளையும் இந்நிலையத்திற்கே விடுத்த னர். அங்ஙனம் வந்த பிள்ளைகளுட் கடைசிப்பிள்ளைக்கு நான் காண்டுகள் இருக்கும். இப்பிள்ளைகள் வந்துசேர்ந்த ஆறுதிங் களுக்குப் பின்னர், அவர்களைக் காணச் சிலர் திடுமென ஒரு மாலைநேரத்தில் வந்துசேர்ந்தனர். பிள்ளைகள் படுக்கும் அறையில் ஒன்பது படுக்கைகளிற் சிறார்படுத்திருந்தனர்; ஒன்று தான் வெறு மையாய் இருந்தது. வெறுமையாய் உள்ள அதில் இந்நிலையத்தின் காவலர் துயில்கொள்ள இசைந்தனர்.

"மறுநாட்காலையிற் சிற்றுண்டி அருந்தா நிற்கையில், அக்கா வலர் பின்வருஞ்செய்தியை எடுத்துமொழிந்தார்:—'யான் நினைவு கூர்ந்து சொல்லக்கூடியவரையில், யான் பதினொருமணியளவில் துயில்கொண்டேன்; சிறிதுநேரம் மிகஅயர்ந்துறங்கினேன்; அதன் பின் ஏதொருகாரணமும் இன்றித் திடீரென விழித்தேன்; பிள்ளை கள் படுத்திருந்தமுகமாயின்றிச் சுவரை நோக்கியபடியாய்ப் படுத் திருந்தயான் எனது முகத்தை அவர்களைநோக்கித் திருப்புதற்கு ஒருநினைவுகொண்டேன். அங்ஙனந் திரும்புதற்குமுன் யான் நிமிர்ந்துபார்க்க, மென்மையான ஓர் ஒளியை அவ்வறையினுட் கண்டேன். வெளியேயுள்ள நீளஅறையில் ஆவிவிளக்கு மங்க லாய் எரிந்தது; படுக்கையறையின் கதவுகள் திறந்திருந்தமை யால், அவ்வொளி அவ்வெளியறையிலிருந்து வந்ததெனவே எண் ணினேன். ஆனல், உடனே விளங்கியபடி அஃது அங்கிருந்து

வந்ததன்று. யான் அதனை நோக்கித்திருப்புதலும், திகைப்புறத் தக்கதொரு தோற்றம் என் கண்ணெதிரே தோன்றிற்று. எனது படுக்கைக்கு இரண்டாவதாயுள்ள ஒருகட்டிலின்மேல், அவ்வறையின் அதேபக்கத்தில், ஒருசிறு மங்கலொளி மிதந்துநின்றது; அது நிலாக்காலத்திரவில் முழுமதியைச் சூழ்ந்து காணப்படும் ஒளிவட்டத்தின் துலக்கம்வாய்ந்ததாய் இருந்தது. புதுமையான அத்தோற்றத்தைப் பார்த்துக்கொண்டே யான் எழுந்து என் படுக்கையின்மேல் நேராக அமர்ந்தேன்; அதன்பின் என் கைக் கடிகாரத்தை எடுத்துநோக்க அப்போது ஒருமணியாக ஐந்து நிமிஷங்கள் இருந்தன. எல்லாம் அமைதியாய் இருந்தது; பிள்ளைகள் எல்லாரும் அயர்ந்து உறங்கினர். அவ்வொளிவட்டமானது மேன் மிதந்துகொண்டிருந்த கட்டிலின்மேல், முன்னேகூறிய ஆறுபிள்ளைகளிற் கடைசிப்பிள்ளை உறங்கிக்கொண்டிருந்தது. யான் கனவுதான் காண்கின்றேனோ வென்று என்னுள்ளே வினவினேன். இல்லை! நான் நன்றாகவிழித்துத்தான் இருந்தேன். ஐந்தடியுயரந்தோன்றிய அவ்வொளிப்பிழம்பை, அஃது எதுவாயிருந்தாலும், எழுந்து தொட்டுப்பார்ப்பதற்கு எனக்குள் ஓரெண்ணம் உண்டாயிற்று. அதன்படியே யான் எழ, ஏதோ ஒன்று என்னைப் பின்னுக்குப் பிடித்திழுப்பதுபோற் காணப்பட்டது. யான் என் காதினால் ஏதுங்கேட்கவில்லை யென்பது திண்ணமே; என்றாலும், "எழாதே படுத்துக்கொள், அஃது உனக்கு ஏதும் ஊறுசெய்யாது" என்னுஞ்சொற்கள் மட்டும் என்னுள்ளத்திற் புலனாவதை உணர்ந்தேன். உணர்ந்து அதன்படியே உடனே செய்தேன். அதன்பிற் சிறிதுநேரத்திலெல்லாம் யான் துயின்றுவிட்டேன். பிறகு யான் எப்போதும் விழித்துக்கொள்ளும் நேரப்படி காலை ஐந்தரைமணிக்கெல்லாம் உறக்கம்நீங்கி எழுந்தேன். அதன்பின் ஆறுமணிக்கு எனது கட்டிலுக்கு எதிர்க்கோடியிலிருந்த படுக்கையிலிருந்து துவங்கி, ஒவ்வொருபிள்ளைக்கும் யான் உடை உடுப்பித்துக்கொண்டு வருகையிற், சென்ற இரவு ஒளிவட்டமொன்று மேன்மிதந்துகொண்டிருந்த படுக்கையண்டை வந்து, அதிற்படுத்திருந்த சிறுவனையெடுத்து என்னுடைய முழந்தாள்களின்மேல்வைத்து, அவனுடைய உடைகளை அவன்மேல் அணிவித்தேன். அப்போது மற்றைச்சிறுவர்களுடன் பேசிக்கொண்

டிருந்த அப்பொடியன், சடுதியிற் றன்பேச்சைநிறுத்தி, எனது முகத்தை ஒருபுதுமையான குறிப்புத்தோன்ற உறுத்துப்பார்த்து, 'ஓ! ஐயா, என் அம்மை நேற்றிரவு என்னிடம் வந்தாள்; நீங்கள் அவளைக்கண்டீர்களா?'' என்று என்னை வினவினான். ஒருநொடிப் பொழுது யான் அப்பொடியனுக்கு விடைசொல்லாதிருந்தேன். அதன்பின் யான் அதற்கு விடைசொல்லாது விடுதலே நன்றென நினைந்து, ''நாம் கடியப்போகவேண்டும்; இல்லாவிட்டாற் காலையுணவு தப்பிவிடும்' ' எனப்பகர்ந்தேன் என்பது.

''அச்சிறுவன் மறுபடியும் அந்நிகழ்ச்சியைக் குறித்துப்பேசியதேயில்லை. அதைப்பற்றி ஏனையோரும் அவனுக்கு அதைச் சொல்லவும் இல்லை. அவ்வகதிநிலையக்காவலர் அது தம் அறிவுக்கு எட்டாத மறைபொருளாயிருக்கின்றது எனப் புகன்றார். நிகழ்ந்த உண்மையை நிகழ்ந்தபடிசொல்லி, அவ்வளவில் அதனை நிறுத்திவிட்டார்; ஆனால், தாம் கூறியவற்றுள் ஒன்றிலுந் தாம் பிழைபடவில்லையென்பதை முற்றுந் தம்மனமார நுவன்றனர்.

இம்மெய்ந்நிகழ்ச்சியிற்போந்த ஒளியுரு, அதனைகண்ட அப்பொடியன்றன் அன்னையின் உருவமேயாகும். தன்பிள்ளைகளை அகதியாய் விட்டிறந்த தாயானவள் தனது நுண்ணுடம்பில் நின்று நினைத்த நினைவானது, அவளைபொத்ததொரு வடிவினை அவடன் கடைசிப்பிள்ளையின் கண்ணெதிரே தோற்றுவிப்பதாயிற்று. அவள் ஈன்ற ஏனைப்பிள்ளைகள் எல்லாம் அவள் இறந்தஞான்று சிறிது விளுத்தெரிந்தவர்களாதலால், அவர்களைப்பற்றி அவள் கவலைகொள்ளாது, விளுத்தெரியாப்பொடியனாகிய தன் கடைசிப்பிள்ளையைப்பற்றியே கவலைகொண்டிருந்தமையால், நுண்ணுடம்பிற் சென்றபின்னரும் அவள் அப்பிள்ளையையே மிகுதியும் நினைத்தாள் ஆகல்வேண்டும். அதனாலேயே, அவளுருவு அப்பிள்ளையின் படுக்கைக்குமேன் மிதந்துகாணப்படுவதாயிற்று. அவ்வகதிநிலையக்காவலருஞ் சமயகுருவுமாகிய ஜப் என்பவர் தெளிவுக்காட்சி (Clairvoint vision) உடையராயிருந்தமையால், அவருந் தமது படுக்கையில் இருந்தபடியே அவ்வுருவினை ஒளிவடிவாய்க் கண்டார். தன் அன்னையின் அவ்வுருவினைக்கண்ட பொடியனுக்குள்ள அளவினும், அக்குருவுக்குள்ள தெளிவுக்காட்சியின் வலிவு சிறிது குறைந்தநிலையில் இருந்தமையால், அவர் அவ்வுரு

வின் வடிவினைக்காணமாட்டாமல், அதனை ஓர் ஒளிப்பிழம்பாக வே கண்டார். இவ்வாறு அங்கினைவுருவினைக்கண்ட அவ்விரு வரில் அச்சிறுவன்மட்டுங் கனவுநிலையிலிருந்தே தன் அன்னை யின் அவ்வுருவினைக்கண்டவன் ஆவன். மற்று, அந்நிலையக்காவல ராகிய சமயகுருவோ கனவுக்கும் நனவுக்கும் இடைப்பட்ட தொரு நிலையில் இருந்தார் என்பதே புலனாகாநிற்கின்றது; எதனு லெனின், அவ்வொளிவட்டத்தைக் கண்டு தமது படுக்கையின் மேல் எழுந்து உட்கார்ந்தவர், பின்னர் அதனைத்தொட்டுப்பார்ப் பதற்குவிரும்பி எழுந்தபோது எழமாட்டாமற் பின்னே இழுக் கப்பட்டனர் என்பதனால்; அவர் தாம்வேண்டியபடி இயங்கவல்ல நனவுநிலையில் இருந்தனராயின் அவ்வாறு அவரது முயற்சி தடை படுதற்கு இடம் இராதன்றே? மற்று, அவர் கனவுநிலையிலும் இருந்திலர்; ஏனெனில், அவ்வுருவினைக் கண்டெழுந்தவர் "யான் கனவுதான் காண்கின்றேனோ?" என்று தம்முள்ளே தாம் வின வினராகலின்; கனவுநிலையிலிருப்பவர் அதனை நனவாகவே கருதி யிருப்பரல்லது கனவாகநினைத்தல் இல்லையன்றே. இங்ஙனம் இரண்டும் அல்லாதாகவே, அவர் அப்போதிருந்தநிலை, அறிதுயி லில் இருப்பார் நிலையினையுந் தூக்கத்தில் நடப்பார் நிலையினையும் ஒத்ததொன்றாகல் வேண்டுமென்பதே துணியப்படும் என்க.

இன்னும், மேலதனோடொத்த வேறொரு மெய்ந்நிகழ்ச்சி யினையும் ஈண்டு மொழிபெயர்த்து வரைகுதும். மார்த்தா என் னுந் துறவுமாதரார் ஓர் ஆசிரியருக்குப் பின்வருமாறு எழுது கின்றார்:—

"1891-ஆம் ஆண்டு மார்ச்சுத்திங்கள் 6-ஆம் நாள் வெள் ளிக்கிழமை பாஸ்டியன் என்னும் நோயாளியைப் பேணும்படி யான் அழைக்கப்பட்டேன். அன்றிரவு யான் ஐந்துநிமிஷம் அரைத்தூக்கத்தில் இருந்தபிறகு, ஒரு கனவுகண்டேன்—யான் கண்டது கனவெனக்கூறுதல் பொருந்துமாயின், யான் தூக்கத்தி லிருப்பதாகவே நினைந்தேன். ஓர் ஒளியும் ஓர் ஒலியும் அங்குள்ள அடுப்பண்டையிலிருந்து வந்தன. ஒருமாது வெளியே போந்த னள்; ஆனால் அவளது உருவம் யான் இதற்குமுன் அறிந்ததாய் இல்லை; என்றாலும், அவளது குரலொலிமட்டும் பாஸ்டியன் அம் மையாரின் குரலொலியை யொத்திருந்தது. யான் உங்களைப்

பார்ப்பதுபோலவே அவளை அத்துணைத்தெளிவாகக் கண்டேன். சிசில் என்பவள் உறங்கிக்கொண்டிருந்த கட்டிலண்டையில் அவள்சென்று, அப்பெண்ணின் கையையெடுத்துச், 'சிசிலி எவ்வளவு அழகாய் இருக்கின்றாள்!' எனநுவன்றனள். யானும், எனது கனவில், அவளைப் பின்பற்றிச்சென்றேன். பின்னர் அவள் கதவைத் திறந்து மறைந்துபோயினள்.

"அது நேர்ந்தது இன்னநேரத்திற்றான் என்று என்னால் திட்டமாய்ச்சொல்லல் ஏலாது; ஆனாலும், அஃது அவ்விரவின் முற்பொழுதிற் பதினொருமணிக்கும் ஒருமணிக்கும் இடையேதான் தோன்றியதாதல்வேண்டும்; என்னிடத்திற் கைக்கடிகாரம் இல்லாமையால் அந்நேரத்தைக் குறித்துச்சொல்லல் என்னால் முடியவில்லை. இக்கனவுகண்டவுடனே யான் விழித்துக்கொண்டேன். சிசிலியை யான் எழுப்பவில்லை; ஏனென்றால், அதைப்பற்றி ஏதும் அவளுக்குச்சொல்ல நான் விரும்பவில்லை; ஆயினும் அக்கனவு என்னுள்ளத்தில் மிகவும் உறுத்தினமையால், மறுநாட்காலையில் யான் விழித்தபிறகு அதனை அவட்குக் கூறினேன். அங்ஙனந்தோன்றிய அம்மங்கை தன்கையில் ஒரு மெழுகுதிரி ஏந்திச்சென்றமையும், அவளுடைய ஆடைகளின்மேற் பலநிறப் புள்ளிகள் இருந்தமையும் ஆகிய குறிப்புகளைத்தவிர வேறேதும் யான் சொல்லமாட்டாதவளா யிருக்கின்றேன்.

"இதற்குமுன் ஒருகால் இறந்துபோன என் அன்னை என் கண்ணெதிரேதோன்றி, 'நீ கடவுளைத் தொழுங்காலங்களில் என்னை நினைப்பதில்லையே' என்று சொல்லக்கேட்டதை யன்றி, இத்தகையதொரு கனவு வேறு கண்டிலேன்" என்பது.

மார்த்தாஎன்னுந் துறவுமாதரார் பாஸ்டியன் என்பவரைப் பேணியிருந்த அவ்விரவிற் கண்ட ஒருபெண்மகள் உருவத்தை, அதேயிரவில் அவர்தம் மகளாருங்கண்டு தெரிவித்தெழுதிய கடிதம் வருமாறு:—

"என் தந்தையார் நோயாய்க்கிடந்தபோது துறவுமாது எங்கள் இல்லத்தின் மேன்மாளிகையில் அவரைப் பேணிக்கொண்டிருந்தனள். அப்போது யானும் என் தமையனுங் கீழேயிருந்தோம். இரவு பத்துமணிக்கு யான் என் தமையனைக் கீழேயே விட்டு, மேன்மாளிகையில் என்படுக்கைக்குச் சென்றேன். பின்

னர்ப் பதினொருமணிக்கும் நள்ளிரவுக்கும் இடையே—யான் விழித்திருந்தேனோ அல்லது உறங்கிக்கொண்டுதான் இருந்தேனோ அறிந்திலேன், பெரும்பாலும் அவ்விரண்டிற்கும் நடுவான நிலையில் யான் இருந்திருக்கலாம்—எனது கட்டிலின் அருகே ஓர் ஆவியுருவத்தையொத்த வெள்ளை நிழலொன்று நிற்றலைக் கண்டேன்; அதனை இன்னாரது வடிவமென்று தெரிந்துகொள்ள எனக்கு நேரமில்லை; உடனே யான் பெருந்திகில்கொண்டு இட்ட கூக்குரலானது என் தமையனைத் திடுக்கிடச்செய்யவே, அவனும் மேலேபடுக்கவந்தவன், எனது அறைக்கு விரைந்துபோந்து, யான் வெருக்கொண்டு சுற்றிலும் விழித்தலைப்பார்த்தான். அவ்விரவின் பிற்பகுதி அமைதியாய்க்கழிந்தது.

"மறுநாட்காலையிற் சிசிலியென்பவள் துறவுமாது கண்ட கனவினை எனக்கு எடுத்துரைத்தனள். ஆனாற், சிசிலி தான் ஏதொன்றுங் காணவாவது கேட்கவாவது இல்லை. நான் அவள் சொன்ன அக்கட்டுக்கதையைக்கேட்டு அவள்மேற் சிறிதுசினங் கொண்டு, அதனை ஒரு புல்லியகனவெனவே சொல்லிவிட்டேன்; அதேயிரவில் அதேநேரத்திற்றோன்றிய அவ்விரண்டு தோற்றங் களையும்பற்றி யான் பேரச்சம் அடைந்தமையால், அவைகளைக் குறித்து ஏதுங் கேட்பதும் எனக்குப் பெருந்திகிலாயிருந்தது. சிசிலியும் அத்துறவுமாதும் யான் கண்ட கனவைப்பற்றி ஏதுமே அறியார். இரண்டுநாட்கழியும் வரையில் நான் அதனை அம்மாதுக்குச்சொல்லவில்லை." என்பது.

இம்மெய்ந்நிகழ்ச்சியிற் போந்த உருவத்தை மாதரார் இருவர் ஒரேயிரவில் ஒரேநேரத்திற் கனவுக்கும் நனவுக்கும் இடைப் பட்டதொரு நிலையிலிருந்து கண்டமையும், அங்ஙனங்கண்ட அவ்வுருவினை ஒருவர் ஒருபெண்மகள் வடிவமாகவும் மற்றவர் ஒரு வெள்ளிய நிழலாகவுங் கண்டபான்மையும், இருவரும் அவ் வுருவினைத் தமக்குத்தெரிந்த ஒருவரது வடிவமாகத் தெரிந்து கொள்ளமுடியாமையுங் கருத்திற் பதிக்கற்பாலனவாகும். தாம் கண்டறியாத ஒருவரது உருவம் அம்மாதரார் இருவருமே நினையாதிருக்கையில் அவர்தங் கட்புலனெதிரே தோன்றியதனை உற்றுராயுங்கால், அவ்வுருவத்தோற்றம் உண்மையானதேயன்றி அம் மாதரார் எவரையேனும் நினைந்த நினைவின் தோற்றமாதல் செல்

லாது. இனி, அத்தோற்றம் இறந்துபோன ஒரு பெண்மகளின் நினைவின் தோற்றமோ அல்லதவளின் நுண்ணுடம்பின் தோற்றமோ, இன்னதுதானென்று உறுதிப்படுத்துதற்குச் சான்றில்லை. அது நிற்க.

இனி, நனவின்கட் பலர்க்குத்தோன்றிய சில நினைவுருவ மெய்ந்நிகழ்ச்சிகளை ஈண்டு எடுத்துக்காட்டுவாம்.

1850-ஆம் ஆண்டு, பிப்பிரவரி 16-ஆம் நாள், பால்சன் எனப்பெயரிய ஓர் ஆங்கிலமாதரார் தமது இல்லத்தின் அடுக்களையிற் சாயங்காலவேளையிற் றங்குடும்பத்தினருடன் தேநீர்பருகிய பின், தன்னேவற்காரி மேன்மாளிகையிற் படுக்கும் அறையை ஒழுங்குசெய்து வைத்தனளாவென்று பார்க்கும்பொருட்டுப் படிமீது ஏறிச்சென்றார். படிகளின் மேல்உச்சியிற்சென்றதுந், சிறிது காலத்திற்குமுன் தம்மிடமிருந்துபோன ஒருமங்கை தம்மைக் கடந்து செல்லக்கண்டார். கண்ட அம்மங்கை கரியதொருபட்டாடை உடுத்து, முகத்தின்மேல் வெள்ளிய மெல்லாடை கவித்திருந்தனள். அவள் அம்மாதரைக் கடந்து சென்றபோது அவள் பூண்டிருந்த அவ்வாடை சரசரவென அரவஞ்செய்தது. அவள் முகத்தை அம்மாதரார் ஒருசிறிதுதான் பார்க்கக்கூடியவரானார். ஏனென்றால், அவள் அரவமின்றி மிகவிரைவாகச்சென்று, அம்மாதரார் படுக்கும் அறையினுள்ளே நுழைந்துவிட்டனள். அவ்வுருவத்தைக்கண்டதும் அவர் "ஐயோ காரலின்!" எனக்கூவிக்கொண்டே கீழிறங்கித் தம் கணவன் பக்கத்தேபோய் உணர்விழந்து கீழ்விழுந்துவிட்டனர். பிறகு பெரும்பாடுபட்டு அவர் அக்களைப்புத் தீர்க்கப்பெற்று உணர்வுகூடி எழுந்தனர். அடுக்களையில் வேலைசெய்யும் பணிப்பெண், மறுநாட்காலையில் அடுப்பைத்துடைத்துத் துப்புரவுசெய்கையில், அதே பெண்மகளுருவங் கறுப்புத்துணியுடுத்து முகத்தின்மேல் வெள்ளாடை மூடியணிந்தபடியாய் மார்பின்கட் குறுக்கிட்ட கையினதாய்த் தன் பக்கத்தே அமர்ந்திருக்கக்கண்டு அச்சிறுமி பெரிதும் வெருக்கொண்டாள். அதனால், அப்பணிப்பெண்ணை அவ்வடுக்களையறையினுட் போகச்செய்வது பெருவருத்தமாயிற்று. இங்ஙனம் அப்பணிப்பெண்ணும் அதேயுருவத்தைக்கண்ட அவ்வரலாற்றினைச் சொன்னால், அஃதம்மாதர்க்குப் பெரியதொரு நடுக்கத்தை

உண்டுபண்ணுமென நினைந்து, அவ்வீட்டிலுள்ளார் எவரும் அதனை அவர்க்கு மறுநாளிரவிலுஞ் சொல்லிற்றிலர். என்றாலும், அவ்வம்மையாரைக் காணவந்த அண்டை வீட்டவர்கள் அவர் கண்ட அவ்வுருவத்தோற்றத்தைப்பற்றிக் கேட்டு இறும்பூதுற்று, அவர்தம் மருகியாரான காரலின் நங்கைதன் உடல்நலத்தைக் குறித்து உடனே ஒருகடிதம் எழுதிக்கேட்கும்படி வற்புறுத்தினார். அவ்வாறே அவ்வம்மையார், தொலைவாயதோர் ஊரிலிருந்த தம் மாமன் மாமியர்க்கு ஒருகடிதம் அடுத்தநாள் இரவே எழுதிவிடுக்க, அதற்கு விடையாகவந்த கடிதத்தில், மருகி காரலின் உருவத்தை அம்மாதரார்கண்ட அதேநாள் மாலைக்காலத்தில் அவள் இறந்துபட்டாளென்பது குறிக்கப்பட்டிருந்தது.

இம்மெய்வரலாற்றிலிருந்து, பால்சன் மாதரும் அவர் தம் இல்லப்பணிப்பெண்ணும் விழித்திருக்கையிலேயே கண்ட காரலின் மாதின்உருவம், அம்மாது இறக்குந்தறுவாயில் தன் மாமியாகிய பால்சன் அம்மையாரை அன்பினால் நினைந்தமையால் உண்டாயதாகும். இப்பெண்மகள் தான் இறந்துபோதற்குச் சிறிது காலத்தின்முன் பால்சன் அம்மையார் இல்லத்திற் போந்து சில நாள் தங்கியிருந்து அவருடன் அன்பினால் அளவளாவியிருந்தவள். அங்ஙனம் அளவளாவியிருந்து பிரிந்த சின்னாட்களில் அவள் இறக்கநேர்ந்தமையின், அவள் அந்நேரத்தில் அன்பிற் சிறந்த தன் மாமியை உறுத்துநினைக்கலானது இயற்கையேயாம். உறுத்துநினைக்கும் நினைவு நினைந்தாரது வடிவினை நினைக்கப்பட்ட அன்புடையார் கண்முன்னே தோன்றச்செய்தலும் ஆங்காங்கு நிகழாநிற்றலின், பால்சன் அம்மையாரும் அவர்தம் பணிப்பெண்ணுங் கண்ட அவ்வுருவம் நினைவுருவமேயல்லாது ஆவியுருவம் அன்றென்பது தெளியப்படும். அற்றேல், அவ்வுருவம் அன்பின் றொடர்பு இல்லாத அப்பணிப்பெண்ணின் கண்கட்கும் புலனாயதென்னையெனின்; ஒருவர் தம்முறவினர் ஒருவரது இல்லத்திற் போந்து அளவளாவியிருக்குங்கால், அவ்வில்லத்து ஏவலாளரின் அறிவுவாய்ந்த ஒருவர் தமக்கு அன்பினாற் பணிசெய்தனராயின், அத்தகைய ஏவலரையும் அந்நேரத்தில் நினைப்பதூஉம் இயற்கையே யுண்டாமாகலின், அவ்வுருவம் அப்பணிப்பெண்ணுக்குந் தோன்றலானது பொருத்தமேயாமென்க.

இனித் 'தேகிரீன்' என்னும் படைஞர் கண்ட நினைவின் தோற்றமும் விம்மிதம் பயப்பதொன்றாய் இருத்தலின் அதனையும் இங்கெடுத்துக்காட்டுதும்; அவர் பின்வருமாறு வரைகின்றார்:—

"யான் ஷாங்கையில் இருந்தபோது இம்முதல் நிகழ்ச்சி தோன்றுவதாயிற்று. அது 1854-ஆம் ஆண்டு மேத்திங்கள். இராப்பொழுது மிகவும் அழற்சிவாய்ந்ததா யிருந்தது. சீனர்கள் திடீரெனப்போந்து தாக்குவரென்னும் அச்சத்தினால், யான் அப்போது எம்மைச் சூழவிருந்த இடர்களை நினைந்தவண்ணமாய் என் படுக்கைமேல் மல்லாந்து படுத்து விழித்துக்கொண்டிருந்தேன். வரவர ஏதோ ஒன்று என்படுக்கையறையினுட் டோன்றுவதாக உணர்ந்தேன். என் கட்டிலுக்கு ஓரடிதொலைவில் மூடுபனிபோன்ற மெல்லிய ஒரு வெள்ளியபொருள் இடைவெளியில் தொங்குவதுபோல் எனக்குத் தென்பட்டது. முதலில் அஃது ஒரு நிலாக்கதிரின் றோற்றமாயிருக்கலாமென எண்ணி அதனை உன்னியாமலிருந்தேன்; பின்னர்ச் சிறிதுநேரத்தில் அஃது என் தங்கை **பானி** என்பவளின் வடிவமென அறியலானேன். துவக்கத்தில் அவளது முகந் துயரக்குறிப்புடையதாகக் காணப்பட்டது; பிறகு அதன்கண் இனியதொரு புன்னகை தோன்றலாயிற்று; என்னை அவள் இன்னானெனத் தெரிந்துகொண்டாற்போல் என் முகமாய்த் தன் தலையை வளைத்துநோக்கினாள். அத்தோற்றத்தைப்பார்த்து யான் மிகவும் மருண்டுபோனமையால், அதனொடு பேசுதற்குச் எனக்கு நா எழவில்லை; என்றாலும், அதைப்பற்றி எனக்குச் சிறியதோரச்சமும் உண்டாகவில்லை. அவ்வுருவம் முதலில் எவ்வாறு சிறிது சிறிதாய்க்கட்புலனாகியதோ அவ்வாறே அது சிறிது சிறிதாய் மறைந்தேகியது. பின்னர் யான் அறிந்த செய்தியால், யான் என் தங்கையின் உருவத்தைக்கண்ட அதே நாளிலேதான் அவள் திடுமென இறந்துபட்டாளென்பது விளங்கலாயிற்று.

"இந்நிகழ்ச்சிக்குறிப்புகளை யான் தங்கட்கு எழுதிவிடுப்பதாக உறுதிசொன்ன அதேநாளில் என் மற்றொரு தங்கை எலிமிசிலிக்கும் அவற்றை எழுதியிருந்தேன். அவள் அதற்கு விடையாக வரைந்த கடிதத்திற், "பானி எனக்குமுன்னே தோன்றிய நேரத்தில் யான் விழித்திருக்கவில்லை; ஆனாலும், யான் உடனே

கண்விழித்து, நீங்கள் விளக்கியெழுதியவாறே அவளது உருவத் தோற்றம் இருக்கக்கண்டேன். யான் அப்பொழுதே என் கைகளைநீட்டிப் "பானி! பானி!" எனக்கூவினேன். அவள் என்னைப்பார்த்துப் புன்சிரிப்புக்கொண்டு, என்னைவிட்டுப் பிரிவதிற் றுயரமுற்றாள்போற் காணப்பட்டுப்,பின்னர்த் திடீரென மறைந்து போயினாள்" என்பது குறிக்கப்பட்டிருந்தது.

இது நேர்ந்தகாலத்தில் தேகிரின் என்பவரும், அவர்தம் மற்றொருதங்கை எலிமிசிலி என்பவளும் ஒருவரைவிட்டொருவர் ஆயிரமைலுக்கப்பால் விலகியிருந்தோராவர். அதனால், அவ்விருவருந், தம்தங்கை மிகநோயாய்க் கிடந்தனளென்றாவது, இறந்து போவளென்றாவது நினைத்தற்கு இடமேயில்லை. ஆனால், இறந்து போனதங்கையோ தான் உயிர்விடுதற்குமுன், தனது கட்டிலைச் சூழ இருந்தாரிடத்தில் தன் தமையனையுந் தமக்கையையும்பற்றிப் பேசியதுண்டு. அவள் உயிர்நீத்தது 1854-ஆம் ஆண்டு மே, 30-இல் இரவு 10-மணிக்குமேல் 11 மணிக்குள்ளாகும்.

இன்னுங், 'கூட்' எனப்பெயரிய ஓரம்மையார் 1872-ஆம் ஆண்டு நவம்பர்த்திங்கள் ஈற்றிலோ அல்லது டிசம்பர்த்திங்கள் முதலிலோ ஒருநாள் விடியற்காலையில் ஐந்துமணிக்குமேல் ஆறு மணிக்குள்ளாகப் பகலவன்வெளிச்சந் தோன்றுதற்குச் சிறிது முன்னே தோன்றிய ஓர் உருவத்தோற்றத்தால் துயிலொழிந்து விழித்துக்கொண்டார். அவ்வுருவமானது நீண்டவடிவினதாய் இரவிற்பூணும் ஆடையணிந்து அவ்வம்மையாரின் கட்டிலைக் குனிந்து நோக்கக்கண்டார். அதனை அவ்வம்மையார் உற்று நோக்க, அது தம் நாத்துணாரின் வடிவமாய் இருக்கக்கண்டதுடன், அது தம்மைத் தன்கையாற் றொட்டதெனவுந் தெளிவாய் உணர்ந்தனர்.

அவ்வுருவம் அங்ஙனம் அவ்வம்மையார்க்குத் தோன்றியது போலவே, நெடுந்தொலைவில் வேறோர் ஊரில் உயிர்வாழ்ந்த முதியோளான தன் அத்தையின்முன்னுந் தோன்றியது. அம்முதிய மாதை அணுகி அத்தோற்றத்தைப்பற்றிக் கூட் அம்மையாரின் கணவர்கேட்க, அவள், ஒருநாள் விடியற்காலையில் தன் படுக்கையறையின் ஓர் இருண்டமூலையிலிருந்து ஒருசுடரொளிவடிவாய் அத்தோற்றம் வந்ததென்றும், அஃது அத்துணை யொளியொடு

துலங்கினமையால் அதனைத் தன்பருமகளெனவே தான் கண்டுணர்ந்தனளென்றும், அவ்வுருவத்தின்மேற் காணப்பட்ட ஆடையில் அதன் பூத்தையலைக்கூடத் தான் காணக்கூடியதாயிருந்த தென்றும் எடுத்துரைத்தனள்.

இனித், தன் அத்தையார்க்கேயன்றிக், கூட் அம்மையாரின் கணவர்தம் தமக்கையார் முன்னிலையிலும் அத்தோற்றம் அந்நேரத்தின் அதேபொழுதில் அவ்வொளி வடிவிலேயே தோன்றிற்றென்பதும் பின்னர்த்தெரியலாயிற்று.

இவ்வாறு வெவ்வேறாக வெவ்வேறாரிலிருந்த மூவர் முன்னிலையிலும் விடியற்காலையில் அவர் விழித்துக்கொண்ட நேரத்தில், கூட் அம்மையின் நாத்துணர்வடிவந் தோன்றிய வியத்தகு நிகழ்ச்சியை, அம்மூவரும் பின்னர் ஒருங்காராய்ந்துபார்க்க, நெடுந்தொலைவில் அமெரிக்கா தேயத்திற்குத் தன் கணவருடனுந் தன் மூன்றுபிள்ளைகளுடனுஞ்சென்று பாஸ்டன் நகரிற் குடியேறிய அவ்விளமாது அம்மைநோயினால் இறந்துபோயினார் என்னுஞ்செய்தி அந்நகரில் வெளியான புதினத்தாளிற் குறிக்கப்பட்டிருந்ததறிந்து இறும்பூதுற்றனர். அங்ஙனம் அவள் இறந்தநேரத்திலோ அல்லததற்குச் சிறிதுகழிந்தோ அவளுருவத்தோற்றம் அம்மூவர்க்குந் தோன்றியதாதல் வேண்டுமென்பது, பிறகு அம்மூவரில் இருவர் அதனைக்கண்ட நாளையும் பொழுதையும் ஒத்து நோக்கினமையாற் புலனாயிற்று. மூன்றும்மாதர்க்கு அத்தோற்றங் காணப்பட்டநாள் அவராற் குறித்துவைக்கப் படாமையால் அதைப்பற்றிமட்டும் உறுதிசொல்லல் இயலவில்லையென்று அதனை ஆராய்ந்த ஆசிரியர் நுவன்றனர். அதுநிற்க.

மேற்காட்டியவாறெல்லாம் உறவும் அன்பும் உடையாரில் ஒருவர் இறந்துபடுங்கால், அவர் அந்நேரத்திற் றமக்குரியாரை அன்பினால் நினைக்க, நினைத்த அந்நினைவு அந்நேரத்தில் அவரிருந்த உருவநிலையினை, நினைக்கப்பட்டார் ஒருவர் அல்லது இருவர் அல்லது மூவர் முன்னிலையிற் றோன்றச்செய்தல் மறுக்கப்படாத மெய்ந்நிகழ்ச்சிகளாய் ஆங்காங்கு உலகமெங்கணும் நிகழ்தலை விளக்கி வரைந்திட்டாம். இனி, அவ்வாறின்றித், நாம் இதற்குமுன் கண்டு கேட்டுப்பழகியறியாத பொருள்களின் றோற்றங்களையும் மக்களின் றோற்றங்களையுஞ் சிலர் பலர் விழித்திருக்

கையிலேயே தம் கண்ணெதிரே காணப்பெறுதலாகிய நிகழ்ச்சிகளும் ஒரோவொருகால் ஆங்காங்கு மெய்யாகவே நிகழ்கின்றன. இத்தன்மையவாகிய தோற்றங்களை நினைவின் றோற்றத்தின்கீழ்க் கொணர்ந்துவைத்து விளக்கிக்காட்டுதல் இயலாததாயிருக்கின்றது. தாம் முன் கண்டு கேட்டுப் பழகிய பொருள்களையே ஒவ்வொருகால் மக்கள் உறுத்துநினைக்க மாட்டுவரன்றித், தாங் காணாத கேளாத பழகாத பொருள்களை அங்ஙனம் நினைக்கமாட்டுவாரல்லர். ஆகையால், முன்னறியாத பொருள்களின் றோற்றங்கள் சிலகாற் சிலராற் காணப்படுமாயின், அவைதம்மை உயிரோடிருப்பவர் நினைந்த நினைவின் றோற்றங்களாகக் கொள்ளுதல் இயலாததேயாம். அத்தகைய தோற்றங்கள் உயிரோடுள்ளவார் நினைக்கும் நினைவின்றோற்றங்கள் ஆகாவிடின், மற்று அவை இறந்துபோனவர் தம் நினைவின் றோற்றங்களாகவாதல், அல்லதவர் தம் ஆவியுருவங்களின் றோற்றங்களாகவாதல் கொள்ளுதலே முறையாம். தாம் முன் கண்டு கேட்டுப் பழகியறியாத சில பொருள்களின் றோற்றங்களைச் சிலர் காண்டலுக்குச் சில உண்மை நிகழ்ச்சிகளை இங்கெடுத்துக் காட்டுவாம்:—

1851-ஆம் ஆண்டு மேத்திங்களில் 'உவார்டு' என்பெயரிய ஓம்மையார் தாமுந் தங்கணவரும் கண்ட ஒரு வியத்தகு காட்சியினைப்பற்றிப் பின்வருமாறெழுதுகின்றார்: "மேத்திங்களில் யானும் என்கணவரும் அண்டையிலுள்ள எங்கள் நேசர்களின் விருந்தாட்டு ஒன்றிற்கு ஒருநாளிரவிற் போய்வந்தோம். நாங்கள் திரும்பிவந்தபொழுது மணி 12. எங்கள் வேலைக்காரர்களெல்லாரும் அந்நேரம் உறக்கத்திலிருந்தமையால், யாங்களே வீட்டினுள் நுழைந்து, நேரே எங்களது படுக்கையறைக்குச் சென்றேம். அன்றுமாலையில் அமைதியான அவ்விருந்தாட்டிலிருந்து வந்தபின், யாங்கள் பேசவேண்டுவதொன்றும் இல்லாமையால், என்கணவனார் உடனே கட்டிலிற்படுத்து உறங்கிவிட்டார். யானும் அவரைப்போலவே படுக்கச்செல்லும்பொருட்டு மெழுகுதிரிவிளக்கை அணைத்துவிட்டு, எங்களது அறையின் வாயிற்கதவை நோக்கியபடியாய்க் கட்டிலின்மேல் ஏறினேன். அப்போது அவ்வாயிற்கதவின் உச்சிக்கு அருகாமையில் ஒரு புதுமையான சுடரொளி அசைவொடு தொங்கிக்கொண்டிருக்கக் கண்டு மிக

வும் இரும்பூதுற்றேன்; அஃது ஆறுவிரற்கடை நீளமும் நாலு விரற்கடை அகலமும் உடையதாய் நீலநிறத்துடன் ஒளிர்ந்தது. அதுகண்டு யான் மிகவுந்திடுக்கிட்டேன்; மேலும் மிகுதியாய்க் கலங்கியிருப்பேன்; ஆனால், எனது நெஞ்சத்துடிப்பின் அரவத்தால் என்கணவர் விழித்துக்கொண்டார். விழித்தவர் யாது நேர்ந்ததெனை என்னைவினவ, இன்னும் அவ்வாயிற்படிபண்டை தொங்கிக்கொண்டிருந்த அச்சுடரொளியை நோக்கும்படி அவரைத்தூண்டினேன். அங்ஙனமே அவரும் அதனைநோக்க, அஃது யாதாயிருக்கலாமென்று யாங்கள் எண்ணமிட்டுக்கொண்டிருக்கையில், மற்றொரு சிறியசுடர் அதனைப்போலவே அதன்பக்கத்தே வந்துசேர்தல் கண்டோம். வியப்பினைத்தரும் இவ்விரண்டு சிறு சுடரும் பின்னர் எங்களைநோக்கி மெல்லவருதல் கண்டு எங்கட்குண்டான இறும்பூது இவ்வளவெனை அளவிடற்பாலதாயில்லை. அவைகள் அங்ஙனம் எங்கள் கட்டிலண்டை வரவே, யாங்கள் அவற்றின் தன்மையை ஆராய்ந்துபார்க்கத் தீர்மானித்துப், படுக்கைமேல் எழுந்துட்கார்ந்தோம். என்கணவர் அவற்றைத் தம் கைகளாற்பிடித்தார்; பிடித்து அவற்றை எம்மிடமிருந்து தொலைப்பான்வேண்டி அவற்றைத் தம்மிரண்டுகைகளின் நடுவே வைத்துத்தேய்த்தார். ஆனால், யாங்கள் பெரிதும்வியக்க அவை சிறு சிறு ஒளிமணிகளாய் உடைந்து எங்கள் மெத்தைத் துப்பட்டிமேலெல்லாம் பாதரசம்போல் ஓடின. அதுகண்டு, அவைகளை அவித்தற்கு யாங்கள் முயல்கையில் அவை கட்புலனாதலின்றி மறைந்துபோயின." என்பது.

மேற்சொல்லிய மெய்ந்நிகழ்ச்சியில் ஒருமாதர்க்கும் அவர் தங் கணவர்க்கும் ஒரேகாலத்திற் கட்புலனான நீலச்சுடரொளி, அதற்குமுன் அவர் கண்டறியாததொன்றாகும். அவ்விருவரும் அதனைக்கண்டதூஉங் கனவிலன்றி நனவின்கண்ணதேயாகும். அத்தோற்றத்தை அவ்வொருநாளிலன்றி அதற்குமுன்னும் பின்னுந் தாங்கண்டதில்லையென்றும் அவர்கள் உறுதிமொழிபுகன்றிருக்கின்றனர். ஆதலால், அப் புதிய சுடரொளித்தோற்றம் யாது? அஃது எங்கிருந்துவந்தது? அஃதேன் அவர்கள் முன்னிலையிற் றோன்றியது? அஃது அவ்வாறு தோன்றியதன் குறிப்பு என்னை? என்று அவ்விருவரும், ஆராய்ச்சிவல்ல ஆசிரியரும் எவ்வளவோ வர

ஆராய்ந்துபார்த்தும், அதைப்பற்றி அவர்கள் ஏதொரு முடிவுந் தெரிந்துகொள்ளல் இயலவில்லை. இங்ஙனமே தாம் முன்பின் காணாத ஒரு குதிரைவண்டியின் தோற்றத்தை ஒரு துரைமகனும் அவர்தங் குடும்பத்தாருங் கண்டவரலாற்றினை அத்துரை மகனார் கூறியபடியே இங்கு மொழிபெயர்த்து வரைவாம்:-

"அந்தோ ஆகஸ்டுத்திங்கள்; இராப்பொழுது நிலவின்றி இருண்டு ஒவென்றிருந்தது. ஒருநாள் நள்ளிரவில் யான் படுக்கைக்குச் செல்லும்முன், எனது வழக்கப்படி வானத்தின் நிலைமையைப் பார்க்கத் தலைவாயிலிற் சென்றேன். சென்று, அதன்படி மேல் ஒருநொடிப்பொழுதுதான் யான் நின்றிருப்பேன்; அப்போது சடுதியில் இரட்டைக் குதிரைகளால் இழுக்கப்பட்ட ஒரு சாரட்டுவண்டி பெட்டிமேலிருந்த இருவராற் செலுத்தப்பட்டு எங்கள் வீட்டுப்பக்கமாய்த் திரும்பிவரக்கண்டேன். அந்தோ எங்கள் வீட்டினெதிரே மிகுவிரைவாய்ச்சென்று, இரண்டு செங்குத்தான கரைகளுக்கு நடுவே ஓடும் ஒரு நீரோட்டத்திற்குப் போகும் ஒரு வழியிற் புகுவதாயிற்று. எங்கள் வீட்டின் அப்பக்கத்தில் ஏதொரு வண்டிப்பாட்டையும் இல்லாமையால், அவ்வழியே விரைந்துசெல்லும் அவ்வண்டி வெள்ளத்திற்போய் விழுமே யென அஞ்சி, வண்டியை நிறுத்துமாறு வண்டியோட்டிகளை அழைத்துக்கூவினேன். ஆனாலும், அந்தோ அந்நீரோட்டத்தின் வரையிற்சென்று பின்னர்த்திடீரென நின்றுவிட்டது; அதன்பின் அஃது அங்கிருந்துதிரும்பி அடுத்திருந்த மைதானத்திற்சென்றது. யான் உடனே வீட்டைவிட்டு அவ்வண்டியண்டை போயினேன்; அந்நேரத்தில் என்மகனுங் கையிற்பிடித்த ஒரு கண்ணாடி விளக்குடன் என்பால் வந்துசேர்ந்தனன். பெட்டிமேலிருந்த ஆட்களிருவரும் ஏதும்பேசிற்றிலர். அவ்வண்டியினுள்ளிருந்தும் ஏதொருபேச்சுக்குரலுங் கேட்கவில்லை. என்மகன் வண்டியினுள்ளே நோக்கினான். அப்போது அவன்பார்வைக்குத் தென்பட்டதெல்லாம், அவ்வண்டியினுள்ளே ஒருமூலையில் முறைப்பாக உட்கார்ந்திருந்த ஒரு பெண்பாலின் வடிவமேயாகும். அவ்வடிவம் முடியிலிருந்து அடிவரையில் வெளேலென்ற வெள்ளுடைமேற் கொண்டிருந்தது. வெளியே உட்கார்ந்திருந்த ஆண்பாலார் இருவரும், உயிர்ப்பொருளென்னுங் குறிகாட்டாமல் அரவமின்றி

உள்ளேயிருந்த பெண்பாலெனத் தோன்றிய ஒரு வெள்ளிய உருவும் வாய்ப்பேச்சு ஏதுமில்லாதிருந்தமை ஒருபெரும் புதுமையாகக் காணப்பட்டது. யான் அவ்வூரின் வளப்பமெல்லாம் நன்கறிவேனாயினும், இப்போது தோன்றிய வண்டியையும் அதனையோட்டும் ஆட்களையும் அதனையிழுக்குங் குதிரைகளையும் இதற்குமுற் சிறிதும் அறியேன். பின்னர் அவ்வண்டி அம் மைதான வெளியினூடேசென்று, அங்குள்ள குதிரைவாடி (இலாயத்து)க்குப் போகும் பாட்டையிற்புகுந்து அதனையுங் கடந்துபோய்விட்டது. மறுநாட்காலையில் அவ்வண்டியுருளின் சுவடுங் குதிரைக்குளப்படிகளின் சுவடும் அதுசென்ற வெளிநிலத்திலாவது பாட்டையிலாவது பதிந்தனவா என்று நோக்க அஃதொன்றுமே அங்குக்காணப்படவில்லை. அவ்வூரிலுள்ளாரிடம் அவ்வண்டியைப் பற்றியும் அதிலிருந்தவர்களைப்பற்றியும் எவ்வளவோ கருத்தாய் உசாவியும், ஏதொரு வரலாறும் புலனாயிற்றில்லை. ஆனாலும், யான் உரத்துக்கூவியது கேட்டு என்மனைவியும் புதல்வியுங் கூடச் சாளரத்தண்டை ஓடிவந்து அவ்வண்டியைக் கண்டார்கள். இது நிகழ்ந்தது 1878, ஆகஸ்டு, 23-ஆம் நாளிலாகும்." என்பது.

இந்நிகழ்ச்சியின் உண்மையை ஆராய்ந்தறியச் சென்ற "உயிர்நிலை ஆராய்ச்சிக்கழக" ஆசிரியர் ஒருவர் (Podmore), அவர்கள் கண்டது பருப்பொருள் வண்டியன்று என்பதனை ஆராய்ந்து உறுதியாகத் தெரிந்துகொண்டார். பருப்பொருள் வண்டியாயிருந்தால் அது திருப்புதற்குப் போதுமான இடம் அப்பக்கத்தில் இல்லை. மேலும், அவ்வண்டி சென்ற மைதான வெளி பாசிபடர்ந்து புல் அடர்ந்த ஈரநிலமாயிருந்தது. அதன்கண் அவ்வண்டியுருள்களின் சுவடும் சிறிதுதானுங் காணப்படவில்லை. அவர்களது வீட்டின்முன்னே அவ்வண்டி சில இமைப்பொழுதுதான் நின்றிருக்கலாம். அதனைக்கண்ட துரைமகனார் அதன்மேலிருந்த இருவரோடு பேசியும் அவர்களிடமிருந்து விடையேதும் வரவில்லை. மேலும், அத்துரைமகனாரைப்போலவே, அவர்தம் மனைவியும் புதல்வன் புதல்வியரும் அதனைக் கண்டுளார். அதனால், அதனை வெறும் பொய்த்தோற்றமென்றுங் கூறுதல் பொருந்தாது. ஆகவே, அவ்வண்டியின் தோற்றம் முன்பின் அறியப்படாத ஒரு புதுமையாகவே கொள்ளற்பாலதாயிருக்கின்

றது. இங்ஙனமே இன்னும் வண்டியின் றோற்றங்கள் பல பலர்க்குப் பலகாற் பலவிடங்களிற் றோன்றியிருக்கின்றன.

இனி, வண்டியின் தோற்றங்களேயன்றி, மெய்யான பருப்பொருள் வண்டிகள் செல்லுங்கால், அவற்றையடுத்து மக்களைப் போன்ற சில உருவங்கள் தொடர்ந்துசெல்லுதலையும் அவ்வண்டிகளின் உள்ளேயும் வெளியேயும் இருந்தவர்கள் கண்டிருக்கின்றார்கள். அதற்கோருண்மைநிகழ்ச்சியினை எண்டெடுத்துக்காட்டுதும்; 'ஸ்டோன்' எனப்பெயரிய ஓர் அம்மையார் பின்வருமாறு வரைகின்றார்:—

"வேனிற்காலத்தொருநாள் இனிய மசங்கல்மாலையில் யானும் என் மருகியும், என்தோழியும் வேலைக்காரனும் ஒருவண்டியிற் போய்க்கொண்டிருந்தோம். அப்போது எமது வண்டியின் வலதுகைப்பக்கத்தே ஓர் ஆடவன் எங்கள் குதிரையின் தலைமாட்டில் மிதந்துசெல்வதுபோல் நடக்கக்கண்டேன். என்தோழி 'மேரி' என் அண்டையில் அமர்ந்திருந்தாள். எனது மெல்லிய குரலில் அவளுக்கு அவ்வாடவன் உருவினைச் சுட்டிக்காட்டினேன்; ஆனால், அவள் கண்களுக்கு அது தென்படவில்லை என் மருகியும் வேலைக்காரனும் எனக்கெதிரேயுள்ள இருக்கைமேல் இருந்தார்கள். யான் சொல்லியதைக்கேட்டு என் மருகி தன் முகத்தைத்திருப்பிப்பார்த்து, 'நீங்கள் சுட்டிய ஆடவன் உருவினை யானுந் தெளிவாய்க்காண்கின்றேன்' என்றனள். எங்கள் வேலைக்காரனோ திகில்கொண்டகுரலினனாய், 'அம்மா, ஒன்றும் பேசாதீர்கள்! சும்மாயிருங்கள்!' என்று மெல்லச்சொல்லினன். குதிரைகளும் மற்றைவிலங்கினங்களும் ஆவியுருவங்களைக் கண்டு வெருள்கின்றன வென்று பலர் சொல்லக் கேட்டிருக்கின்றேன். ஆனால், எங்கள் வண்டியிற்சென்ற குதிரையோ சிறிதும் வெருண்டோடவில்லை; ஒரேவகையான ஓட்டத்திலேயே ஏகியது; அஃது அங்ஙனஞ்சென்ற தன்மையினை எண்ணிப்பார்க்க அஃது அவ்வாடவனுருவினால் அடக்கப்பட்டே அவ்வாறு சென்றதெனை அறியலானேன். அவன் முகம் எங்கள் பக்கமாயின்றி எதிரே திரும்பியிருந்தமையால் அவனது முகம் என் கண்களுக்குத் தெரியாவிட்டாலும், கரிய உடைபூண்ட அவ்வாண்மகனுருவம் எனக்கு நன்கு புலனாகியபடியே தொடர்ந்து முற்சென்றது. என்

மருகியும் ஏவலனும் அதனைத் தெளிவாய்க்கண்டனர். அவ்வுரு அம்மாலைக்கால வெளிச்சத்தில் தெற்றெனத் தோன்றியும், என் தோழிமட்டும் அதனைக் காணக்கூடவில்லை; அவள் என்பக்கத் தே யிருந்தமையால் எமக்கு எதிரே முன்னேறிச்சென்ற அவ் வாடவனுருவினை, மற்றையிருவரையும்விட அவடான் எளிதிற் காணக்கூடியவளாய் இருந்தாளாகல்வேண்டும். இனி, நாங்கள் 'சார்மின்ஸ்டர்' என்னும் ஊருக்கு அணித்தாக வந்தவுடனே, அவ்வுருவம் மறைந்துபோயது; அதனை மீண்டும் யாங்கள் பார்க் கவேயில்லை. அப்பாட்டையிற் பேய்கள் நடமாடுவதுண்டென்று இதற்குமுன் நாங்கள் கேட்டதுமில்லை." என்பது.

இம்மெய்ந்நிகழ்ச்சியிற் காணப்பட்ட ஓராண்மகனுருவின் றோற்றம், அதனைக்கண்ட மாதர் இருவராலும் ஏவலன் ஒருவனு லும் இதற்குமுற் சிறிதும் அறியப்படாததாகும். அப்பாட்டை யிற் பேய்கள் இயங்குவதுண்டென்று அவர்கள் யாருங் கேட்ட தில்லாமையால், அவர்களது அச்சவுள்ளத்திலிருந்து அத்தோற் றம் உண்டாகியதென்று கூறுதலும் ஆகாது. ஆதலால், ஆவியுல கில் நிற்கும் ஒரு குதிரைக்காரனது ஆவியுருவமோ, அல்லதவன் றன் நினைவுருவமோ அந்நேரத்தில் அம்மூவர்கண்களுக்கும் புல னாகி அவர்தம் வண்டிக்குதிரையினை ஏவிக்கொண்டு சென்றதா கல் வேண்டுமெனக் கொள்ளுதலே பொருத்தமுடைத்தாம். அற் றேல், அவ்வண்டியுட்சென்ற நால்வரில் மூவர்கண்கட்குப் புல னாகிய அவ்வுருவம் ஏனையொருமாதுக்குப் புலனாகாமை யென்னை யெனின்; பருப்பொருள் வடிவுகளையன்றி நுண்பொருளுருவு களைக் காண்டற்கியைந்த பதம் அம்மாதுக்கு உண்டாகவில்லை யென்று தெரிந்துகொள்க. இனி, மூவர்கண்ட ஒருபெண்மகளுரு வின் தோற்றத்தை இங்கெடுத்துக்காட்டுதும். 'மந்துகோமாரி' என்னும் மாதரார் ஒருவர் பின்வருமாறு வரைகின்றார்:-

"1875-ஆம் ஆண்டு வேனிற்காலத்து ஒருநாட் பிற்பகலில் 4-மணிக்கு யானும் என் தங்கையும் ஒரு வேலைக்காரப்பைய னுடன் ஒரு குதிரைவண்டியிலேறி எங்கள் வீட்டைநோக்கிப் போய்க்கொண்டிருந்தோம். அப்போது திடீரென ஒருபெண் மகளுருவம் பாட்டையின் ஓரமாயுள்ள வேலியேயிருந்து அரவ மின்றி மிதந்துகொண்டுவந்து அப்பாட்டையின் குறுக்கேசென்

றது. அவ்வுருவம் முழுதும் வெள்ளாடையுடுத்திருந்தது; அஃது ஒருபக்கம் சாய்ந்த உடம்பினதாய் நிலத்துக்குமேற் பத்தடியுயரத்தில் ஏகியது. அதனைக்கண்டதும் எங்கள் குதிரை திடுமென நின்றுவிட்டது; அச்சத்தினாற் குதிரையின் உடலம் நடுநடுங்கியது; அதனால் அதனை ஏவிச்செலுத்துதலும் இயலவில்லை. உடனே யான் என் தங்கையை விளித்து, 'நீ அதனைக்கண்டனையா?' எனவினவ, அவளும் 'ஆம், அதனைப்பார்த்தேன்' எனத் திகிலுடன் கூறினள்; கூடஇருந்த ஏவற்காரச் சிறுவனுந் தான் அதனைப்பார்த்ததை நடுக்கத்துடன் சொல்லினன். இதற்குள் அப்பெண்மகளுருவமானது அப்பாட்டையின் அப்பக்கத்துள்ள வேலியை மேற்கடந்து ஒரு வயல்வெளிமேற் சென்றது; அதனை நாங்கள் உற்றுப்பார்த்துக்கொண்டிருக்க, அது தொலைவிற்காணப்பட்ட ஒருதோட்டத்தினூடே புகுந்து மறைந்துபோயது. ஆக, நாங்கள் அதனைக்கண்டது இரண்டுநிமிஷநேரந்தான் இருக்கலாம். அவ்வுருவம் அங்ஙனம் ஏகியபோது அதன் காலடிகள் நிலத்தைத்தொடவேயில்லை; அஃது அமைதியாய் மிதந்து நீளச்சென்றது. பிறகு நாங்கள் இல்லம் போய்ச் சேர்ந்தவுடனே எங்கள் அன்னையார்க்கு யாங்கள்கண்ட அத்தோற்றத்தைப்பற்றிச் சொன்னோம். அஃது எங்கள் நினைவின்றோற்றமும் அன்று, வேறு எத்தகைய பொய்த்தோற்றமும் அன்று என்பதை நான் உறுதியாய்ச் சொல்வேன். இதற்குமுன்னாவது பின்னாவது யான் இத்தன்மைத்தாகிய உருவத்தோற்றத்தைக் கண்டதேயில்லை. அப்போது நாங்கள் உடல்நல மனநலத்தோடிருந்தோம். அதற்குமுன் வேறெவரும் அவ்வியல்பினதாகிய ஆவியின்றோற்றத்தைப்பற்றி எங்கட்குச் சொல்லி எங்கள் நினைவை அதிற் படியவைத்ததுமில்லை. ஆனால், அப்பாட்டையிற் பேய்கள் உலவுவதுண்டென்றும், அப்பக்கத்துக் குடியானவர்கள் சிலர் ஓர் ஆவியின் உருவினை ஒரோவொருகாற் காண்பதுண்டென்றுஞ் சிறிதுகாலத்திற்குப்பின் சிலர் சொல்லக்கேட்டேன்." என்பது.

இனி, ஆசிரியர் 'செஸ்டர் பீல்டு' என்பாரும் அவர் மனைவியாருங் கண்டதோருருவின் றோற்றத்தைப்பற்றி அவ்வாசிரியர் எழுதிவைத்த கடிதத்தினை இங்கே மொழிபெயர்த்து வரைவாம்:-

"மிகப்புதுமையானதொரு நிகழ்ச்சி என் கண்முன்னே இவ்வாண்டில் (1625) நிகழ்ந்தது. யான் ஒரு வழக்கின்பொருட்டு இலந்தன்மாநகரில் வந்திருந்தேன். ஒருநாட்காலையில் 8-மணிக்கு யான் துயிலொழிந்து கண்விழித்ததும், என்கட்டிலுக்கு இரண்டுமுழம் எட்டிக், தலைமேல் ஒரு முடிச்சுடைய ஒருவெள்ளிய ஆடையைத் தொங்கவிட்டாலென்ன, நான்கு அல்லது ஐந்தடியுயரம்வாய்ந்த ஏதோ ஒரு வெண்மையான உருவம் நிற்றலைத் தெளிவாய்க்கண்டேன். அதனைச் சிறிதுநேரம் நோக்கியதும், இன்னும் நன்றாய் அதனைக்கண்டு தெளிதற்பொருட்டு என்படுக்கைமேல் எழுந்து உட்கார்ந்தேன். பின்னர் என்னிரண்டு கைகளையும் நீட்டி அதனைப்பிடிக்கமுயன்றேன்; உடனே ஒரு நொடிப்பொழுதில் அஃதென் கைகளைவிட்டு நிழல்போல் வழுவி என்கட்டிற் கால்மாட்டண்டை சென்றது. யானுங் கட்டிலைவிட்டுக்குதித்து அதனைப் பின்றொடர்ந்தேன்; ஆனால், அது மறைந்துபோயது. இத்தோற்றத்தைக் கண்டபின், என்மனைவிக்குத்தான் யாது நேர்ந்ததோவென ஐயங்கொண்டேன். என் மனைவியைச் 'சசெக்ஸில்' உள்ள 'பெட்வர்த்' நகரில் அவடன் தந்தையார் இல்லத்தில் விட்டுவந்தேனாதலால், அவளைக்காண்டற்கு உடனேகுதிரையூர்ந்துசென்றேன். சென்று, அவ்வில்லத்தின்மேன் மாளிகைக்கு மேற்போகையில் என் ஏவலன் ஒருவன் எனக்கு வந்த கடிதங்களைக் கட்டியெடுத்துக்கொண்டு என்னிடம் வருதற்குப் படிமேல் இறங்கிவரக்கண்டேன். அவன் என்னிடம் தான் வருவதாகப்புகன்றமையால், அவன் கையிலிருந்த கடிதக்கட்டை யான் வாங்கிக்கொண்டு, மேலே என் மனைவிபால் ஏகினேன். என்மனைவி தன் தங்கையுடனும் மற்றொருதுணைமகளுடனும் உடல்நலத்தோடிருந்தனள். என்னைப்பார்த்ததும், அவர்களெல்லாரும் 'முன் எண்ணியதற்குவேறாக இப்போது இவ்வளவு விரைந்து திரும்பியது ஏன்?' என என்னைக்கேட்டனர். அதன்மேல், அன்றைக்காலையில் யான் கண்ட தோற்றத்தினைப்பற்றி அவர்கட்கு எடுத்துரைத்தேன். அதுகேட்டு வியப்புற்ற அவர்கள், என் ஏவலனிடமிருந்து யான்பெற்ற கடிதக்கட்டைப் பிரித்து அதிலுள்ள கடிதங்களைப் படிக்கும்படி என்னைக்கேட்டுக் கொண்டார்கள். அங்ஙனமே யானும் அதனைப்பிரித்து முத

வில் என்மனைவி எனக்கெழுதியிருந்த கடிதத்தை எடுத்து உரக்கப்படித்தேன். அக்கடிதத்தில் அவள், தான் அன்றைக்காலையில் முழுதும் வெண்மையானதோர் உருவங் கரியமுகத்தினதாய்த் தன் படுக்கையின் பக்கத்தே நிற்றலைக்கண்டமையால், எனக்கேதேனுந் தீது நேருமோ என அஞ்சி உடனே யான் திரும்பிவரும்படி வேண்டி வரைந்திருந்தனள். யாங்கள்கண்ட அவ்விருதோற்றங்களின் நிகழ்ச்சிக்குறிப்புகள் அத்தனையும் யாங்கள் ஒப்பிட்டு நோக்க, அதேநாளின் அதேபொழுதில் அதேமணிநேரத்தில் யான் கண்டபடியே நாற்பதுகல் தொலைவிலிருந்த என் மனைவியும் அத்தோற்றத்தைக் கண்டமை புலனாயிற்று." என்பது.

இனிக், 'குவினி' என்னும் ஒருமருத்துவ ஆசிரியரும் அவர் தம் மனைவியாருந் தாம் குடியிருந்த ஒருமாளிகையில் 1853-ஆம் ஆண்டு கண்டதோர் உருவின்தோற்றத்தை அவர் வரைந்த கடிதத்தினின்றே ஈண்டு மொழிபெயர்த்து எழுதுவாம்:—

"ஒருநாளிரவில் (துயில்கொள்ளச்செல்லும்முன்) முழுதும் உடைபூண்டிருந்ததோர் உருவம் எனது கட்டிலின் கால்மாட்டிலிருந்து குறுக்கேபோய் அடுப்பண்டை அணுகக்கண்டேன். அது தனதுகையை உயரத்தூக்கி, அவ்வடுப்பின்மேலுள்ள பலகைமேல் எரிந்துகொண்டிருந்த விளக்கினைச் சுட்டியது. அந்நேரத்தில் என்மனைவி என்கையைப் பிடித்துக்கொண்டாள். அப்போது அடுப்பின் பலகைமேலிருந்த விளக்கு அணைக்கப்பட்டது. விளக்கு அவிந்துபோனாலும், அவ்வுருவங் கதவண்டை சென்றதைத் தெளிவாய்க்கண்டேன். எங்கள் வேலைக்காரிகளில் ஒருத்திதான் அங்ஙனம் எங்கள் அறையினுள்ளே நுழைந்திருக்க வேண்டுமென யான் எண்ணி, என்படுக்கையினின்றுங் குதித்து அவளை மறிக்கமுயன்றேன்; ஆனால், அங்கொன்றும் இல்லை. அதன்மேல் அவ்வறையின் வாயிற்கதவண்டை பாய்ந்து, எங்கள் உடம்பாடின்றி இராவேளையிற்புகுந்த அவளைப் பின்றொடரவும் முயன்றேன். ஆனால், வழக்கப்படி அவ்வாயிற்கதவு பூட்டப்பட்டிருந்தது. என்மனைவியோ பெரிதுந் திகில்கொண்ட நிலையிலிருந்தாள். நான் கண்டது யாது? என்று அவள்வினவ, யான் அவ்வுருவின் றோற்றத்தை எடுத்துரைத்தேன். அதுகேட்டு, அவள் தானும் அதேயுருவினைக் கண்டதாகக் கூறியதோடு, அவ்வுரு

தன்கையை அவ்விராவிளக்கின்மேல் வைத்து அதனை நிறுத்தி விட்டதெனவும் மொழிந்தாள்.

அவிந்துபோன விளக்கைத் திரும்பவும்ஏற்றி முகங்கழுவும் ஏனத்தில் வைத்திட்டோம்; பின்னர் அஃது எப்போதும்போல் எரிந்தது. யான் அவ்விளக்கு நின்றுபோனதைப் புகைப்போக்கியின்வழியே கீழ்வீசிய காற்றின் செயலாக நினைந்து என் மனத்தைத் தேற்றிக்கொண்டேன்; என்றாலும், அவ்வுருவந்தோன்றிய காரணம் புலப்படவில்லை." என்பது.

உயிர்நிலை ஆராய்ச்சிக்கழகத்தார் 'குவினி' என்னும் அம் மருத்துவஆசிரியர் கண்ட இத்தோற்றத்தைப்பற்றி அவர் தம் மனைவியாரை எழுதிக்கேட்க அவர் பின்வருமாறு விடையெழுதினார்:-

"என் கணவனார்கூறிய உறுதிமொழியைப் படித்துப்பார்த்தேன். தாம்கண்ட ஆவியுருவத்தைப்பற்றி அவர் மொழிந்தவைகள், யான் அதனைக் கண்ட நினைவுடன் இணங்கியனவாகவேயிருக்கின்றன. அவ்வுருவந் தன் கையை இராவிளக்கின்மேல் வைத்து அதனை அணைத்ததை யான் தெளிவாய்க்கண்டேன். யான் அச்சத்தால் என் கணவர் கையைக் கெட்டியாய்ப்பிடித்துக்கொள்ள முயன்றேன்; ஆனால், அவர், பின்னர்த்தெரிவித்தபடி, யாரோ உள்நுழைந்தவரை மறிப்பதற்காக எமது படுக்கையினின்று கீழேகுதித்துவிட்டார். அவ்வறைவாயிற்கதவு என்றும்போற் பூட்டப்பட்டிருந்தது; அவர்போய் அதனைத் திறக்க முயன்றபோதும் அஃது அங்ஙனமேதான் இருந்தது. உடனே அவர் ஒரு மெழுகுதிரியை ஏற்றினார்; ஏற்றிக் கட்டிலின்கீழும் உள்ளறையும் நோக்கினார்; ஆனால், ஒன்றுங்காணவில்லை. இராவிளக்குந் திரும்பக்கொளுத்தப்பட்டு, முகங்கழுவும் பாண்டந்தாங்கியின்மேல் வைக்கப்பட்டு, மெழுகுதிரிவிளக்குடன் இரவு முழுதும் எரிந்தது. அவ்வீட்டிற்கு யாங்கள் குடிவந்து தங்கும் முன் நான் இரவில் விளக்குவைப்பதேயில்லை; ஆனால், அதிற்குடிபுகுந்தபின் எவரோ பெருமூச்சுவிடும் ஓசையுங் குறட்டையும் அடிக்கடி என்படுக்கையின் அண்டையில் உண்டாகி என்னை மிரளச்செய்ததமையால், யான் இரவில் விளக்கெரியவிடலானேன். என் கணவனார் அவ்வுருவத்தோற்றத்தைத் தாமும் யானுங்கண்ட

பின், திகில்கொண்ட என்னை அமைதிப்படுத்தும்பொருட்டு, நிலாவெளிச்சமும் மாசியின் நிழலுஞ் சாளரத் தூடே தோன்றினமையால் அத்தோற்றம் உண்டாயிருக்க வேண்டுமென்றும், விளக்கு அவிந்துபோனது புகைப்போக்கியின்வழியே கீழிறங்கி வீசிய காற்றினல் நிகழ்ந்திருக்கவேண்டுமென்றும் வற்புறுத்திச் சொல்லி எனது அச்சத்தையாற்றமுயன்ருர். ஆனலும், நாங்கள் இருவரும் ஒரேநேரத்திற் கண்விழித்து, நீண்டு ஒரு துறவுமாதைப்போல் உடையணிந்திருந்த அவ்வுருவத்தைக்கண்டு, அஃது அவ்வறையின்கண் ணுள்ள அடுப்பண்டையிற்சென்று அதன் மேற்பலகையில் எரிந்துகொண்டிருந்த விளக்கையுந் தனது வலக் கையால் அணைக்கப்பார்த்தபிறகு. அதைப்பற்றி வேறுவகையாக நினைப்பதற்கு இடமேயில்லை. என் கணவனர் தம்முடைய கைகளைநீட்டி அவ்வுருவினைப்பிடித்து நிறுத்தமுயன்றபோது, அவ் வுருவந் திரும்பி அவ்வாயிற்கதவினூடே போகாநிற்கையில் அதனுடை சரசரவென ஒலித்ததையும் நான் தெளிவாய்க்கேட்டேன். நிலவொளி மிகவுந் தெளிவான துலக்கமுடையதாய்த் திகழ்ந்தது; சாளரத்தின் வெள்ளியதிரை அதனை ஒருபக்கமேதான் மறைத்திருந்தது." என்பது.

'குவினி' என்னும் மருத்துவ ஆசிரியரும் அவர்தம் மனைவியாரும் அவ்வீட்டிற் குடிபுகும்முன்னரே, அத்தகைய தோற்றங்கள் அங்கு நிகழ்ந்ததனை மற்றும் பலர் பலகாற் சொல்லியிருக்கின்றனர். ஆனல், அம்மருத்துவ ஆசிரியர்க்கும் அவர்தம் மனைவியார்க்குட் அந்நிகழ்ச்சிகளைப்பற்றியது ஏதொன்றுமே முன்னரே தெரியாது. ஆதலால், அவர்கள் அந்நிகழ்ச்சிகளைப் பிறர் சொல்லக்கேட்டதிலிருந்து, அவர்களது உள்ளத்தின்கட்டோன்றிய உருவெளித்தோற்றமே அவர்களுடைய கண்களுக்கு அவ்வாறு காணப்படலாயிற்று என்று கூறுதற்குஞ் சிறிதும் இடமே இல்லை. இனி, மேற்சொல்லிய தோற்றத்தைக் கண்டபிறகு அவ் விருவரும் அவ்வீட்டைவிட்டு வேறு ஒரு வீட்டுக்குக் குடிபோயினர்.

இனி, மூவர்க்குக் கட்புலனுன ஓர் உருவத்தோற்றத்தைக் குறித்துப் 'டெத்தானி' என்பார் 1884-ஆம் ஆண்டு நவம்பர்த் திங்களிற் பின்வருமாறெழுதினர்:-

"இவ்வாண்டின் துவக்கத்திலேயே ஒருநாளிரவில் என் படுக்கையறையின் கண் ஓர் உருவம் இயங்குதலை உணர்ந்தேன். அது கூன்முதுகுடைய ஒருபெண்பாலின் உருவாய்க், கரிய தொருபோர்வையினால் முடிமுதல் அடிவரையிற் போர்த்துக் கொண்டிருந்தது. அது முதுமை மிக்க ஒருபெண்பாலின் உருவமாகத்தான் இருக்கவேண்டுமென என் உளத்திற் பட்ட தாயினும், அதன் முகத்தை யான் காணக்கூடவில்லை. அது மெதுவாயுங் கள்ளத்தனமாயும் என்படுக்கை யறையின் வாயில் வழியே சென்று, அவ்வறையின் அதே பக்கத்திலுள்ள ஆடை வைக்கும் அறையை அணுகக்கண்டேன். அதன்பின் அது சடுதி யில் முற்றுமே மறைந்து போயிற்று. திடீரென உண்டான அதிர்ச்சியினால் யான் உரக்கக் கூவினேன். அத்தன்மைய தான ஒரு தோற்றத்தை இதற்கு முன்னாயினும் பின்னாயினுங் கண்டிலேன். எனது இயற்கையும் ஆவியுருவங்களைக் காண் பதற்கு ஏற்றதன்று. அவ்வுருவமும் அது தோன்றிய நிகழ்ச்சி யுங் கனவல்ல; எனக்கது மெய்ம்மையான தெளிவு நிகழ்ச்சியே யாகும். இனி, அது தூக்கத்திற்கும் விழிப்பிற்கும் இடைப்பட்ட தொரு நிகழ்ச்சியும் அன்று. நான் கண்டது நனவு நிகழ்ச் சியேயெனத் தெளிவாய் உணர்ந்தேன். யான் கண்ட அவ்வுரு எவருடையதென்பதை யான் அறிந்திலேன். மூன்றாண்டுகளாக யான் இவ்வீட்டிற் குடியிருந்து வருகிறேன்; எனக்கு முன் இதிற் குடியிருந்தவர்களைப் பற்றி யான் ஏதும் அறியேன். அந்த அறையில் விளக்குக் கொண்டுபோகவும் இல்லை; வேறொரு விளக்கு அதன் கண் எரியவுமில்லை. என்றாலும், அவ்வுருவம் நன்றாகவே கட்புலனாயது; ஆடையறையும் அங்ஙனமே கட்புல னாயது; ஆனால், அது மறைந்துபோயதும் எல்லாம் இருளாகவே யிருந்தது; கதவும் பூட்டப்பட்டிருந்தது."

மேலதனை எழுதிய துரைமகனாரைப்போலவே அவர்தம் மனைவியாருந் தாம் அவ்வுருவத்தைக் கண்டதனையுந், தம் சிறுமி யுஞ் சமையற்காரனும் அதனைக் கண்டதனையும் பின் வருமாறு தெரிவித் தெழுதுகின்றார்:—

"முன்னே குறிப்பிடப்பட்ட இரவில் யான் திடுமென விழித்தெழுந்தேன்; ஏது காரணத்தாலென்பதை அறிந்திலேன்.

என் கணவனார் தமது முழங்கைமேற் சாய்ந்து கொண்டு புதிய ளான ஒரு கிழவியை உற்று நோக்கிக்கொண் டிருந்தனர்; அக் கிழவி ஆடையறையண்டை குனிந்து சென்றதை யானுங் கண் டேன். அதனை உண்மையான வடிவமென்றே நம்பினேன். ஆனால் அது திடீரென மறைந்து விட்டது. அப்போது என்கண வனார் தாம் கூறியபடியே ஒருபெருங் கூச்சலிட்டனர்; அதன் பின் தாங் கண்டதிதுவென எனக்குச் சொல்லினர். யான் கத வைத் திறக்க முயன்றேன்; ஆனால், அது பூட்டப்பட்டிருந்தது. என்கணவனார்க் குண்டான நினைவே எமதுள்ளத்தின் ஒற்றுமை யால் எனக்கும் அங்ஙனந் தோன்றியதுபோலுமென முதலில் எண்ணினேன்; ஆனால், அவரைவிட யானே அத்தகையதொரு தோற்றத்தைக் காண்டற்கு ஏற்றவளென எண்ணினேன். அவ் வுருவத்தோற்றத்தைப்பற்றி யான் என் ஏவலாளர்க்கு உரையா திருந்தும், மறுநாளில், மூன்றாண்டுள்ள 'மூரியல்' என்னுஞ்சிறுமி அன்றிரவு தன் செவிலித்தாயை யெழுப்பி, அச்சம் இல்லாமலே 'கிளாரா, கிளாரா, அறையிலே ஒரு கிழவி வந்திருக்கிறாள்' எனச் சொல்லியதென்று அச்செவிலித்தாயே என்னிடம் பகர்ந்தாள். எனினும், அச்செவிலித்தாய் அத்தகையதேதுங் கண்டிலள். இன் னும், என்சமையற்காரி 'இராக்காலங்களில் நீங்கள் என் அறை யில் வந்ததுண்டா?' என என்னைப் பலகால் வினவியதுண்டு; ஆனால், யான் அங்ஙனம் அவளறையிற் சென்றதேயில்லை. இதனை யான் அவட்குச் சொல்லியபோது அவள் இறும்பூதுற்றுத் தியங்கினாள்." என்பது.

இந் நிகழ்ச்சியிற் போந்த துரைமகனாரும் அவர்தம் மனைவி யாரும் அவர்தஞ் சிறுமியுஞ் சமையற்காரியு மெல்லாங் கண்ட அக்கூனற் கிழவியின் உருவம் அதற்குமுன் அவர்களால் அறியப் படாத தொன்றாயிருத்தலால், அஃது அவ்வீட்டிலிருந்து முன் னொருகால் இறந்துபோன கூனற்கிழவியின் உருவமோ, அல்லது மறுமையுலகத்தில் ஆவியுருவில் நிற்கும் அவளது பற்றுள்ளத்தில் எழுந்த நினைவின்றோற்றமோ இன்னது தானென்று உறுதிப்படுத் தல் இயலாததா யிருக்கின்றது. அதுவேயுமன்றி, நால்வர் கண் ணுக்குத் தோன்றிய அவ்வுருவம், அந்நால்வரில் எவர்க்கு உண் மையாய்த் தோன்றியது? மற்றெவர்க்கு அவரது நினைவின்

எதிருருவாய்த் தோன்றியது? என்றாய்ந்து இதுதான் முடிவெனக் காண்டலும் இயலாததா யிருக்கின்றது. ஆனாலும், அத்துரை மகனாரின் மனைவியார் தாங்கண்ட அவ்வுருத் தங் கணவனார் நினைவின் றோற்றமா யிருக்கலாமோவென முதலில் ஐயுற்றுப், பின்னர் அத்துணை நினைவு வன்மை தமக்கன்றித் தங் கணவனார்க் கில்லாமையை யுணர்ந்து பார்த்துத், தாங் கண்ட காட்சியே உண்மையாக இருக்கவேண்டு மென்று முடிவு செய்து கொண்டதிலிருந்து, ஒருகால் அவரது கண்முற் றோன்றிய தோற்றமே உண்மைத் தோற்றமாய், ஏனை அவர்தங் கணவர் சிறுமி சமையற்காரி முதலாயினோர் கண்டது அத் துரைமகளாரின் நினைவின் றோற்றமா யிருக்கலாமோ என்று கருதுதற்கும் இடம் உண்டாகின்றது. அது வல்லாமலும், அவர்தஞ் சமையற்காரி அவ்வுருவி னியக்கத்தைத் தன் அறையிற் பலகாற் கண்டு தன் தலைவியை வினவியதுபோல, அவடன் றலைவி அங்ஙனம் அதனைப் பலகாற் கண்டு பிறரிடங் கூறினாளென்பது மேற்போந்த பகுதியிற் புலனாகாமையின், அச்சமையற்காரிக்குத் தோன்றியதே உண்மையான தோற்றம், மற்றையோர் கண்டனவெல்லாம் அச்சமையற்காரிதன் நினைவின் றோற்றமா யிருக்கலாமெனக் கூறுதற்கும் இடனிருக்கின்றது. அஃதெங்ஙன மாயினும், முதலில் ஒருவர்க்குத் தோன்றிய அக்கிழவியுருவின் றோற்றம் மட்டும் உண்மையான தொன்றாகத்தான் இருக்கவேண்டுமென்பதிலோ ஐயங் கொள்ளுதற்கு இடனில்லை. என்றாலும், அக்கிழவியின் நினைவுருவோ அல்லதவளின் நுண்ணுடம் புருவோ அங்கே தோன்றியது என்பது மட்டுந் துணியப்படாததொன்றா யிருக்கின்றது. அதுகிடக்க.

தெளிவுக் காட்சி

ஒருவர் உறுத்து நினைந்தநினைவும் உறுத்துக் கண்டகாட்சியும், அண்மையிலோ சேய்மையிலோ உள்ள பிறருடைய உள்ளத்தில் விலக்கமுடியாமற் றோன்றுதலும், அல்லதவரது கட்புலனெதிரே உருவுகொண்டு தோன்றுதலுமாகிய நிகழ்ச்சிகளைப் பற்றியே இந்நூலில் இதுகாறும் நன்குவிளக்கிப் போந்தாம்.

இனி, அவ்வாறின்றி, எவரும் நினையாத நினைவுகளையுங் காணாத காட்சிகளையும், எவர்க்கும் புலனாகாதிருந்த மறை பொருள்களையும் அண்மையிலுஞ் சேய்மையிலுந் தெளிவாகக் காணுந் 'தெளிவுக் காட்சி' மக்களிற் சிலர்க்கு உள்ளத்தே அமைந் திருக்கின்றது என்பதனையுஞ் சிறிதுவிளக்குவாம். இதற்கு அமெரிக்கா தேயத்தில் நிகழ்ந்த உண்மை வரலாறு ஒன்றனை இங்கே மொழிபெயர்த்து வரைகுதும்:—

"சிக்காகோ நகரமென்பது இந் நிலவுலகத்துள்ள எல்லா நகரங்களைப் பார்க்கிலும் முயற்சியிற் றலைசிறந்ததொன்றென்பது எவரும் அறிந்ததேயாம். யோனாமுனிவரது சுரைக்காயைப் போல் அஃது ஓரிரவிலேயே முளைத்து விட்டதெனத் தோன்றி யது. அதன் குடிமக்களதுதொகை விரைந்து பெருகியது; அத னாற், புழக்கத்திற்கும் இஃ பருகர்ச்சிக்குந் தண்ணீர் இன்றியமை யாது வேண்டப்படுவதாயிற்று. நிலநூல்வல்லார் அத்தகைய நிலப் படையின்கீழ்த் தண்ணீர் இருத்தல் இயலாது என்றனர்; அத னாற் கலைநூலறிவு பிழைபட்டது. நிலத்தின்மேலுள்ள தண்ணீ ரையே எதிர்பார்க்க வேண்டினமையின், உடனே ஒரு கூட்டு றவுக் கழகத்தார் ஏற்பட்டு மேலுள்ள அழுக்குத் தண்ணீரையே எல்லார்க்குங் கொடுத்து வரலானார்.

"அப்போது அச்சிக்காகோ நகரத்தில் ஆபிரகாம் ஜேம்ஸ் எனப்பெயரிய ஒருவன் இருந்தனன்; அவன் கல்வியறிவில்லாத ஒருபேதை; கள்ளமில்லாத வெள்ளையுள்ளத்தினன். ஆனாலும், அவன் இயற்கையாகவே தெளிவுக் காட்சி வாய்ந்தவன், உண் மையான ஒரு குறிகார னென்றும், அவன் வெளியுணர்வு சிறி துமில்லா அறிதுயிலிற் செலுத்தப் பட்டபோது அந்நகரத்துக்கு அருகாமையில் உள்ள ஒரு நிலப்பகுதியின் கீழ்த் தண்ணீரும் மண்ணெண்ணெயும் ஏராளமாய்க் கிடைக்குமெனக் கூறினா னென்றுங் காரலின் ஜார்டன் என்னும் அம்மையார் அறிந்து உரைத்தார். ஆனாலும், நீண்டகாலம் வரையில் அவன் கூறிய அவ்வுரைகளை எவருமே உன்னித்திலர். கடைசியாக 'மெயின்' என்னும் ஊரிலிருந்து சிக்காகோ நகரத்திற்கு அலுவல் மேல் வந்த 'உவைட் ஹெட்' 'ஸ்காட்' என்னும் இருவர், ஆபிரகாம்

ஜேம்ஸ் என்னும் அக்குறிகாரன் கூறிய உரைகளைக் கேள்வியுற்றுத், துளைத்துச் சென்றால் தண்ணீர் ஏராளமாய்க் கிடைக்குமென்று அவன் குறிப்பிட்டுச் சொல்லிய இடத்திற்கு அவனை அழைத்துச் சென்றனர். அவன் உடனே அறிதுயிலிற் சென்றவனாகித் தண்ணீர் கிடைக்கக் கூடிய அவ்விடத்தைச் சுட்டிக் காட்டினான். பின்னும், அவன் தான் தண்ணீர் மட்டுமேயன்றி, இரண்டாயிரமைலுக் கப்பாலுள்ள பாறை மலைகளிலிருந்து அந்நீரோட்டந் தாம் நிற்கும் அவ்விடத்திற்கு வருதலையுங் கண்டதாகப் பகர்ந்தனன்; அந்நீரோட்டம் ஊடுருவிவரும் நிலப் படைகளையும் நிலவறைகளையுங்கூடத் தான் ஒரு கிழி (map)யில் எழுதிக் காட்டுதல் கூடுமெனவும் மொழிந்தனன். உடனே அந் நிலத்தை வாங்கிக் கொள்வதற்கு உடன்படிக்கை செய்யப் பட்டது; நிலத்தைத் தோண்டும் வினையுந் துவங்கியது. இங்ஙனந் துவங்கியது 1864-ஆம் ஆண்டு பிப்ரவரித் திங்களிலாகும். அவ் வினை நாடோறும் நடைபெற்று நவம்பர்த் திங்களுக்கு வந்ததுங் கீழே 711 அடி ஆழம் அகழப்பட்டது; அவ்வளவு ஆழந் தோண்டியதும் நீர்நிலை தட்டுப்பட, அப்பொழுதே நாளொன்றுக்கு அறுநூறாயிர நாழி தீஞ்சுவைத் தண்ணீர் மேற்பொங்கி வழிந்தோடலாயிற்று. அக்குறிகாரன் பேச்சை முதலில் நம்பாதிருந்தமக்கட்கு நம்பிக்கை வருவித்தற் பொருட்டு அவன் அகக் கண்ணாற் கண்டு வரையறுத்துச் சொல்லியவாறே துளைகருவி துருவிச் சென்ற நிலப்படைகள் அமைந்திருந்தன. துவக்கத்தில் துருவுகருவி 100 அடி வரையிற் றுளைத்துச் சென்றநிலம் அடைமண்படையா யிருந்தது; அதன்பின் 35 அடிவரையில் எண்ணெய் கலந்த சுக்கான்கற்படை யாதலால் அது நிலக்கரியைப் போல் நன்றாய் எரியத்தக்கதா யிருந்தது; அதன்பின் 100 அடிகாறும் ஒருவகையான சலவைக் கற்படை (Joliet marble); அதன்பின் 125 அடிவரையும் மணலுஞ் சக்கிமுக்கிக்கல்லும் ஒருங்குதிரண்டு இருப்புத்தீக்கல்லுஞ் சிறிது செம்புங் கலந்த படை; அதன்பின் 156 அடிகாறும் மண்ணெண்ணெய் ஊறிய பாறைக்களிப்பு, இது தகரமும் ஈயப் பொடியுங் கலந்த பசை போல் தடிப்பாய்க் கொழுவிய வண்டலாய் மேற்கிளம்பியது; அதன்பின் 530 அடி ஆழத்திற் கந்தகக்கலப்புள்ள சுக்கான்

கற்படை; அதன்பின் 639 அடி ஆழத்திற் கந்தகங் கலந்த இரும்புஞ் சக்கிமுக்கிக் கல்லும் உடைய ஒரு சுக்கான் கற்படை துளைக்கப் பட்டது; இச் சுக்கான் கற்படை மிகவுங் கெட்டியாய் இருந்தமையால் வேலை மெதுவாகவே நடந்தது; உள்ளடங்கியிருந்த ஆவி இப்போது வெளிக் கிளம்புதற்கு இடங் கிடைத்தமையால் இந் நிலப்படையின்கண் ஒருவகையான கொந்தளிப்பு அடிக்கடி உண்டாயிற்று; அதனால் அங்கிருந்த தண்ணீர் 30 அடியிலிருந்து 60 அடிவரையிற் சடுதியிற் கீழிறங்கி மறுபடியும் மேன்மட்டத்திற்குச் சடுதியில் எழுவதாயிற்று; அப்போது, துருவுகருவியாற் பெயர்ந்த துண்டுகளும் மற்றைப் பொருள்களும் அத்தண்ணீரோடு கலந்து உடன் வரலாயின; மேலும் மேலும் அத்துருவு தொழில் நடந்து கொண்டே போயிற்று; பின்னர் 711 அடி ஆழத்திற்கு வந்தவுடன் கீழுள்ள பாறையின் வளைவு துளையிடப்பட்டது; நாலரை விரற்கடை அடியிற் றுருவப்பட்ட துளைவழியே 58 வரை வெதுவெதுப் புள்ளதொரு செழும்புனல் பளிங்குபோற் றெளிவாய், வைரம்போற் றூய்தாய், நிலையியற் பொருள் இயங்கியற் பொருள் ஏதுங் கலவாததாய்ப், பருகுதற்கும் உடம்புநலம் பேணுதற்கும் இதுவரையிற் கிடைத்த எல்லா வகையான நீரையும்விட மிகச் சிறந்த தொன்றாய், எக்காலத்தும் ஏழைமக்கட் குதவும் நட்புப் பொருளாய்ச் சடுதியில் வெடித்து மேல் வந்தது.''

''நம்பிக்கை யில்லாதவர்கட்கு இஃதோர் அரியபெரிய நிகழ்ச்சியா யிருக்கின்றது; கட்புலனாகாத ஓர் அறிவுக் காட்சியால் வெளிப்படுத்தப்பட்ட இவ்வுண்மை நிகழ்ச்சியை மறுத்து உரைக்கத்தக்கது ஏதுமே இல்லை. இயற்பொருள் நூல் தண்ணீர் அகப்படாதென்று கட்டுரைத்துச் சொல்லியது; மனநூலோ அதனுரையைப் பொய்யென மொழிந்து, இந் நிலவுலகமானது தன் னுருவாணிமேற் சுழன்று செல்லுங்காறும் ஏராளமாய்ப் பெருகியோடும் நீரோட்டம் உள்ளதாகிய ஓரிடத்தை யான் சுட்டிக் காட்டுவேன் என்றது. 1864 ஆம் ஆண்டிலிருந்து சிக்காகோ நகரத்து இந் நீரூற்றானது நாளொன்றுக்குப் பதினைந்து நூறாயிர நாழி தண்ணீர் அளித்து வருகின்றது.'' என்று கலை

நூற் புலமையில் மிக்க சாமுவேல் ஏடன் என்னும் பேராசிரியர் வரைந்திருக்கின்றார்*.

இம்மெய்ந் நிகழ்ச்சியினாற் போதரும் உண்மையாது? பல கலை நூற் புலமையின் மிக்காராலும் அறியப்படாத மறைபொருள்கள், கல்வியறிவே சிறிதுமில்லாத பேதையர் சிலரின் அகக் கண் காட்சியால் நேரே கண்டு தினைத்தனையும் பிழைபடாமல் வெளிப்படுத்தப் படுகின்றன வென்பதன்றோ? 'ஆபிரகாம் ஜேம்ஸ்' என்னும் அக் கல்லா ஆண் மகன், இந்நிலத்தின் மேற்பரப்புக்கு 711 அடி ஆழத்தின் கீழ் உள்ளதான அத் தீஞ்சுவைத் தண்ணீர் நிலையை எங்ஙனங் கண்டறிந்தான்? கல்வித்துறையில் ஆழ்ந்துபோன துரைமக்களின் காட்சிக்கும் அறிவுக்கும் ஆராய்ச்சிக்கும் எட்டாத இந்நிலத்தின் ஆழத்தையும், அவ்வாழத்திலுள்ள பெரியதொரு நீர் நிலையையுங் கண்டது அவனது புறக்கண்ணோ அல்லது அகக் கண்ணோ? புறக்கண்ணோ மேலுங் கீழும் முன்னும் பின்னும் மறைபட்டிருக்கும் பொருள்களையும் நிகழ்ச்சிகளையும் ஒரு சிறிதுங் காணவல்லதா யில்லை; அங்ஙன மிருக்க, அந் நாலிடங்களினும் அண்மையிலுஞ் சேய்மையிலும் முற்றும் மறைபட்டிருக்கும் பொருள் நிகழ்ச்சிகளைப் பிழையாமற் காணவல்லது ஒன்று உளதாயின், அது நம்மக்களிற் சிலர்க்கு வாய்ந்துள்ள அகக் கண்ணே யாகவேண்டுமென்பது தெற்றெனப் புலனாகின்ற தன்றோ?

அற்றேலஃதாக, கல்வித்துறையிற் சிறந்தாராய்த் திகழும் அறிஞர்க்கும் புலனாகாத மறைபொருள் நிகழ்ச்சிகள், கல்வியறிவில்லாப் பேதையர் சிலர்க்கு நன்குவிளங்குதல் என்னையெனின்; இப்பிறவியிற் கல்லாதவராய்க் காணப்படும் அகக் கண்ணுடையார் சிலர் மேற்சென்ற பிறவிகளிற் பலதுறைகளிலும் நன்கு கற்றுத், தம் அகக் கண்ணை மறைத்த அறியாமையிருள் விலகி அகவறிவு நன்கு விளங்கப் பெறுகின்றாராகலின், அவர் இப்பிறவியிற் கல்வியறிவின் றுணையில்லாமலே எல்லாவற்றையும் நன்கு நேரே கண்டறியவல்ல அகக்காட்சி யுடையராகின்றாரென்க.

மேலேகாட்டிய மெய்ந்நிகழ்ச்சியில் 'ஆபிரகாம் ஜேம்ஸ்' என்னுந் தெளிவுக் காட்சியினன் கண்ட நிலத்தின் கீழ் நீர் நிலை

* "Phrenological Annual," 1892. Extract from article by Dr. Samuel Eadon, M.D., M.A., L.L.D., & Ph. D.

யினை, அவன் காலத்திருந்தார் எவருமே அறியாராகலின், பிற ரொருவர் அதனைக் கண்டறிந்து நினைந்த நினைவே அவனுளத்திற் றோன்றிய தென்று கூறுதலும் ஆகாமை உணர்ந்து கொள்க.

இனிக், கல்வித்துறையிற் றேர்ச்சிபெற்றார் சிலர்க்கும் மறை பொருள் நிகழ்ச்சிகளைக்காணும் அகக்கண்காட்சி யுளதென்ப தனை விளக்குவாம். மறைபொருள்களைக்காணும் அக்காட்சிக்கு, அவர்கள் இப்பிறவியிற் பயின்றநூல்களால் உளதாயஅறிவு நேரே துணைசெய்யாவிடினும், இப்பிறவியின் நூலறிவும் மேற்பிறவி களின் நூலறிவும் ஒருங்குசேர்ந்து, அவரது அகக்கண்ணை மறைத்த வல்லிருளை அகற்றி அதனை நன்குவிளங்கச்செய்தலின், அவை அக்காட்சிக்கு நேரல்காரணமாதல் கருத்திற்பதிக்கற் பாற்று. இற்றைக்கு 163-ஆண்டுகளுக்குமுன் மேனாட்டிற் சுவீ டன் தேயத்தில் ஸ்டாக்கோம் என்னும் நகரில் 84-ஆண்டுகள் உயிர்வாழ்ந்தவரான 'சுவீடன்பர்க்' (Swedenborg) என்னும் ஆசிரியர் கலைநூற்புலமையிற் றலைசிறந்து விளங்கினவர் ஆவர். இவர் தமக்கு அகவை 55-நடக்கையில், இவரது அகக்கண்திறக் கப்பெற்று, மேலுலகக்காட்சிகளையுங், கடவுளின் இயல்புகளை யும், பலதிறப்பட்ட உயிர்கள் உலகங்களின் காட்சிகளையுங்கண்டு நூல்கள் பல எழுதினார். அவர் எழுதிய அந்நூல்கள் ஒன்றில், தாம் மேலுலகக்காட்சிகளையுங் கடவுளியல்புகளையுங் கண்டு, அவைதம்மை நேரே காணமாட்டாத இந்நிலவுலகினர்க்கு அறி விக்கும்படியாகவே கடவுள் தமக்கு அகக்கண் திறப்பித்தருளி னார் என்று நுவன்றிருக்கின்றார். அவரது காலத்திருந்த 'காண்டு' (Kant) முதலான மெய்ந்நூலாசிரியரும் பிறரும், அவரது அகக் காட்சியின் மெய்ம்மையை வியந்துபேசிப் பாராட்டியிருக்கின்ற னர். அத்தகைய அப்பெரியார் பலரறியக்கண்டு சொல்லிய இரண்டு மறைபொருள் நிகழ்ச்சிகளை ஈண்டெடுத்துக்காட்டுதும்:-

"ஸ்டாக்கோம் நகரத்தில் உலாந்தா அரசன் தூதுவராய் அமர்ந்திருந்த துரைமகனாரின் மனைவியான 'ஆர்த்திவில்லி' இறந்துபோன தம் கணவர் உணவுபடைக்கும் வெள்ளிக்கலங் களைத் தன்னிடங் கடனாக வாங்கினமையின், அவற்றிற் குரிய பணத்தைச் செலுத்தும்படி ஒருபொற் கொல்லனால் அடிக்கடி வேண்டப்பட்டார். ஆனால், அப்பணம் அவனுக்குத் தங் கண

வராற் செலுத்தப் பட்டதெனவே அவ்வம்மையார் நம்பினார்; என்றாலும், அதற்குப் பெற்ற பற்றுச்சீட்டை அவர் கண்டெடுக்கல் முடியவில்லை; ஆகவே, அச்சீட்டு எங்கே யுளதென்று தங் கணவரைக் கேட்டு அறிவிக்கும்படி அவ்வம்மையார் சுவீடன் பர்க்கு ஆசிரியரைக் கெஞ்சி வேண்டிக் கொண்டார். மூன்று நாட் கழித்து அவ்வாசிரியர் அவ்வம்மையாரது இல்லத்திற்குப் போந்து, அங்கே காணவந்திருந்தார் பலர் முன்னிலையில், தாம் அவர்தங் கணவனாரைக் கண்டு பேசியதையும், அவர் அக் கடனைச் செலுத்திப்பெற்ற பற்றுச்சீட்டு அவரது அவ்வில்லத்தின் மேன் மாளிகையின் கண்ணதான ஓர் அறையி லுள்ள நிலைப் பேழையில் வைக்கப்பட்டிருத்தலைத் தாம் அவர் வாய்க் கேட்டறிந்ததையும் எடுத்துரைத்தார். ஆனால், ஆர்த்திவில்லி என்னும் அவ்வம்மையார் தாம் அந்நிலைப் பேழையை முன்னமே தேடிப் பார்த்தும், அஃதங்கில்லாமையை அறிவித்தார். அதற்குச் சுவீடன்பர்க்கு சொல்லியதாவது: அவ்வம்மையாரின் கணவரது ஆவியுருவந் தமக்கு அறிவித்ததில், அந்நிலைப் பேழையின் இடது பக்கமாயுள்ள, ஓர் இழுவையை இழுத்தால் அதில் ஒரு பலகை காணப்படும்; அப்பலகையை இழுத்தால் அதில் ஒரு கள்ள அறை காணப்படும்; அக் கள்ளவறைக்குள் மறைபொருளாகத் தாம் உலாந்தா அரசற் கெழுதிய கடிதங்களும் அப்பற்றுச் சீட்டும் இருக்கும் எனப் போந்த செய்தி குறிப்பிடத் தக்கதாகுமென்பதே. அச் செய்திகேட்டு அங்கிருந்தா ரெல்லாரும் உடனே மேன் மாளிகைக்குச் சென்று, அவர் விளக்கிச் சொல்லியபடியே இதற்குமுன் எவரும் அறியாத அக்கள்ள வறையில் அப்பற்றுச் சீட்டும் அரசியற் கடிதங்களும் இருக்கக் கண்டார்கள்."*

இந் நிகழ்ச்சியிற் சொல்லப்பட்ட பற்றுச்சீட்டை மறைத்து வைத்து இறந்துபோன துரைமகனாரன்றி வேறெவரும் அதனை அறியாதிருந்தும், அத்துரைமகனாரின் ஆவியுருவினைத்தமது அகக் கண்ணினாற் றெளிவாய்க் கண்டும், மறைபட்ட அச்சீட்டு இருந்த இடத்தை அவ்வாவியினாற் றெரிந்துரைத்தும், ஒருவரன்றிப் பலர் முன்னிலையில் அதனை மெய்ப்பித்த ஆசிரியர் சுவீடன் பர்க்கின்

* Prof. W. F. Barrett's Psychical Research, pp. 154, 155.

தெளிவுக்காட்சி எவரானும் ஐயுறுதற்கு இடந்தராத வியப்பின தாதல் கருத்திற் பதிக்கற்பாற்று.

இன்னும், இவ்வாசிரியர் 1759-ஆம் ஆண்டு செப்டம்பர்த் திங்களில் ஒரு சனிக்கிழமை பிற்பகல் நாலு மணிக்கு இங்கிலாந்தி லிருந்து 'காட்டன்பர்க்கு' என்னும் நகர்க்கு வந்து, அங்கே ஒரு நண்பரால் அவர்தம் வீட்டிற்கு அழைக்கப் பட்டார். இரண்டு மணிநேரத்திற்குப் பின் அவர் அவ்வீட்டை விட்டு வெளியே போய்ப், பிறகு உள்ளே திரும்பிவந்து, அப்போதங்கிருந்த விருந் தினர்குழுவை நோக்கி "இப்போதுதான் 'ஸ்டாக்கோம்' நகரத் தில் ஒரு பொல்லாத தீப் பற்றி எரிகின்றது! அத் தீயானது விரைந்து பரவுகின்றது!" என்று சொல்லிக் கொண்டே அடிக் கடி வீட்டை விட்டு வெளியேபோன வண்ணமாய்த் துடி துடித்தார். அந்த ஸ்டாக்கோம் நகரமானது காட்டன்பர்க்கு நக ரத்திற்கு ஐம்பது செர்மன்மைல் தொலைவிலுள்ளது. மேலும், அங்கே தம் நண்பர் ஒருவரின் வீடு இப்போதே சாம்பலாய்ப் போய்விட்டதெனவுந், தமது இல்லமுங் கூட இடர்ப்பாடான நிலைமையி லிருக்கின்றதெனவும் மொழிந்தார். ஆனல், மாலை எட்டு மணிக்கு மறுபடியும் அவர் வீட்டைவிட்டு வெளியே போய்த் திரும்பி வந்து, தமது வீட்டிற்கு மூன்றாவதான இல்லத் திலேயே அத்தீ அவிக்கப் பட்டுவிட்டது என்று பெருமகிழ்ச்சி யுடன் கூறினர். அவர் கூறிய அச்செய்தியானது அந்நகர மெங் கும் பெரியதொரு குழப்பத்தினை உண்டாக்கியது; அன்று அம் மாலைக் காலத்திலேயே அச்செய்தி அரசியற் றலைவர்க்கு அறிவிக் கப்பட்டது. மறுநாள் ஞாயிற்றுக்கிழமை காலையிலேயே அத்தலை வர் சுவீடன்பர்க் காசிரியரைத் தம் பால் வருவித்து அத்தீ நிகழ்ச்சியைப்பற்றி வினவினர். அதற்கு அவர் அந் நெருப்புண் டான வகையையும், அஃதெவ்வளவு நேரம் பற்றி எரிந்தது பின் அஃதெவ்வாறு அணைக்கப்பட்டது என்பவைகளையு மெல்லாஞ் சீராய் எடுத்துரைத்தார். அங்ஙனம் அந்நெருப்புப்பற்றி எரிந்த நேரத்தில், வாணிகக் கழகத்தினரால் விடுக்கப்பட்ட ஓர் ஒற்றன் திங்கட்கிழமை மாலையிற் காட்டன்பர்க்கு நகரத்திற்கு வந்து சேர்ந்தான். அவன் கொணர்ந்த கடிதங்களிற், சுவீடன்பர்க்கு மொழிந்த வண்ணமே அந்நெருப்புப் பற்றிய வரலாறு குறிக்கப்

பட்டிருந்தது. அதற்கடுத்தநாட் காலையில் வந்த அரசியற்றாதுவனும்முன்வந்த செய்தியின் உண்மையை அரசியற்றலைவர்க்கு உறுதிப்படுத்தி விளம்பினன். சுவீடன்பர்க் காசிரியர் மொழிந்தவாறே அந்நெருப்பு அன்று மாலை எட்டு மணிக்குத்தான் அவிக்கப்பட்டது என்க.

இங்ஙனந், தாமிருந்த இடத்திற்கு நெடுந்தொலைவி லுள்ள தமதூரில் நெருப்புப் பற்றி எரிந்ததனையும், பின்னரது அணைக்கப்பட்டதனையும் புறக்கண்ணெதிரே கண்டாற்போல், அத்துணை விளக்கமாகத் தமது அகக்கண்ணாற் கண்டு அரசியற்றலைவர் உட்பட எல்லார்க்கும் எடுத்துக் கூறிய சுவீடன்பர்க் காசிரியரின் அகக்கண்காட்சியி னுண்மையினை எவரேனும் மறுத்துச் சொல்லுதல் இயலுமோ? இயலாதன்றே.

இனித், தெளிவுக்காட்சியுடையார் சிலரால்நோயாளிகட்கு உண்டாகும் நன்மை சிறிதன்று. ஏனென்றாற், சில கொடிய நோய்களின் றன்மை அந்நோய்களாற் பற்றப்பட்டு வருந்துவார்க்குந் தெரிவதில்லை; அவர்க்கு நோய் தீர்க்கவரும் வல்ல மருத்துவர்க்குந் தெரிவதில்லை. சிறந்த மருத்துவர்களும் நோயின் றன்மையும் அதன் மூலமும் நன்குணரப் பெறாமற் பிழைபடுதலால், அவர் கொடுக்கும் மருந்து நோயாளிக்கு நோயினால் விளையுந் துன்பத்தைவிட மிகக்கொடிய துன்பத்தையும் உடலழிவையும் விளைத்துவிடுகின்றன. ஏனென்றால், உடம்பின் மேலே காணப்படும் நோய்களை மருத்துவர்கள் நேரே காண்பதனாற் பெரும்பாலும் பிழைபடாமல் அவை தீர்க்கு முறைகளைச் செய்து அவை தம்மைத் தீர்த்துவிடுகின்றார்கள். ஆனால், உடம்பினுள்ளே நிகழும் நோய்க் காரணங்களையோ அங்ஙனம் அவர்கள் நேரே காண்டல் இயலாமையால், வெறும் உய்த்துணர்ச்சி ஒன்றே கொண்டு ஆராய்ந்து தாங் கருதிய மருந்துகளை ஊட்டுகின்றார்கள்; அல்லது உடலுறுப்புகளை அறுத்துப் பார்த்து அவையிற்றை நீக்க முயல்கின்றார்கள்; இம்முயற்சியிலே பலகாலும் பிழைபட்டு விடுதலால், நோயாளிகள் அவர்தரும் மருந்தாலும் அவர் செய்யும் முறையாலும் பெருந்துன்புழந்து இறந்துபோகின்றார்கள்! இவ்வாறு நேரும் இடர்கள் சிலவற்றை யாமே பார்த்திருக்கின்றேம். ஒருகால் ஒரு செல்வர் வீட்டு இளமாதரார் ஒருவர்க்கு மிகக்

கொடியதொரு வயிற்றுவலி யுண்டாயிற்று. அதற்காக ஆங்கில மருத்துவர் சிலர்பாற் பெரும்பொருள் கொடுத்து மருந்துகள் வாங்கித் தொடர்பாக உட்கொண்டும், ஏதும் பயன்விளைந்திலது. அதனால், சிறிது காலத்திற்குப் பின் அம்மாதரார் சென்னைக்கு வந்து, அங்கு அறுத்துத் தீர்க்கும் வல்லமருத்துவர் ஒருவர்க்குத் தாம் படும்பாட்டை எடுத்துரைப்ப, அவர் வயிற்றினுள்ளே ஏதோ ஒரு பிசகு நேர்ந்திருக்கின்றது; வயிற்றை அறுத்துப் பார்த்துத் தான் அந்தப் பிசகை நீக்கவேண்டுமென்றனர். அதற்கு அம்மாதரும் அவர் தம் சுற்றத்தாரும் இசையவே, அம்மருத்துவர் அவ்வம்மையார்க்கு மயக்க மருந்து கொடுத்து அவரது வயிற்றை அறுத்துப் பார்க்க அதனுள்ளே ஏதொரு பிசகும் இல்லாமை கண்டு ஏமாற்றம் அடைந்தனர். உடனே அவரது வயிற்றை மறு படியும் மூடித் தைத்து, அவ்வம்மையார்க்கு மயக்கந் தெளிவித் தார். அவ்வம்மையார் பின்னும் வயிற்று வலியால் துன்புற்றே வந்தனர். இங்ஙனமே மருத்துவர் செய்யும் பிழைபாடுகள் இன் னும் பலவற்றைப் பார்த்துங் கேட்டு மிருக்கின்றேம். ஆகையால், வெறும் உய்த்துணர்ச்சி ஒன்றுகொண்டே உடம்பின் அகத்தே நேரும் பழுதுகளைத் திருத்தமாய் உணர்தல் செல்லாதென்பது உணர்ந்து கொள்ளல்வேண்டும்.

இங்ஙனமாக எத்துணைச் சிறந்த மருத்துவர்களும் உடம் பின் அகத்துள்ள நோயின் கூறுபாடுகளைச் செவ்வனே யறியப் பெறுமற் பிழைபடுதலாலும், அதனால் எத்தனையோ சிறந்த மக் கள் பெரிதுந் துன்புற்று உயிரிழத்தலாலும் அயல் நாடுகளிலுள்ள மருத்துவ அறிஞர் சிலர், தெளிவுக்காட்சியுடையார் சிலரைத் துணைகொண்டு நோயாளிகளின் உடம்பினுட் பகுதிகளின் நிலை யினைத் தெளிவாகத் தெரிந்து, அவர்க்குள்ள நோய்களை எளிதிற் றீர்த்து வருகின்றார்கள். இதற்கு உண்மையாக நிகழ்ந்த ஒரு நிகழ்ச்சியினை ஈண்டு எடுத்துக் காட்டுதும்:—

"உவில்டு எனப்பெயரிய ஒரு சிறந்த மருத்துவ ஆசிரியர் நல்ல காலமாய்த், தெளிவுக்காட்சி இயற்கையே வாய்ந்த ஒரு மாதராரது பழக்கத்தைப் பெற்றனர்; இம்மாதரார் நல்லதொரு குடும்பத்தில் அமைதியாய் வாழ்ந்துவரும் நல்லொழுக்கம் வாய்ந் தவர். ஒருநாள் இம்மருத்துவர் அவ்வம்மையாரை நோக்கித்,

தமக்கு நண்பராயுள்ளார் ஒருவர் பல ஆண்டுகளாக ஒவ்வொரு நாளின் இரவிலுந் தம்முடைய முதுகிலும் நெஞ்சிலுஞ் சொலற்கரிய நோய்கொண்டு நெடுநேரம் வருந்துகின்றாரென்றும், இப்போது சிலநாட்களாக ஒரு நாற்காலியில் அவர் இரவு முழுதும் உட்கார்ந்திருக்க வேண்டியவராய் விட்டமையால் அவருடைய கால்கள் வீங்கத்துவங்கியிருக்கின்றன வென்றும் புகன்றார். இந்த நண்பர் மூன்றாண்டுகளாக இலண்டன் மாநகரிற் புகழ்பெற்ற மருத்துவர் பலரால் முறையாகப் பார்க்கப்பட்டு வந்தவர். அவரிற் சிலர் அந்நோயாளியின் நெஞ்சப்பையில் ஏதோ கருகலான ஒரு நோய் இருக்கவேண்டுமெனக் கூறினர்; மற்றுஞ்சிலர் அஃதொரு நரம்பைப் பற்றிய வலியாய் இருக்கவேண்டும் என்றனர்; ஒருவர் அதனைப் பொருத்துப் பிடிப்பு என்றனர்; கடைசியாக உசாவப்பட்ட ஒருவர் அது முதுகெலும்பு அழுகிப்போனமையால் உண்டாயதெனப் பகர்ந்தனர்.

"பிறகு அம்மருத்துவ ஆசிரியர் குறிப்பிட்ட ஒருநாளில் அவர்தம் நோயாளி நண்பர் அவ்வம்மையாரை வந்து கண்டனர். அவ்வம்மையார் சிறிதுநேரம் அவரைச் சும்மா உற்று நோக்கினர். அதன்பின் அந்நோயாளி அவ்வறையைவிட்டுச் சென்றபின், அந்நங்கையார் அவர்க்குள்ள நோயின் நிலைமையைப்பற்றிப் பின்வருமாறு மொழிந்தனர்:-'அந்நோய் எத்தன்மையதென்பதைக் கண்டேன்; அவரது உடம்பு ஊடுருவிக் காணத்தக்க துலக்கமுடையதாய்த் தோன்றினமையால் யான் அந்நோயின் றன்மையைத் தெளிவாய்க்கண்டேன். அவரது நெஞ்சப்பைக்குப் பின்னே ஒருகட்டி கிளம்பியிருக்கின்றது; அஃதொரு கடுக்கொட்டையின் அளவுள்ளதாய்க் காணப்படுகின்றது; அஃது அழுக்கு நிறம் உடையதாயுமிருக்கின்றது; அஃது அசைவதைப்பார்த்தால் அது வெடித்துவிடும்போற் றோன்றுகின்றது. முற்றும் ஓய்ந்திருப்பதைத்தவிர, வேறேதும் அவர்க்கு நன்மைசெய்யாது' என்பது.

"உவில்ட் என்னும் அம்மருத்துவ ஆசிரியர், அம்மாதரார் சொல்லியதன் கருத்து இன்னதென அறிந்து, தம்நோயாளி நண்பர்க்கு மருத்துவஞ்செய்யும் அறிஞர்க்குப் பின்வருமாறு ஒருகடிதம் எழுதினர்:-'நம்நண்பர்க்குள்ள நோயின் இயல்பு இன்னதெனக் கண்டுகொண்டேன். அவரது நெஞ்சப்பையி

னின்று கீழிறங்குஞ் செந்நீர்க்குழாயின்மேற் கடுக்கொட்டை யினளவுள்ள ஒருகட்டி கிளம்பியிருக்கக் காண்கின்றோம்; விலா வெலும்புகளினிடையேயுள்ள நரம்புகளை இக்கட்டி நெருக்குவ தனாலேயே அவரது முதுகிலும், மார்பின் புறத்தும் அத்துணைக் கொடியநோயும் வலியும் உண்டாயிருக்கின்றன. நாளை நீங்கள் காணும் மருத்துவ ஆசிரியர்க்கும் இந்நோயின் நிலைமை எடுத் துரைத்து, அவர் யாது சொல்கின்றாரென்பதை எனக்குத் தெரி வியுங்கள்.' என்பது.

"பிறகு, அந்நோயாளியானவர் மற்றைய மருத்துவர்க ளோடுஞ் சூழ்ந்து பார்த்ததில், தெளிவுக்காட்சியுடைய அம்மாத ரார் தமது அகக்கண்ணாற்கண்டு சொல்லிய அந்நோயின்றன்மை யே உண்மையென்று உறுதிப்படலாயிற்று. இன்னும், அந்நோய் தீர்க்கத்தக்கமுறை அந்நோயாளி முற்றும் ஓய்ந்திருத்தலே யாகு மென்பதூஉம் அம்மையார் சொல்லியவாறே அம்மருத்துவரெல் லாராலும் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டது. அம்மாதரார் அந்நோயி னியல்பைக் கண்டுரைத்தமையினாலேயே அந்நோயாளி அந் நோய்தீர்ந்து உயிர்பிழைத்தார். அவ்வம்மையாரைக் காண்ப தற்குமுன் அவர் வேட்டமாடவுங், குதிரை ஊரவும், வண்டி யோட்டவும், மேசைப்பந்தாடவும் மருத்துவர்களாற் கற்பிக்கப் பட்டிருந்தனர்!"* ஆனால், அங்ஙனஞ்செய்திருந்தால் அவர் உயிரிழந்திருப்பர்! தெளிவுக்காட்சிவாய்ந்த அம்மாதரார் கூறிய அறிவுரைக்கேட்டு அவர் முழுதும் ஓய்ந்திருந்தமையினாலே யே, மறைந்த இடத்திலுண்டான அக்கொடியநோய்நீங்கி நலம் பெற்றார்.

பார்மின்கள்! ஆராய்ச்சி வல்ல மருத்துவர் பலரறிவுக்கும் எட்டாத அப்பொல்லாத உள்நோயின்றன்மை, மருத்துவப்பயிற் சியேயில்லாத அம்மாதராரது அகக்கண்ணுக்கு எவ்வளவு நன் றாகப்புலனாகியது! அதுமட்டுமோ! அவர்கூறிய எளிய முறை யைப் பின்பற்றி யொழுகியதனால் அதுமுற்றுமே தீர்ந்தும் ஒழிந்த தன்றோ? ஆகவே, இத்தமிழ்நாட்டவர்களும் இயற்கையிலேயே தெளிவுக்காட்சி வாய்ந்தவர்களாயிருப்பவர்களை ஆங்காங்குத்

* How To Thought-Read, by Prof. James Coates, Ph. D., pp. 39, 40.

தெரிந்தெடுத்துவைத்து,அவரதுஉதவியினால்தமக்குள்ளநோயின் றன்மைகளை உள்ளவாறுணர்ந்து, அவர்கூறும் முறைப்படியே வழுவாதுநடந்து, தமக்குள்ள நோய்கள் நீங்கி நலம்பெறுவார் களாக! இந்நாட்டில் தெளிவுக்காட்சியில்லாதார் பலர் அஃதுடை யார்போற் கள்ளமாய் நடந்து மக்களைப் பலவகையால் ஏமாற்றி, அவரது பொருளையுங் கொள்ளைகொண்டு அவரையும் உயிர் மாளச்செய்கின்றனர். ஆதலால், ஆராய்ச்சிவல்ல அறிஞரின் உதவியால், தெளிவுக்காட்சி யுண்மையாக வாய்ந்தார் இன்னா ரெனத் தீர்மானமாய்த்தெரிந்து, அதன்பின் அவருதவியை நாடு தலே செயற்பாலதென்பதனை ஒவ்வொருவருங் கருத்திற்பதித்தல் வேண்டும்.

இனித், தெளிவுக்காட்சியின் ஆற்றல் மிகுதியாயுள்ளவர் களுக்கு இப்பிறவியின் நிகழ்ச்சிகள் மட்டுமேயன்றிக், கடந்து போன பிறவிகளின் நிகழ்ச்சிகளும், இனிவரும் பிறவிகளின் நிகழ்ச்சிகளுந் தெளிவாக விளங்கிவிடுகின்றன. செர்மன்தேயத்து ஆசிரியரான 'சோக்கி' (Zschokke) என்பவர் தாமே எழுதி வைத்த தமது வாழ்க்கைவரலாற்றில் தமக்குள்ள தெளிவுக்காட்சி யின் ஆற்றலை வியந்து, கூறுவது வருமாறு:-

"எனக்கு முழுதுமே அறிமுகமில்லாத ஒருவரை யான் எதிர்ப்பட்டு, அவர் உரையாடுவனவற்றை யான் உற்றுக்கேட் குங்கால், அக்காட்சி எனக்கு இடையிடையே தோன்றினமை யால்,அவரது முன்னைப் பிறவியிலிருந்து அவர் இப்போதிருக்கும் நேரம்வரையில் நிகழ்ந்த அவருடைய வாழ்க்கை வரலாறுகள் பல நுட்பமாகவுங் குறிப்பிடத்தக்க ஒன்றிரண்டு முதன்மை யான செய்திகள் சிறப்பாகவும் என்முன்னே கனவெனக் குறுக் கிட்டுக் காணப்படலாயின; ஆனாலும், அவை யான் வேண்டா மலே என்வயமின்றித் தெளிவாய்த் தோன்றிச் சிறிதுநேரத்தில் மறைந்துபோயின.

"ஒருகால் ஒரு தையற்காரியின் இளம்பருவத்து வரலாற் றினை, அவள் எங்கள் அறையைவிட்டுப்போன அப்பொழுதே என் குடும்பத்தார்க்கு எடுத்துச்சொன்னேன். யான் அதற்கு முன் அவளைப் பார்த்ததேயில்லை. அவ்வாறிருந்தும், யான் சொல் லியவை முழுதும் உண்மையாயிருந்தமையால், யான் அம்மா

தின் இளம்பருவ வரலாற்றை முன்னமே தெரிந்திருக்கத் தான் வேண்டுமெனக்கூறி, அதனைக்கேட்ட என் குடும்பத்தினர் நகையாடினர்.

“இன்னும் ஒருகால் யான் கானகப்பணியாள (forester) ராம் இளைஞர் இருவருடன் உவால்டுஷட்டு (Waldshut) என்னும் நகர்க்குஏகினேன். மாலைக்காலமாயினமையால் வழிநடந்த வருத்தந்தீர ஒரு விடுதிக்குச்சென்று, அங்குக் குழுமிய பலருடன்உணவருந்தாநிற்கையில், அவர்கள் அறிதுயிலைப்பற்றியும், உறுப்புக்குறியைப்பற்றியும் பகடிபண்ணினர். அவர்க்கு அறிவுதெருட்டும்பொருட்டு, அக்குழுவில் ஓர் இளைஞரை நோக்கிச் ‘சிறிது காலத்திற்குமுன் நடந்த உமது வாழ்க்கைவரலாற்றை யான் எடுத்துரைத்தால் நீர் அதனை ஒப்புக்கொண்டு சொல்வீரா?’ என யான் வினவ, அவர் ‘உண்மையாயின் ஒப்புக்கொண்டுரைப்பேன்’ என்றனர். அதன்மேல் அவ்விளைய வணிகருடைய பள்ளிக்கூட நடக்கைகளையும், புல்லிய குற்றங்களையும், அவர் தம் தலைவனது இருப்புப்பெட்டியிற் செய்த திருட்டையும்,அவ்விருப்புப்பெட்டி வைக்கப்பட்டிருந்த அறையின் அடையாளங்களையு மெல்லாம் நன்கெடுத்துக்கூறினேன். அவையெல்லாம் முழுதும் உண்மையாயிருக்கக்கண்ட அவ்விளைஞர் மிகவும் வியப்புற்றவராகி, யான் எதிர்பார்த்ததற்குமேல் உண்மையை ஒப்புக்கொண்டு சொல்லினர்.”* என்பது.

இப்பெற்றித்தான தெளிவுக்காட்சியின் ஆற்றல் இன்னும் மிகுதியாய் வளரப்பெற்றார்க்கு முற்பிறவி, இப்பிறவிகளின் நிகழ்ச்சிகளேயன்றி இனிவரும் பிறவிகளின் நிகழ்ச்சியும் இனிது விளங்காநிற்கும். ஆகவே, இத்தெளிவுக்காட்சியினைத் தவப்பயிற்சியினால் விளங்கச்செய்துகொண்டு, நம்மனோர் தொலைவிலுணர்தலாகிய நிகரற்ற விழுமிய அறிவைப் பெறுவார்களாக! ஓம்.

தொலைவிலுணர்தல் முற்றும்.

* Clairvoyance, by C. W. Leadbeater, pp. 127-130.